

Giới thiệu Cô Nàng Tí Hon

(Tên gốc: Ai nha, tôi biển nhỏ)

Tác giả: Thất Tiểu Liều

Bản gốc: TG

Chuyển ngữ: Team Thiếu Chủ

Thể loại: Hiện đại, thanh mai trúc mã.

Người Edit: Joan

Giới thiệu

Trở thành người tí hon thì có cảm giác gì?

Cuộc sống chuyển từ mức độ khó sang địa ngục (*)

(*) trong trò chơi có các loại mức độ dễ – trung bình – khó – địa ngục.

Có phải chỉ cần hoàng tử hôn một cái là có thể lớn trở lại như truyện cổ tích không?

Biết đâu tin hot ngày mai sẽ là: “Tai nạn thảm khốc: Một chàng trai vô tình nuốt phải búp bê đồ chơi”

*

Nhạc San: Cho dù người tớ chỉ lớn bằng bàn tay, thì tim tớ cũng vẫn bao la như bầu trời.

Khuong Vị: Mặc dù chăm sóc cô ấy hơi khó, nhưng tôi vẫn cam tâm tình nguyện.

Cô gái nào không muốn biến thành búp bê Barbie thì không phải cô gái tốt —— tác giả nói.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Tí Hon* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Edit: Joan

Nhạc San mơ thấy mình biến thành Tôn Ngộ Không, không phải Tề Thiên Đại Thánh uy phong lẫm liệt đang đại náo thiên cung, mà là con khỉ họ Tôn bị Như Lai Phật Tổ nhốt ở dưới núi Ngũ Hành.

Núi Ngũ Hành rất nặng, nặng đến mức cô không thể thở nổi. Cô vừa há miệng thở, vừa mắng ông già Như Lai.

Một lát sau, cô mới giật mình tỉnh dậy. Nhưng dù cô đã tỉnh dậy, thì cái cảm giác khó thở kia cũng vẫn còn nguyên.

Nhạc San hí hóp mắt nhìn trần nhà —— ách, sao trần nhà mình cao thế nhỉ, cao như vậy, làm cô có cảm giác ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Cô dụi dụi mắt, chui từ trong chăn ra, chậm rãi ngồi dựa vào gối đầu.

Cô cảm thấy trước mặt mình xuất hiện một mảnh đất hoang mênh mông không có điểm dừng. Nhưng cái màu vàng nhạt quen thuộc này hình như là màu cái chăn của cô mà.

Chẳng lẽ mình thật sự tỉnh dậy từ cái giường năm vạn mét vuông? Nhạc San vừa mới tỉnh, còn chưa thể vận hành đầu óc linh hoạt mà cho ra một khát vọng được chôn sâu trong đáy lòng.

Tầm mắt Nhạc San đảo qua giường lớn, dừng lại ở chỗ cửa sổ. Bàn trang điểm của cô như cách một vạn tám ngàn dặm vậy, lẳng lặng đứng bên cửa sổ.

Ôi trời! Sao mấy thứ này lại trở nên xa xôi như vậy! Giống như bỗng chốc biến thành căn phòng lớn vậy.

Nhạc San xoay người bò ra khỏi ổ chăn, cô vừa mới ổn định lại thân thể trên cái nệm mềm nhũn, thì đột nhiên cứng người lại. Cô sờ sờ người mình, rồi xoay người qua nhìn chỗ mình vừa nằm.

Cái dây của váy ngủ màu hồng nhạt lộ ra bên ngoài chăn, nhìn qua thì cả bàn tay mình cũng không to bằng nó.

Chẳng lẽ là mình nhỏ đi? Nhạc San hỏi chớp mắt, bởi vì kinh ngạc, mà ngũ quan trên mặt cô thành một đoàn.

Đúng lúc này, di động của cô kêu leng keng một tiếng. Nhạc San tìm theo tiếng kêu —— iphone 6plus của cô biến thành một cái hộp to lớn, trên màn hình là một tin nhắn.

Sinh không thể luyến.

Nhạc San lại chui về chăn.

Nhất định là nằm mơ.

Ghét nhất là quý áp giường (bóng đèn thì phải).

Nhanh chóng tỉnh dậy thôi.

Nhạc San lại nhắm mắt lại. Trong đầu lướt qua một khuôn mặt lạnh lùng: “Mỗi ngày tôi đều tỉnh dậy từ cái giường năm vạn mét vuông, đối mặt với hơn hai trăm cô hầu xinh đẹp, nhưng mà tôi cũng không vì giàu có mà thấy vui vẻ.” Một lát lại có tiếng hát nhẹ nhàng vang lên: “Từ phòng bếp đến phòng ngủ phải đi ô tô...”

Hóa ra nếu muốn nhà ở to ra, ngoài việc giàu có ra thì còn có thể biến nhỏ đi.

“Leng keng” “Leng keng” “Leng keng” trong tiếng kêu điên cuồng đó, Nhạc San càng chui sâu vào trong chăn.

Lúc trước ở nội trú, chỉ cần trong phòng ngủ có tiếng kêu như vậy, là mọi người trong ký túc xá đều có phản ứng kịch liệt: “Ai lại mua gì trên taobao thế? Tên phản đồ này, vậy mà không dẫn ta theo.” Nhưng từ khi cô trở thành người bán trên taobao, cô nghe thấy âm thanh này, tương đương với những hồi chuông báo tử cho bản án tử hình của sự chậm trễ.

Nhất định lại là giục giao hàng. Nhạc San che lỗ tai, nhưng căn bản là không thể ngăn cản tiếng kim cương lọt vào tai.

Cuối cùng cô không chịu được mà ngồi dậy —— tôi muốn nhỏ đi, không phải cơ thể nhỏ đi mà là tuổi nhỏ đi! Tôi muốn quay về hồi bé chứ không phải biến thành người tí hon!

Bởi vì cơ thể nhỏ đi, quần áo của cô cũng không thể mặc được. Cô chỉ có thể dùng toàn lực lôi một góc váy ngủ khoác lên người, thà có ít còn hơn không. Giống như là mặc cái váy đuôi dài vậy, trong nháy mắt có cảm giác rất nhiều giấc mơ đều thành hiện thực.

Di động ở bên giường, cô cúi đầu nhìn thoáng qua mặt đất, lại sợ run cả người rụt trở về. Năm đó lúc trang trí phòng, vì ngại quét dọn phiền toái mà bỏ qua việc trải thảm trong phòng ngủ.

Cứ nhảy xuống thì sẽ chết mất, mà có nhảy xuống cũng vô dụng thôi. Khoảng cách nho nhỏ từ giường đến cửa phòng ngủ bây giờ đã biến thành cả một hành trình rồi.

Nhạc San nhìn về phía di động của mình, quả nhiên là phải gọi điện xin giúp đỡ rồi.

Đi tới bên di động, đầu tiên là cô nâng thẳng bên cạnh nó, so sánh một chút —— ừm, hiện tại cô dài bằng 6plus thôi, có nghĩa là, trở thành kích thước của một miếng vải nhỏ, cô thờ dài...

Đứng trước di động, Nhạc San nhìn bàn tay của mình nghĩ: Đầu ngón tay nhỏ như vậy, chắc là khóa vân tay sẽ không nhận rồi. Vì thế cô dứt khoát nâng chân lên, dùng sức dẫm xuống.

Màn hình chậm rãi sáng lên, không nhìn tin nhắn trên màn hình. Cô lại dẫm lên nút khóa, chậm rãi kéo sang phải, lôi bàn phím ra.

Nhạc San giống như cô gái ballet trong hộp âm nhạc, nhảy lên trên màn hình điện thoại. May mắn mặt khẩu của cô chỉ có một số, lúc cô dùng chân giẫm lên bàn phím thì nghĩ vậy.

Mở khóa thành công.

Hình nền của cô là nam thần Bạc Dịch. Nhạc San nhìn ảnh chụp nửa người có vẻ to bằng cô ở trước mặt, yên lặng, rồi không biết xấu hổ bò lên hôn lên mặt nam thần.

Ai nha, cái cảm giác này thật giống như là hôn người thật vậy, có chút ngượng ngùng. Cô bặm mặt ngây ngốc một lát, màn hình điện thoại tối đi, mặt nam thần biến mất. Cô lại giẫm một phát lên màn hình, màn hình lại sáng lên.

Nhạc San ấn vào danh bạ, tìm được “Công chúa điện hạ đệ nhất thế giới”, nhấn gọi.

Cô mở loa ngoài, ngồi ở miệng loa.

“Đồ ——” tiếng kết nối truyền ra ngoài loa, ngoài âm thanh quá vĩ đại ra, Nhạc San còn có thể cảm giác không khí chấn động.

Sau khi kêu vài tiếng, thì giọng nói trầm thấp của Khương Vị truyền tới: “Alo?”

Nhạc San dịch mông, nhắm ngay lỗ thu âm, nịnh nọt gào lên: “Sơ Âm à không, Vị Lai* à ~”

(Sơ Âm và Vị Lai ghép lại là Hatsune miku – một chương trình tổng hợp giọng hát, được phát triển bởi Crypton Future Media. Cái tên này được tạo ra từ sự ghép từ nhật là “đầu tiên”(初hatsu), âm thanh(音ne), và tương lai(ミクmiku). Chắc là tên thân mật của bạn Khương Vị.)

Một tiếng hét này làm Khương Vị bừng tỉnh, anh cảnh giác ngồi thẳng người dậy, nói với điện thoại: “Từ chối.”

Nhạc San nghẹn lời, nhưng lại lập tức lên tinh thần: “Tớ thật sự có việc gấp mà, nhu cầu cấp bách cần sự trợ giúp của cậu. Thật đó thật đó thật đó, tuyệt đối không phải việc nhỏ đâu.” Nói xong, cô lại thêm một câu, “Vị Lai à, với tình nghĩa vài chục năm của chúng ta, cậu thật sự nhẫn tâm sao?”

Phía bên Khương Vị tạm dừng vài giây, Nhạc San nghe thấy anh nói: “Cậu ở nhà à?”

“Tớ ở nhà, trong phòng ngủ.” Nhạc San lập tức báo cáo vị trí cụ thể của mình.

Ở phòng ngủ thì không cần phải nói đâu. Khương Vị không được tự nhiên cúp điện thoại.

Khương Vị là thanh mai trúc mã của Nhạc San. Khương Vị luôn là người phải đi sau mông Nhạc San thu dọn tàn cuộc, loại quan hệ này cho tới giờ cũng không có thay đổi.

Khương Vị có chìa khóa dự phòng của nhà Nhạc San. Không bao lâu, Nhạc San liền nghe được tiếng mở cửa, sau đó là giọng Khương Vị: “Nhạc San, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Không ai trả lời anh.

Nhạc San muốn trả lời, nhưng hiện giờ cô có la hét thì cũng chẳng to bằng tiếng con mèo con.

Khương Vị không nhận được câu trả lời, hơi do dự chớp mắt, rồi mở cửa phòng ngủ.

Anh quét mắt qua phòng ngủ một vòng, lông mày nhăn lại, trong phòng ngủ cũng không có Nhạc San.

Cô ấy lại muốn làm gì thế? Nghĩ vậy, anh lấy điện thoại ra, gọi cho Nhạc San.

Tiếng chuông từ đầu giường truyền tới, Khương Vị tắt điện thoại, đến gần giường, nhìn thấy điện thoại Nhạc San để bên gối.

“Làm gì thế?” Khương Vị than thở một câu, tầm mắt anh tùy ý lướt qua, lại thấy được bên dưới chăn lộ ra một cái đầu búp bê.

Nhạc San có rất nhiều búp bê, nhưng cô rất ít khi mang búp bê lên giường, cho nên khi trên giường đột nhiên xuất hiện một cô búp bê, thì đã làm Khương Vị hơi chú ý. Nhưng sự chú ý này cũng chẳng lâu, anh chỉ liếc một cái rồi định đi.

Đột nhiên Khương Vị dừng lại, quay đầu cẩn thận đánh giá —— cô búp bê này giống y như đúc Nhạc San, quả thực là làm theo bộ dáng của cô.

Anh nhìn không được cúi đầu xuống, dán sát vào cô búp bê này... Búp bê chớp mắt một cái.

Khương Vị sững sốt một chút, cho rằng mình nhìn nhầm rồi, nhắm mắt lại, rồi lại nhìn xem.

Cô búp bê kia lại nháy nháy mắt, giờ một cánh tay từ trong chăn ra, vẫy vẫy với Khương Vị: “Vị Lai à ~” Giọng nói rất mỏng manh nhưng vì khoảng cách rất gần, nên Khương Vị vẫn nghe rõ ràng.

“Ba.” Di động của Khương Vị trượt từ tay anh xuống đất.

Gặp quỷ rồi.

“Tớ chính là Nhạc San.” Cô búp bê kia tiếp tục nói, “Tớ bị thu nhỏ.”

Hiện giờ búp bê đã thông minh như vậy rồi à? Khương Vị nuốt nuốt nước miếng, thực quý dị mà. Anh giơ một ngón tay ra, như là muốn chứng minh cái gì mà chọc chọc mặt búp bê.

Ngón tay anh bị búp bê giữ lại, hai cái tay của cô bám chặt vào ngón tay Khương Vị, còn đỏ mặt gào lên với Khương Vị: “Tớ là người thật, không phải dọ cậu đâu!”

Khương Vị tạm dừng một chút, quyết định không tin.

“Thật mà, Khương Vị! Tớ không mặc đồ.” Mặt cô đỏ lên, quát to.

Khương Vị thu ngón tay lại, anh nghiêm túc đánh giá cô búp bê này, bởi vì vừa rồi cô chống cự, nên hai cánh tay và ngực đều lộ ra ngoài chăn, còn có thể hơi hơi nhìn thấy ngực phập phồng —— hình như, thật sự không có mặc đồ.

“Nhạc San?” Khương Vị vẫn không thể tin được.

Búp bê liêu mạng gật đầu: “Chính là tớ. Tớ đã nói là việc gấp rồi mà. QAQ. Cậu tin chưa?”

Cũng không quá tin tưởng. Nếu không phải cô không có mặc đồ, thì anh đã xách búp bê ra xem pin giấu ở đâu rồi.

Nhạc San lại lùi về trong chăn, tha thiết mong đợi nhìn Khương Vị, nói: “Trên máy may ở phòng khách có váy búp bê. Cậu đi lấy cho tớ một bộ, một bộ... Cả nội y nữa.” Nói xong cô liền đỏ mặt.

Nhưng mà Nhạc San ngượng ngùng này, càng làm Khương Vị cảm thấy không chân thực... Nhạc San ở trước mặt anh hình như đều rất mạnh mẽ.

Khương Vị nghe lời đi ra phòng khách, theo lời cô tìm được váy búp bê trên bàn làm việc, nhưng vẫn không tin là Nhạc San nhỏ đi. Anh cảnh giác nhìn bốn phía, luôn cảm thấy trong nháy mắt Nhạc San sẽ từ một chỗ nào đó nhảy ra, cười nhạo tình cảm của anh.

Cho đến khi anh thật sự đưa một bộ quần áo đến trên giường, Nhạc San cũng không xuất hiện.

Anh bị đuổi ra khỏi phòng ngủ, đứng đưa lưng về phía cửa, nghĩ: Đây không phải đang nằm mơ chứ.

Váy búp bê mà Khương Vị mang đến là hôm qua Nhạc San mới làm xong. Váy nhỏ đầu tây, tay áo phồng và lún váy lớn, rất dễ thương, đi kèm cả một bộ trang sức nơ con bướm nữa. Thậm chí còn có tất và một đôi giày nhỏ...

Nhạc San mặc xong quần áo, tuy rằng cô bị thu nhỏ, nhưng khi mặc bộ đồ này vào thì, trong lòng cô vẫn rất thỏa mãn.

Cô làm quần áo búp bê, không nghĩ tới có một ngày mình lại có thể mặc những bộ đồ búp bê do chính mình làm. Nó chỉ đơn giản là một ước mơ thôi.

Chờ Khương Vị đi vào, Nhạc San đã mặc xong, đang đứng trên giường vừa bật vừa nhảy, còn bày ra đủ loại động tác yoga kỳ quái để chứng minh cho Khương Vị thấy mình không phải búp bê.

... Cho dù là một con robot thì cũng sẽ không thể thiết kế hệ thống thành bộ dạng thần kinh.

Nhưng mà anh vẫn hỏi: “Cậu làm thế nào để chứng minh cậu là Nhạc San?”

“Ngoài là Nhạc San ra, thì tớ còn có thể là cái gì?”

“Người máy thông minh.” Khương Vị đưa ra một câu trả lời phù hợp với khái niệm khoa học phát triển, chủ nghĩa duy vật biện chứng, và những giá trị tổng quát.

“... Tớ có thể ăn, uống, vệ sinh, ngủ, làm sao có thể là người máy được.” Nhạc San nhìn Khương Vị, “Cậu muốn tớ chứng minh thế nào?”

“Hát một bài đi.” Khương Vị vui vẻ nói, tuy Nhạc San không phải ngũ âm không đầy đủ, nhưng cô hát thật sự khó nghe. Cô vừa mở miệng, sẽ làm người nghe cười như điên, cho nên cô luôn từ chối hát. Mà Khương Vị nhớ giọng hát của cô đã lâu.

“Tớ là người máy đấy, cậu hãy tớ đi, chip ở sau gáy đấy.” Nhạc San lười lười nằm sắp xuống.

Khương Vị cười cười, giờ tay đặt Nhạc San vào trong lòng bàn tay, giờ lên. Ngón cái của anh hơi cong lên, để Nhạc San ôm lấy ngón cái giữ vững thân thể.

“Tớ nên làm gì bây giờ đây.” Nhạc San bị giờ lên trước mặt Khương Vị, cô u sầu nói.

Khương Vị im lặng, anh nhìn Nhạc San ở trong lòng bàn tay mình, khuôn mặt nhỏ nhỏ lại đang u sầu, có vẻ như đang suy xét mình bị thu nhỏ lại thì nên làm cái gì bây giờ.

Đúng lúc này, Nhạc San đột nhiên ngẩng đầu, khẩn thiết nói: “Khương Vị, tớ là cái gì của cậu?”

“... Phát tiểu?” Khương Vị không xác định nói.

(Phát tiểu = bạn từ nhỏ)

Nhạc San lắc đầu, thâm tình nói: “Tớ là ưu nhạc nữ của cậu!”

Đúng là người thần kinh mà.

Khương Vị: Mặt lạnh lùng.

“Như vậy, tớ có thể bị cậu...”

“Nâng trong gan bàn chân.” Khương Vị mặt không biểu cảm nói tiếp.

(* Ưu nhạc mỹ là một hãng trà sữa, có Châu Kiệt Luân x Giang Ngự Thần đóng quảng cáo, trong đó cậu có câu “Em chính là ưu nhạc mỹ của anh”

Nguồn: Túy Tiên Các.)

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Edit: Joan

“Khương Vị, cậu đã có can đảm để gặp tớ chưa?” Nhạc San ngồi trong lòng bàn tay Khương Vị, vung cánh tay, hát, “Cậu đúng là công dân tốt, con trai của thế giới, Vị Lai tốt của tớ.”

Khương Vị cong ngón tay cái, đầu ngón tay đè đầu Nhạc San lại, chặn miệng cô.

Nhạc San bị ép ở giữa mấy ngón tay, khó khăn dịch chuyển đầu, cuối cùng nói qua lỗ mũi.

“Trong vị, ậu ón ăn iếp é (Khương Vị, cậu lớn ăn hiếp bé)!” Cô lên án.

Khương Vị hiện tại đã biến thành “Chàng trai tốt đình thiên lập địa” không nhúc nhích.

Thật sự là rất ồn ào, cho dù chỉ to bằng bàn tay cũng vẫn rất ồn ào... Tuy vì nhỏ đi, giọng nói cũng trở nên mỏng manh, tinh tế hơn, nhưng vẫn làm người ta không chịu được như trước.

Từ nhỏ đến lớn, Nhạc San chính là người khởi xướng ra bạo lực gia đình. Khương Vị luôn cảm thấy trong đầu Nhạc San không phải não, mà là lỗ đen. Cho một con khi thì có thể lên trời, cho một phi thuyền vũ trụ thì tuyệt đối có thể hủy diệt tất cả. Mà anh, chính là người đứng phía sau cô mười năm như một.

Nhạc San bị Khương Vị ấn, tuy anh không ấn quá mạnh, nhưng cô cũng không trốn thoát được, chỉ có thể giờ bàn tay không bằng hạt đậu tương ra vỗ lên ngón tay Khương Vị cho hả giận.

Đến phòng khách, Khương Vị mới nói tay.

Nhà Nhạc San chỉ có một phòng ngủ một phòng khách, phòng khách cũng tương đương với nửa phòng làm việc, chỗ gần ban công trải một cái tatami (chiếu cói truyền thống của Nhật), bên trên đặt một cái máy may, xung quanh là đủ loại vải. Trong cái tủ trên ban công, một bên là ren phối với vải, một bên là các bộ quần áo búp bê đã hoàn thành, được xếp đầy ở đó. May mắn thay, ban công này ở chỗ khuất, ánh nắng không quá mãnh liệt, nếu không cô cũng chẳng dám ném loạn vải vóc như vậy —đều là tiền đấy.

Nhạc San là sinh viên mỹ thuật, học thiết kế thời trang, sau khi tốt nghiệp đại học thì bắt đầu thiết kế đồ cho búp bê. Hiện giờ cũng có danh tiếng nhất định trong cái vòng luẩn quẩn này. Cô có thể ngẩng đầu ưỡn ngực nói rằng cô là đại đại.

Rất nhiều người cảm thấy cô không làm việc đàng hoàng, nhưng Nhạc San cảm thấy ngàn vàng khó mua được sở thích, ba mẹ cô cũng ủng hộ cô. Dường như cô đang coi sự nghiệp làm đồ búp bê của cô làm kiêu ngạo, nhưng trên thực tế, mục tiêu lớn nhất của Nhạc San là tự mình thiết kế búp bê, từ vật liệu đến phụ kiện của búp bê đều tự tay mình làm, chứ không chỉ là thiết kế quần áo búp bê.

Khương Vị thả Nhạc San xuống bàn may, anh quay người lại và thấy một loạt búp bê lớn bé được bày trên quầy thủy tinh, anh yên lặng rời tầm mắt đi.

Nhạc San chạy tới chạy lui trên bàn may, lật tung đám váy búp bê rải rác trên mặt bàn, cũng không tìm được mấy bộ.

Nhạc San ôm mấy bộ này vào trong lòng, ngồi xuống, bắt đầu suy nghĩ.

Khương Vị luôn nhìn hành động của Nhạc San, không thể không thừa nhận, năng lực thừa nhận của cô rất mạnh, vậy mà đã nhanh chóng tiếp nhận việc này... hình như anh cũng đã chấp nhận rồi.

“Nhạc San, người có nghĩ tới vì sao cậu lại biến thành nhỏ không?” Khương Vị hắng giọng, ngồi lên tatami, hai tay chống sau người, ngửa đầu nhìn Nhạc San.

Nhạc San ngồi tương đối cao, cho nên cô nhìn thấy một ít đầu Khương Vĩ ở bên cạnh máy may —— thật giống với mặt trời mới mọc ở phía chân trời.

Nhạc San nghĩ một chút rồi nói: “Có thể là... đêm qua tớ nhìn thấy sao băng, sau đó cầu nguyện là ‘Tôi muốn nhỏ đi.’”

Khương Vĩ nhìn qua Nhạc San một cái: “Cậu đã được như nguyện.”

“Tớ là muốn quay về thời thiếu nữ, chứ không phải là thu nhỏ lại! \(\circ`Ⅲ\`o)/” Nhạc San vô tình nói, “Ngôn ngữ Trung Hoa bác đại tinh thâm, sao băng nước ngoài nghe không hiểu à?”

Nén bị thương. Khương Vĩ rất muốn xoa đầu Nhạc San đang gấp đến mức giờ chân. Nhìn cô vừa nhảy vừa nói thì càng muốn xoa hơn.

“Hơn nữa, cậu đã thấy ai cầu nguyện với sao băng, mà cuối cùng nguyện vọng thành hiện thực chưa?” Nhạc San che mặt, vì sao loại thần tích này rơi xuống người cô, lại trở thành bị kịch chứ.

Nhạc San cuộn thành một cục nhỏ nhỏ, nhìn qua rất mềm mại.

Khương Vĩ do dự một chút, vươn ngón tay ra, sờ đầu cô như đang trấn an.

Nhạc San ngẩng đầu, đột nhiên ôm lấy tay Khương Vĩ, bám chặt như gấu Koala.

“Vĩ Lai à, tớ có thể đến nhà cậu ở không?” Nhạc San ôm lấy còng rom cứu mạng, hét lên, “Cậu xem, hiện giờ tớ tay không thể xách, vai không thể vác. Một mình tớ ở nhà sẽ chết đói mất, tớ còn không cao bằng cái đĩa đâu.”

“Đừng gọi tớ là Vĩ Lai.” Khương Vĩ bắt đầu dè dặt.

“Hiện giờ chỉ cần một đầu ngón tay thôi cũng đủ để tớ ăn no rồi!” Nhạc San tiếp tục khóc lóc om sòm làm nũng.

Khương Vĩ nhìn tay mình, lại nhìn miệng Nhạc San —— đúng là vậy.

Cho dù cậu không nói, tớ cũng sẽ mang cậu về nhà. Khương Vĩ thở dài trong lòng: “Cậu muốn mang cái gì theo?”

“Vĩ Lai, cậu là tốt nhất. Cậu là ba mẹ thứ hai của tớ, cậu là điện, cậu là ánh sáng, cậu là đám mây đẹp nhất trong lòng tớ.” Nhạc San buông tay, nói lời ca ngợi phát ra từ nội tâm.

“Im miệng.” Khương Vĩ trừng mắt nhìn Nhạc San, cậu thật sự là luôn am hiểu điên rồ mà.

Nhạc San xoay người, nhìn đám vải vụn trên tatami, bộ váy búp bê chưa hoàn thành, đột nhiên cảm thấy cuộc đời tịch mịch như tuyết rơi, chưa từng thấy tịch mịch như vậy. Cô mở hai tay ra, chỉ vào đồng vải như một cái núi nhỏ – đối với cô là rất to, nói: “Xem này, Ái phi, đây là giang sơn ta đánh hạ cho nàng.”

Anh lờ cô đi. Khương Vĩ tự nói với mình trong lòng. Hiện giờ đầu cô ấy chỉ lớn bằng hạt đậu tương thôi, tương đương với người thiếu năng. Không thể nói lý với cô. Nếu không sẽ cổ vũ cô càng kiêu ngạo, càng nói cô càng mạnh hơn.

Không có ai đáp lại, Nhạc San rất có cảm giác cô đơn tang thương. Cô chỉ có thể đem lực chú ý thả lại hiện thực.

Váy búp bê của Nhạc San có hai loại, một là thiết kế bán vế, sản xuất gia công, bán số lượng lớn, giá cả tương đối gần với mọi người. Còn một loại là tự mình làm thủ công, từng kim đều chậm rãi, cẩn thận, thường chỉ có một hoặc hai bộ, giá cũng sẽ cao hơn. Nhưng mà váy búp bê đắt như vậy cũng đã mua về, lại không mua váy, bạn nhìn tâm đối đãi với đứa con của mình như vậy sao. Nuôi búp bê giống như nuôi con vậy, không phải đơn giản như chơi búp bê đâu, phải bỏ tâm huyết và tiền bạc ra.

Nhưng cũng rất may mắn, đợt hàng lần này đã giao hết rồi, trên cửa hàng taobao chỉ để mấy mặt hàng hiện có thôi. Hàng thủ công lần này cô làm là BJD 1/3*, là trang phục kỳ sĩ nam. Người mua ở cùng thành phố, đã hẹn gặp mặt giao hàng.

(*BJD là những con búp bê mô phỏng theo cơ thể người thật được sản xuất đa phần ở ba nước Châu Á, bao gồm Nhật, Hàn và Trung quốc. Những con búp bê này có đủ khớp trên cơ thể, cho phép người chơi tạo hình bất kỳ tư thế nào mình muốn. Những khớp này được tạo bởi những khớp hình cầu; và vì thế chúng mới có cái tên chung là Ball Joint Doll (BJD). Còn 1/3 là cỡ quần áo. Xem thêm về búp bê BJD ở đây: <https://bunnyforever.wordpress.com/cac-bai-ve-bjd/>)

Nếu cô mà biết trước là ngôi sao băng kia không hiểu tiếng Trung Quốc, thì bây giờ đã không phải muốn đi tìm chết như thế này. Đừng nói tới máy may, bây giờ ngay cả kim cô cũng không thể sử dụng được, cầm kim mà như cầm kiếm.

Thế giới vẫn rất tốt với mình. Nhạc San thỏa mãn nghĩ.

Khương Vĩ để Nhạc San ngồi trong lòng bàn tay, mở ngăn tủ để váy búp bê của cô ra.

Vốn Nhạc San muốn đứng trên vai “người khổng lồ”, nhưng bị Khương Vĩ bác bỏ yêu cầu vì không an toàn.

“Tớ có thể túm tai cậu để đứng vững mà.” Nhạc San bắt mẫn nói, “Cậu biết không, bả vai tương đương với khoang hạng nhất đấy.” Trên poster phim điện ảnh đều ngồi trên vai mà, chỉ có Tôn Ngộ Không mới ngồi trong lòng bàn tay thôi.

Thế cậu có hỏi tới cảm giác của tai tớ không? Khương Vị giả bộ như không nghe thấy Nhạc San hò hét.

Nhạc San cũng không có giữ nhiều váy búp bê lắm. Nhưng đều hàng tốt, đều là váy công chúa cô không muốn bán.

Khương Vị nhìn Nhạc San gần như bị chôn vùi trong đồng quần áo, chọn ra mấy bộ, vậy mà còn cả giày dép, túi xách, đồ trang sức... Thế giới con gái anh vĩnh viễn cũng không hiểu nổi, chờ anh có con gái sẽ hiểu.

Anh chờ cô, rồi nhịn không được mà thu dọn mấy thứ trên tatami —— cho dù Nhạc San có ghét bỏ anh làm loạn đồ của cô thì anh cũng không nhịn được muốn dọn dẹp lại.

Xếp hết vải vóc vào trong tủ, váy búp bê để vào một chồng, kéo rèm cửa sổ vào tránh bị nắng chiếu vào. Cuối cùng cất hết đồ Nhạc San lục ra vào một túi nhỏ.

Nhạc San lấy hết mấy thứ thích hợp ra, rồi mới tiếc nuối thờ dài. Những thứ khác đều không thể dùng, vì để chụp ảnh, cô đều mua đồ cổ, căn bản không dùng được. Sớm biết là cô sẽ thu nhỏ thì cô đã mua một ít nôi niêu xoong chảo gì đó —— nhưng hình như cái này chỉ có búp bê Barbie mới có. Hơn nữa đồ trong nước rất nhiều hàng nhái.

Cất xong quần áo, Nhạc San yêu cầu Khương Vị mang cả bộ đồ búp bê cô đã đóng gói sẵn theo, mang theo cả thiết bị duy trì sức sống của cô —— đi động và iPad. Hai người ra khỏi cửa.

Nhạc San luôn phải ngồi trong lòng bàn tay Khương Vị, cô cảm thấy mình giống với cái Linh lung bảo tháp trong tay Thác Tháp Lý Thiên Vương.

Khương Vị lái xe, đặt Nhạc San vào ghế bên cạnh, anh lên xe, nhìn thấy Nhạc San đang ngoan ngoãn ngồi đó, tò mò nhìn ngó xung quanh.

“Hóa ra nhỏ đi, thì tầm nhìn hẹp như vậy.” Nhạc San cảm thán, “Nhìn đồ cũng rất mệt.”

Lúc Khương Vị thắt dây an toàn, tiếng vang lên.

Nhạc San nghe được, quay đầu nghiêm túc hỏi: “Tớ không cần thắt dây an toàn chứ?”

Nhìn cơ thể còn không rộng bằng dây an toàn của Nhạc San, Khương Vị lắc đầu, cậu sẽ bị dây an toàn siết chết.

Khương Vị khởi động ô tô, Nhạc San liền phát hoảng, cô bám lấy đám lông ở nệm ghế dưới móng, nói: “Thật mãnh liệt.”

Cô quá nhỏ, cho nên mọi thứ xung quanh đều có vẻ lớn, bao gồm âm thanh, rung động.

Khương Vị nghĩ, nếu anh mà phanh lại, không biết chừng Nhạc San sẽ trực tiếp bị văng ra mất. Anh tắt xe, nhúm mày nhìn xung quanh, sau đó nhẹ nhàng nhắc Nhạc San lên.

“Này! Cậu muốn làm gì?” Nhạc San bị túm cổ như mấy con mèo con bị gấp đi, cô giãy dụa. “Thả tớ xuống, đại ma vương Khương Vị!”

Khương Vị không thêm quan tâm đến nội tâm Nhạc San lại nghĩ ra kịch bản gì. Anh hơi dừng lại, rồi bỏ Nhạc San vào lỗ để cóc.

“...” Nhạc San ngồi ở trong lỗ, vừa khéo có thể thò đầu ra, nhìn thấy bên ngoài.

“Khương Vị, ngồi ở đây tớ cảm thấy rất không thích hợp.” Nhạc San nói.

“Vậy người muốn đi đâu?” Khương Vị khởi động ô tô, không thêm đề ý hỏi một câu.

Nhạc San đưa cánh tay ra, chỉ vào giữa đồng hồ đo, ở đó bày một con mèo có thể lắc đầu mà cô đưa cho Khương Vị.

“Ồ.” Khương Vị lạnh lùng cười, đạp chân ga. Cậu còn muốn trên trời ý.

Trên đường, Nhạc San yên tĩnh được một lúc, lại bắt đầu lải nhải: “Đại Mao nhà cậu sao rồi? Ăn ngon không? Ngủ ngon không? Thích tắm rửa không? Lông có sáng bóng không? Tớ đã rất lâu không gặp nó rồi. Rất nhớ bảo bối Đại Mao của tớ.”

“Cậu thấy thì sẽ biết.”

Đến khi Nhạc San thật sự trông thấy Đại Mao, cô mới ý thức được là có việc lớn rồi.

Cái đầu lông vàng kia trở nên cao như ngọn núi, lưỡi nó còn dài hơn cả người cô, mũi còn to hơn đầu cô.

Nơi này tôi không thể ở được. Tôi muốn tìm mẹ (ノノ).

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Nơi gần trái tim cậu nhất

Edit: Joan

“Đại Mao.” Khương Vị dịu dàng gọi.

“Gâu!” Đại Mao hưng phấn vẫy đuôi, chạy quanh chân Khương Vị.

“Bảo bối Đại Mao của cậu này.” Khương Vị cười cười với Nhạc San.

Đây chính là điệu cười uy hiếp, đắc ý, miệt thị kinh điển của nhân vật phản diện mà, Nhạc San ôm chặt ngón tay cái của Khương Vị không buông.

“Muốn chào hỏi không?” Khương Vị thả tay xuống, muốn cho Nhạc San và Đại Mao ngang hàng.

“Không cần!” Nhạc San hét lên một tiếng, bộ dạng hiện tại này của cô, nhét vào miệng Đại Mao cũng không đủ cho nó ăn.

Đại Mao hào hứng nhảy lên mấy cái.

Cô thét chói tai xoay người, quỳ gối trong lòng bàn tay Khương Vị, nhấc cổ áo anh lên rồi bò vào trong, nhanh chóng nhét cả người vào trong tay áo.

“Đi ra đi.” Khương Vị cau mày, quần áo cô cọ vào da tạo ra cảm giác kỳ quái. Tay phải anh khép lại, cách lớp áo úp Nhạc San ở trong lòng bàn tay.

Nhạc San không di chuyển được, cảm thấy mình lại một lần nữa bị đè dưới năm ngón: “Thả tớ ra!”

“Cậu đi ra.”

“Cậu bỏ tay ra trước.” Giọng Nhạc San rầu rĩ, “Không được mang tớ cho Đại Mao ăn.”

“Đại Mao không ăn cậu.” Khương Vị bắt đắc dĩ, đi tới bên bàn ăn rồi thả tay.

“Cũng chưa chắc, tớ là lòng trắng trứng đấy.” Nhạc San vừa nói chuyện vừa dè dặt cẩn thận bò ra. Lúc bò ra khỏi cổ tay áo, váy bị lật lên, lộ ra quần lót màu trắng.

Khương Vị mất tự nhiên dời tầm mắt.

Lại một lần nữa thấy ánh mặt trời, Nhạc San đập vào tay Khương Vị, nhảy xuống bàn ăn.

Đại Mao bị huấn luyện rất tốt, sẽ không đến gần bàn ăn. Nhưng hiện giờ nó vô cùng hưng phấn, phe phẩy đuôi nhìn chăm chăm Nhạc San nho nhỏ trên mặt bàn từ phía xa.

Nhạc San nhận định ánh mắt này gọi là thèm ăn, gọi là sắp đến miệng.

Đại Mao sủa một tiếng nho nhỏ. Vẫn là mùi hương quen thuộc, vẫn là Nhạc San quen thuộc, muốn Nhạc San chải lông cho nó, muốn ngửi bụng cho Nhạc San gãi, gâu gâu gâu.

Khương Vị bưng bát cháo đi ra, nhìn Nhạc San nho nhỏ đứng trên mặt bàn, lại nhìn bát cháo trong tay, thở dài. Anh nấu hai bát cháo theo thói quen, nhưng hiện giờ Nhạc San đã không thể ăn cơm một mình.

Nhưng anh vẫn để cháo lên mặt bàn.

Nhạc San khịt khịt mũi, chạy tới gần, cô cao hơn chén một chút: “Oa, cháo thịt nạc trứng bắc thảo, tớ thích trứng bắc thảo nhất.”

Cô chạy quanh bát một vòng, tham ăn để lại nước miếng: “Miếng trứng bắc thảo thật to.”

Xin trả lại tôn nghiêm của cháo và thịt cho chúng nó.

Nhạc San dè dặt cẩn thận giơ tay chạm vào bát, rồi lại nhanh chóng thu tay, thổi thổi bàn tay: “Nóng quá, nóng quá, nóng quá.” Lại hít sâu một hơi, “Thơm quá, thơm quá, thơm quá.”

Khương Vị cười, xoay người vào phòng bếp, lại bê một bát nữa ra, nhưng chỉ lấy một cái thìa.

Anh ngồi vào bàn ăn, chậm rãi múc một thìa, cho vào miệng.

Nhạc San tha thiết mong chờ, cô nhìn thấy yết hầu Khương Vị chuyển động từng chút một, lông mày giãn ra, khóe miệng vênh lên.

Nhất định là ăn ngon.

Nhạc San vui mừng khôn xiết, lại quay đầu nhìn bát cháo của mình. Bát cháo vốn đã thấy ngon, nay lại như nhìn qua ống kính, càng thấy ngon hơn. Nhạc San sờ bụng, cảm giác ở đó có một con sư tử đang chờ đồ ăn.

Cô tới gần bát cháo, dán sát mặt vào hít hà mùi thơm. Muốn liếm nhưng lại sợ nóng, muốn buông tha thì lại không cam lòng. Ở một mình thì còn dám liếm ăn, chứ trước mặt người khác thì rất xấu hổ. Bát cháo lại không ôm được. Muốn học người Ấn Độ dùng tay, nhưng cô còn chưa rửa tay.

Cuộc đời đúng là tràn ngập lựa chọn.

Nhạc San lại nhìn Khương Vị, anh ăn cơm rất nhả nhai, nhưng tốc độ không chậm, có vẻ rất ngon miệng, cô càng đói bụng hơn.

“Khương Vị, cậu đây là đang khiêu chiến tớ hả.” Nhạc San không cam lòng kêu lên.

“Không có bộ đồ ăn cho cậu.” Khương Vị nói.

“Không, đây là không có nhân quyền của tớ, cậu tước đoạt quyền được sống của tớ.” Nhạc San xoa bụng.

“Không ăn một bữa không chết được.” Khương Vị hứng thú nói.

“Nhưng tớ đang đói.” Nhạc San muốn giơ chân.

Khương Vị sờ bát Nhạc San chén, nhui mày, lại thu tay lại.

Nhạc San tha thiết nhìn anh, cuối cùng bĩu môi, đứng bên cạnh bát cháo: “Khương Vị, nếu cậu không cho tớ ăn, tớ sẽ uy hiếp cậu.”

“Lấy cái gì uy hiếp?” Khương Vị thả thìa lại trong bát.

Nhạc San ưỡn ngực, bày ra tư thế nhảy cào: “Dùng tính mạng của tớ. Nếu còn không cho tớ ăn, tớ sẽ nhảy vào cho chết đuối, trước khi chết còn có thể uống hai miếng cháo.”

Khương Vị bật cười: “Cháo rất nóng, tớ sợ cậu không ăn được, chờ một chút.”

“Nhưng tớ phải được ăn gì đó. Cậu biết không, đang đói mà nhìn người khác ăn thì rất đau khổ đấy.” Nhạc San u sầu ngồi xuống mặt bàn, một bộ dáng như đói không đứng nổi.

Khương Vị suy nghĩ một chút, lại đi vào phòng bếp. Lúc đi ra, thì cầm thêm một cái thìa nhỏ, bên trong có một mẩu bánh mì, to hơn móng tay một xíu.

“Tớ còn chưa rửa tay.” Nhạc San nói.

Khương Vị tính tình tốt đổ một chén nước, đặt trước mặt Nhạc San, còn chuẩn bị khăn giấy cho cô.

Nhạc San rửa tay xong thì vui mừng chạy đến trước cái thìa, ôm lấy mẩu bánh mì, cắn một miếng.

Khương Vị vừa ăn cháo vừa nhìn Nhạc San giống con chuột bê mẩu bánh mì còn to hơn đầu cô, vui đầu vào ăn.

Anh dùng thìa quấy bát cháo của Nhạc San, cảm thấy không quá nóng, thì cẩn thận múc một chút, đưa tới trước mặt Nhạc San.

Nhạc San ngửi ngửi, thè đầu lưỡi nhỏ liếm một cái, rồi đỡ lấy cạnh thìa, hút mấy miếng. Cô không ăn được hạt gạo to, chỉ có thể khó khăn hút cháo đặc.

Khương Vị kiên nhẫn đợi, nhìn Nhạc San ăn cháo còn không quên giơ ngón tay cái với anh.

Anh đột nhiên phát hiện, cho Nhạc San ăn cơm là việc còn có ý tứ hơn cả nhìn cô ăn cơm.

Nhìn thấy Nhạc San lắc đầu với anh, anh bỏ thìa ra, hỏi: “Còn muốn ăn trứng bắc thảo không?”

“Tớ no rồi.” Nhạc San vỗ vỗ bụng, “Tớ còn chưa ăn được gì đã no rồi.” Bánh mì cô chỉ cắn mấy cái, cháo cũng chỉ uống một chút, thế mà đã no rồi.

Ăn xong, Khương Vị thu dọn phòng bếp đi ra, nhìn thấy Nhạc San đứng trên bàn cơm, dùng một tờ khăn giấy lau bàn cho anh.

Nhất định là nhảm chán tới điên rồi, từ bé tới giờ cũng chưa từng thấy cô chăm chỉ như vậy.

“Cậu có muốn đi lên sofa phòng khách chơi không?” Khương Vị hỏi.

“Tớ chơi cái gì được.” Nhạc San thở dài, “Tớ một bó tuổi rồi còn chơi trốn tìm với cậu sao?”

“...” Cảm ơn cậu khen tớ trẻ.

“Hơn nữa Đại Mao sẽ lên sofa.” Nhạc San túm tóc, “Tớ sợ nó coi tớ là đồ ăn. Bộ dạng này của tớ là dành cho trẻ em ba tuổi trở lên, Đại Mao còn chưa đến hai tuổi.”

Thật sự là không còn lời nào để nói mà.

“Đại Mao không phải là bảo bối của cậu à? Tên cũng là do cậu đặt.” Lúc Khương Vị mới mang lông vàng về, Nhạc San nhất định đòi quyền đặt tên.

Đề lông vàng có thể thọ cùng trời đất, thì phải đặt một cái tên dễ nuôi. Hơn nữa cái tên Đại Mao cũng rất tốt. Tớ còn định đặt là mưa bụi, mưa phùn, mưa hạnh, bão táp gì đó cơ. Nhạc San nghĩ.

Mỗi lần Khương Vị dất chó ra công viên, lúc muốn gọi tên thì đều phải tự khai thông trong lòng một lượt. Cái tên không văn học như vậy, mà Đại Mao lại chỉ chấp nhận nó.

“Nó đã không còn là Đại Mao đáng yêu trong trí nhớ của tớ nữa rồi.” Nhạc San thở dài, “Nó hiện tại chỉ cần một phát là có thể cắn chết tớ, tạm thời tớ còn chưa thể chấp nhận.”

Khương Vị bế Nhạc San ra khỏi nhà ăn, Đại Mao liên tục đi theo sau anh. Có vẻ rất có bộ dáng thêm ăn —— trong mắt Nhạc San.

“Hôm nay thứ bảy nhì.” Nhạc San xoay người trong tay Khương Vị, “Chúng ta đi dạo siêu thị đi, tớ cảm thấy tớ cần bộ hộp búp bê Barbie.”

Khương Vị không muốn mang Nhạc San đi siêu thị, cô nhỏ như vậy, nhờ bị rơi mất thì làm thế nào. Hơn nữa, nếu anh nói chuyện với Nhạc San, bị người khác nhìn thấy sẽ tưởng anh bị thần kinh mất.

Cuối cùng Khương Vị vẫn phải thỏa hiệp với Nhạc San, bởi vì cô nói nếu để cô ở nhà một mình, cô sẽ lấy thân cho chó, nghiền chết Đại Mao.

Anh rất muốn giao phí cho chỉ số thông minh của Nhạc San, sửa thành bộ não có dung lượng lớn hơn một chút.

Vì có thể mang Nhạc San theo, Khương Vị muốn mặc một chiếc áo khoác mỏng, nhưng Nhạc San nói cô muốn ở trong túi tiền trước ngực Khương Vị xem thế giới.

“Vi sao?” Khương Vị nhú mày, người khác đi qua nhìn thấy một người đàn ông mặc tây trang, trong túi tiền để một con búp bê ... Không phải là biến thái à.

“Bởi vì đó là nơi gần trái tim cậu nhất.” Nhạc San nâng mặt, liếc mắt đưa tình nói.

Khương Vị nhếch môi, giơ tay xoa đầu Nhạc San một chút: “Về sau không nên xem tiểu thuyết vớ vẩn đó nữa.”

Anh yên lặng thay tây trang.

Kỳ thực Nhạc San cao mười cm, đầu cũng chỉ to bằng ngón út, lộ ra ngoài túi tiền cũng không quá rõ ràng.

Nhạc San đứng trong túi Khương Vị, hai tay bám vào cạnh túi, hưng phấn kêu: “Tớ muốn giải khóa bản đồ mới!”

Vào ô tô, cô vẫn bị bỏ vào lồng đựng cốc kia, cô kháng nghị nói: “Như vậy không xứng với thân phận của tớ.”

Khương Vị bỏ mẩu tờ khăn giấy vào cho cô: “Nếu không đủ mềm thì nói với tớ.”

“Cái này không phù hợp với tớ.” Nhạc San nhún vai nói.

“Tớ muốn nhấn ga, cậu bám chặt đấy.”

“Cậu không nhìn tớ.” Nhạc San đề cao giọng.

Khương Vị yên lặng mở radio.

+

Vào siêu thị, Nhạc San nhất định đòi Khương Vị lấy xe đẩy.

Khương Vị cảm thấy: Nhất định là cô lại muốn tác yêu tác quái.

“Cái cậu nói ở đâu?” Khương Vị đẩy xe, hơi cúi đầu, hỏi.

“Đồ —— chơi —— trẻ —— em ——” vì trong siêu thị mở nhạc, Nhạc San không thể không dùng giọng lớn nhất để trả lời Khương Vị.

Bọn họ đến khu đồ chơi, nhìn cái giá đầy đồ chơi, Khương Vị rối rắm nhủ mày, không nghĩ tới lại có nhiều loại như vậy, nhưng mà sản phẩm trong nước thật sự là càng ngày càng xấu.

“Bạn muốn cái nào?”

“So sánh tớ và đám nòi bát này, tớ có thể dùng được là được.” Nhạc San lớn tiếng nói một chuỗi dài nói, mặt muốn thẳng đóc.

“Cái gì?” Khương Vị nghiêng đầu, dán sát tai vào Nhạc San.

\\(o`Ⅲ'o)/

“Mang tớ ra, trực tiếp so sánh.” Nhạc San cả giận nói.

“Nhưng mà...” Khương Vị nhìn xung quanh, khu đồ chơi trong siêu thị không nhiều người lắm, nhưng cũng không tốt lắm đâu.

“Tớ sẽ không lộn xộn.” Nhạc San thề thốt.

Khương Vị cẩn thận nhặt Nhạc San ra, vì tránh làm cô đau, ngón tay để vào eo cô.

“Ha ha ha ha ha.” Nhạc San túm vào đầu ngón tay anh uốn éo, “Không cần đụng vào eo, buồn, ha ha ha.”

Khương Vị chỉ dùng hai ngón tay kẹp lấy nách Nhạc San.

Ngón tay anh vẫn quá lớn, lúc ấn còn có thể ấn phải ngực Nhạc San. Tuy rằng cô thu nhỏ, nhưng cũng là thu nhỏ tỉ lệ lại, đặc thù của phái nữ vẫn rất rõ ràng.

Chờ Nhạc San chọn xong, anh lại nhét Nhạc San về túi tiền như bị bóng tay vậy.

Bỏ cái hộp to kia vào trong xe đẩy xong, anh dùng tay xoa xoa lô tai.

“Khương Vị, cậu có ước mơ như vậy...” Lúc này Nhạc San đột nhiên nói.

“Không có!” Khương Vị phản ứng nhanh chóng.

Nhưng vẫn kém với Nhạc San mất điếc tai ngơ: “Tớ luôn muốn ngồi trong ghế trẻ em trên xe đẩy nhìn ra thế giới, đây là chỗ thiếu hụt trong tuổi thơ của tớ.”

Quả nhiên... Tôi muốn nhét cô ấy vào trong tủ lạnh siêu thị, ai tới ngăn tôi lại đi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Một trăm linh một việc phải làm trước khi chết

Edit: Lam Sắc

“Hồi nhỏ, không có siêu thị. Đến khi lớn lên, xe đẩy lại không chứa được tớ. Cho nên tớ vẫn luôn muốn được ngồi thử.” Nhạc San mang theo tình cảm nói, “Hiện giờ có cơ hội tốt như vậy, vì sao không thỏa mãn tâm nguyện của tớ một chút chứ, tớ đã xếp nó vào 《một trăm lẻ một chuyện phải làm trước khi chết》 rồi.”

“...” Khương Vị trầm mặc chớp mắt, hỏi, “Bạn thật sự chắc chắn là chỉ thu nhỏ cơ thể mà không thu nhỏ cả đầu óc chứ?”

“Tớ vẫn luôn thông minh tài giỏi như vậy mà.” Nhạc San mỉm cười.

Thông minh tài giỏi sẽ thấy xấu hổ khi dùng để hình dung về cậu.

Cuối cùng Khương Vị vẫn phải thỏa hiệp với Nhạc San, từ nhỏ đến lớn anh chưa bao giờ chiếm thượng phong trước mặt cô cả.

Khương Vị đặt Nhạc San vào chỗ ngồi của trẻ em trên xe đẩy. Điểm tương đối hài lòng là khe hở trên xe đẩy của siêu thị rất nhỏ, sẽ không làm rơi mất Nhạc San. Anh che che lấp lấp làm xong một loạt động tác này, luôn cảm thấy mình lén lút như kẻ trộm, vì thế theo bản năng nhìn xung quanh xem có camera không.

Nhạc San ngồi ở chỗ tắm nhựa chắn, hai chân thò ra ngoài, lắc lư theo tiết tấu của xe đẩy. Hai tay cô nắm chặt hai lan can hai bên, tò mò nhìn xung quanh.

Sau khi nhỏ, mọi thứ vốn quen thuộc bỗng chốc lại thành xa lạ. Hơn nữa, vì tất cả mọi thứ đều biến thành to lớn mà có vẻ nguy hiểm hơn.

Nhạc San ngửa đầu ra sau, nghiêng người nhìn Khương Vị phía sau. Về mặt anh nghiêm túc đẩy xe, cho mỗi người qua đường một ánh mắt uy hiếp, cả người tản ra loại khí thế “Không được tới gần tôi, cả xe tôi nữa”.

Hình như chỉ có mỗi anh là một chút cũng không thay đổi.

Lúc đi qua khu bán khăn, Khương Vị kéo một chiếc khăn nhỏ trùm lên người Nhạc San, che cô lại.

Nhạc San ngay lập tức bị bóng tối tiêu diệt, rất nhanh cô đã tìm được cửa ra, thò đầu ra khỏi khăn lông, quay đầu nói với Khương Vị: “Tôi không thích như vậy.”

“Tôi sợ người ta phát hiện ra cậu.” Khương Vị cúi người nói với Nhạc San.

“Bây giờ là mùa hạ, tờ trùm thứ dày như vậy, khác gì mặc áo bông chứ. Sẽ bị cảm nắng mất.” Nhạc San phồng mắt.

“Lúc trước, trời mùa hạ cậu mặc váy chống nắng, váy lót, và váy, có thấy cậu bị cảm nắng đâu.” Khương Vị nhỏ giọng nói.

Nhạc San cau mày: “Cậu biết nhiều thế ~ nhưng đó điều kiện cơ bản khi mặc váy, còn bây giờ thì tờ không cần.”

“Nếu bị người khác nhìn thấy thì sao?” Khương Vị kiên trì nói.

“Làm sao có thể! Tôi chỉ nhỏ như vậy, hơn nữa cũng không đặt trên giá hàng, ai có thể chú ý tới chứ?” Nhạc San giơ ngón cái và ngón trỏ tạo ra một cái khe nhỏ nhỏ, khua tay múa chân nói.

“Xèo xèo ——” tiếng bánh xe đẩy chạy trên mặt đất.

Nhạc San và Khương Vị nghe thấy tiếng, thì cùng quay đầu nhìn về một phía —— một cô bé ngồi trong chỗ trẻ em trên xe đẩy đang tròn mắt nhìn bọn họ. Cô bé bị mẹ đẩy ngang qua bọn Khương Vị, trong chớp mắt đi ngang qua nhau giống như một pha quay chậm.

Sáu con mắt, ba ánh mắt, hướng về một điểm.

“Mẹ ơi ——” cô bé sờ tay mẹ, nói bằng một giọng non nớt, “Chú kia đang nói chuyện với búp bê...”

Nghe có vẻ biến thái...

Nhạc San nhanh chóng nằm xuống, thu chân lại, cả người trốn vào trong cái khăn lông kia.

Khi người phụ nữ kia quay đầu nhìn sang, cũng chỉ nhìn thấy Khương Vị một tay đặt trên xe đẩy, một tay đặt trên giá để khăn lông... ngẩn người. Cô ta nói với con gái mấy câu, rồi đẩy xe đi xa.

Đã hết cảnh báo, Nhạc San ngoan ngoãn hơn, trùm khăn lông ngồi im. Tuy cô thấy phương thức giấu giếm này càng dễ gây chú ý, nhưng ai bảo Khương Vị thích chứ. Aiz, vì khiến anh vui vẻ, cô hy sinh bản thân một chút vậy.

Lúc này đột nhiên Khương Vị dừng lại, anh nhìn đủ loại cốc trên giá hàng, chỉ vào một cái trong đó, hỏi: “Cậu có thích cái này không?”

Nhạc San thò đầu ra nhìn, đó là một cái cốc màu xanh lá cây, không có nắp, nhưng ở trong chén có một con hươu bằng sứ nhỏ nhỏ: “Thích.”

Khương Vị so tay với cái cốc một lát rồi bỏ cái cốc vào trong xe đẩy.

Mua xong nguyên liệu nấu ăn và rau dưa, còn cả đồ ăn vặt dùng để che miệng Nhạc San, Khương Vị đẩy Nhạc San đi tính tiền.

Hiện giờ siêu thị không nhiều người, căn bản không cần xếp hàng mà vào tính tiền luôn.

Khương Vị nhặt đồ trong xe lên trên bàn, lúc anh cầm bộ đồ Barbie ra thì đột nhiên cứng người lại.

Tầm mắt nhìn xuống, Nhạc San còn ngồi trong khăn lông, hình như đang xuyên qua khe hở ngẩng cổ nhìn anh.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của nhân viên thu ngân, Khương Vị chậm rãi bỏ khăn lông ra, cầm Nhạc San đang giả chết nhét vào túi áo.

“Tiên sinh...” Nhân viên thu ngân nhận lấy cái khăn lông, do dự.

“Đó là đồ của tôi.” Khương Vị lạnh nhạt nói, bên tai anh có chút đỏ, nhưng không ảnh hưởng tới khuôn mặt bình tĩnh của anh.

Nhân viên thu ngân không thể chấp nhận cảnh một người đàn ông trẻ tuổi, mặc tây trang gầy da mager theo búp bê đồ chơi đi dạo siêu thị. Vừa rồi lúc cô quét mã bộ đồ Barbie, còn tưởng là anh ta mua cho cháu... Hóa ra là mua cho mình chơi!

Đàn ông đẹp trai bây giờ đều vậy sao!

Dưới ánh mắt sáng quắc của nhân viên thu ngân, Khương Vị ra khỏi siêu thị.

Quay về xe, Nhạc San ngồi trên ghế lái phụ, nhìn Khương Vị vẫn cầm tay lái không nhúc nhích, nói: “Khương Vị, tớ muốn tán thưởng cho sự bình tĩnh của cậu lúc này.”

Khương Vị quay đầu, vô hồn nhìn Nhạc San: “Sau này tớ sẽ không bao giờ đến siêu thị này nữa.”

“Không sao đâu, cô ấy sẽ không nhớ ra cậu đâu.” Nhạc San an ủi.

“Tớ nhớ được.” Khương Vị khởi động ô tô.

Bạn thấy đấy, lúc này đã biết trí nhớ kém một chút tốt thế nào chưa? Có phải rất hâm mộ cá* không?

(*Nghe đồn là trí nhớ của cá chỉ có ba giây / bảy giây / ba phút. Tớ đọc được hai truyện ghi là bảy giây. Google thì ghi ba giây. Có trang ghi ba phút. Nhìn chung là rất ngắn.)

Nhạc San đang suy nghĩ, đột nhiên cô lại bị nhắc lên, Khương Vị nhắc cô lên, lại một lần nữa bỏ cô vào lỗ đưng cóc.

Tôi ghét trí nhớ tốt!

+

Bữa trưa, Khương Vị chỉ dùng mấy hạt cơm đã đủ để Nhạc San ăn no.

Nhạc San luôn luôn bị khuynh đảo dưới trù nghệ của Khương Vị, nhưng hiện giờ cô nhỏ đi, ăn cái gì cũng chỉ một chút là no —— không có trái tim ăn hàng, không có dạ dày ăn hàng, thật bị thương!

Sau khi ăn cơm xong, Nhạc San mở di động ra, số lượng thông báo đã đủ trở thành bong bóng hồng*.

(*Chắc là thông báo bình luận trên trang gì đó của trung quốc)

Nếu chỉ có một bong bóng hồng, Nhạc San tuyệt đối sẽ tay tiện mở ra, nhưng nếu đã ngoài hai cái thì sẽ có loại cảm giác rận nhiều không sợ cắn, nợ nhiều không lo →_→

Nhưng dù thế nào cũng phải xử lý, Nhạc San rung rung bấm mở.

Bởi vì Nhạc San làm váy búp bê đã lâu, có rất nhiều người mua đều có quan hệ không tệ với cô, phần lớn là khách hàng nhận được đồ đến khen ngợi Nhạc San.

“Nhạc Sơn đại đại. Đã nhận được đồ, rất thích. Moah!”

“Không thể đợi được phải mặc ngay cho con gái lớn, ngày mai mang đi chụp ảnh^o^/”

“Lần này thiết kế siêu thích luôn, khi nào thì có thiết kế mới, ví tiền của em đã đổi khát lắm rồi.”

...

Nhạc San đứng trên màn hình di động, lúc bấm xem bình luận còn cảm thấy hình tượng hiện tại của mình rất cao lớn uy mãnh, giống như trong một bộ phim 3D về khoa học viễn tưởng.

Nhưng lúc cô muốn trả lời bình luận —— “Khương Vị cứu tớ với. QAQ”

Một bàn tay chỉ có thể ấn một phím thực sự là việc rất đau khổ, cô còn dùng bàn phím ghép vắn nữa chứ.

Lúc nhân viên đánh máy Khương Vị tiếp nhận di động của Nhạc San, cũng không có ý kiến gì, cho đến khi nghe được nội dung Nhạc San muốn trả lời, anh thật sự không xuống tay được.

“Cậu viết: Cảm ơn tình yêu đã thích, yêu em, moah moah.”

Khương Vị bấm hai chữ “Cảm ơn”, dừng lại một hồi lâu, mới chậm rãi bấm thêm “đã thích”, anh trầm tư vài giây, lại viết tiếp “Tôi sẽ làm tốt, hi vọng lần sau còn có thể hợp tác”, rồi bấm gửi.

Không, như vậy tuyệt đối không đáng yêu, một chút cũng không xứng với các em gái dễ thương của tớ, họ đáng được đối đãi ngọt ngào hơn!

Đối người xa lạ, nhất là con gái, cho dù là ở trên mạng, anh cũng không viết ra được những từ như: Tình yêu, yêu em, moah... Máu chảy trong người anh vẫn luôn theo quan niệm truyền thống, nói chuyện mang theo tình cảm là phải phụ trách... Đúng, chính là như vậy, giải thích như vậy sẽ không có vấn đề gì.

Không nhìn Nhạc San đang oán trách, anh mang câu đó trả lời tất cả mọi bình luận, sau đó dừng lại, hỏi: “Cái này thì lần sau bây giờ?”

“Nhạc San đại đại, bỏ lỡ hàng đặt, lại không cướp được hàng trên kho, làm sao bây giờ, thật sự rất thích, rất thích ô ô ô.”

“Cái này để tớ xử lý.” Nhạc San vung tay lên, chậm chạp an ủi em gái nhỏ.

Chờ cô xử lý xong mọi thông báo, lại mở taobao ra.

Mỗi lần bán hết một đám, cô đều sẽ bố trí lại cửa hàng một lần nữa. Cho nên hiện giờ trên cửa hàng không còn món nào, chỉ còn ảnh triển lãm.

Khi cô bấm vào thì thấy một bức ảnh đồng xu một nguyên... Em gái à, em không nhìn thấy bên trên ghi là “Link vạn năng, chuyên đăng ảnh” sao, em chụp hình đồng tiền thì muốn chị gửi gì cho em!

Nhưng mà Nhạc San kinh nghiệm đầy mình, trước kia cũng không phải chưa từng gặp người lừa giỡn như vậy. Cô bấm vào giao hàng, nói với người này: “Em gái, gửi số tài khoản cho chị. Bưu phẩm một nguyên em chụp đến rồi (/ω)”

Trước kia cô còn gặp người mang bán ảnh triển lãm 23333. Thế giới của kẻ có tiền cô thật sự không hiểu.

(*Vì không hiểu cách sử dụng taobao nên tớ không hiểu đoạn trên nói gì luôn. Mọi người thông cảm)

Xử lý việc này xong, cô lập tức hạ giá toàn bộ đồ trong cửa hàng, phát một thông báo: Vì thân thể chủ tiệm không tốt, nên sẽ nghỉ bán một thời gian, các em gái, chờ đợt hàng tiếp theo nhé.

Sau đó cô đăng một bài trên weibo.

Nhạc Sơn đại ma vương v: Vì có vấn đề về thân thể, nên tạm thời dừng bán, chờ tôi dưỡng bệnh xong sẽ giải trừ phong ấn ~ thiết kế mới đang được chuẩn bị, chuẩn bị ví tiền của mọi người nha [cầu nguyện]

Thật là mệt, viết nhiều chữ như vậy, còn mệt hơn cả bấm chuột nửa giờ.

Bên dưới weibo rất nhanh đã có bình luận.

Hoa nhi hoa nhi hoa: A a a, phải chú ý thân thể nha [hôn]

Bóp tiền ôm bụng nói: Tôi đã không thể khống chế sức mạnh hồng hoang trong cơ thể tôi, phải có tiền mới có thể hóa giải được, cầu thiết kế mới.

Mẹ không bao giờ quay đầu xem vụ nổ: Mặc Mặc, chờ chị trở về ~

...

Nhạc San lướt qua mấy cái tên đáng yêu này, đột nhiên nhìn về phía một cái mới.

Lưu Căn Hoài v: Chăm sóc tốt bản thân.

Ồ.

Cô yên lặng tắt weibo.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Tuyệt giao mười phút

Edit: Joan

Một lần nữa trong thế giới lại tràn ngập tình yêu. Nhạc San nhếch miệng.

Lưu Căn Hoài v này là đàn anh khóa trên của Nhạc San, hiện tại đã tổ chức vài buổi biểu diễn thời trang, còn từng thiết kế lễ phục cho minh tinh đang

nổi đi thăm dò, cũng coi như là nhà thiết kế thời trang có chút danh tiếng.

Nhưng Nhạc San luôn không thích trao đổi với anh ta, phải nói là một phải ứng phó anh ta.

Người đàn ông dịu dàng sẵn sàng thì được gọi là người đàn ông ảm áp, luôn đối xử dịu dàng hòa nhã chẳng phân biệt thân sơ, như một cái điều hòa vậy. Nhạc San cảm thấy gọi Lưu Cẩm Hoài là hiệu ứng nhà kính cũng không quá đáng. Anh ta hận không thể che chở mọi cô gái dưới ánh hào quang vạn trượng của anh ta.

Lần đầu tiên gặp vị đàn anh này, cô đã bị sự tự quen thuộc của anh ta đánh gục. Sau đó mỗi lần hỏi thăm ân cần đều kích thích Nhạc San nổi từng mảng từng mảng da gà —— Tuy Nhạc San hơi điên điên, nhưng thật ra rất chậm nóng, từ đáy lòng luôn kháng cự loại nhiệt tình này. Tuy biết đàn anh này không có mục đích gì khác, nhưng cô không thể chấp nhận được, có thể trốn thì nhất định sẽ trốn.

Đã nhiều năm trôi qua, Nhạc San vẫn có thể nhớ được thái độ ‘các em đều là em gái ngoan của anh’ của Lưu Cẩm Hoài... Có chút đau dạ dày. Nếu năm đó có loại ốp điện thoại ‘Lạnh lùng.jpg’ đang nổi tiếng hiện nay*, Nhạc San nhất định sẽ mua một cái. Cứ gặp phải vị đàn anh này là giờ điện thoại lên giả vờ gọi điện thoại.

(*ảnh đây ạ.)

Sau khi tốt nghiệp, cô đi theo một con đường khác hoàn toàn, tách rời các bạn học liều mạng tranh nhau tiến vào giới thời thượng. Ngoài mấy người cùng ký túc ra thì cũng không còn liên hệ với mấy ai.

Nhưng ai biết được weibo của cô sẽ bị đề cử vào thông tin kết bạn (Giống như ‘những người bạn có thể biết’ trên facebook ý). Rõ ràng cô đã tắt nó rồi mà vẫn bị người không thân thiết chú ý, weibo chết tiệt! Cuộc sống của tôi chỉ là bán váy búp bê và lướt weibo thôi mà. Vậy mà cũng không yên ổn! Thi thoảng đăng trạng thái thì bị đàn anh quan tâm, khoe hàng mới thì sẽ bị bạn học không đối đầu lắm trước kia bình luận chuyên nghiệp. Weibo này đúng là không thể chơi được nữa.

Nghĩ đến đây, Nhạc San lại tức giận, nhớ tới cái tin nhắn riêng lúc nhiều fan hơn: “Nhạc San, sao bây giờ cậu lại làm cái này thế. Lúc trước tác phẩm của cậu đều rất ưu tú mà.” “Tớ quen với xxx, cậu có thể đưa tác phẩm của cậu cho tớ, tớ giới thiệu giúp cho.”

Không có ưu tú như trong tưởng tượng của các bạn thật là xin lỗi.

Lúc này đột nhiên cửa phòng ngủ mở ra.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Nhạc San quay đầu lại nhìn. Khương Vĩ mang hộp Barbie vào, phía sau là Đại Mao.

Chuông cảnh báo kêu mãnh liệt!

Đại Mao vui vẻ phe phẩy đuôi đi tới, chân trước đặt lên giường, thờ ơ phò về phía Nhạc San.

Nệm giường bị nó đột nhiên đè xuống mà rung rung, Nhạc San bị ảnh hưởng nên ngã nằm xuống.

Cô nằm trên giường, chậm rãi xoay đầu sang, liền nhìn thấy cái miệng rộng của Đại Mao đang tới gần. Chân sau của nó không ngừng nỗ lực, ý đồ trèo lên giường. Khoảng cách hai bên càng ngày càng gần, chân trước của nó hầu như đã có thể đụng tới Nhạc San. Nhạc San có thể ngửi thấy mùi của động vật, nhất là nó thờ cũng có thể thổi bay tóc cô.

Nhạc San giật mình, hai cánh tay áp sát hai bên người, ngón giữa để sát đường may, trở thành một quân nhân tiêu chuẩn. Ngay sau đó dùng lực ở eo, bắt đầu xô dịch sang bên kia, nhanh chóng kéo dài khoảng cách giữa người và chó.

Khương Vĩ: “...”

Đại Mao còn muốn đến gần Nhạc San, lại bị Khương Vĩ ở phía sau vỗ vỗ đầu, nó rất ngoan ngoãn bỏ hai chân trước xuống, nằm trên mặt đất, kêu ô ô.

Khương Vĩ đứng ở bên giường, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào đầu Nhạc San: “Mau, đến lấy đồ chơi của cậu này.” Nói xong, bỏ tay ra, để ở một bên.

Nhạc San xoay người đứng dậy, kích động chạy đến giữa tay Khương Vĩ, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Khương Vĩ hơi cong ngón tay, tránh cho Nhạc San ngã xuống.

Nhạc San ngồi trong lòng bàn tay Khương Vĩ, loại cảm giác này đặc biệt mới lạ, như đang sống trong phim. Trí tưởng tượng của Nhạc San lại bắt đầu bay bổng, có phải cảm giác lúc ngự kiếm là thế này không? Có giống thám bay Ấn Độ không? Căn đầu vắn của Tây Du Ký cũng không hơn thế này nhi.

Nghĩ đến đây, Nhạc San ngẩng đầu nhìn Khương Vĩ, đột nhiên chỉ vào anh rồi hô to: “Ông già Như Lai, Lão Tôn ta tuyệt đối sẽ không cúi đầu với ông đâu.”

Ngón tay Khương Vĩ cứng đờ lại, mắt rất nhiều sự nhẫn nại, mới kiềm chế không bóp chết Nhạc San.

Một tay cầm hộp Barbie, một tay nâng Nhạc San, anh đi đến bên cửa sổ phòng ngủ bỏ cả Nhạc San và hộp xuống.

Nhạc San vừa xuống liền hưng phấn chạy loạn khắp nơi. Cô ghé vào bên cửa sổ, nhìn khung cảnh dưới lầu, phát ra tiếng tán thưởng. Sau khi thu nhỏ thì như mở ra thế giới mới, tất cả đều rất to lớn, nhìn rất mới lạ.

Khương Vị yên tĩnh bóc hộp đồ chơi, nhặt mọi thứ bên trong ra. Phát hiện mặt sau là bản vẽ của một căn nhà, lại còn là một phòng khách, một phòng ngủ, một phòng bếp, một nhà vệ sinh, tấm bìa chỉ cần dùng nút thắt cố định là biến thành tường ngăn. Mà các gói to ở trong chứa các loại đồ bằng nhựa, đại khái là tủ quần áo, bàn ăn, sofa gì đó, cái gì cần có đều có. Tất cả đều đầy đủ, thực sự là một căn nhà thu nhỏ.

Đồ chơi bây giờ làm rất tốt, anh nghĩ. Sau đó nghiêm mặt bỏ búp bê barbie trong hộp ra một bên, vậy mà nó còn nhỏ hơn cả Nhạc San hiện giờ.

Xem đủ thế giới bên ngoài rồi, Nhạc San quay đầu lại, vừa vặn trông thấy Khương Vị đặt búp bê barbie kia sang một bên. Cô chạy tới, dựa vào một bên đánh giá cẩn thận một lát, rồi lo lắng vô cùng: “Búp bê bây giờ càng ngày càng xấu, trẻ con chơi cái này từ bé, hy vọng lớn lên mắt thẩm mỹ không bị ảnh hưởng.”

Cũng không cần cậu phải lo. Khương Vị xếp xong giường thì bắt đầu lắp ráp tủ quần áo.

Nhạc San bỏ búp bê xuống, trèo lên cái giường bằng nhựa còn bóng hơn cả cầu trượt. Cô điều chỉnh tư thế ngồi, da cọ vào giường tạo ra tiếng kỳ quái. Cuối cùng nằm thẳng trên giường, Nhạc San nháy mắt, cảm nhận sự cứng rắn của cái giường: “Khương Vị, cái giường này rất cứng. Tổ cự tuyệt ngủ trên nó. Như ngủ trong quan tài ý.”

Khương Vị cầm một linh kiện trong tay, nhìn Nhạc San một cái ——hai tay cô đan nhau đặt trên bụng, nằm rất quy củ ——tớ thấy bộ dáng cậu nằm cũng giống nằm trong quan tài.

Anh chăm chọc trong lòng, nhưng động tác trong tay không hề dừng lại. Chỉ vài phút đã lắp xong, đặt vào vị trí.

Nhạc San xoay người xuống giường, xoa xoa lưng. Chạy đến giúp đỡ, cô đỡ bỏ bịch xốp, lõi gối, chăn, gối trên sofa ra, nhìn không được mà cảm thán: “Cái này chính là gối thêu hoa chỉ nhìn được chứ không dùng được trong truyền thuyết mà. Hoàn toàn không thể dùng.”

Khương Vị mở một bọc khác, một lô bát, đĩa, xoong, nồi ở trong.

Nhạc San vội vàng chạy tới, ngồi ở một bên, chỉ vào một cái nồi: “Cái này để rửa mặt, cái kia có thể để rửa chân... Chén thì mang ra đựng cơm, bẻ hai đoạn tằm làm đũa cho tớ.”

Khương Vị cầm lấy một cái chén nhỏ, cho lên mũi ngửi: “Không được, toàn mùi nhựa thôi, không thể mang ra đựng đồ ăn được.”

“Thế tớ lấy cái gì ăn cơm chứ?” Nhạc San bê một cái chén, bỏ lên trên đầu mình, cái chén nhỏ màu đỏ để trên đầu cô, như đang đội mũ quả dưa.

Trong tay Khương Vị là một cái áo ngủ, anh cẩn thận treo nó lên giá áo. Cho dù là ngón tay đối lập với đồ trên tay, hay đồ chơi đối lập với khuôn mặt thành thực lạnh nhạt đều có vẻ tương phản đáng yêu.

Khương Vị treo quần áo vào tủ, giờ tay bần cái chén trên đỉnh đầu Nhạc San ra. Nhạc San xoay người định đi nhặt, Khương Vị lại giờ một ngón tay đề cô lại: “Tớ dứt cho cậu.”

Nhạc San vốn đã khó chịu đẩy tay Khương Vị, nghe thấy câu đó, thì phát ra một loại âm thanh như mấy con cún nhỏ làm nũng, hai tay che kín mặt: “Ngao ô.”

“Cậu xấu hổ à?” Khương Vị bỏ đồ trong tay xuống, giờ một ngón tay đề trên trán Nhạc San.

Nhạc San quơ quơ đầu, muốn tránh khỏi sự đụng chạm của Khương Vị.

Khương Vị đuổi sát không tha, tay vẫn nhẹ nhàng ấn trên trán Nhạc San: “Cậu thật sự xấu hổ hả? Ở trước mặt tớ, cậu sẽ xấu hổ à?” Đây đúng là việc khiến người ta kinh ngạc hơn cả việc bị thu nhỏ lại.

Cậu đây là đang giẫm lên trái tim thiếu nữ của tớ đó! Nhạc San tức giận nghĩ, cô đột nhiên bỏ tay ra, trừng mắt nhìn Khương Vị.

Tuyệt giao mười phút.

Nhạc San xoay người lại, quay lưng về phía Khương Vị, bày ra bộ dáng từ chối nói chuyện, cầm trao đổi tầm mắt.

Nhạc San lại mở một bọc to khác, bắt đầu bày biện sofa, vậy mà có cả hai cái gối ôm hình trái tim.

Khương Vị cúi đầu nhìn Nhạc San chân ngắn bước nhỏ, ôm đủ loại đồ trang trí chạy tới chạy lui trong “căn nhà”, bận rộn. Bởi vì kích cỡ không thích hợp, có đôi khi cô còn phải khập khiễng bê đồ.

Hình như có chút đáng yêu. Khương Vị nhìn Nhạc San, lại nhìn Đại Mao đang nằm bên chân anh, giờ tay xoa đầu nó.

“Đi thôi, đi tản bộ.” Anh vỗ vỗ Đại Mao.

Nghe thấy mệnh lệnh đó, Đại Mao lập tức hưng phấn lên, đảo quanh Khương Vị.

Thông báo với Nhạc San một cái, Khương Vị dắt Đại Mao ra cửa.

Sau khi thu dọn xong “nhà” của mình, Nhạc San đắc ý nhìn quanh, định gọi Khương Vị tới nghiệm thu kết quả. Nhìn về phía phòng ngủ trống không, mới nhận ra cả căn phòng to như vậy mà chỉ có một mình cô.

“...” Nhạc San nhìn đồ đạc vĩ đại trong phòng ngủ, bỗng chốc sự tịch mịch trào lên.

Cô chỉ khổ sở trong nháy mắt, rồi lập tức phát hiện chỗ cửa sổ cô đứng cách mặt đất một khoảng cách mà cô không thể vượt qua. Không thể đi xuống rồi!

Ngay cả di động Khương Vị cũng không để lại cho cô.

Trời ạ, cô phải giết thời gian kiểu gì đây. Cảm giác như là mình bị nhốt trên một hòn đảo hoang, không tín hiệu, không hoạt động giải trí.

Đây nhất định là Khương Vị đang trả thù cô rồi.

Thù này không báo không phải là phụ nữ. Lần sau nhất định phải thừa dịp cậu ấy ngủ mà cạo lông bàn chân cậu ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Anh bạn, cậu chơi với lửa

Edit: Joan

Lúc Khương Vị dắt chó về, tìm được Nhạc San thì phát hiện cô đã ngủ mất.

Không có di động giết thời gian, không có giấy bút để tiến hành sáng tác nghệ thuật, vì vậy Nhạc San – chỉ ngồi trên sofa cũng thấy đau môn – cuối cùng quyết định đi ngủ để giết thời gian.

Kiện com lê cô thích nhất trong số quần áo được bỏ vào trong bồn tắm lớn, bao gồm cả “tắm nệm” màu hồng nhạt làm bằng nhung và gối đầu, gối ôm sofa, tấm lót sofa được mang ra làm chăn. Thoải mái cuộn tròn trong bồn tắm lớn, ngủ rất ngon lành.

Khương Vị đứng ở bên cửa sổ, hơi cúi người nhìn Nhạc San đang ngủ mơ. Cô như là đang nằm trong một cái kén, vì vô số vải hồng nhạt vây quanh, nên gương mặt trắng nõn cũng hơi hồng lên. Một khối nhỏ nhỏ như là chỉ bóp nhẹ một cái là nát, nhưng khi thật sự nâng trên tay, thì nhất định sẽ không vỡ dùng sức bóp.

“Trong bồn tắm lớn đột nhiên xuất hiện một mỹ nhân ngủ say” và “Trong nhà phát hiện một cô bé ngón cái” nhất thời đan xen tạo ra đủ loại tâm tình phức tạp. Giống như là lấy trong túi ra một tờ màu xanh, nhìn kỹ thì phát hiện là tờ một đồng, lấy ra một tấm vé mời, nhìn kỹ thì lại là năm xu —— mỹ nhân trong bồn tắm lớn là Nhạc San, hay là số xxxxxxxx.

Bồn tắm nhỏ hẹp cũng không thích hợp để ngủ, Nhạc San không thể điều chỉnh tư thế ngủ của mình trên diện rộng, cho nên long mảy mảy cau lại, cái miệng nhỏ nhỏ cũng không tư giác mà mấp mé. Nhưng mấy cái này cũng không ảnh hưởng tới chất lượng giấc ngủ của cô. Cánh tay đột nhiên va vào thành bồn tắm cũng không có phản ứng gì, ngược lại còn ngủ sâu hơn. Thỉnh thoảng còn nhăn mũi, nhếch miệng.

Khương Vị nhìn có chút mê mẩn, anh muốn giơ tay chọc mặt Nhạc San, nhưng lại sợ đánh thức cô, như vậy thì chẳng khác gì đánh thức một vị Đường Tăng ồn ào.

“Đằng đằng đằng...” Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên làm hai người bừng tỉnh, là di động Nhạc San.

Khương Vị xoay người cầm di động từ trên giường tới, nhìn thấy Nhạc San nhắm mắt, giơ tay mò nắn xung quanh một vòng, vẫn không tìm thấy di động, mà chuông thì vẫn kêu.

Nhạc Phong sờ soạng lung tung một vòng không có thu hoạch, đột nhiên sắp chết trong mộng bật dậy: “Di động của tôi đâu rồi?” Giọng cô mơ mơ hồ hồ, mang theo sự mơ hồ vừa tỉnh ngủ.

Khương Vị dựng thẳng di động trước mặt cô, anh thuận tiện nhìn qua màn hình —— Thiếu nữ hệ bên.

Ai đây? Cái tên quái gì thế này.

Nhạc San mạnh mẽ bổ sung tinh thần nghe điện thoại, nghe được giọng nói từ bên kia truyền tới, cô giật mình một cái, rồi lập tức tỉnh lại, run run rẩy rẩy gọi một tiếng: “Mẹ ——”

Đối với Nhạc San to bằng cái di động mà nói, không cần bật loa cũng khó có thể bảo vệ tai.

Vì thế Khương Vị liền nghe thấy mẹ vợ, à không, mẹ Nhạc San nói: “Con vừa ngủ dậy hả? Bây giờ mấy giờ rồi, không phải mẹ đã nói ngủ trưa chỉ được ngủ nhiều nhất một giờ thôi sao, con còn muốn ngủ tới không hả? Thật là âm dương điên đảo mà.”

“Đương nhiên không phải, con không ngủ.” Nhạc San lập tức đề cao giọng, tinh thần tràn đầy trả lời, cô vừa nói chuyện vừa xoa mặt mình, ép mình phải nhanh chóng tỉnh lại.

Mẹ Nhạc San hỏi tiếp: “Tối qua mấy giờ con đi ngủ?”

“Hơn mười hai giờ...” Nhạc San nói.

Hơn một giờ.

“Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần...”

“Aiz mẹ, mẹ ở Hải Nam có thích ứng không? Gọi điện đường dài rất đắt, nói gì quan trọng thôi.” Nhạc San lập tức nói sang chuyện khác.

“Thích ứng chứ, mẹ và ba con mỗi ngày đều đi rèn luyện ở bên ngoài, bệnh ho của ông ấy đã tốt hơn nhiều rồi.” Mẹ Nhạc San rõ ràng đã bị dòm lực chú ý đi, bắt đầu hưng trí bừng bừng tán gẫu chuyện sinh hoạt của mình ở Hải Nam.

Nhạc San là con gái lúc về già, bây giờ ba mẹ đã về hưu. Ba Nhạc San vì hút thuốc nhiều mà phổi không tốt, luôn ho khan. Mẹ Nhạc San liền quyết định hai người cùng đi Hải Nam an dưỡng một thời gian, dù sao con gái cũng lớn, ít việc phải quan tâm.

“Con thấy ba mẹ không nên đi Hải Nam vào mùa hè, trời rất nóng đấy.” Nhạc San nói. Cô nói xong thì dè dặt cẩn thận bỏ ra khỏi bồn tắm lớn, ý bảo Khương Vị bỏ đi động xuống, rồi vừa bỏ vừa nghe điện thoại.

Hai tay cô chống “Mặt đất”, khuôn mặt kè sát mu bàn tay, hơi hơi quay đầu, để miệng mình đến gần micro. Vì vậy tư thế của cô là mông nhếch lên cao, thoát nhìn như là chỉ cần chạm vào, liền có thể đẩy ngã cô.

Khương Vị nhìn, đè nén sự thú vị tàn ác này dưới đáy lòng.

“Chính là mùa hè mới tốt, nóng mới đổ mồ hôi, mới có thể bài xuất hơi ẩm trong cơ thể.” Nhà dưỡng sinh tự học thành tài qua bạn bè trên wechat – mẹ Nhạc San kiên trì nói: “Lê ra con cũng nên đi cùng ba mẹ.”

“Con không cần đâu, đi đến đó một tuần thì đen sì.” Nhạc San quyết quyết miệng, “Đừng nói là không đen, đi Hải Nam sẽ phơi đen con gái bảo bối của ba mẹ đó.”

“Nói gì chứ.” Mẹ Nhạc San cười nói, “Con đang ở đâu? Com chiều ăn cái gì? Đừng gọi đồ ăn ngoài, không an toàn lại không vệ sinh.”

“Con cọ com ở nhà Khương Vị, vừa an toàn vừa vệ sinh, đến lúc đó chụp ảnh gửi cho ba mẹ.” Nói tới đây, Nhạc San ngẩng đầu nhìn Khương Vị.

Khương Vị không có biểu cảm dư thừa, lông mày anh giãn ra, khoe miệng mỉm cười.

Mỉm cười này thật có cảm giác nguy hiểm.

“Đừng luôn làm phiền Vị Lai, người ta còn bận làm việc chứ.” Mẹ Nhạc San vừa nói xong ở đầu bên kia, Nhạc San liền vừa nghe vừa liếc Khương Vị.

Khương Vị nhìn không được giờ tay muốn đẩy Nhạc San, Nhạc San liền bày ra bộ dáng muốn cắn anh, rồi trốn sang bên cạnh.

“Con biết rồi.” Nhạc San trừng Khương Vị, “Không nói nữa, ai nha con phải đi giúp Khương Vị nấu com đây, nói chuyện sau nha mẹ.”

“Con ngủ sớm chút đi, đừng có thức đêm đấy.” Nói xong, mẹ Nhạc San tắt điện thoại.

“Đã chạy xa như vậy mà vẫn còn quan tâm.” Nhạc San than thở nói.

Tớ không phải mẹ cậu, tớ cũng phải quan tâm. Khương Vị nghĩ.

“May mà họ không ở đây, chứ không thì bộ dạng này của tớ sao đi gặp họ được. Một bó tuổi rồi, năng lực thừa nhận không mạnh, nhớ đâu bị dọa xảy ra việc gì thì hổng bết.” Nhạc San dịch mông, đẩy điện thoại ra một bên, vỗ tay đứng dậy, “Hy vọng tớ sẽ nhanh chóng hồi phục như cũ, ngao.”

Cô gờ cánh tay bé nhỏ lên, vừa vung tay vừa hô. Bộ dạng này rất là đáng yêu, trong nháy mắt, Khương Vị lại hy vọng Nhạc San cứ như vậy một thời gian.

Nhạc San ngẩng đầu nhìn Khương Vị, nhíu mày, hỏi: “Tớ luôn lạc quan, tích cực hướng về phía trước cho nên nhanh chóng tiếp thu việc mình biến nhỏ. Thế sao cậu cũng tiếp nhận nhanh thế hả?”

“...” Khương Vị suy nghĩ một chút, không xác định nói, “Có thể là tớ cảm thấy đối với cậu thì cái gì cũng có thể xảy ra đi.”

Đây là khen hả?

“Tớ coi nó là khen vậy.” Nhạc San nói.

“Cậu thật sự muốn phụ giúp tớ hả?” Khương Vị hỏi, “Cậu có thể làm gì?”

“Tớ có thể ngửi mùi, nếm thử đây ——” Nhạc San dùng giọng điệu đọc diễn cảm “Diễn thuyết dưới Quốc kỳ” của học sinh tiểu học nói, “Đó là linh hồn của đồ ăn đấy, còn tớ là một kỹ sư linh hồn.” cô ưỡn ngực.

Cậu nghĩ nhiều rồi.

“Một ít muối của tớ là có thể mặn chết cậu.” Khương Vị lạnh lùng.

“Ngao ô, Khương Vị cậu thật là nhẫn tâm, vậy mà cậu lại muốn mặn chết tớ!” Nhạc San tâm trạng, “Hóa ra cậu là Khương Vị như vậy, cậu vẫn là cho tớ một viên kẹo để tớ tự sinh tự diệt đi.”

“...” Khương Vị nhắc Nhạc San lên, bỏ vào lòng bàn tay trái, đi vào phòng bếp.

“Y —— Khương Vị tớ căn bản không giúp được gì đâu, để tớ đi chơi ipad đi.” Nhạc San từ chối một lúc trong lòng bàn tay Khương Vị, rồi bị thả lên trên tủ quầy.

“Kỳ thực tớ cũng không muốn cho cậu vào phòng bếp.” Khương Vị tới gần Nhạc San, dịu dàng nói, “Tớ không muốn lúc thái khoai tây, lại coi cậu là khoai tây rồi cho lên thớt.”

“Tớ mới không phải khoai tây!” Nhạc San phản bác nói, “Nhưng mà hiện tại cậu hối hận vẫn còn kịp, mau thả tớ ra đi.”

“Không, tớ quyết định cho cậu phát huy một chút tác dụng của kỹ sư kinh hồn.” Khương Vị ần ần đầu Nhạc San, “Bằng không làm một cái máy hút khói dầu mini cũng được.”

Ác ma! Đây là loại ác ma gì chứ?

Nhạc San làm mặt quỷ với Khương Vị đang mở tủ lạnh, bình tĩnh lại thì bắt đầu thăm dò bản đồ mới. Cô bò một lát trên kệ bếp làm bằng đá cẩm thạch, rồi đứng dậy, lúc đi qua lò vi sóng thì nhìn mình qua kính, rồi trèo lên bếp gas.

Cô chạy quanh bếp một vòng, rồi giang hai tay ra, vẽ một vòng tròn: “Nếu mà có một vòng người như tớ thế này thì có thể đốt lửa trại ở đây rồi.”

Lúc này Khương Vị cũng trở lại trước kệ bếp. Nếu lúc này mình làm bộ mở gas, thì nhất định cô ấy sẽ kêu chói tai nhảy ra, rồi gào to “muru sát”. Khương Vị nghĩ, nhưng cũng không dọa Nhạc San như vậy, chỉ xoay người đi lấy đồ hôm nay mua ở siêu thị.

Tiếng túi bóng sột soạt này đối với Nhạc San thì đúng là tra tấn. Nhưng cô vẫn cứ che lỗ tai tiến lại gần, vô cùng chuyên chú nhìn Khương Vị —— lấy từ bên trong ra một cái cốc.

“Ồ, là cốc của tớ.” Nhạc San bỏ hai tay đang che lỗ tai xuống. Bên trong cái cốc này còn có một con nai con dễ thương.

“Ừ, là cốc của cậu.” Khương Vị gạt đầu, nói xong, anh nhắc Nhạc San lên, bỏ cô vào trong cốc.

Quả nhiên, lúc mưa đã so sánh độ cao, Nhạc San bỏ vào thì vừa vịn chỉ lộ ra mỗi cái đầu.

“Sao cậu lại bỏ tớ vào đây hả!” Nhạc San thét chói tai, hai tay cô bám vào thành cốc, vừa bật vừa nhảy, nhưng không ra được, mà bên trong cốc bóng loáng lại cản trở khả năng cô bò ra.

“Cậu quá gian trá.” Nhạc San bị nhốt trong lồng khóc lóc nói, vậy mà đã có dự mưu từ trước, lúc mưa còn đối chiếu độ cao. Cô đặt mông ngồi trên lưng con hươu con, quay đầu nhìn, “Quá gian trá!” Thế mà còn có cả ghế nhỏ —— ôi, lại bị an ủi rồi.

Khương Vị thả cả cốc cả Nhạc San lên đỉnh lò vi sóng, để cô nhìn mình từ xa xa. Anh là thật sự lo lắng Nhạc San sẽ bị thương lúc mình nấu cơm. Nhưng mà điều anh càng lo lắng hơn là, mình thật sự coi Nhạc San là khoai tây hoặc cà rốt.

Anh rửa xong đồ ăn, bỏ lên thớt, rồi đặt nửa nồi nước lên bếp.

Đi một bước, lấy một con dao phay từ trên giá dao xuống, tay trái cầm sang, tay phải mở khóa gas.

“A —— anh bạn, cậu chơi với lửa.” Nhạc San thâm trầm nói.

“Ba!” Khương Vị chém một nhát xuống giữa chỗ rau xanh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Rõ ràng là không nghiêm trọng

Edit: Lam

Câu nói vừa rồi của Nhạc San thiếu chút nữa làm Khương Vị chặt vào ngón tay, anh tự quyết định cho Nhạc San một ít trừng phạt.

Thế là Nhạc San bị nhốt trong cốc, bị bắt phải nhận từng giọt mùi thơm công kích, đói đến mức cô cảm thấy cả người đều rã rời. Cô ghé vào trên con hươu sứ, hận không thể hóa thành một vũng nước ở trong cốc.

Chờ Khương Vị làm xong cơm, nhìn vào trong cốc thì thấy —— Nhạc San ngồi ở trên con hươu trong cốc, hai tay cầm lấy sừng hươu, cầm để ở trên đầu hươu, lẳng lặng ngây ngốc.

Anh nhẹ nhàng bưng cốc lên, Nhạc San ở trong cốc cảm nhận được “Thế giới” chấn động, yên lặng ngừng đầu lên, ủy khuất nhìn Khương Vị.

Nhạc San là kiểu mặt mạnh mẽ (đáng yêu), ánh mắt tròn tròn, khỏe mắt có chút rũ xuống, khuôn mặt còn có vẻ bầu bĩnh. Nói không rõ là đẹp chỗ nào, lại khiến người ta thấy thật đáng yêu. Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần Nhạc San nhũ mồm, cau mặt, bĩu môi, dù là cô giả vờ đáng thương hay ủy khuất thật sự, thì Khương Vị đều nhìn không được mà giúp đỡ hoặc ra mặt.

Nhưng anh không nghĩ tới, sau khi Nhạc San nhỏ đi, lực công kích của loại vẻ mặt này càng mạnh hơn.

Một nắm nho nhỏ nhìn qua có vẻ vô cùng mềm mại. Rõ ràng tỉ lệ ngũ quan không thay đổi, nhưng lại có cảm giác đôi mắt kia lớn hơn, làm cảm xúc được truyền đạt ra càng thêm động lòng.

“Aiz, tớ đói muốn ngất xỉu luôn rồi.” Giọng nói cũng hết sức tinh tế, giống như chỉ cần một hơi cũng có thể thổi bay lời cô nói vậy.

Bàn tay Khương Vị quá lớn so với miệng cốc, anh đưa ngón trỏ ra nhẹ nhàng cọ vào trán Nhạc San.

Nhạc San né tránh, hai tay buông sừng hươu ra, giờ lên, ôm chặt lấy ngón tay Khương Vị. Hai cánh tay cô bám chặt vào ngón tay, cả người cũng thế chết dán lên, hận không thể đứng lên trên ngón tay.

Lúc đầu Khương Vị không nhận ra Nhạc San đang làm gì, chờ anh thu tay lại thì như lúc nhỏ củ cải, mang cả Nhạc San ra khỏi cốc.

Anh nhìn đầu Nhạc San dán vào ngón tay mình, khuôn mặt bị ép tới độ biến hình. Hai cánh tay nho nhỏ trắng trắng gắt gao ôm chặt, hai cái chân lại không hề làm loạn ở trong không trung. Có vẻ cô còn đang nỗ lực cọ về phía trước, giống như con gấu túi bám vào tay Khương Vị, để mình có chỗ dựa vào.

Khương Vị mở tay kia ra, để Nhạc San vào bàn tay của mình.

Chân Nhạc San chạm đất, thì quay đầu nhìn qua một cái rồi hạ chân, khoa trương thở dài một hơi, rồi đặt mông ngồi vào trong lòng bàn tay.

Cô dùng sức thở dốc mấy lần, lại xoa bụng một cái: “Tớ cảm thấy tuy hiện giờ dạ dày tớ chỉ lớn như vậy.” Cô giơ cao bàn tay của mình lên, “Nhưng năng lực tiêu hóa của nó chỉ có người to như cậu mới có.” Nhạc San chỉ chỉ Khương Vị, “Đói thật nhanh, thật là buồn.”

Thật sự là rất ủy khuất. Ăn được tí xít, đói lại nhanh. Bây giờ Nhạc San mới ý thức sâu sắc được rằng, một cái dạ dày lớn đứng trước đồ ăn ngon có bao nhiêu ưu thế. Lúc trước đã có nhận thức nông cạn, là lúc đi ăn tiệc đứng.

Khương Vị thả Nhạc San lên bàn ăn, chuẩn bị đầy đủ tí mi cho mình, bộ đồ ăn duy nhất của Nhạc San —— một cây tăm bẻ nhỏ.

Con người và động vật có gì khác nhau? Là có thể sử dụng công cụ!

Nhạc San cầm cây tăm trong tay, giống như đột nhiên tìm lại được tôn nghiêm làm người.

Cô đứng ở bên mâm, tưởng tượng mình là một người đánh cá kinh nghiệm phong phú, xác định mục tiêu, giơ cao cây tăm, banh mặt, biểu cảm nghiêm túc, đặc biệt thô bạo đâm xuống.

Cảnh tượng này, hành động này, làm Khương Vị nhớ tới một bức tranh minh họa kinh điển trong sách giáo khoa ngữ văn: Dưới ánh trăng nhuận thổ đầm con tra*.

(*Trong tác phẩm Cổ Hương của Lỗ Tấn.)

Nhạc San cảm thấy nỡ mẫn giơ một miếng thịt gà lên, lại thu tay, giờ nó ở trước mặt mình. Miếng thịt gà vừa ra khỏi nồi không lâu nên vẫn còn nóng, hơi

nóng xông thẳng vào mặt Nhạc San.

Mùi thơm này đúng là muốn tổn thương mặt mình mà. Nhạc San hơi híp mắt, duỗi thẳng tay ra, nhìn miếng thịt.

Khương Vị lắc lắc đầu nhìn Nhạc San mang rau xào ra ăn như cơm Tây. Cứ cách vài giây cô lại ghé sát vào miếng thịt gà, muốn liếm lại sợ nóng, muốn cắn thì ngại to. Rồi rấm một lát, cuối cùng cắn môi giờ miếng thịt ra ngoài lắc lắc để hạ nhiệt.

Thảm cảnh không đành lòng nhìn thẳng —— anh hơi dời tầm mắt, lại nhìn thấy Đại Mao đã ngậm bồn com của mình tới, gần như ngồi xồm bên bàn ăn.

Chỗ Đại Mao ăn com là góc tường nhà ăn, mỗi khi đến giờ com nó sẽ chủ động ngậm bồn com của mình chờ Khương Vị cho ăn.

Hôm nay Đại Mao đã mang com bồn ra từ sớm, nhưng Khương Vị luôn không phát hiện ra nó đang gào khóc đòi ăn. Vì thế nó từ góc tường, đẩy bồn com từng chút một về phía trước, cho đến khi ngồi xồm bên chân chủ nhân, mới tạo ra một chút cảm giác tồn tại.

“Ồ ——” Đại Mao kích động đứng đưa đuôi, trong cổ họng phát ra tiếng lầy lờn.

Khương Vị vỗ vỗ đầu Đại Mao, xoay người đi chuẩn bị bữa tối cho nó.

Đại Mao vui vẻ đẩy bồn com về lại góc tường, nhìn chủ nhân cho nó đầy đồ ăn, hạnh phúc kêu hai tiếng —— chủ nhân của mình vẫn yêu mình như vậy, sờ mình, cho mình ăn, chơi với mình, thật muốn liếm toàn thân chủ nhân, thật yêu chủ nhân, yêu chủ nhân.

Lúc này Đại Mao còn không biết, chủ nhân của nó đã bị người lùn Nhạc San đến từ bên ngoài, đáng yêu hơn, có tính năng chủ động, đoạt hết sự chú ý rồi. Cuộc sống bi thảm của nó sắp bắt đầu.

Ăn xong com chiều, Nhạc San lại một lần nữa lên thăm bay Khương Vị, hạ cánh xuống sofa.

Đối với Nhạc San, một người độ cuồng di động nặng nề, lại còn phát triển sự nghiệp trên internet mà nói, thì rời khỏi di động như là người cận thị nặng rời khỏi kính, người điếc rời khỏi máy trợ thính vậy.

Cô cầm lấy di động, đầu tiên là kiểm tra taobao một lần, xem chỗ váy búp bê đã gửi đã gửi đi chưa. Có người cùng thành phố đã xác nhận nhận được hàng.

ID của người cùng thành phố này tên là “Quả hồng nhỏ trước giường”, hầu như lần nào có sản phẩm mới, cô bé đều sẽ ủng hộ. Tình cảm hữu nghị của hai người đã kéo dài từ trên mạng xuống dưới mạng, đã thành công nói chuyện điện thoại. Nhưng vì em gái này là học sinh trung học, nên chỉ đành buông tha cho việc giao hàng tận mặt để thỏa mãn cảm giác, mà phải lén lút nhận chuyển phát.

Nhìn thấy Quả Hồng Nhỏ đánh giá, Nhạc San lập tức rời khỏi taobao, đăng nhập weibo, quả nhiên nhận được ảnh chụp của “Quả hồng nhỏ trước giường”. Nhạc San dùng ánh mắt từ ái thương thức phương thức nuôi con gái của đối phương, quyết định phát.

Nhạc Sơn đại ma vương v: # người mua chụp # Thiên thu muôn đời, nhất thống giang hồ! // Quả hồng nhỏ trước giường: Con gái của em đẹp thiên hạ vô song [hôn một cái]. Từ từng đường kim cảm nhận được tâm ý của Nhạc Sơn đại ma vương, thật là đẹp [trái tim]. [hình ảnh].

Lập tức nổ ra một chuỗi bình luận.

Phô mai của chúng ta có sức mạnh: Hâm mộ, chuyển phát của mình còn ở trên đường.

Đại hoa và mẹ: Trên đường +1

Tiểu khả thích khóc: Không cướp được, tâm trạng như ID.

Tôi biết mùi vị đất: Chủ ảnh chụp thật đẹp, kỹ thuật chụp ảnh của tôi làm nhan sắc của con trai thành phụ.

...

Trong lòng mọc cỏ miệng ăn đất: Các cậu không thấy là gần đây Nhạc Sơn đều không mạnh à.

Điện hạ vạn tuế vạn tuế vạn tuế: Trong lòng mọc cỏ miệng ăn đất! Tớ cũng thấy, nhận được trả lời của taobao, hơi thờ cao lãnh đập vào mặt. Trong ngày hè nắng chói chang, tớ lại cảm nhận được khoảnh khắc gió thu cuốn hết lá vàng. Trả lại đại đại ấm áp nhiệt tình như gió xuân đi!”

Trong lòng mọc cỏ miệng ăn đất: Có phải là tìm người quản lý mới không, yêu cầu đổi một tiểu thư ký mạnh mẽ biết đùa giỡn.

Nhạc San lúc này quay đầu nhìn Khương Vị một cái. Anh bình thân dựa vào sofa, một quyển sách cao bằng nửa Nhạc San đặt trên đùi, trong tay là một quả tennis, bàn tay nhẹ nhàng tung vài cái, rồi ném quả bóng tennis ra. Đại Mao luôn chờ mong vui vẻ đuổi theo, cắn quả tennis rồi phe phẩy đuôi quay lại, trả bóng cho Khương Vị.

Đây là phương thức giao lưu tốt đẹp của chó và chủ nhân nó.

Nơi nào cao lãnh chứ, rõ ràng là rất bình thường. Nhạc San bấu môi.

Khương Vị lại một lần nữa ném quả bóng tennis ra, quay đầu, vừa vận chống lại tầm mắt Nhạc San.

Anh vươn ngón tay, vừa muốn xoa xoa đầu Nhạc San, liền nhìn thấy cô giơ hai tay ra trước, muốn phòng bị mình tập kích. Bàn tay giơ ra cũng không lớn, căn bản không thể ngăn cản Khương Vị. Nhưng mà anh cũng giảm lực, chỉ đụng nhẹ vào lòng bàn tay Nhạc San.

Nhạc San thu tay, quay đầu nhìn về màn hình di động.

Quả hồng nhỏ trước giường: Điện hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn Cái gì mà ấm áp như gió xuân, rõ ràng là già mà không đứng đắn!

Tôi già chỗ nào chứ!

Nhạc Sơn đại ma vương v: Bạn học Quả hồng nhỏ trước giường nhanh đi làm bài tập đi, trộm lên weibo, là chị nói cho mẹ em đây.

Da tap da da tap go: Các đồng chí, xem tờ bất được cái gì này! Nhạc Sơn đại ma vương.

Vui đùa một trận với bọn họ trên weibo, Nhạc San còn chút mệt rồi.

Cô hất xi một cái, chạy đến bên cạnh Khương Vị, keis kéo quần anh.

“Khương Vị, Khương Vị, tờ mệt mỏi, có thể đi tắm rửa một chút không?” Nhạc San dụi dụi mắt, ngira đầu nói.

“Tắm hả?” Khương Vị nhú mày, hiện giờ vòi sen nhà anh vòi sen có thể trực tiếp đập Nhạc San ngất luôn đấy.

“Không phải hôm nay có mua cái bồn tắm to hồng nhạt à?” Nhạc San khua tay múa chân một chút, “Tờ dùng cái đó tắm.”

Cô nhìn Khương Vị đứng dậy vào phòng ngủ, sau đó lại cầm cái bồn tắm to hồng nhạt ra, đặt nó ở trước mặt Nhạc San.

Nhạc San sờ sờ bồn tắm lớn, hưng trí bừng bừng nói: “Đề nó trong bồn rửa mặt, sau đó cho nước ấm vào, thế là tờ có thể tắm rửa rồi.”

Khương Vị giơ tay, cầm lấy cái bồn tắm lớn, ngón tay giơ lên một chút: “Có cho thêm một chút sữa vào bên trong không?”

Sữa bò?

“Tắm sữa bò à tắm sữa bò, thoải mái, đẹp, trắng.” Nhạc San nhìn Khương Vị gật đầu đồng ý, nhưng vẫn không buông tay, “Có thể cho thêm một chút dâu tây vào không, ta thích mùi dâu tây.”

“...” Khương Vị mặt không biểu cảm, “Cậu là định vừa tắm vừa uống nước tắm à?”

Chờ Khương Vị cho nước ấm vào, mới phát hiện, nhà sản xuất đồ chơi có thể là không có nghĩ đến sẽ có người dùng bồn tắm này để tắm.

Là giả.

“...” Khương Vị giơ bồn tắm lớn đựng nước lên, nhìn dòng nước từ dưới đáy chảy ra, rất nhanh đã không còn một nửa.

Chờ Khương Vị chuẩn bị xong, thả Nhạc San lên bồn rửa mặt, Nhạc San mới phát hiện, cái bể này không có giống trong tưởng tượng, trong bồn rửa mặt còn có một ít nước, vừa hay che kín đáy bồn tắm lớn. Trong bồn tắm lớn là nước màu trắng ngà, bên ngoài là nước trong, đang bốc hơi nước.

Khương Vị túm lấy Nhạc San kiểm tra độ ấm xong, thì bị đuổi ra ngoài: “Khi nào tờ gọi điện cho cậu thì tới đón tờ.”

Nhìn di động bị thả lên trên bồn rửa mặt, cửa toilet được đóng lại, Nhạc San khoan khoái cời quần áo, dè dặt cẩn thận đi tới bên cạnh bồn rửa mặt.

Bò vào trong bồn tắm lớn, vui vui về về ngâm sữa bò, Nhạc San xoay người ra khỏi bồn tắm lớn.

Ngẩng đầu nhìn thấy vách tường bóng loáng như ngọc, độ cong mượt mà, phản xạ ánh sáng nhàn nhạt của đồ sứ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Koala bám cây bạch đàn

Edit: Lam Sắc

Nhạc San vừa ngâm trong sữa bò xong, làn da thật sự nhẵn nhụi mềm mại như cô mong muốn; hơn nữa, vừa đi ra khỏi bể nước, trên người vẫn chưa khô, lại đối mặt với một vách tường bằng sứ bóng loáng không có gì để nương tựa.

Nghĩ thế nào cũng thấy không có khả năng trèo lên được.

Nhạc San khom lưng sờ mặt sứ, ngón tay cọ vào mặt ngoài bóng loáng, tạo ra những tiếng ma sát.

Cô do dự một lát, rồi hơi khom lưng, dè dặt cẩn thận nhấc chân, bước về phía trước một bước. Đợi cho bàn tay tương đối khô thì bàn chân vẫn luôn găm trong nước đã khô cố định được.

Cũng may độ cong đáy của cái ao này (bồn rửa mặt) nhỏ, nên Nhạc San cẩn thận đi từng bước một, cũng đi được một đoạn. Sau đó thì khó hơn nhiều, càng lên cao thì độ cong càng lớn, đi đến bên cạnh thì gần như là vuông góc.,

Nhạc San như thủy tổ của nhân loại mới tiến hóa, chưa biết làm, biết đi, đầu tiên là cong lưng chậm chạp di chuyển, sau đó là hai tay chống xuống, giờ cao môn, dùng một tốc độ đi một bước lùi một ít, bò lên trên.

Độ cong càng lúc càng lớn, Nhạc San ngẩng đầu nhìn cái ao bên cạnh, nhớ tới chiều cao của mình, hít sâu một hơi. Ngón chân cố gắng bám chặt vào mặt sứ, cố định thân thể, ra sức đập nôi chìm thuyền đuổi thẳng người, nằm sấp xuống —— “Ba”, cả người cô bỗng chốc dán lên mặt đồ sứ, ngón tay với lung tung, nhưng cũng không chạm được tới cạnh bồn rửa mặt, cả người đã trượt xuống theo đường cong.

Ngực đau quá.

Giờ tay muốn bám vào mặt sứ để ổn định cơ thể, nhưng lại không có thứ gì để cô túm lấy. Nhạc San không giấy dựa nữa, mặc kệ mình trượt xuống... Hình như lại xuống dưới nước rồi.

Bàn chân của cô chui vào trong nước, sau đó là hai cái đùi, cuối cùng mông chạm vào bồn tắm đồ chơi ở giữa, làm cô dừng lại, không trượt xuống tiếp, tránh khỏi tình trạng uống nước tắm.

Vừa giấy dựa một phen đã làm hao phí phần lớn thể lực, bây giờ ngay cả ngón tay Nhạc San cũng không muốn động. Cô hơi nghiêng mặt, vẫn duy trì tư thế đuổi người này.

Yên lặng một chút.

Khương Vị ở trong phòng khách vừa đọc sách vừa chơi với Đại Mao, anh nhìn thoáng qua đồng hồ, cảm thấy chắc Nhạc San phải tắm xong rồi chứ. Lại nhìn không được nghĩ tới nước có nhanh lạnh không, Nhạc San có không cẩn thận đạp phải nút thoát nước, rồi rơi vào cống thoát nước không. Nghĩ đến đây, anh nhìn cửa toilet một cái. Có cần xui xẻo như vậy không? Đột nhiên biến nhỏ còn chưa đủ, còn có thể không hay ho hơn nữa sao?

Khương Vị nghĩ lung tung, đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà ngắm lại hoàn cảnh của Nhạc San, đột nhiên ý thức được rằng cô làm sao bò được lên thành bồn rửa mặt để gọi điện thoại cho anh chứ?

Khương Vị đứng dậy, đi đến cửa toilet.

Anh do dự ngoài cửa một lát, cả đầu đều là hình ảnh Nhạc San ngâm mình trong nước tắm lạnh thấu xương chờ anh đến cứu viện. Cuối cùng quyết định kéo cửa ra xem.

Lúc anh nhìn vào, vừa vận động thấy Nhạc San đang đuổi thẳng cánh tay dán trên vách bồn rửa mặt. Bởi vì có bồn rửa mặt ngăn cản nên anh chỉ có thể trông thấy lưng Nhạc San. Mái tóc dài ướt sũng kề sát bả vai.

Giống hệt như nữ chính bị tai nạn trên biển được sóng đánh dạt vào bờ ở trên phim.

Nhạc San nghỉ một chút rồi định đứng dậy, thì đột nhiên nghe được tiếng mở cửa. Động tác của cô lập tức đứng hình, thậm chí còn hơi lắc mông lùi xuống.

Vì thế Khương Vị nhìn thấy bồn tắm đồ chơi bị Nhạc San đạp lung lay, nước bên trong bắn ra tung tóe.

“Ba.” Cửa đóng lại.

Nhạc San quay đầu nhìn, không thấy Khương Vị đâu. Lập tức giấy dựa đứng dậy, lòng bàn chân quá trơn nên cô lao đảo một chút, bám chặt vào cạnh bồn tắm đồ chơi, rồi nhảy vào. Ôm đầu gối cuộn tròn thành một cục, cố gắng vùi mình vào trong làn nước màu sữa. Trong lòng không khỏi hưng hăng khen ngợi bản thân một phen: Thật là có dự kiến mà, nếu đây là nước trong, thì mình nên làm gì nhỉ —— chắc là phải che mặt mình rồi.

Lúc Khương Vị lại đi vào, Nhạc San đã an trí thỏa đáng, chỉ chờ Khương Vị cứu cả cô và bồn tắm đồ chơi ra khỏi bồn rửa mặt.

Khương Vị nâng bồn tắm đồ chơi lên, đặt nó ở trên bồn rửa mặt, nhìn điện thoại di động, khăn lông sạch sẽ và quần áo mới trên đó, cuối cùng lại nhìn Nhạc San.

Cô nhìn thẳng phía trước, đầu vai ướt mà lộ ra khỏi mặt nước, không biết là do tắm hay là do thẹn thùng, Khương Vị lại thấy trên làn da trắng nõn của cô còn hơi hồng hồng, nhất là gò má, đỏ bừng.

Nhạc San cúi thấp đầu, như là động tác chậm một chút thì sẽ không bị nhận ra, nửa khuôn mặt đều chìm trong nước.

Nhạc San thở một hơi ở trong nước, bong bóng liên tục bay lên mặt nước.

Khương Vị đặt xong bồn tắm lớn thì lại ra khỏi toilet.

Nhạc San trèo ra khỏi bồn tắm lớn, lập tức nhào vào khăn lông mềm mại. Cô ôm một góc khăn lông, lau mặt một cái, rồi vùi cả người vào. Bắt đầu cọ tới cọ lui ở trong đó.

Chờ cô lau khô bản thân, mặc bộ váy mới vào xong. Cảm thấy chính mình từ trần trường đã trở nên có tôn nghiêm, không ngại đối mặt với Khương Vị nữa.

Khương Vị thả Nhạc San lên giường, để cô chơi điện thoại, còn mình đi thu thập bồn rửa mặt. Chờ anh thu thập xong, quay về phòng ngủ thì thấy Nhạc San đang nằm trên giường chơi điện thoại đột nhiên ngồi dậy.

Nhạc San dùng vẻ mặt “Trời ơi, làm sao bây giờ” nhìn Khương Vị.

Khương Vị về mặt mê mang quay lại nhìn Nhạc San.

Cuối cùng Khương Vị không địch lại Nhạc San, đành chỉ cuộc trao đổi không tiếng động này: “Sao thế?”

Nhạc San đứng dậy, chỉ màn hình điện thoại, bên trên biểu thị tin nhắn trên weixin: “Tớ quên mất, ngày mai đã hẹn một người mua hàng gấp mặt giao đồ.”

Nhạc San không cần nhìn biểu cảm trên mặt Khương Vị, cô cũng có thể đoán được Khương Vị muốn nói gì. Trên thực tế, câu nói “Không đi” đã lên đến yết hầu Khương Vị, bị anh áp dưới lưỡi.

“Vừa rồi em gái kia nói cho tớ địa điểm gấp mặt, nhưng tớ đã nói với em ấy, tớ có chút việc không thể đi được.” Nhạc San ủy ủy khuất khuất nói.

Chỉ thiếu điều dán tờ giấy ghi “Tớ rất khổ sở, danh dự của tớ sẽ phá sản.” lên trán, để Khương Vị trông thấy khát vọng trong nội tâm cô.

“Gặp ở đâu?” Khương Vị không nhịn được, làm như lơ đãng hỏi một câu.

Nhạc San bỗng chốc ngẩng đầu lên, một đôi mắt gần như sẽ bắn ra ánh sáng chờ mong. Cô ngẩng cao đầu, bởi vì dùng sức, mà miệng banh ra thành một đường cong xuống dưới.

“Không xa, ở ngay đường Angie.” Nhạc San giơ tay múa may một chút, giống như đang chỉ đường, nhưng vì thu nhỏ lại nên cảm giác về phương hướng càng hỗn loạn hơn.

Khương Vị suy nghĩ một chút, quả thật không xa, vì thế nói: “Nếu chỉ là bỏ đồ xuống rồi đi thì tớ có thể giúp việc này.”

“Khương Vị cậu đúng là thiên sứ!” Nhạc San hận không thể cho Khương Vị một cái ôm nhiệt tình, “Bởi vì lúc trước đã từ chối một lần rồi, lỡ hẹn lần nữa thì rất ngại.” Nhạc San giải thích, “Nếu lúc đầu bảo là chuyển phát thì không sao, gấp mặt giao hàng cũng là để tiện kiểm hàng, trao đổi sở thích gì đó.” Nói đến đây, cô thờ dài khoa trương, “Kết quả biến thành như vậy đó.”

Khương Vị nhìn Nhạc San than ngắn thở dài ở trên giường, cuối cùng lại xoay mông chọc chọc lên màn hình điện thoại, vì thế tự đi vào phòng tắm.

Chờ Khương Vị tắm rửa xong đi ra, Nhạc San đã ngủ mất. Cái khăn vừa dùng để lau người bị kẹp giữa người cô và cái giường, chấn ở dưới đầu, có một góc bị khoác lên bụng.

Tuy không nghe được tiếng Nhạc San hít thở, nhưng nhìn bụng cô phập phồng có tiết tấu, cũng có thể nhìn ra cô ngủ rất say.

Cũng phải, đột nhiên xảy ra việc không thể tưởng tượng như vậy, dù thần kinh có thô cũng sẽ thấy mệt. Nhưng Khương Vị ngẫm lại, nếu chuyện này xảy ra trên người mình, thì tuyệt đối sẽ lo lắng ngủ không yên. Không thể không cảm thán năng lực thừa nhận của Nhạc San siêu mạnh.

Đang nghĩ ngợi, Nhạc San nhú mày, hai tay túm lấy khăn lông đắp trên người, kéo vài cái. Có lẽ không nhận được mát mẻ, cô bừa bãi bỏ khăn trong tay ra, quay mấy vòng, ra khỏi phạm vi của cái khăn. Nằm sấp xuống một chỗ mát mẻ hơn, cô vừa lòng chặc lưỡi.

Khương Vị lau tóc mình xong, lại duỗi tay sờ đầu Nhạc San, anh cẩn thận cho ngón tay vào giữa tóc Nhạc San, cảm nhận độ ẩm ướt của tóc cô.

Khô hơn nhiều so với tưởng tượng của anh. Khương Vị quăng khăn lông của mình sang một bên, cẩn thận cho bàn tay xuống dưới người Nhạc San, nhặt cô lên, thả xuống gối bên cạnh.

Gối đầu trong hộp đồ chơi, còn có một cái khăn tay không biết mua từ bao giờ, tạo thành cái giường tạm thời của Nhạc San.

Khương Vị cũng đã suy nghĩ xem buổi tối cho Nhạc San ngủ ở đâu, có nên cho cô nằm trong cái phòng đồ chơi trên cửa sổ không.

Nhưng cuối cùng vẫn quyết định để cô ngủ ở cái gối bên cạnh mình. Cách mình gần một chút thì có thể bảo đảm an toàn cho Nhạc San, cũng có thể

giảm bớt một chút gánh nặng cho trái tim mình.

Ánh đèn đầu giường mềm mại dịu dàng, Khương Vị ôm quyển sách bằng nỉ Nhạc San kia lên giường, xem xong kế hoạch, lúc chuẩn bị tắt đèn thì quay đầu nhìn qua Nhạc San.

Cô nằm nghiêng người ngủ, vừa vặn đối mặt với Khương Vị.

Hàng lông mày thật nhỏ giãn ra, môi hơi bĩu, một tay khoác lên hông, kết hợp với tần suất hô hấp, tạo ra độ phản phồng nho nhỏ có tiết tấu.

Trong nháy mắt Khương Vị đã hiểu, vì sao có câu là “Lúc ngủ giống như thiên sứ, nếu có thể cứ ngủ như vậy thì thật tốt”.

Chúc mừng Khương Vị, đã cảm nhận được sự chua xót và thỏa mãn của người làm ba, làm mẹ.

Có lẽ bộ dáng yên tĩnh của Nhạc San lúc ngủ rất đáng yêu, hoặc là nói quá yên tĩnh, Khương Vị nhìn không được vuron ngón tay, chạm vào mặt Nhạc San.

Xúc cảm mềm mại, có vẻ như sau khi thu nhỏ lại, làn da càng nhăn nhui mềm mại hơn, giống như chọc vào một khối đậu phụ vậy, chỉ cần dùng sức một chút thì sẽ nát.

Nhạc San nhú mày, miệng phát ra tiếng than rất nhỏ, cô quơ quơ đầu, tránh khỏi tay Khương Vị.

Ác thú trong người Khương Vị như bị phát ra, ngón tay đi theo sát mặt cô.

Trong lúc ngủ mơ Nhạc San cũng nâng cánh tay lên, đề đầu ngón tay Khương Vị lại. Sức của cô đối với anh còn nhẹ hơn lông chim, gần như có thể bỏ qua.

Khương Vị vừa mới chuẩn bị rung ngón tay bỏ cô ra thì Nhạc San lại động đậy.

Cô xoay người, nằm dọc theo ngón tay Khương Vị, ôm lấy ngón tay, một cánh tay khác cũng ôm theo, hai tay hợp sức ôm lấy. Khuôn mặt dán sát vào, cọ cọ theo bản năng.

Hai cánh tay Nhạc San đều ôm lấy ngón tay Khương Vị, nửa người trên dán trên tay Khương Vị, trong lúc anh còn chưa phản ứng lại thì hai cái đùi cũng gác lên.

Như một con koala bám chặt vào thân cây.

Mọi thứ yên ổn, Khương Vị mới thông thả rung ngón tay một chút, Nhạc San vung tay một cái, cả người lăn sang bên khác.

Khương Vị nằm xuống, nhìn thẳng trần nhà, không biết chính mình ngủ mất lúc nào.

Mà một giấc ngủ này của Nhạc San kỳ thực cũng không tốt đẹp gì, cô mơ thấy mình bị Khương Vị ăn.

Anh nhắc cô bị thu nhỏ lên, nhét vào trong miệng, ngay cả nhai cũng không mà trực tiếp nuốt luôn. Cô đựng phải thực quản mềm mại, rồi bỗng chốc rơi vào trong bụng Khương Vị. Mặt úp xuống dưới, không biết có cái gì dính dính trên mặt cô.

Nhạc San hoảng hốt mở to mắt, lại thật sự nhìn thấy một cái miệng rộng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Tí Hon* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Khám phá những con đường mới

Edit: Lam Sắc

Đại Mao là một con chó lông vàng thông minh lanh lợi, sáng sớm mỗi ngày đều kiên trì liếm Khương Vị tỉnh lại, trước khi đồng hồ báo thức kêu.

Nếu Khương Vị muốn ngủ nướng thì sẽ khóa cửa phòng ngủ lại. Vậy thì Đại Mao cào cửa mấy cái mà không vào được thì sẽ tự mình đi chơi.

Hiển nhiên là hôm qua rất mệt mỏi nên Khương Vị đã quên khóa cửa.

Đại Mao mở cửa phòng ngủ như mọi khi, trông có vẻ nhẹ tay nhẹ chân, lén lút tới gần giường ngủ. Nó nằm ở bên giường, đầu đặt lên giường, con mắt tròn tròn nhìn chăm chăm Khương Vị đang ngủ say.

Nhìn một lát Đại Mao nhấp nháy cái mũi, linh hoạt nhảy lên giường, không đi quấy rầy Khương Vị, ngược lại lại đến gần người mà nó cảm thấy rất có hứng thú ngày hôm qua – Nhạc San.

Nhạc San nho nhỏ đang ngủ say, cô đã đá văng cái khăn tay bé nhỏ của mình, chui vào chăn của Khương Vị.

Đuôi Đại Mao khoan khoái vẩy vài cái, chân trước ấn trên chăn, móng lắc lắc, nhiệt tình liếm Nhạc San, gần như liếm hết cả khuôn mặt Nhạc San.

Nhạc San nhú mày, giờ tay sờ khuôn mặt trứng của mình, mí mắt rung rung, giống như sắp mở to mắt ra.

Đại Mao cảm thấy vừa liếm đã xong thì quá không nhiệt tình, lập tức lại giờ đầu lưỡi, muốn xông vào tiếp.

Nhạc San chính là vào lúc này đột nhiên tỉnh lại.

Cô nhìn thấy đầu lưỡi hồng hồng của Đại Mao, răng nanh bên miệng, còn có hơi thở ẩm áp đập vào mặt của nó.

Sẽ bị ăn!

Nhạc San cảm thấy mình hít thở không thông. Ngay cả kêu cũng không kịp đã cảm chân đạp lên người. Phát hiện ra không kéo được chăn, thì điều chỉnh tư thế, trốn vào trong chăn.

Đại Mao vồ hụt thì cúi đầu, nhìn, nhìn một cục nho nhỏ nổi lên dưới chăn, dí sát mũi vào người.

Nhạc San chui vào trong chăn, cô dịch móng, rất tin tưởng mình đã cách xa Đại Mao.

Đại Mao đè lên một bên chăn, ngăn cản Nhạc San thay đổi phương hướng, cô còn sợ Đại Mao sẽ đè lên cô.

Trong chăn có chút tối, cô không rõ mình đang bò ở đâu, nhưng vẫn mơ hồ nhìn thấy bên chỗ cô chui vào hơi sáng, còn một bên khác thì tối hơn.

Đầu Đại Mao liên tục đi theo Nhạc San, dùng sức dấn sát vào, người người cục nho nhỏ không ngừng di động kia.

Nhạc San cảm thấy móng mình bị đụng vào.

“...” Loại cảm giác này vô cùng xấu hổ, nhất là nghĩ tới lúc trước nhìn thấy đám chó thường người móng cho nhau —— Nhạc San tăng tốc độ bò.

Cô cảm thấy mình đụng vào cái gì đó, giờ tay ra sờ sờ.

Lúc này ánh mắt đã thích ứng với ánh sáng mờ mờ, thông qua thị giác và xúc giác, nhận ra thứ trước mắt là bàn tay Khương Vị.

Đại Mao lại lần nữa cách chăn tò mò giờ chân đè Nhạc San, Nhạc San bị ấn nằm sắp xuống.

Cảm thấy Đại Mao dịch móng vuốt đi, Nhạc San lập tức bám vào ngón tay Khương Vị, trèo lên mu bàn tay anh, trèo lên cánh tay, đụng phải cổ tay áo anh. Không chút do dự, cô nhấc cổ tay áo, chui vào.

Cánh tay Khương Vị dễ bò hơn bên rửa mặt nhiều. Nhạc San rất nhanh đã bò hết cánh tay, chuyển qua một khúc rẽ, bò đến một mảnh trời đất rộng rãi hơn —— ngực Khương Vị.

Khương Vị còn đang ngủ say, anh không hề nhận ra bên cạnh mình đã xảy ra một cuộc “Truy đuổi sống chết”.

Nhạc San ghé ngực Khương Vị, có thể từ tiết tấu phập phồng của ngực anh mà cảm nhận được chất lượng giấc ngủ. Điều này làm Nhạc San hận không thể cắn cho Khương Vị một cái. Đáng tiếc, bây giờ cô có há to miệng hết cỡ cũng chỉ như muỗi đốt thôi.

Có thể là vì cách hai tầng vải, lại bám chặt vào Khương Vị, nên Nhạc San có cảm giác an toàn nhất định, không hoảng loạn bò nơi nơi nữa. Cô tin tưởng là nếu Đại Mao có động tác gì thì nhất định sẽ đánh thức Khương Vị.

Nhạc San vẫn có thể cảm nhận được Đại Mao ở bên ngoài chăn, nhưng càng cảm nhận được từ tay mình, chỗ tiếp xúc với da Khương Vị.

Dưới cái nhìn của Nhạc San bị thu nhỏ, da Khương Vị rất thô ráp, chính vì loại thô ráp này mới có cảm giác tồn tại, càng làm Nhạc San thấy không được tự nhiên.

Tuy rằng cô và Khương Vị là thanh mai trúc mã, nhưng từ khi có ý thức về giới tính là không hề trực tiếp tiếp xúc nhau nữa. Nhưng hiện tại, Nhạc San đang trực tiếp đụng vào da Khương Vị.

Vì thế Nhạc San nắm chắc cơ hội, lại sờ làn da dưới tay mấy cái, rắn chắc, mềm dẻo, gần như có thể cảm nhận được vân da. Nhạc San sờ da Khương Vị xong, lại giờ tay nhéo bụng thịt của mình. Vận động và không vận động quả nhiên không giống nhau mà. Đại khẩu chính là cái giường êm ả và cái giường gỗ đó.

Lúc cô đang suy nghĩ, lại nghe thấy tiếng thở của Đại Mao, lập tức bò về phía trước. Trên đường đi ấn phải một cái gì đó mềm mềm.

Nhạc San vòng qua chướng ngại vật kia, cảm thấy Khương Vị phập phồng càng rõ ràng hơn, thậm chí làm cô có cảm giác “đắt đai” không vững vàng nữa. Giống như đang nhảy trên giường, lại có người đập vào. Cô không tự chủ mà lù vào trong.

Một lát lại lồm xồm, một lát lại bằng phẳng, cho dù tần suất không lớn, biên độ ôn hòa, nhưng vẫn làm Nhạc San mê muội. Sau một trận quan sát kỹ lưỡng, Đại Mao bên ngoài hẳn đã hạ quyết tâm, giờ móng vuốt ra, chụp lên chân.

Nhạc San lại một lần nữa bị đè sấp xuống.

Da Khương Vị co giãn nên không làm cô bị thương, nhưng cô cảm thấy tay mình tay hình như đang vói vào trong một cái động, giống như... Là rốn Khương Vị.

Là rốn hả?

Nhạc San sờ sờ, cô có thể cảm nhận được những sợi lông mỏng xung quanh rốn. Mà mỗi lần Khương Vị hô hấp, đều đẩy Nhạc San vào giữa.

Nhạc San chống người, lui về sau.

Xuống chút nữa chính là dưới eo... Đó là khu vực mình không thể thăm dò, là bản đồ mới chưa được khai phá. Nhạc San xoay người, bò ngược lên trên.

Ở trên đường lại bị Đại Mao ngửi vài cái, đột nhiên cô nhận ra, lúc trước đụng phải cái gì, là Khương Vị... Trong tiểu thuyết thường hình dung như vậy... quả đấm, đầu tây nhỏ, đỉnh nhọn, một đóa mai hồng giữa trời tuyết... Vậy mà lại đụng phải.

Bất quá, vì sao lại hình dung như vậy nhỉ. Nhạc San đang hoạt động cũng không dừng suy nghĩ. Cảm giác mình như Columbus (Colombo).

Cô cảm giác chỗ vài đề lên người mình nhẹ hơn nhiều, mà xung quanh cũng sáng bừng lên, có thể nhìn thấy lớp vài màu xanh trên đỉnh đầu, mà cách đó không xa có một khe hở.

Lúc Khương Vị mới tỉnh dậy, nhìn thấy lão đại Đại Mao đang treo trên ngực mình, hai con mắt không biết đang nhìn chăm chăm cái gì, không ngừng phát ra tiếng “Ồ ồ” nho nhỏ. Một cái móng vuốt của nó giơ lên, ở giữa không trung.

Khương Vị chớp mắt, cảm giác trước mắt còn có chút mơ hồ.

Anh hắt xì một cái, cảm thấy ngực mình hơi ngứa, đang định giơ tay ra gãi.

“Uống.” Đại Mao sủa một tiếng, tầm mắt nhìn về phía ngực anh, Khương Vị cũng cúi đầu nhìn theo.

Chân chỉ đáp đến nửa ngực, bên dưới áo ngủ màu lam có một cục lớn, càng ngày càng tới gần nút áo. Một cái tay nhỏ bé túm vào vạt v áo, cái đầu tròn tròn chui mũi, cuối cùng cũng ra được. Khoảng cách giữa hai nút áo vừa vặn ằng Nhạc San, cô liền chui ra từ chỗ đó, hít một hơi thật sâu, bộ dáng như là “cuối cùng lại được nhìn thấy ánh mặt trời”.

Khương Vị cứ như vậy nhìn Nhạc San chui ra từ áo mình. Lúc cô quay đầu, nhìn thấy anh, vậy mà còn cười tủm tỉm nói: “Buổi sáng tốt lành!”

Không tốt đâu.

Khương Vị từ từ lấy áo sau lưng Nhạc San, nhắc cô lên giữa không trung.

“Thả tớ xuống dưới, Khương Vị ——” Nhạc San gãy giữa tứ chi ngắn ngủi, hét to.

“Sao cậu... Cứ chạy lung tung thế?” Khương Vị hỏi.

“Cậu hỏi Đại Mao nhà cậu ý!”

Đại Mao nghe thấy tên mình thì phản ứng rất nhanh, lập tức xông tới gần, lại nhiệt tình liếm Nhạc San lần nữa.

Nhạc San lập tức như bị cắt điện, thân thể bất động.

Khương Vị vỗ vỗ đầu Đại Mao, Đại Mao liền lưu luyến xuống giường.

“Nhạc San?” Khương Vị để Nhạc San lại gần, “Cậu làm sao đấy?”

“Nghe nói gấu, ếch, tiểu yến tử gì đó, không ăn động vật chết.” Giọng nói nho nhỏ của Nhạc San truyền tới.

“Ồ.” Khương Vị nhú mày, “Có cần tớ bỏ cậu vào bồn com của Đại Mao làm thí nghiệm không?”

“Không cần!”

Nhạc San và người mua kia đã hẹn là mười một giờ gặp mặt, vốn là hai người định ăn com cùng nhau. Tuy rằng Nhạc San nói mình không tới, nhưng

người mua cũng không thay đổi thời gian và địa điểm gặp mặt.

Ăn xong điểm tâm, hai người đều tự làm việc của mình.

Nhạc San phát hiện, tuy mình thu nhỏ lại, nhưng một cái app trong di động luôn bị để đó, đã có thể phát huy công dụng. Tuy về bằng tay hơi mệt, nhưng cô cũng phải bắt đầu chuẩn bị thiết kế mới rồi.

Mà Khương Vị học kiến trúc, vừa mới vào một viện thiết kế thực tập không lâu. Tuần trước mới hoàn thành một bản vẽ, nên cuối tuần mới có thể nhàn nhả một chút, bằng không ở nhà cũng phải ôm phần mềm vẽ. Cho dù nhàn nhả, anh cũng vẫn đọc sách, chuẩn bị cho các cuộc thi.

Chờ đến giờ, Khương Vị đi thay quần áo, hôm nay anh mặc áo sơ mi, vì có thể để Nhạc San vào trong túi.

Nhạc San lưu bản vẽ phác thảo vào, nhìn qua thời gian: “Đi sớm vậy sao?”

“Tớ muốn nhân tiện đi vào tiệm đồ thú cưng.”

“Đồ ăn của Đại Mao hết rồi hả?” Nhạc San đẩy di động, nhìn Khương Vị cắt di động đi, “Tớ nhớ là tớ mới mua cho nó một túi lớn mà.”

“Thiếu đồ khác.” Khương Vị nói xong, bắt Nhạc San lại, nhét vào trong túi, chờ đến lúc vào ô tô, thì bỏ cô vào chỗ chuyên dụng.

Nhạc San hiện tại đã không còn phản kháng nữa, cô đứng trong chỗ, chờ Khương Vị dừng xe mua xong đồ cho Đại Mao, lại tiếp tục lái xe.

“Chỗ các cậu gặp mặt là?” Lúc Khương Vị lái xe thì hỏi.

“Cà phê mèo, không phải tớ đã nói địa chỉ cho cậu rồi sao?”

“Các cậu có nói tìm đối phương thế nào không?” Khương Vị tìm di động, mở dẫn đường.

“Vạn Tuế nói cô ấy mới làm tóc quăn, là màu lá cọ... Tớ cũng muốn thử màu đấy. Mặc một cái váy màu xanh lam, là loại phần lam này, năm nay rất thịnh hành phần lam đấy, nhưng mà rất kén da.”

Mấy lời vớ vẩn này đều không được Khương Vị chú ý, anh chỉ nhớ kỹ từ mẩu chốt mình cần, sau đó hỏi: “Tên là gì?”

“Đối tôi tam hô vạn tuế (Hô ba lần vạn tuế cho tôi).”

“...”

“Cậu cũng có thể gọi cô ấy là Vạn Tuế.”

“...”

Không muốn nghe, không muốn gọi, muốn quay đầu về nhà.

Chờ Khương Vị mang Nhạc San tới tiệm cà phê mèo kia, lại rửa tay tiêu độc ở cửa, bị thông báo đủ thứ phải chú ý, mới được cho vào.

Ánh sáng trong tiệm mờ mờ yên tĩnh, đủ loại ổ mèo, nhà cho mèo, trên thảm là đồ chơi của mèo. Khách cũng không nhiều, đều đang yên tĩnh uống cà phê, ngắm mèo.

Khương Vị nhìn lướt qua, bỗng chốc phát hiện mục tiêu.

Anh đi tới gần một cái bàn, người mua của Nhạc San—— cô gái tóc quăn, váy lam đang cầm máy ảnh.

Khương Vị đứng ở bên cạnh bàn.

Cô gái kia cảm nhận được ánh sáng bị che, ngẩng đầu lên, nhìn Khương Vị.

“Đối ta tam hô vạn tuế?”

Khương Vị nhỏ giọng thăm dò, giọng anh gần như bị tiếng mèo kêu ở xung quanh bao phủ.

Cô gái kia nghe được, tay còn cầm máy ảnh, hoàn toàn quên mất mình tới đây làm gì, miệng giương giương:

“Ách, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế?”

Chương 10: Cảm xúc lẫn lộn

Edit: Lam Sắc

Cô gái này là ai thế?

Nhạc San ở trong túi áo Khương Vị ôm bụng cười đến mức đau bụng. Hận không thể trả lời hộ Khương Vị một câu: Miễn lễ, bình thân.

Khương Vị cũng bị câu trả lời nghe rất có đạo lý này dọa, phản ứng lại rất nhanh: “Xin lỗi, có thể là tôi nhận nhầm người.” Anh nói xong thì vỗ nhẹ Nhạc San trong túi tiền một cái, ý bảo cô bớt bớt lại.

Cô gái chớp mắt mấy cái, đột nhiên nhận ra vừa rồi xảy ra chuyện gì, lập tức nói: “Không, không, không, em chính là... em là ‘Đối tôi tam hô vạn tuế’.” Chính là em, vừa rồi em đang mơ hồ. Anh là... Nhạc Sơn hả?”

“Tôi đưa đồ giúp cô ấy.” Khương Vị đặt túi giấy màu phấn lam lên trên bàn, “Nhạc Sơn có việc không đến được, cô ấy đã nói với cô trên weixin chưa?” Để bảo vệ tín tức của Nhạc San, anh gọi cô theo cô gái này.

“Hả?” Cô gái này như lần đầu tiên nghe được chuyện này, sờ di động theo bản năng, “À, đúng, đúng, em quên mất.”

Quả nhiên là vật hợp theo loài, người phân theo đám, Khương Vị lại một lần nữa cảm nhận được trí tuệ của người xưa.

Kỳ thực cũng không thể trách “Đối tôi tam hô vạn tuế”, mơ hồ là một phía, mấu chốt là lúc trước cô đã giả thiết đủ mọi loại, đã bố trí cho Nhạc San vô số vai —— cô gái sen gió* Nhật Bản, loli ngọt ngào đáng yêu, thợ thủ công mộc mạc. Nhưng không nghĩ tới, lúc gặp mặt chính thức lại xuất hiện một chàng trai, lại còn là loại sạch sẽ, dịu dàng, lý tưởng. Cho nên có vẻ ngốc.

(*“Cô gái sen” là từ có nguồn gốc từ trang web mua bán trao đổi quần áo lớn nhất của Nhật Bản.

“Cô gái sen” là chỉ cách ăn mặc thoải mái.

Trung Quốc gọi là “cô gái sen gió”).

Hơn nữa có ai gọi cô bằng tên hoàn chỉnh như vậy đâu, bạn trên mạng đều gọi là Vạn Tuế hoặc Vạn Tuế Gia. Lần đầu bị gọi cả ID, cảm giác rất mới lạ.

Khương Vị có thể gọi như vậy, cũng là một người có nội tâm mạnh mẽ.

Cô gái kia bỏ đồ trong tay xuống, mời Khương Vị ngồi: “Anh có muốn uống gì không? Cà phê và bánh phô mai ở đây rất ngon.”

“Không cần.” Khương Vị để túi trong tay lên trên mặt bàn, “Tôi giao đồ xong sẽ đi luôn, Nhạc Sơn bảo tôi nhìn cô kiểm tra xong váy búp bê rồi đi.”

Trong lòng ‘Đối tôi tam hô vạn tuế’ hơi tiếc nuối, giả bộ lơ đãng nhìn Khương Vị một cái. Diện mạo sạch sẽ, mặt mày tuấn tú, khí chất ôn hòa, rõ ràng không cười nhưng lại như đang cười. Cô cuồng quít đời mắt, nhìn về cái hộp trên bàn.

Tay Khương Vị đặt trên hộp, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng. Thêm điểm!

Trong lòng Vạn Tuế tràn đầy tâm tình thiếu nữ, nhận lấy cái hộp màu phấn lam, thông thả, trang trọng mở ra.

Khương Vị không nói gì, nhìn chằm chằm biểu tượng trên cái hộp. Đó là tự Nhạc San thiết kế, đáng yêu mà tinh xảo, ở chính giữa tên cửa hàng, làm người ta che mặt.

Người buôn bán có trí tuệ, ánh mắt thật tốt.

Nhạc San là một người không biết đặt tên, vốn là cô cũng muốn lấy một cái tên cửa hàng ngọt ngào, đáng yêu. Nhưng lúc đặt tên, cả đầu đều là “Ngọt ngào”, “Giấc mơ thiếu nữ” gì đó, không thì lại là “Tôi thêm y phục cho búp bê”, cuối cùng lấy một cái tên cửa hàng thô bạo.

Có trai đẹp ngồi ngồi ở trước mặt, thì váy búp bê thủ công mất nhiều tiền mới mua được cũng không còn sức hấp dẫn. Vạn Tuế không biết mình mở hộp ra như thế nào, nhìn váy búp bê như thế nào. Cả đầu đều là: Đây là ai của Nhạc Sơn, bạn trai hả? Đây là muốn bắt nạt chó độc thân mà! Nhưng thấy trên weibo của Nhạc Sơn, cô ấy cũng là chó độc thân mà... Anh trai sao? Bạn bè sao? Có muốn hỏi tên anh ấy không, có thể xin weixin hay weibo không... Mình phải mở miệng thế nào đây.

Cùng với nội tâm phức tạp, tư tưởng đấu tranh của cô ấy, không khí trên mặt bàn rất quạnh quẽ.

Nhạc San ở trong túi thì càng thấy khó chịu, lúc đầu còn thấy thú vị mới mẻ, nhưng bây giờ chỉ muốn ra ngoài thôi. Ở trong túi thật sự rất không thoải

mái, bốn bên đều mềm mại, không có chỗ đặt chân. Nhạc San còn muốn xem biểu cảm của Vạn Tuế Gia nữa, để xem cô ấy không vừa lòng chỗ nào. Nhưng trước mắt trừ màu của vải ra thì không nhìn thấy cái gì nữa hết. Mà bọn họ lại không nói một câu nào, nên càng thấy khó chịu.

Nhạc San giấu dựa trong túi nửa ngày, cuối cùng quỳ xuống, thông qua khe hở ở miệng túi, có thể nhìn thấy khung cảnh bên ngoài. Cà phê mèo luôn có vẻ mờ ảo yên tĩnh, bởi vì mèo là nhân vật chính, cho nên bên trong cũng không có nhiều trang sức. Mà một cái khe hở nhỏ như vậy thì nửa con mèo cũng không nhìn thấy.

Vốn dĩ hẹn ở đây là định vừa tán gẫu, vừa xem mèo, uống cà phê, chụp ảnh, tâm sự về búp bê, đánh giá chuyện mua bán. Mà tất cả đều bị hủy bởi việc thu nhỏ này.

Sinh không thể luyện.

Hiện tại là lúc Khương Vĩ có hứng thú với váy búp bê nhất, anh nhìn “Đổi tôi tam hồ vạn tuế” mang một bộ váy búp bê bao gồm đồ đi kèm ra, tương tự tới bốn dáng Nhạc San kiên nhẫn làm việc —— hiện tại ngừng lại, có vẻ anh chưa từng trông thấy dáng vẻ Nhạc San lúc làm việc.

Có chút tiếc nuối.

Kỳ thực danh tiếng Nhạc San trong giới làm váy búp bê rất tốt, hình như không có vấn đề gì cả. Nhưng Vạn Tuế vẫn làm bộ như kiểm tra rất cẩn thận, trong lòng đều là rối rắm, không biết nên mở miệng thế nào. Trong đầu đang sắp xếp từ ngữ: “Chào anh, anh có thể gọi em là Vạn Tuế, hoặc là Vạn Tuế Gia? Hay là nói tên thật, nhưng anh ấy sẽ nói tên cho mình sao? Hơn nữa, lấy tên thì có ích gì, phải lấy được weixin chứ.

Đúng lúc này, một con mèo Xiêm La đột nhiên nhảy bàn bọn họ, kêu một tiếng rõ to với Khương Vĩ.

Khương Vĩ nâng tay, nhẹ nhàng xoa cằm con mèo, nhỏ giọng nói: “Cáo cà phê (Coffee fox).”

Mèo Xiêm La là loại mèo tương đối gần người, con mèo này là màu lốm đốm như báo, dáng người tuyệt đẹp, mắt xanh lam trong suốt. Nó kêu một tiếng với Khương Vĩ, rồi cọ vào tay anh, chui vào trong ngực.

Lúc con mèo nhảy lên bàn, phản ứng đầu tiên của Vạn Tuế là bảo vệ tài sản của mình, cô vội vàng đập nắp hộp váy búp bê lại, tay kia thì dè lên máy ảnh SLR. Lúc ngẩng đầu nhìn sang thì vừa hay thấy Khương Vĩ cúi đầu sờ mèo, con mèo Xiêm La kia cũng đuổi cổ cọ Khương Vĩ.

Làm con mèo thật tốt. Vạn Tuế trong lòng nghĩ, tay nhịn không được vuốt máy ảnh. Thật là đẹp mắt, muốn chụp tám ảnh. Nhưng nghĩ lại thì không lẽ phép, chỉ có thể vuốt máy ảnh.

Khương Vĩ vẫn luôn thích chó mèo, cũng muốn nuôi một con mèo, nhưng nghĩ tới cảnh chó mèo ở chung, với cả công việc của anh cũng không thể chăm sóc được hai con thú cưng, nên chỉ đành từ bỏ. Có kinh nghiệm ở chung với thú cưng, mà mèo Xiêm La lại là “Chó trong loài mèo”, anh đã nhanh chóng “hầu hạ” con mèo Xiêm La này thoải mái hết sức.

Con mèo Xiêm La ở trong lòng anh lắc lắc thân thể, rất nhanh, nó đã tìm ra Nhạc San trong túi Khương Vĩ. Giơ móng vuốt vồ lên túi tiền.

Nhạc San hồn nhiên không biết có con mèo tới gần, bị vồ như vậy còn cho là Khương Vĩ đang nhắc nhở cô, khoe với cô mình có một con mèo.

Hừ, ngây thơ.

Cho đến khi cô nhìn thấy khe hở của túi tiền bị kéo ra rộng hơn, một cái móng vuốt mèo duỗi vào, ngay sau đó là một cái mũi đen. Cô còn có thể cảm nhận được cơ thể mèo cách mình một lớp vải.

Mẹ ơi.

Nhạc San ngửa ra sau một chút, rồi đột nhiên ngã sấp xuống, chống vó lên, móng bị ép lại, tay chân không còn sức. Cô có thể nghe thấy tiếng mèo kêu gần trong gang tấc. Tiếng kêu của mèo Xiêm La khàn mà vang dội, kêu to lên thì như trẻ con khóc nháo, dọa Nhạc San cả người đầy mồ hôi lạnh.

Cô kéo lớp vải cầu cứu theo bản năng, muốn để Khương Vĩ chú ý tới.

Khương Vĩ cũng hoảng, vội vàng ôm mèo ra. Con mèo Xiêm La bị ôm ra, còn không cam lòng kêu làm nũng với Khương Vĩ, chân sau vói về phía túi tiền.

Khương Vĩ cẩn thận thả mèo xuống đất, giơ tay che túi mình một chút, nói với cô gái trước mặt: “Xin lỗi, xin hỏi cô đã kiểm tra xong chưa? Tôi phải đi rồi.”

Con mèo vây quanh chân anh làm thần kinh anh căng lên, sợ con mèo nhảy lên móc Nhạc San ra khỏi túi tiền.

“Đổi tôi tam hồ vạn tuế” cuối cùng cũng không thể không biết xấu hổ xin liên hệ phương thức, chỉ có thể lưu luyến tạm biệt Khương Vĩ, quyết định sẽ thầm kín tìm hiểu tin tức qua Nhạc Sơn.

Khương Vĩ vừa rời đi, cô ấy liền đăng lên weibo.

Đổi tôi tam hồ vạn tuế: Trời ạ, hôm nay nhìn thấy một anh chàng ấm áp, trái tim thiếu nữ muốn nổ mất!!!

Sau đó chạy đến chỗ đám bạn thân chia sẻ tâm tình bản thân.

Việc này Khương Vĩ và Nhạc San đều không biết, trong lòng bọn họ còn sợ hãi đi ra khỏi tiệm cà phê. Trở về trong ô tô, Khương Vĩ thả Nhạc San ra.

Nhạc San ghé vào ghế dựa không ngừng vỗ ngực: “Đáng sợ, mèo còn đáng sợ hơn cả chó. Đột nhiên có một cái móng vuốt xuất hiện, tớ còn nhìn thấy cả nửa mặt nó.”

Dù sao mèo nổi danh biết bắt chuột, mà Nhạc San hiện tại thì còn không bằng con chuột.

“Vì sao thu nhỏ lại lại có duyên với động vật, đây là làm tăng hệ số sống sót của tớ rồi.” Nhạc San bình phục tâm tình, cường điệu nói với Khương Vĩ, “Không được bỏ tớ vào trong cái lỗ kia, tổn thương tự tôn của tớ.”

Khương Vĩ cài xong dây an toàn không trả lời Nhạc San, trực tiếp dùng hành động cự tuyệt yêu cầu của cô.

Nhìn thấy bàn tay duỗi tới, Nhạc San xoay mông bỏ chạy, trên cái ghế dựa ô tô nho nhỏ, còn chưa chạy được vài bước, đã bị Khương Vĩ túm lại, một lần nữa bỏ vào trong lỗ.

“Aiz ——” Nhạc San ghé vào miệng lỗ, cánh tay chống cằm, phát ra một tiếng thở dài nặng nề.

*

Về nhà, Đại Mao giữ ở cửa nhìn thấy cái túi quen thuộc trong tay Khương Vĩ, cho rằng là đồ chơi mới của mình, đuôi vẫy vô cùng vui vẻ.

Khương Vĩ lấy trong túi to ra một quả cầu đồ chơi mới, ném ra phía trước, Đại Mao liền hưng phấn đuổi theo.

Nhạc San bị đặt trên khung cửa sổ trong phòng ngủ, cô nhìn Khương Vĩ lấy trong túi ra một túi cát cho mèo, tò mò hỏi: “Cậu muốn nuôi mèo hả? Hay là mua nhầm rồi?”

Khương Vĩ không trả lời, tay trái anh cầm theo cát cho mèo, tay phải mang theo một cái bồn đựng cát cho mèo, đi vào phòng tắm.

Chờ anh hai tay trống trơn đi ra, lại nhặt Nhạc San lên tay.

Hai người đi vào phòng tắm, Nhạc San thấy được cái bồn đựng cát hồng nhạt kia.

Khương Vĩ thả cô lên bậc thềm của bồn đựng cát cho mèo, hòa ái dễ gần hỏi: “Thích không?”

“...”

Ngay sau đó, anh lại lấy ra một cái xẻng nhỏ trong đám đồ chơi đưa cho Nhạc San, sâu sắc nói: “Đây là toilet của cậu. Dù sao cậu cũng không phải người máy trí năng.”

Nhạc San cầm cái xẻng, hoảng hốt đẩy cửa ra, đi vào.

Bên trong đã được Khương Vĩ xử lý đơn giản, đã nhân tính hóa hơn.

Nhân tính hóa chính là loại nhà vệ sinh ngồi xổm mà con người nghĩ ra.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Tí Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Cô đơn là sĩ quan của chính mình

Edit: Lam Sắc.

Lúc Nhạc San làm con người, chưa từng nghĩ tới có một ngày mình sẽ có được một nhà vệ sinh tư nhân xa hoa... À, bây giờ cô cũng vẫn là người.

Nhạc San nhả mũi đi ra khỏi bồn đựng cát mèo, cô không nhìn thấy Khương Vĩ, đứng tại chỗ do dự một chút, rồi ngồi xổm xuống, cẩn thận dè dặt bò xuống.

Nhạc San cao mười cm đứng dưới nền phòng tắm, ngẩng đầu nhìn lên bồn rửa mặt xa không thể với tới. Vòi hoa sen gần chạm tới trần nhà, Nhạc San

phải ngẩng cổ lên hết cỡ, mới có thể nhìn thấy cái vòi hoa sen sáng loáng kia.

Cửa phòng tắm có một khe hở, Nhạc San không hề do dự, ra khỏi phòng tắm.

Bên ngoài là phòng ngủ Khương Vị, với độ cao của cái giường thì cô không thể trèo lên được. Độ cao của cửa sổ thì nhỏ hơn giường, nhưng cũng không có khả năng trèo lên được. Nhưng Nhạc San cũng không có vẻ muốn ở lại phòng ngủ, cô nhìn xung quanh một lượt, rồi chậm rãi đi tới gần cửa phòng ngủ.

Lúc Khương Vị ra ngoài, không có đóng cửa, để lại một khe hở nho nhỏ. Nhạc San ghé sát cánh cửa, hơi nghiêng mặt, có thể trông thấy sofa trong phòng khách, còn nghe được tiếng TV.

Cô đứng cạnh cửa nhìn trộm một lát, ngón tay thò vào trong khe cửa, định lặng lẽ, chậm rãi đẩy cửa đi ra, nhưng cô đã đánh giá quá cao năng lực hiện tại của mình. Cô đẩy cửa một cái, không nhúc nhích. Vì thế lại dùng sức đẩy cái nữa, cửa hơi động một chút. Cuối cùng cô dùng cả tay lẫn chân, dùng hết sức lực mới kéo ra được một cái khe hở, đủ để cô nghiêng người đi qua.

Nhạc San đi qua cánh cửa phòng ngủ, quay đầu nhìn cánh cửa thật lâu, mới tiếp tục tò mò đi thám hiểm phòng khách.

Khương Vị chắc là ở phòng bếp, bởi vì đã tới giờ ăn cơm, mà cô cũng đã đói bụng.

Sofa thì cô không cần nghĩ tới việc bò lên rồi, Nhạc San vội vàng nhắm tới bàn trà, tầng dưới bàn trà chỉ cao mấy cm thôi, cô dễ dàng trèo lên được.

Cô muốn chơi trốn tìm với Khương Vị, xem lát nữa anh đi ra mà không tìm thấy cô thì sẽ thế nào.

Tầng dưới bàn trà làm bằng thủy tinh, lạnh lẽo. Nhạc San nhìn không được lần một vòng ở trên. Tầm mắt đảo qua hộp khăn giấy, hộp trà, cuối cùng quyết định ngồi trong hộp đựng điều khiển một lát.

Nhạc San đau khổ chờ đợi. Cô cảm thấy đã đợi một thời gian rất dài, cuối cùng nhìn không được đi tới cạnh bàn, nhìn TV một cái, ai muốn xem tin tức chứ.

Cô xoay người, lấy điều khiển từ trong hộp, đẩy nó tới bên cạnh. Nhạc San ngồi vào bên cạnh điều khiển, ấn nút đổi kênh, cuối cùng dừng ở kênh phim truyền, đang chiếu một bộ phim Mỹ nổi tiếng.

Vì vóc dáng thấp, ngay cả tủ TV cũng có thể ngăn cản tầm nhìn của cô, mà bộ phận bị che mắt, vừa vặn là phụ đề.

Vì thế Nhạc San nhảy xuống khỏi bàn trà, chuẩn bị đi vòng qua bàn trà, chuẩn bị tìm một chỗ rộng rãi để xem phim.

Ngay khi cô mới đi được vài bước, một quả cầu đủ màu lặn qua trước mặt cô.

Nhạc San nhìn quả cầu kia chạy qua bên người, tiến về phía trước. Đột nhiên tóc gáy dựng thẳng đứng, dự cảm có nguy hiểm tới gần làm cô dừng bước, quay đầu nhìn sang.

Đại Mao cao lớn uy mãnh kích động chạy về phía Nhạc San, nó chạy rất nhanh, lông trên người đều bay nhảy trong không khí. Trong mắt nó không có Nhạc San, chỉ có món đồ chơi mới, nhưng món đồ chơi đó và Nhạc San gần như trên cùng một đường thẳng.

Nhạc San phát hoảng, ngay cả thời gian suy nghĩ cũng không có, Đại Mao đã ngày càng gần, như là chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt cô.

Mình, mình, mình sẽ bị đá bay hay là bị dẫm bẹp?

Suy nghĩ này còn chưa thành hình ở trong đầu, thì đã thấy Đại Mao phóng qua đỉnh đầu cô. Trong khoảnh khắc rơi xuống đất, Đại Mao cúi đầu, cắn quả cầu, quỳ trên mặt đất vui vẻ đứng dậy.

Mình vậy mà lại bị một con chó nhảy qua đầu. Câu nói này liên tục quanh quẩn trong đầu Nhạc San, rất lâu cũng không tan mất.

Nhạc San còn chưa chữa trị tổn thương bản thân xong, Đại Mao đã thoát ra khỏi niềm vui sướng từ món đồ chơi mới. Nó nhỏ quả cầu ra, quay đầu nhìn về phía Nhạc San.

Nhạc San đang sa sút không nhận thấy ánh mắt nóng lòng muốn thử của Đại Mao, cô vẫn đắm chìm trong sự uể oải của mình. Chờ cô đi ra khỏi thế giới bị thương, lấy lại tinh thần, thì trông thấy Đại Mao lão đại đang ở rất gần mình. Nó quỳ rạp trên mặt đất, cắn dằm sát đất, mắt nhìn thẳng vào Nhạc San.

Ánh mắt Đại Mao là ôn thuận, cử chỉ cũng dè dặt, nhưng đối với Nhạc San nhỏ nhỏ, thì hình thể cao lớn của nó và sự lỗ mãng của động vật đều rất nguy hiểm.

Trong đầu Nhạc San trống rỗng, cô xoay người bỏ chạy.

Đại Mao xuất phát từ thiên tính lập tức đuổi theo, mặc kệ là cái gì, chỉ cần là đồ biết chạy, thì đều đuổi theo trước đã.

Cho nên khi Khương Vị đi ra khỏi nhà bếp, liền trông thấy Đại Mao như nổi điên xoay tròn trong phòng khách. Đây là bộ dáng chỉ xuất hiện khi nó tự đuổi theo cái đuôi của mình thôi.

Nhìn kỹ lại, hóa ra là Nhạc San thay thế cái đuôi của Đại Mao, bị đuổi theo.

Hiển nhiên Đại Mao cảm thấy đây là một loại trò chơi mới, mà Nhạc San là món đồ chơi mới của nó. Nó không hề hoang mang đuổi theo Nhạc San, chớp mũi vĩnh viễn duy trì khoảng cách một ngón tay với Nhạc San, làm cô không dám dừng lại. Nếu Nhạc San chạy chậm lại, nó sẽ phát ra tiếng kêu rất nhỏ, giục Nhạc San tiếp tục chạy.

Nhạc San với tổ chất thân thể không chạy nổi tám trăm mét, bị truy đuổi tới mức mồ hôi đầy đầu, cuối cùng bỏ cuộc, dừng lại khom lưng thở hổn hển.

Đại Mao ở phía sau bất mãn khò khè vài tiếng, dùng mũi đẩy đẩy sau lưng Nhạc San.

“Không chạy, không chạy nữa.” Nhạc San thở hổn hển nói, cô đặt mông ngồi dưới đất, “Muốn ăn, muốn chơi tùy mày.” Cô bỗng chốc nằm bẹp xuống, “Lại chạy tiếp thì sẽ mệt chết, có cần chết tao cũng không chạy nữa.”

Cái đuôi của Đại Mao sốt ruột đơng đưa, chân trước vồ vồ mặt đất, lắc mông nhiệt tình liếm Nhạc San.

Nhạc San dùng sức nhắm mắt lại né tránh, vẫn bị liếm, cuối cùng từ bỏ việc chống cự, ngay cả ánh mắt cũng không động, nằm trên mặt đất giả chết.

Khương Vị tới gần Đại Mao, gãi gãi tai nó. Đại Mao liền xoay người lộ bụng ra cho anh xoa, cái bụng được xoa thoải mái một lát, mới rời khỏi chiến trường này.

Không cảm nhận được áp lực đến từ Đại Mao, con mắt của Nhạc San vô cùng mệt mỏi hơi hơi mở một khe hở, nhìn Khương Vị một cái, sau đó lại rằm rì nhắm mắt lại.

Khương Vị ngồi xổm xuống, chọc Nhạc San một cái.

Nhạc San không nhúc nhích.

“Đói bụng không?” Khương Vị hỏi.

Nhạc San phát ra mấy tiếng mơ hồ, cô cảm thấy mình đang bị đốt cháy, máu ở trong thân thể bị đốt cháy đã đè ép sự đói khát trong dạ dày xuống. Vừa rồi còn rất đói bụng, nhưng hiện tại lại không có cảm giác gì.

Có lẽ lúc mình chạy đã làm rơi mất dạ dày rồi, Nhạc San sờ sờ bụng của mình, u buồn nghĩ.

“Tớ làm sườn xào chua ngọt.” Khương Vị nói.

Nhạc San bỗng chốc mở to mắt, giờ hai tay về phía Khương Vị, bày ra tư thế cầu ôm.

Ngón tay Khương Vị vừa tới gần Nhạc San đã bị cô ôm chặt, cánh tay cô gắt gao bám vào ngón tay kia, cả người bị anh mang rời khỏi mặt đất, giấy tiếp theo liền nằm vào trong lòng bàn tay Khương Vị.

Chờ tới khi cô ngồi trên bàn cơm, ăn một miếng sườn xào chua ngọt nho nhỏ, mới nhịn không được mà nghĩ: Có lẽ ông trời thu nhỏ mình lại, chính là muốn cho mình sống cuộc sống của đế vương “Com đến thì há mồm, đường không cần phải đi” nhỉ.

Ăn xong cơm trưa, Khương Vị mang Nhạc San ra khỏi nhà bếp, thả lên sofa phòng khách. Đại Mao cũng không có tới quấy rầy bọn họ, nó nằm rạp trên mặt đất ngủ, đuôi nhẹ nhàng đơng đưa, quét tới quét lui trên mặt đất.

Khương Vị thoải mái dựa vào sofa, nghiêm túc nhìn di động.

Nhạc San ăn có chút quá no, vừa xoa dạ dày, vừa đi tới đi lui trên sofa.

Khương Vị khai quật ra cách sử dụng mới của bồn đựng cát mèo, thì như mở ra một thế giới hoàn toàn mới, ngón tay anh không ngừng di động trên màn hình điện thoại.

Nhạc San tiêu thực một lúc, di động của cô còn để trên giường trong phòng ngủ, cô thấy nhàm chán vô nghĩa, nên bắt đầu quấy rầy Khương Vị.

“Khương Vị cậu đang làm gì đấy? Cậu xem cái gì đấy?” Nhạc San kéo áo Khương Vị, vẫn không được chú ý, liền bắt đầu lôi kéo áo anh rồi bò lên người anh.

Tầm mắt Khương Vị rời khỏi màn hình di động một chút, nhìn thấy Nhạc San vịn vẹo khuôn mặt nhỏ nhắn bò lên đùi anh, rồi lại gian nan bò tiếp lên trên.

Nhạc San ổn định thân thể của mình, ngẩng đầu chống lại tầm mắt Khương Vị, hỏi: “Cậu làm gì thế?” Cô vừa hỏi, vừa tiếp tục bò, túm lấy nếp nhăn trên áo để mượn lực, lại giẫm lên nếp nhăn làm bậc thang, nhanh chóng leo lên trên bụng Khương Vị, duỗi cổ nhìn màn hình di động của anh.

“Tớ đang chọn phòng ở cho cậu.” Khương Vị nói xong, thì đem di động cho cô xem.

Nhà của mèo con chuyên dụng xa hoa. Tên sản phẩm là như vậy, trên hình ảnh thì là một cái nhà mèo ba tầng, cái lồng màu trắng, bên trong có giá cho mèo bò, có ổ mèo mềm mại, bồn cát cho mèo, còn có một cái vồng không cao.

Nhạc San không nói gì, xoay người muốn đi.

Khương Vị nắm vạt áo của cô, Nhạc San không đi được. Cô cố hết sức đi về phía trước, váy bị lôi kéo thành một đường thẳng, nhưng cô vẫn giẫm chân tại chỗ.

“Tớ còn xem cái này nữa.” Khương Vị nói xong, giơ một cái khác ra, để trước mặt Nhạc San.

Nhạc San có cốt khí nhắm chặt hai mắt, chặt đến mức mắt cô còn có vẻ đau. Trước mắt là một mảnh tối đen, Nhạc San cảm thấy mình đã biểu đạt rất rõ thái độ của mình.

Giọng của Khương Vị truyền tới lỗ tai: “Lồng chuột xa hoa, biệt thự ba tầng.” Anh dừng một chút, “Có chỗ chạy bộ, xích đu, phòng tắm, nước ấm, còn có rất nhiều đồ chơi.”

Nhạc San mở to mắt, tức giận nhìn Khương Vị.

Khương Vị mỉm cười một cái, giơ tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng gãi gãi cằm Nhạc San: “Chỉ đùa một chút thôi mà.” Anh nói xong, lại như trấn an mà xoa đầu Nhạc San.

Nhìn xem, đây là thái độ đối đãi với con người sao? Gãi cằm làm cái gì!

Nhạc San đột nhiên như một con mãnh hổ, ôm lấy ngón tay Khương Vị, hung hăng cắn. Cô rất có kỹ xảo lệch đầu, lộ ra cái răng nhọn ở bên, dùng sức cắn một cái.

Đầu ngón tay như bị kim đâm. Khương Vị hít một hơi trong lòng, rút tay ra, mỉm cười nhìn Nhạc San.

Quả nhiên cắn không đau. Nhạc San chán nản nghĩ. Cô còn thấy răng có vẻ lung lay.

Khương Vị mỉm cười. Đau cũng phải mỉm cười, như vậy sẽ khiến Nhạc San nghĩ rằng công kích không có hiệu quả, sau này cô sẽ không cắn người nữa.

Sau đó lại giơ tay cọ xát Nhạc San, Nhạc San buồn bực vỗ vào ngón tay Khương Vị. Để lại cho Khương Vị một bóng lưng tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Tí Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Lập lại hòa bình bằng đồ ăn

Edit: Lam Sắc.

Sự tức giận của Nhạc San được bình ổn bởi một quả dâu tây.

Nhạc San đưa lưng về phía Khương Vị, nghĩ rằng dù thế nào mình cũng sẽ không để ý đến cậu ấy nữa, cho dù cậu ấy có xin lỗi cũng phải có cốt khí, nhất định không nhận. Trừ phi cậu ấy lấy ra thứ gì đó có thành ý thiết thực, bằng không thì mình tuyệt đối không cúi đầu.

Cô cảm thấy sofa dưới móng hơi động, hình như Khương Vị bỏ đi rồi. Nhạc San rồi rầm một lát, quay đầu nhìn sang, hình bóng Khương Vị biến mất sau cửa bếp, sau đó lại có tiếng nước chảy mơ hồ.

Vậy mà lại không để ý tới mình. Trong nháy mắt Nhạc San cảm thấy ủy khuất, trừng cánh cửa phòng bếp, bĩu môi.

Cô liên tục trừng mắt nhìn cửa phòng bếp, vừa tức giận, vừa nghe ngóng động tĩnh của Khương Vị. Khi cửa bếp lại bị mở ra, Nhạc San lập tức thay đổi phương hướng, mặt quay vào sofa, để lại cho Khương Vị một bóng lưng lạnh lùng đang tức giận. Tranh thủ để anh vừa ra khỏi phòng bếp liền nhìn thấy mình, cảm nhận được cảm xúc của mình.

Nhạc San có thể cảm nhận được Khương Vị càng ngày càng gần, sofa lại lồm xướng một lần nữa. Lần này anh ngồi tương đối gần Nhạc San, sofa lún xuống làm Nhạc San đang ôm tay nghiêng người, suýt nữa ngã xuống. Cô nhanh chóng giơ tay giữ vững cơ thể, rồi lại phát hiện ra khí thể vừa nổi lên của mình đã tiêu tan.

Còn đang uể oải, trước mắt lại xuất hiện màu đỏ đáng yêu.

Một quả dâu tây còn to hơn cả đầu cô chậm rãi hạ xuống, dừng ở trước mặt Nhạc San.

Khurong Vị cảm cưỡng dâm tây, nhìn Nhạc San, một câu nói cũng không có.

Nhạc San từng nói, trên thế giới này có hai loại mùi của quả làm cô khó có thể giữ mình —— dâm tây và dưa hấu. Mặc kệ nó khó ăn hay không, nhưng mùi của nó vẫn luôn dễ chịu như vậy.

Nhạc San hít mũi, sự tức giận chưa tan làm cô không chế được hai tay của mình, để mình không vui vẻ cầm ăn.

Nhưng quả dâm tây to như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Hình dáng no đủ, màu sắc đẹp đẽ, nhay cả mùi thơm cũng mềm mại đáng yêu, thật sự là rất mê người.

Nhạc San nuốt nước miếng, gần như đã tưởng tượng được cảm giác cắn một miếng, thịt quả mềm mại, và dòng nước ngọt ngào tràn đầy khoang miệng.

Khurong Vị thở dài một hơi, hơi nhắc dâm tây lên, làm bộ muốn rút dâm tây về.

Nhạc San phản xạ có điều kiện ôm lấy quả dâm tây kia, ôm vào trong lòng. Chóp mũi cô dán sát vào dâm tây, hít sâu một hơi. A. Vì sao mùi của dâm tây lại thơm như vậy. Nếu là dưa hấu có phải tốt không. Không bỏ ra thì không ngửi thấy mùi. Cô cũng sẽ không thỏa hiệp nhanh như thế.

Nhạc San dè dặt cắn một miếng lên quả dâm tây to hơn cả đầu mình. Không biết là do nó vốn đã ngon, hay là do mình bị thu nhỏ lại, quả dâm tây này đặc biệt ngọt. Ngọt đến mức Nhạc San nhìn không được mà nheo mắt lại, thỏa mãn kêu.

Chỗ bị cắn chảy ra một giọt nước dâm tây, Nhạc San vội để sát vào, đưa đầu lưỡi ra liếm.

Thật ngọt, thật tươi.

Khurong Vị nhìn mặt Nhạc San, đầu để tới gần cô, hỏi: “Ăn ngon không? Ngọt không?”

Nhạc San liếc Khurong Vị một cái, ôm dâm tây, miệng dịch từng chút một, đổi một hướng khác, tiếp tục để lại cho anh một bóng lưng.

Khurong Vị không nổi giận, lại cầm tờ khăn giấy tới, dịu dàng nói: “Che khăn giấy vào, không sợ làm bẩn quần áo sao?”

Nhạc San miệng ngậm một miếng dâm tây, thong thả nâng chỗ còn thừa lên, nhìn Khurong Vị để khăn giấy vào lòng mình, rồi tiếp tục vùi đầu vào ăn. Đúng, phải để ý như vậy, phải hầu hạ mình thoải mái thoải mái, mình mới tha thứ cho cậu.

Cả quả dâm tây đối với Nhạc San mà nói, thì dù trong lòng muốn ăn hết cũng không ăn nổi. Cô ăn được một nửa, mới lưu luyến bỏ xuống, liếm môi, lại ngửi mùi dâm tây trong lòng bàn tay.

“Cầm đi động lại đây cho tớ.” Nhạc San nhìn Khurong Vị gói quả dâm tây còn thừa lại, để lên bàn trà, ra lệnh.

Đây chính là tín hiệu đã hòa giải.

Khurong Vị lập tức đi vào phòng ngủ cầm đi động của Nhạc San đến, lúc đưa cho Nhạc San, cô đã sớm quên “lừa giận bưng bưng” lúc nãy, vui vẻ mở đi động ra.

Khurong Vị thật sự là rất hiểu Nhạc San. Quả nhiên, đồ ăn ngon khiến người ta bình tĩnh.

Nhạc San mở đi động ra, đầu tiên là xem việc làm ăn trên taobao, kiểm tra xem có bao nhiêu người mua đã xác nhận đã nhận hàng, lại nhìn khu đánh giá một vòng, không có tình huống bất ngờ hay đánh giá ác ý, mới yên tâm tắt taobao, lên weibo.

Trên weibo rất nhiều người bình luận, Nhạc San tràn đầy vui mừng mở ra.

Đối với Nhạc San, xem người mua bình luận còn thỏa mãn hơn cả việc làm ra một món đồ đẹp. Giống như đồ ăn của đầu bếp nấu được mọi người ăn hết, tác phẩm của họa sĩ được mọi người thưởng thức. Tự mình làm được một bộ váy búp bê đẹp, thì cũng đã rất vui vẻ thỏa mãn, nhưng nếu người mua cũng thích nó, còn trực tiếp chia sẻ niềm vui cho người sáng tác hoặc cho mọi người, như vậy thì niềm vui sẽ nhân lên gấp bội.

Nhạc San vui vẻ nhìn tất cả mọi bài, còn gửi cả lời cảm ơn. Cuối cùng cũng thấy được phản hồi về bộ váy hôm nay giao tận mặt. Dù sao cũng là tác phẩm mà mình bỏ ra nhiều tâm huyết nhất, cho nên đánh giá của nó cũng là cái cô để ý nhất. Cô nhìn chăm chăm đánh giá của “Đối tôi tam hô vạn tuế”, đọc đi đọc lại lời khen ở trong lòng. Cô chụp mấy đánh giá đó lại, rồi chia sẻ lại lời khen của “Đối tôi tam hô vạn tuế”.

Cô vừa chia sẻ bài weibo này, thì màn hình đi động liền xuất hiện tin nhắn trên weixin, Nhạc San bấm vào.

Đối tôi tam hô vạn tuế: Nhạc Sơn đại đại chị đầu rồi [đáng thương]

Nhạc Sơn đại ma vương: Ở đây, sao thế?

Đầu Nhạc San đầy dấu chấm hỏi trả lời “Đối ta tam hô vạn tuế”, cảm giác tim đập cũng có vẻ nhanh, sợ váy búp bê có vấn đề.

Đối tôi tam hô vạn tuế: Em muốn hỏi một chút, người đưa đồ giúp chị hôm nay là ai vậy? (/w)

Đối tôi tam hô vạn tuế: Là bạn trai chị hả?

Nhạc San quay đầu nhìn Khương Vị một cái, miệng bất tri bất giác mím lại.

Nhạc Sơn đại ma vương: Không phải bạn trai, là một người bạn có quan hệ tốt, giúp chị một chút. Xin lỗi nhá, chị đã bảo sẽ đi, nhưng lại có chút việc không đi được.

Đối tôi tam hô vạn tuế: Không sao, không sao!

Đối tôi tam hô vạn tuế: Em... Có thể... Xin weixin của anh ấy không? QQ hoặc weibo cũng được.

Lông mày Nhạc San nhăn lại, cô rói rầm một lát, cuối cùng quay đầu nhìn Khương Vị: “Nè, có nhớ cô gái hôm nay gặp không?”

“Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế?” Khương Vị nói, trong khoảng thời gian ngắn thì anh vẫn chưa quên, “Sao thế? Có vấn đề?”

Nhạc San sắp xếp câu chữ: “Cô ấy muốn xin weixin, QQ hoặc weibo của cậu, cậu...” Cô nói xong cũng ngừng lại. Một bên thì thấy mình có vẻ như đang đâm chọc, có vẻ tiểu nhân. Một bên lại không đồng ý việc tùy tiện mạng phương thức liên hệ của người khác cho một người xa lạ. Nhất là loại tình huống rất ái muội này, cô cảm thấy cần phải có sự đồng ý của chính chủ.

Khương Vị hơi nhú mày: “Đừng.” Anh tạm dừng một chút, “Tớ không biết cô ta.”

Không khí có chút xấu hổ và khản trương.

Nhạc San lập tức vui đầu, gõ chữ ở trên di động.

Nhạc Sơn đại ma vương: Thật xin lỗi, cậu ấy không dùng mấy thứ này.

Như vậy chắc đủ uyển chuyển rồi nhỉ.

Đối tôi tam hô vạn tuế: [kinh ngạc] không thể nào?

Đối tôi tam hô vạn tuế: Vậy số điện thoại của anh ấy thì sao? Không thể đến số điện thoại cũng không có chứ?

Nhạc Sơn đại ma vương: Cậu ấy không muốn để lộ thông tin cá nhân...

Đối tôi tam hô vạn tuế: Chị rụng trứng cho em là được mà.

Đối tôi tam hô vạn tuế: Dù sao anh ấy cũng không biết.

Nhạc San nhú mày, làm sao có thể không biết, chỉ cần nghĩ một chút là biết ngay ai để lộ mà.

Đối tôi tam hô vạn tuế: Không phải là chị không muốn nói phương thức liên hệ của anh ấy cho cô gái khác chứ? [mỉm cười]

Nhạc Sơn đại ma vương: ...

Đối tôi tam hô vạn tuế: Em cũng không có ý gì khác.

Đối tôi tam hô vạn tuế: Thực sự không có ý gì.

Bị kéo vào sổ đen.

Nhạc San cảm thấy mình không theo kịp suy nghĩ của đối phương, còn đang rối rắm phải trấn an em gái này thế nào, đối phương đã từ chối trò chuyện.

Cho nên rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Khương Vị nhìn thấy vẻ mặt rối rắm của Nhạc San, không nhịn được hỏi một câu: “Sao thế? Cần tớ nói gì không?”

Nhạc San lại nhìn xuống màn hình, bả vai cúi xuống: “Bị kéo vào sổ đen.” Cô lại suy nghĩ một chút, “Tớ cảm thấy tớ không sai, kệ cô ấy.”

Thoát khỏi weixin.

Mặc kệ “Đối tôi tam hô vạn tuế” ở màn hình bên kia lật tung weibo Nhạc San, ý đồ tìm được một chút tin tức của Khương Vị. Dù sao cái tài khoản weibo “Nhạc Sơn đại ma vương” này vốn là của tiệm váy búp bê, trừ vài bạn học đại học ra thì gần như là không có gì về riêng tư.

Nhạc San nho nhỏ sinh hờn dỗi một lát, đúng là tai bay vạ gió mà.

Cô nhìn thấy Khương Vị đứng lên, thuận tiện đem loại oán khí này chuyển lên người anh một ít, rất có loại giận chó đánh mèo.

Đại Mao lúc này đang bắt đầu xoay vòng trên mặt đất, đi tới đi lui theo Khương Vị, nhìn thấy anh lấy dây xích ở trong ngăn tủ ra, thì càng vui vẻ kêu.

Nhạc San vội vàng đứng dậy: “Khương Vị cậu muốn làm gì thế?”

“Buộc Đại Mao.” Khương Vị vừa nói vừa buộc Đại Mao lại, “Bên ngoài mát mẻ, Đại Mao đã một ngày không ra rồi.”

Đại Mao vì biểu đạt khát vọng của mình, mà ra cào cửa.

“Mang tớ đi với!” Nhạc San lớn tiếng kêu lên, “Tớ không muốn ở trong phòng một mình.”

“Nhưng tớ cho chó đi dạo mà.”

“Thuận tiện cho tớ đi dạo luôn.” Nhạc San ở trên sofa nhảy nhót làm nũng, “Tớ cũng đã một ngày... Không, tớ cũng muốn đi mà, tay chân ngứa, trong lòng tớ không thoải mái, cần không gian rộng rãi và không khí tươi mới.”

Khương Vị phảng phất như thấy được mình dắt Đại Mao đuổi theo bóng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cảm ơn cậu nha

Edit: Lam Sắc

Vì để tiện mang theo Nhạc San, Khương Vị lại lục ra một bộ đồ có túi trước ngực, bỏ cô vào đó.

Khương Vị tay dắt Đại Mao, ngực đựng Nhạc San, ra cửa, hít thở chút không khí nóng còn lại cuối ngày, đi về phía công viên gần nhà.

Mặt trời đã bị đường chân trời nuốt hết, ánh sáng màu vàng ấm áp tràn ngập bầu trời xanh, gió đêm mang theo hơi nóng thổi qua, làm Nhạc San ở trong túi nheo mắt lại, vui vẻ hít hà. Cô đứng trong túi Khương Vị, nửa gương mặt nhỏ nhỏ lộ ra bên ngoài, mũi không ngừng cọ vào lớp vải theo bước chân của Khương Vị.

Nhạc San bắt lấy mũi mình, hai túm vào cạnh túi, để cả khuôn mặt của mình đều lộ ra ngoài.

Chạng vạng, người đi dạo trên đường cũng nhiều hơn. Ban đầu Nhạc San thấy có người phía đối diện đi tới thì còn trốn đi. Sau khi trốn nhiều lần, cô đã phát hiện ra, mình không có sức hút bằng Đại Mao, thì không thèm trốn tránh nữa, chỉ bày ra bộ mặt không biểu cảm, giả vờ mình là đồ trang sức.

Người qua đường làm sao có thể nhìn kỹ xem túi người khác có đựng thứ gì kỳ quái không chứ. Trừ Khương Vị thì thoáng cúi đầu nhìn Nhạc San một cái, thì không có ai phát hiện ra, mình và một người “Hiện tượng không thể giải thích bằng khoa học” và “Muốn tham quan phải mua vé” gặp nhau.

Nhạc San sau khi thu nhỏ thì cảm thấy tầm nhìn cũng thu hẹp lại, thậm chí có một vài thứ quen thuộc cũng không nhận ra, có mấy lần phải xem đi xem lại mới nhìn thấy toàn bộ. Nhưng mà chức năng của cái mũi thì vẫn không thụt lùi cô nghĩ thấy mùi hoa nhàn nhạt, mùi cơm rang không biết ở chỗ nào, còn có mùi gà chiên giòn có tính xâm lược... Sau đó thì chỉ nghĩ thấy mỗi mùi gà chiên thôi. Hồngбет, mùi gà chiên đã ăn mòn đầu óc mình rồi!

Nhạc San tròn mắt nhìn nhãn hiệu quen thuộc càng ngày càng xa, nhanh chóng nắm bắt cơ hội, hít một hơi thật sâu, bỏ mùi gà chiên vào trong bụng.

Vì sự an toàn của Nhạc San, Khương Vị không mang Đại Mao tới bãi cỏ mọi khi. Chỗ đó có nhiều người dắt chó đi dạo, có nhiều người ý vào việc chó của mình nhỏ, nên không buộc dây. Đưa Nhạc San tới đó, có thể sẽ gây ra chấn động, thậm chí sẽ xuất hiện.

Bọn họ đi về phía một công viên khác, tìm được một bãi cỏ hẻo lánh không có người, thì dừng lại.

Khương Vị và Đại Mao đã ước định sẵn, buổi sáng có thể đi tản bộ, cuối tuần có thể ra công viên chơi đùa kết bạn. Sợi dây trong vừa buông lỏng, Đại Mao liền hưng phấn chạy đi, vọt tới một chỗ mới quay đầu lại, không cần quay chậm, cũng có thể nhận ra trong mắt nó có bao nhiêu vui sướng.

Khương Vị bỏ túi to trong tay xuống đất, lấy ra một cái đĩa ném, nhìn Đại Mao đang chạy về, rồi ném về phía nó. Đại Mao nhảy lên, xoay người trên không trung, quay đầu đuổi theo đĩa ném.

Dụ được Đại Mao đi chơi, Khương Vị ngồi xuống bãi cỏ, nhìn ngó xung quanh, rồi thả Nhạc San xuống đất.

Mặt cỏ mới được tu bổ lại, tỏa ra mùi cỏ dễ chịu. Chân Nhạc San vừa chạm đất đã cảm thấy mặt cỏ không thân thiết với mình. Cô mặc váy, mà cỏ thì cao, cho dù mới được tu sửa thì cũng vẫn không bằng phẳng hết được. Có cái cao hơn thắt lưng cô, có cái ngắn thì nhắm thẳng vào bắp chân cô mà đâm.

Nhạc San vốn đã buông ngón tay Khương Vị, bị cô đâm thì lập tức túm chặt tay, không cho anh bỏ đi.

Khương Vị nhìn qua một chút rồi để Nhạc San về lòng bàn tay, mang theo đồ sang chỗ khác, ngồi vào chỗ cỏ hơi khô vàng, lại có vài tảng đá.

Đại Mao hùng hổ chạy về, miệng ngậm đĩa ném, chạy tới trước mặt Khương Vị, bỏ đĩa ném xuống, kêu một tiếng vang dội.

Cầu khen ngợi cầu vuốt ve uông uông uông.

Khương Vị gãi ngứa cho Đại Mao một lần, mới để Đại Mao đang làm nũng dưới đất đứng dậy, chơi đĩa ném tiếp.

Nhạc San trong lúc Khương Vị chơi với Đại Mao, thì đã bắt đầu cuộc thám hiểm của mình. Trong khe đá có một bông hoa nho nhỏ màu vàng nhạt, cô mất rất nhiều sức lực mới hái được nó.

Bông hoa còn to hơn mặt cô, nhưng dán sát vào cũng không ngửi thấy mùi hoa. Nhạc San gờ thẳng nó lên, giống như đang cầm ô. Giữ vững động tác này một chút, rồi để cuống hoa lên vai mình, một tay giữ cuống hoa, một bên giẫm lên một hòn đá không cao, bò lên trên.

Khương Vị lại ném đĩa ra ngoài lần nữa, mới quay đầu tìm Nhạc San, thì phát hiện cô đang đứng trên một tảng đá, trong lòng ôm một bông hoa.

“Cậu không chụp ảnh cho tớ sao?” Nhạc San gờ hoa lên, cô sột ruột quơ quơ bông hoa trong tay, “Mau chụp cho tớ đi.”

Cô nhìn thấy Khương Vị lấy di động, thì lại sai sử: “Phải chụp được cả bầu trời, ánh sáng phải tốt đấy.”

Khương Vị làm theo chỉ thị của Nhạc San, chụp cho cô mấy tấm ảnh. Lúc chụp tấm cuối cùng, một tay anh cầm di động, tay kia thì để bên cạnh Nhạc San đã bày xong tư thế. Nhìn như vậy, mới thấy đối lập Nhạc San —— còn không to bằng bàn tay anh.

Khương Vị lập tức chụp.

Nhạc San phản ứng được thì lập tức ném bông hoa trong tay đi, định bắt lấy di động Khương Vị: “Tớ muốn xem!” Cô nhảy lên, muốn ôm lấy di động.

Khương Vị chỉ ngồi thẳng lên, khoảng cách giữa Nhạc San và di động đã bị kéo dài ra. Nhạc San vừa nhảy vừa gọi trên mặt đất nhưng không được Khương Vị trả lời, liền định bò lên người anh.

Khương Vị gờ tay đè đầu Nhạc San lại, trấn an nói: “Về nhà rồi xem.”

Về nhà chuẩn bị cho cậu xem rồi xóa đi.

Choi ở bên ngoài một lát, sửa soạn lại đồ đạc xong, Khương Vị mang Đại Mao và Nhạc San về nhà. Khi anh chuẩn bị làm bữa tối, đột nhiên cảm thấy có vẻ như mình đang nuôi hai con thú cưng, trọng trách trên vai có vẻ hơi nặng đấy.

Nghĩ đến đây, Khương Vị quay đầu nhìn Nhạc San bị ép ngồi trong chén nhìn anh nấu cơm, cô đang tha thiết nhìn đồ trong tay anh. Còn Đại Mao cũng đang nhìn chăm chăm anh, từ cửa bếp, bằng ánh mắt ướt sũng.

*

Sau khi Nhạc San nằm ăn chờ chết lại được Khương Vị cho ăn, tắm rửa xong, thì thoải mái ngồi trên giường, cầm một mảnh khăn lông lau tóc.

Khương Vị đi ra khỏi phòng tắm, theo thói quen tìm Nhạc San đầu tiên, vừa tìm liền thấy một cục nho nhỏ trên giường, đang vùi đầu lau tóc. Cả người cô đều bị khăn lông bọc lại, giống như bị chôn ở trong đó.

Nhìn thấy Khương Vị đi ra, Nhạc San vút bỏ khăn lông trong tay, chuẩn bị đi ngủ.

Khương Vị ngăn cô lại, ngón tay để vào tóc cô, cảm nhận độ ướt của tóc, quyết định lau khô tóc giúp cô.

Nhạc San quá nhỏ, Khương Vị không thể dùng máy sấy, chỉ có thể ngồi xổm ở bên giường, nhận lấy khăn lông, cẩn thận lau khô từng chút một.

Tóc của Nhạc san bé nhỏ vừa mỏng vừa mềm, một đám quần quanh ngón tay Khương Vị như một cái nhẫn tinh tế. Khương Vị cầm khăn lông, từng chút từng chút ấn vào tóc, hút nước trên tóc. Cũng may, sau khi thu nhỏ lại, năng lực hút nước của khăn lông cũng lớn hơn, rất nhanh đã hơi khô.

Trong khi đó thì Nhạc San liên tục gờ tay ôm mặt mình, giúp Khương Vị cố định đầu mình. Biểu cảm thì theo lực tay Khương Vị, lúc thì thoải mái, lúc thì nghiêng răng nghiêng lợi.

Lau khô tóc, Nhạc San liền thom tho ngào ngạt, mềm nhũn chui vào trong chăn, nhìn Khương Vị cũng mở chăn ra nằm vào.

Đầu anh chìm trong gối nằm mềm mại, quay đầu nhìn Nhạc San.

Nhạc San vươn tay, hơi vầy vầy, giọng nói của cô nhẹ nhàng mềm yếu: “Ngủ ngon, Vị Lai.”

Khương Vị xoay người, đèn bàn ở phía sau anh, tạo ra một tầng nhàn nhạt.

“Ngủ ngon.”

Rõ ràng là ngược sáng, nhưng Nhạc San lại có thể nhìn thấy ý cười dịu dàng trên môi anh.

Khương Vị cũng nhìn Nhạc San. Nhìn cô nói xong thì nhắm mắt lại, lông mi cong cong, con mắt lại lặn qua lặn lại.

Miệng Nhạc San hơi hé ra, ngón tay cầm lấy khăn tay bên cạnh, tún chặt rồi lại buông ra

“Cám ơn cậu nha.” Cô lại nhỏ giọng nói.

Không có cậu thì tớ biết phải làm sao bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Tí Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đánh giá cao những tình cảm quý giá của thú cưng

Edit: Lam Sắc

Mỗi ngày đánh thức tôi, không phải là ác mộng, mà là muốn đi vệ sinh.

Nhạc San mở to mắt, trong đầu bỗng xuất hiện câu nói không biết ở đâu ra này.

Cô đột nhiên tỉnh, đầu óc hỗn độn còn chưa kịp vận hành. Hơi híp mắt, giờ tay sờ sờ di động, nhưng sờ thế nào cũng không thấy, vì vậy ngồi dậy tìm, mới chính thức tỉnh lại.

Khương Vị đã không còn ở trên giường, rèm cửa sổ được kéo ra một khe hở, ánh nắng tràn vào từ chỗ đó.

Đã sáng rồi à. Nhạc San dụi mắt. Sau khi tỉnh táo lại, thì càng muốn đi vệ sinh hơn.

“Khương Vị!” Nhạc San dùng hết sức lực gọi một tiếng, giọng của cô còn hơi khàn khàn vì mới thức dậy.

Không có ai đáp lại.

Nhạc San nhìn cửa phòng tắm đang mở, lại quay đầu nhìn cửa phòng ngủ không đóng chặt.

Cô đứng dậy, chạy đến cuối giường, lại ra sức hô lần nữa: “Khương Vị!”

Vẫn không có ai trả lời, nhưng Nhạc San không dám hô to nữa, càng dùng sức thì càng muốn đi vệ sinh.

Cô đứng trên giường, gấp đến mức muốn giơ chân. Thò đầu ra nhìn, khoảng cách xuống đến mặt đất, vẫn khiến cô đánh mất ý định nhảy xuống.

Khương Vị lại có thói quen chạy sớm, lúc Nhạc San còn đang ngủ, anh đã dậy cho Đại Mao đi chạy bộ rồi. Lúc đi, anh cũng đã định để di động ở cửa sổ, nhưng nghĩ tới Nhạc San có thói quen ngủ nướng, nên không để di động lại nữa. Ngần tính vụn vặt, lại không tính đến cô lại muốn đi vệ sinh.

“Đi đâu vậy chứ.” Nhạc San vừa lẩm bẩm vừa đánh giá đồ trên giường, chuẩn bị tự cứu.

Đầu tiên cô nhấc chăn lên, lôi một góc chăn. Nhưng mà cô đã đánh giá cao sức lực của mình, cũng xem nhẹ lực ma sát của chăn và đệm. Với sức của cô thì chỉ có thể nhấc được chăn lên, chứ không thể kéo được nó.

Đột nhiên nghĩ ra biện pháp, chạy tới chỗ gối của Khương Vị, định đẩy gối tới cạnh giường, nhưng trên gối của Khương Vị có một tảng gỗ dầu làm đệm mỏng. Hình như là mẹ Khương Vị làm cho anh, có thể giúp sáng mắt, giảm nhiệt, nhưng lại khiến Nhạc San bức hỏa. Bởi vì tảng được liệu kia đặc biệt nặng, mười Nhạc San cũng không kéo được.

Mất công nửa ngày, ngược lại còn làm bằng quang tăng thêm gánh nặng, Nhạc San lằm vào tuyệt vọng. Nhưng với tôn nghiêm của một người trưởng thành khỏe mạnh, cô không thể bỏ cuộc, ánh mắt đảo qua cái khăn tay nhỏ mình đắp đi ngủ —— hay là dùng khăn tay làm dù để nhảy, giống như trong phim hoạt hình? Nhưng mà với độ cao này mà nhảy xuống, thì dù còn chưa kịp phồng, người đã rơi xuống đất rồi.

Cuối cùng ánh mắt dừng trên tảng gỗ trên cùng.

Nhạc San đổi hướng, lại chạy về bên cạnh gối lần nữa, giờ tay lôi kéo một góc vỏ gối, dùng sức kéo, rất nhanh đã kéo được một mảng vỏ gối.

Giữa đệm và khung giường có chút khoảng cách, Nhạc San lúi vò gối, cẩn thận đi tới cạnh giường, đứng trên khung giường, dùng cả tay chân nhét vò gối vào khe hở giữa khung giường và đệm. Sau đó lại bắt đầu lôi kéo vò gối, cho đến khi vò gối rời ra khỏi gối, kéo đến bên giường. Lại kéo thêm chút nữa, vò gối liền thuận theo tự nhiên rơi xuống đất.

Nhạc San lại nhét vò gối vào trong khe hở một lần nữa, cảm thấy không tệ lắm, mới ôm vò gối bên cạnh, như ôm một sợi dây thừng, từ từ trượt xuống.

Lực lượng của nhân dân lao động là vĩ đại, trí tuệ của nhân dân lao động là vĩ đại!

Vừa xuống đến mặt đất, Nhạc San liền vội vã xông vào phòng tắm, tiến thẳng tới toilet tư nhân xa hoa trong bồn cát mèo, giải quyết việc lớn đầu tiên.

Bên cạnh toilet tư nhân xa hoa, Khương Vị có buộc một cái bình nước nhỏ giọt dành cho chuột, Nhạc San đi đến cọ vào miệng ống, nước nhỏ xuống rửa tay.

Cô nhìn cái bình nhỏ giọt khéo léo thông minh này, không khỏi nghĩ rằng, bây giờ làm thú cưng là việc hưởng thụ thế nào.

Nhạc San ra khỏi phòng tắm, lại quay đầu nhìn “con đường chạy trốn” của mình, rất vừa lòng với sự cơ trí đó, nhưng cũng không đồng ý bỏ lại lên giường.

Thật là đôi. Nhạc San xoa bụng đi ra khỏi phòng ngủ, chuẩn bị đi thăm dò một chút, cảm thấy mình có thể giống như vừa rồi, phát huy tinh năng động chủ quan và sức sáng tạo, nhất định sẽ có thể làm ra thứ gì đó để ăn.

Chờ cô vào trong bếp thì hoàn toàn không còn sự lạc quan như vậy nữa.

Giường trong phòng ngủ có thể là thứ có độ cao gần gũi với cô nhất, còn thứ đồ gia dụng này một chút cũng không hòa ái. Chênh lệch như nhà một tầng và nhà cao tầng, căn bản không thể có ý tưởng để trèo lên.

Tủ lạnh không mở được, ngay cả bồn com của Đại Mao cũng trống không.

Điều này làm cho Nhạc San nhận ra rằng, sau khi thu nhỏ lại, sự sống sót của mình đã tiến vào hình thức địa ngục khó khăn. Nếu không có Khương Vị, cô chỉ có nước chết đói thôi.

Khương Vị đi đâu nì, không phải à đi làm rồi chứ.

Nhạc San đi lại trong phòng khách. Xung quanh trống trải làm cô thấy tịch mịch bất lực. Dạ dày trống rỗng cộng với nội tâm trống rỗng, làm cô có cảm giác đứng ngồi không yên.

Vì sao Đại Mao cũng không thấy đâu chứ? Có Đại Mao vẫn tốt hơn.

Đúng lúc này, khóa cửa phát ra tiếng động. Tiếng lạch cạch kia khiến Nhạc San như nghe được tiếng nhạc từ thiên đường.

Cô vui mừng chạy ra phía cửa, nhưng khi sắp vọt tới cạnh cửa thì lập tức dừng lại, bắt đầu không ngừng lùi về sau, tranh thủ để mình lọt vào tầm mắt Khương Vị, chứ không phải lọt xuống gót giày của anh.

Nhìn thấy Nhạc San trước là Đại Mao, nó kêu hai tiếng về phía Nhạc San. Khương Vị mới chuyển lực chú ý tới bên đó.

“Cậu dậy rồi à?” Khương Vị kinh ngạc hỏi, “Sớm như vậy.”

Nhạc San chu miệng, lại không thể nói với anh là bị ghen tị.

Đại Mao bị thả ra, vọt tới trước mặt Nhạc San, để sát đầu vào cô ngửi ngửi.

Nhạc San giờ tay sờ sờ Đại Mao, cảm khái: “Đại Mao bảo bối của chị, nhớ em chết mất.”

Lúc ăn điểm tâm, Nhạc San đứng trên bàn com lấp bắp, quần quít lấy Khương Vị, hỏi: “Vị Lai à, lúc cậu đi làm thì tớ phải làm sao?”

Khương Vị nhú mày, anh cũng đang suy nghĩ vấn đề này.

Nhạc San như thế này, nếu mang cô ra ngoài, có thể sẽ xảy ra một chút ngoài ý muốn. Nhưng để ở nhà cũng không an toàn. Anh còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, thậm chí còn không biết để Nhạc San ở nhà thì sẽ ra sao. Chỉ ở nguyên một chỗ thì quá đáng thương —— có nên mua cái nhà cho mèo kia về không? Cô cũng chưa kịp thích ứng, nghĩ thế nào cũng thấy không ổn.

Hơn nữa, công việc của anh có thể phải tăng ca, đột nhiên giữa trưa không về được, thì Nhạc San ăn cái gì? Để đồ ăn dưới đất thì sợ Đại Mao ăn. Nghĩ tới đây, trong đầu anh đột nhiên xuất hiện một hình ảnh, Nhạc San đói đến mức đi tranh đồ ăn với Đại Mao. Lắc lắc đầu, loại bỏ ý tưởng đáng sợ này ra khỏi đầu óc.

Cảm thấy cẩn thận ngẫm lại mọi thứ đều có vấn đề, hơn nữa trong chốc lát cũng chưa nghĩ ra phương pháp giải quyết.

“Tớ cảm thấy vẫn là mang cậu đi theo thì yên tâm hơn.” Khương Vị nói.

“Tớ cũng đồng ý, mang tớ đi theo, mang tớ đi theo.” Nhạc San lập tức chạy tới tay Khương Vị, ôm lấy bàn tay anh, nhét mình vào trong lòng bàn tay anh, “Tớ sẽ rất ngoan ngoãn, phối hợp tuyệt đối.”

Chờ Khương Vị mang Nhạc San chuẩn bị đi làm, Đại Mao đưa bọn họ ra cửa, trong đôi mắt ướt sũng đều là không muốn, đuôi cũng vì mất mát mà cụp xuống.

“Đại Mao thật là đáng thương.” Nhạc San cảm động nói, cô vừa mới trải qua, nên cô hiểu được một con thú cưng ở nhà một mình đợi chủ nhân về, là việc tịch mịch như thế nào.

Không đúng, mình không phải chờ chủ nhân. Nhạc San dùng sức lắc đầu.

Mình lại càng không phải thú cưng.

“Cậu làm sao thế?” Khương Vị nhìn Nhạc San ngồi trong lòng bàn tay mình, không ngừng lắc đầu như con lật đật.

“Tớ đang chứng thực thân phận của mình.” Nhạc San nói.

Nhạc San bị nhét vào trong túi, cùng Khương Vị đi tới nơi anh làm việc.

Chờ đến khi bị đặt ở trên mặt bàn, nhìn tới một nơi xa lạ khác, tim cô không khỏi đập nhanh hơn. Trước kia chưa hề tới chỗ Khương Vị làm, thật tươi mới.

Nhạc San quay đầu nhìn máy tính trên mặt bàn, bộ sách được bày biện chỉnh tề ở một bên, một cái cốc nước, một chậu cây xanh, còn có một ống đựng bút cắm vài cây bút linh tinh.

Giải khóa bản đồ mới.

Đây mà là ở trong trò chơi, thì sẽ đạt được thành tựu mới, chơi CG* mới nha.

(*CG là gì tớ cũng không biết.)

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Tí Hon* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cho cậu một chút thỏa mái

Edit: Lam Sắc

Hiện tại trong văn phòng chỉ có hai người, Khương Vị và Nhạc San, khiến cho cả văn phòng không tính là lớn nhưng rất đầy đủ yên tĩnh.

Chín bàn làm việc chia làm ba hàng, mỗi bàn đều có không gian riêng tư, bên trên là rất nhiều đồ. Bàn Khương Vị gần cửa nhất, lại quay lưng về phía tường, bên phải là một cái giá sách, bên trên là hàng loạt sách chuyên môn hoặc tập tranh về kiến trúc. Trong khoảng không gian mà giá sách ngăn cách ra, được bày một cái bàn dài, có vẻ là dùng khi họp. Tiếp theo lại là hai bàn làm việc khác.

Dưới yêu cầu của Nhạc San, Khương Vị bẻ cô lên, cho cô tham quan hoàn cảnh làm việc của mình một chút.

Đứng là tận dụng không gian triệt để mà. Nhạc San đảo qua bản vẽ kiến trúc trên tường, còn có cả bản đồ phân bố kiến trúc của thành phố C. Lại nhìn về phía cạnh cửa sổ, bên đó bày một cái bàn dài, bên trên để một loạt giấy thiết kế.

Khương Vị làm việc trong viện thiết kế và cục thiết kế đô thị, kỳ thực nó chỉ tương đương với viện thiết kế tư nhân. Hoàn cảnh làm việc không được coi là quá tốt. Nhưng cũng có chút danh tiếng trong thành phố này, Khương Vị cảm thấy như vậy cũng đủ vừa lòng rồi.

Khương Vị lại thả Nhạc San lên bàn, tiện tay sửa sang lại mặt bàn, tìm khăn lau mặt bàn.

Anh lấy khăn ra lau, rồi cúi đầu dặn Nhạc San: “Lập tức sẽ có nhiều người, cậu phải để ý một chút.”

Nhạc San ngoan ngoãn gật đầu, cô ngồi trên một xấp sách, hai chân nhẹ nhàng đung đưa.

Lúc này, có một cô gái đi từ cửa vào, trông thấy Khương Vị thì vừa bỏ túi xách xuống, vừa vội vã chạy tới: “Sur huynh, em lau cho, để em lau cho!” Cô ấy ném túi xách vào chỗ ngồi, rồi đứng trước mặt Khương Vị, chuẩn bị cướp khăn lau.

Nhạc San lập tức cứng đờ, giả vờ mình là búp bê, mắt cũng không dám chớp mà nhìn chăm chăm vào một chỗ, yên lặng.

Khương Vị tránh ra một chút, nói: “Cám ơn, anh tự lau được rồi.”

Cô gái này là thực tập sinh mới tới, tên là Tống Vu Thiên. Vừa mới tốt nghiệp, bắt đầu làm việc, trong lòng bất an, hận không thể đem mọi việc mình có thể làm vào người, để biểu hiện của mình tốt hơn, như vậy thì trong lòng cũng kiên định hơn. Cô ấy và Khương Vị đều do Hứa Công hướng dẫn, cho nên gọi Khương Vị là sư huynh.

Đầu Tống Vu Thiên gật như gà mổ thóc, nghe bỏ đi. Lúc định đi, cô lại nhìn thấy Nhạc San trên bàn Khương Vị.

Cẩn thận nhìn lại: Từ khi nào trên bàn Khương Vị sư huynh lại có búp bê nhỉ? Cô ấy nghi hoặc bỏ đi.

Khương Vị chú ý tới tầm mắt của Tống Vu Thiên, thoáng suy nghĩ một chút, rồi lấy một xấp sách trong chỗ đựng tài liệu ra, lại bỏ Nhạc San vào trong.

Độ cao này rất thích hợp, Nhạc San vừa vặn có thể ghé vào một bên thò đầu ra. Chỗ đựng tài liệu lại được chạm rồng, ngồi bên trong cũng không bị bức bối.

Đây thực sự là bỏ cô vào trong lồng mà. Nhạc San ghé vào bên cạnh, trừng mắt nhìn Khương Vị đi mất.

Chờ Khương Vị đi rồi, cô đập lên thành, phát hiện mấy hoa văn chạm rồng này vừa vặn có thể làm đá kê chân cho cô bò ra ngoài.

Tâm tình bỗng chốc tốt hơn hẳn.

Nhạc San đang muốn bò thử ra ngoài, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện. Nhạc San nhanh chóng rút cẳng chân tội lỗi của mình về, ngồi sụp xuống, nhìn qua khe hộp.

Cô không nhìn thấy gì cả, chỉ có thể nghe ra là có hai người đi vào văn phòng. Trong đó một người đi qua trước mặt cô, là một người đàn ông rất cao, lúc đi qua còn nói chuyện với một người đàn ông khác cách hai cái bàn.

Nhạc San đánh mất ý định ra ngoài. Chạy hai vòng trong hộp, thì Khương Vị trở lại.

Sau khi chào hỏi đồng nghiệp, anh cẩn thận lau bàn một lần, lại rót một cốc nước, rồi ngồi vào bàn.

“Muốn uống nước không?” Anh dán sát vào Nhạc San, nhỏ giọng hỏi.

Nhạc San ngửa đầu nhìn Khương Vị một cái, lắc đầu. Không thể uống nước, không có phương tiện đi toilet.

Khương Vị nhìn Nhạc San ghé vào thành hộp tài liệu ngửa đầu nhìn mình, ánh mắt có chút ủy khuất như con cún nhỏ. Đột nhiên nhớ tới một con cún nhỏ trong cửa hàng thú cưng, lúc trước mua thức ăn cho chó. Cũng đứng ghé vào cái lồng như vậy, giương mắt nhìn mỗi một người khách ra vào, cổ họng còn phát ra tiếng nức nở nho nhỏ.

Nghĩ nghĩ, liền giơ tay xoa đầu Nhạc San, làm tóc cô rối tung.

Nhạc San bị xoa hai cái, phẫn nộ ngồi xuống, tránh thoát khỏi ngón tay Khương Vị, than thở sửa sang lại tóc mình. Từ trong khe hở nhìn thấy Khương Vị lấy hộp kính mắt trong ngăn kéo ra, rút kính ra rồi bỏ hộp vào trong hộp đựng tài liệu.

“Cậu có thể ngồi trên này.” Khương Vị nói xong thì buông tay, hộp kính mắt liền rơi xuống phía sau Nhạc San. Nhạc San nhìn hộp kính một cái, lại nhìn thấy ngón tay Khương Vị đang tới gần, nhanh nhẹn né tránh.

Khương Vị sờ không được, có chút tiếc nuối thở dài.

Anh mở máy tính ra, chuẩn bị xem lại bản thiết kế cửa hàng 4s lần trước.

“Hứa Công.”

“Hứa Công, chào buổi sáng.”

Trong văn phòng đột nhiên có một loạt tiếng chào hỏi, Khương Vị cũng đứng lên, nói một câu: “Chào buổi sáng.”

Nhạc San cho dù không nhìn tới người vừa đến trông như thế nào, cũng không biết viện thiết kế phân bố giai cấp ra sao, cũng có thể chắc chắn vị Hứa Công này chính là người có bàn làm việc riêng.

Quả nhiên, một lát sau liền nghe thấy tiếng Hứa Công giao việc cho những người khác. Nghe giọng thì tuổi không tính là già, nhưng nghe qua giọng điệu cũng thấy rất nghiêm túc.

“Tiểu Bạch, lát nữa cậu in bản thiết kế hôm qua về ra, giữa trưa sẽ có người phụ trách đến lấy bản về.”

“Lý Kha cậu mang bản về viện đường xuống dưới lầu photo năm bản.”

Dưới sự chỉ huy của anh ta, mọi người trong phòng làm việc đều lu bù lên. Việc này khiến một người làm nghề tự do, bà chủ là mình mà nhân viên cũng là mình, như Nhạc San, cảm thấy vô cùng mới mẻ.

Đúng lúc này, lại nghe thấy giọng Hứa Công: “Tiểu Khương, tiểu Tống, hai anh chị vào đây.”

Khương Vị lập tức bỏ chuột ra, đi tới chỗ Hứa Công, Tống Vu Thiển theo sát anh.

Muốn làm gì thế? Nhạc San hận không thể bò lên trên để xem tình huống của bên kia.

Giọng Hứa Công không hề giảm xuống truyền tới: “Nhìn xem cái mô hình tôi cho anh chị làm đi, làm theo số liệu này, thì tòa nhà này phải nằm ngang chứ.”

“Loại sai lầm này mà cũng có thể phạm phải, trong đầu toàn phế liệu hả?”

“Khương Vị cậu cũng thật tiến bộ, càng học càng thụt lùi, đồ như thế này cũng có thể giao lên à.”

Cách rất xa, Nhạc San cũng cảm nhận được sự tức giận, sợ tới mức rụt cổ.

Khương Vị nhìn chỗ Hứa Công chỉ, sai ở bộ phận tương đối trụ cột. Đây là chỗ anh tận lực giao cho Tống Vu Thiển làm, muốn cho cô làm một ít việc đơn giản. Chẳng trách Hứa Công tức giận, phạm phải sai lầm ở cấp thấp.

Nhưng vì Khương Vị là người phụ trách trực tiếp, cho nên Hứa Công đều mắng anh.

Tống Vu Thiển bị quát như vậy, thì sợ tới mức chỉ dám run run, cũng không dám ngẩng đầu, nước mắt sắp trào ra.

Hứa Công quát hai câu, cảm xúc mới bình phục một chút, mới thu tay lại, bộ dáng mắt không thấy tâm không phiền: “Chiều nay giao mô hình đã tính lại cho tôi.”

Khương Vị trở lại chỗ ngồi, không ngồi xuống, tay chống trên mặt bàn, tay kia thì ấn chuột mở phần mềm ra.

Nhạc San nhìn biểu cảm của Khương Vị, giống như người vừa bị mắng không phải là anh vậy, vẻ mặt vẫn còn lạnh nhạt như vậy. Khương Vị nhìn Nhạc San một cái, hơi mỉm cười.

Thế mà còn cười được, Nhạc San kinh ngạc, nếu là cô, cô đã sớm khóc rồi. Không khóc thì cũng sẽ bày ra vẻ mặt mượp đáng.

Tống Vu Thiển không về chỗ ngồi, đứng phía sau Khương Vị, cúi đầu, đôi mắt hồng hồng, vụng trộm lau nước mắt.

Đúng đúng đúng, như vậy mới là phản ứng bình thường khi bị mắng chứ.

Khương Vị xoay người, anh chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu Tống Vu Thiển: “Sao thế?”

“Sur huynh, em xin lỗi, đều là lỗi của em, làm liên lụy tới anh.” Tống Vu Thiển lắp ba lắp bắp nói.

Khương Vị không nhìn thấy biểu cảm của cô ấy, nhưng nghe ra giọng nức nở: “Không sao đâu, lần sau không phạm phải là được. Cũng không phải lỗi quá lớn, tính lại rất nhanh.”

“Vậy để em đi tính lại.” Tống Vu Thiển nhanh chóng nhìn thoáng qua biểu cảm của Khương Vị, muốn nhìn ra thái độ của anh.

“Cái này để anh làm cho.” Khương Vị quay đầu nhìn máy tính, “Em đi in bản vẽ của cửa hàng 4s ra, buổi tối có người đến lấy.”

Tống Vu Thiển lập tức gật đầu.

“Chú ý khuôn mẫu em lấy có thể là tiêu chuẩn năm 05, hiện tại đã có tiêu chuẩn mới rồi, nếu không sẽ không được duyệt đâu.” Khương Vị bồi thêm một câu, “Em có biết tiêu chuẩn mới...”

“Em biết em biết, bây giờ em đi làm ngay đây.” Tống Vu Thiển không nhận ra Khương Vị cao hứng hay mất hứng, nhận được công việc thì lập tức né ra.

Ở trong mắt cô ấy, sur phụ hung dữ và sur huynh bị mắng vẫn còn như gió xuân đều khủng bố như nhau, quả thực làm người ta khó thở.

Nhạc San nhìn Tống Vu Thiển đi rồi, lại nhìn Khương Vị ngồi vào bàn, đeo kính mắt bắt đầu làm việc. Anh mỉm cười, một tay ấn bàn phím, một tay bấm chuột.

Độ cận của Khương Vị rất thấp, nhưng lúc làm việc anh cảm thấy đeo kính có thể tập trung hơn. Anh đeo mắt kính vào, thì loại phong độ ôn nhã của người trí thức liền nhiều hơn.

Khương Vị bị cho là nghiêm túc, không có nhìn thấy Nhạc San như kẻ trộm đánh giá bốn phía một phen, cố hết sức trèo ra khỏi hộp tài liệu. Cô đi về phía trước vài bước, quay đầu nhìn màn hình máy tính, trên nền màu xanh đậm là các đường cong màu trắng rậm rạp, dưới góc còn có các con số, nhìn qua thật là cay mắt.

Nhạc San xoa mắt, tôi gần bàn tay Khương Vị, vỗ nhẹ lên mu bàn tay anh —— ai da, lòng bàn tay mềm hơn mu bàn tay nhiều.

Khương Vị dừng động tác trong tay lại, nghiêng mặt nhìn Nhạc San, trong nháy mắt lông mày anh hơi giương cao, giống như đang kinh ngạc Nhạc San đi ra thế nào.

Nhạc San vỗ tay Khương Vị như dỗ em bé ngủ, nói lời thăm thía: “Làm việc bị mắng là chuyện bình thường, không cần đề nén cảm xúc bản thân.”

Khương Vị có chút buồn cười. Trước kia lúc anh thực tập ở viện thiết kế khác, bị mắng còn nhiều hơn, như hôm nay quả thực là không thể khiến anh xúc động.

Theo Nhạc San thấy, gặp chuyện thì có phản ứng bình thường mới là bình thường. Còn như Khương Vị như vậy chính là không bình thường, nhất định là anh đang đau khổ đề nén cảm xúc.

“Aiz.” Khương Vị thở dài, “Tôi cảm thấy...”

Giọng anh hạ thấp xuống, Nhạc San nhìn không được đuổi cổ muốn nghe rõ anh nói cái gì, nâng cằm, trong mắt đều là vẻ nghiêm túc.

Tay Khương Vị nắm chuột hơi buông ra, giờ tay nhẹ nhàng búng trán Nhạc San.

“Ai nha.” Nhạc San che trán.

“Hiện tại tâm trạng tốt hơn rồi.”

Khốn kiếp.

Chân nhỏ của Nhạc San nhanh chóng hoạt động, chạy đến bên cạnh hộp đựng tài liệu, cố sức bò vào như lúc bò ra.

Mang sự đau khổ của người khác ra làm cho bản thân vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Nhạc San, bữa ăn tiếp theo

Edit: Lam Sắc

Khương Vị còn đang tính toán trên máy tính, tấm ngăn trên bàn đột nhiên bị gõ. Anh vừa ngẩng đầu lên thì thấy, Bạch Đằng Viễn cách mình một tấm ngăn đang đứng, ngón tay đặt trên tấm ngăn, nhìn mình.

“Trưa có về không?” Bạch Đằng Viễn hỏi, “Nếu gọi đồ ăn ngoài, thì cậu định ăn gì? Quyết định nhanh lên, rồi lát nói với anh.”

Khương Vị để máy tính lên mặt bàn, nhìn thời gian trên hệ thống một cái, vậy mà đã qua giờ tan tầm rồi. Anh bỏ mắt kính xuống, xoa bóp sống mũi.

Làm việc như bọn họ, tăng ca là chuyện bình thường. Có đôi khi có một hạng mục lớn, mọi người đều mấy ngày liền không nhìn thấy nhà. Nhưng Khương Vị không đoán trước được là hôm nay mình sẽ quên cả giờ tan tầm. Anh mệt mỏi chớp chớp mắt, nghĩ tới bây giờ về nhà nấu cơm cũng đã muộn, thời gian đi đường cũng không ngắn, đề phòng ngứa, anh cũng đã để lại thức ăn cho Đại Mao rồi. Vì vậy quyết định ăn cơm tại đơn vị.

Nhưng mà Nhạc San vẫn còn tức giận à?

Khương Vị nghi hoặc thò người ra, nhìn vào hộp đựng tài liệu, phát hiện Nhạc San đã cuộn tròn ngủ trong hộp mắt kính.

Trách không được cô không có đi ra quấy rối, cũng không kêu la muốn ăn cơm trưa. Anh thoáng nghĩ một chút, phát hiện mình quên mang đi động của Nhạc San theo, cho nên có thể là quá chán, mới đi ngủ.

“Khương Vị! Cậu ăn cái gì?” Bạch Đằng Viễn khí thế ngắt trời hô một câu, “Chính là quán chúng ta hay gọi đó, nhanh nhanh lên, anh còn gửi đơn.”

“Gà hầm khoai tây đi.” Khương Vị không chút do dự nói.

“Đúng là không nên hỏi cậu. Lần nào cũng gọi gà hầm khoai tây, cậu không chán hả.” Bạch Bằng Viễn ghét bỏ nói, “Anh còn thấy chán thay cậu đấy. ngon như vậy hả.

Khương Vị không phản bác, lúc cúi đầu tự mình cũng thấy buồn cười, nhếch khóe miệng thờ dài. Tự mình nấu cơm thì tốn tâm tư chọn đủ loại, nhưng gọi đồ ăn ngoài thì lại lười thay đổi. Một món ăn của một cửa hàng hợp khẩu vị, thì anh liền lười thay đổi, cho đến khi ăn đến ngán, mới đi nếm thử món khác.

Chờ Khương Vị nhận hộp cơm của mình, mở nắp hộp ra là mùi thơm đập vào mặt. bởi vì khoảng cách gần, nên tốc độ đưa tới nhanh, cơm cũng không bị mềm vì hơi nước. Nhìn những hạt gạo no đủ trắng nõn đã muốn cho vào miệng. Canh gà hầm khoai tây cũng rất nhiều, trong quá trình vận chuyển bị tràn ra ngoài, tẩm lên những hạt cơm trắng, làm màu sắc có vẻ tự nhiên.

Khương Vị tách dưa ra, dung một chiếc thìa chọc một miếng khoai, miếng khoai bông chóc vỡ ra, lộ ra màu vàng nhạt bên trong, còn có chút khí nóng nhàn nhạt bay lên.

Anh cầm thìa múc một thìa gà hầm khoai tây, đổ lên trên cơm, nhìn nước canh thấm vào cơm, mới múc bỏ vào miệng. Khoai tây vừa vào miệng đã tan ra, gà rất hợp khẩu vị, cắn một miếng thì thấy mềm mềm, tinh tế thưởng thức thì còn thấy vị hơi ngọt, mùi vị lan từ đầu lưỡi đến khoang miệng, làm người soi mói như Khương Vị cũng không thể không gật đầu.

Nhạc San là bị một cỗ mùi thơm dụ hoặc đánh thức.

Cô mở to mắt, đầu tiên là đề bụng mình lại, như là trấn an cái bụng, sau đó thông thả ngồi dậy, hít một hơi thật sâu.

Còn chữ kịp nhận ra đó là mùi gì, thì thân thể đã chuyển động trước. Nhảy ra khỏi hộp mắt kính, hai tay túm lấy cạnh hộp đựng tài liệu nhìn ra ngoài.

Bỗng chốc liền bắt được Khương Vị đang ăn mảnh. Cô nhìn chằm chằm hộp cơm, say mê hít hà —— ha, là gà hầm khoai tây, mình thích nhất là gà hầm khoai tây!

Cô giương mắt nhìn Khương Vị lại múc một thìa cơm, tầm mắt đi theo thìa ra khỏi lồng cơm, đưa lên không trung, cho đến tận khi bị đưa vào miệng Khương Vị, cô đều nhìn chằm chằm.

“Cậu tỉnh rồi à?” Khương Vị vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Nhạc San trong hộp tài liệu, nuốt đồ trong miệng xuống rồi hỏi.

Nhạc San ai oán nhìn anh nói: “Cậu ăn no chưa.”

“Chưa đâu, vừa mới bắt đầu ăn cơm trưa thôi.” Khương Vị nói xong, lại múc một thìa cơm bỏ vào miệng.

Vừa mới ăn á?! Nhạc San chỉ vào hộp cơm đã voi một nửa, tức giận bất bình nói: “Vừa mới bắt đầu ăn? Cậu đều ăn hết rồi, không có của tớ á?”

“Có chứ.” Khương Vị hoàn toàn không cảm nhận được sự tức giận của Nhạc San khi bị đối diện choáng váng, anh dung thìa gấp ra một miếng khoai tây, lại gấp ra một miếng gà. “Đây không phải sao?” Anh nhìn Nhạc San, lại cúi đầu nhìn miếng khoai tây to bằng nửa đầu Nhạc San, săn sóc hỏi, “Có phải hơi nhiều không?”

Lúc này Nhạc San đã ra khỏi hộp đựng tài liệu, chạy thẳng tới hộp cơm, cô ngồi xồm bên cạnh hộp cơm. Ạch, hình như có chút nhiều, hơn nữa không biết ăn thế nào, cũng không thể ôm vào lòng cắn được.

“Rửa tay đi.” Khương Vị dung thìa chỉ cái nắp chai ở bên cạnh, bên trong đựng ít nước. Nhìn thấy Nhạc San chạy tới rửa tay, anh dung thìa lấy ra một ít cơm, lúc cô quay về thì bỏ vào tay cô.

Cơm đã hết nóng, Nhạc San dè dặt tới gần hạt cơm, đầu ngón tay sờ sờ cảm nhận độ ấm trước, sau đó chộp vào tay, cảm giác như mình cầm một củ khoai lang nướng vậy.

Nhạc San nghĩ, rồi cầm lấy hạt cơm, chấm vào trong canh gà hầm khoai tây, cắn một miếng. Ừm, ăn ngon. Nhạc San vui vẻ lắc lắc đầu, nước canh dính vào khóe miệng, cô liếm khóe miệng, nuốt xuống.

“Ăn ngon.” Nhạc San khen, “Cảm giác như ăn cơm bằng tay vậy.”

Khương Vị nhin không được cười một tiếng, dùng thìa tách khoai tây ra, cũng tách thịt gà ra như vậy. Lúc Nhạc San ăn thì anh cũng nhanh chóng ăn thêm mấy miếng.

Cảm thấy ăn ngon miệng hơn, nhìn Nhạc San ăn cơm thật là thú vị.

“Cậu trốn ở đây một mình làm gì thế?” Bạch Bằng Viễn đột nhiên xuất hiện ở đối diện, trong tay bung hộp cơm, “Còn không đi ra nói chuyện.”

Anh ta ghét bỏ nhìn gà hầm khoai tây trong hộp cơm của Khương Vị. Tầm mắt vừa chuyển thì thấy ngay Nhạc San đứng đưa lưng về phía anh ta.

“Sao cậu cũng có một cái móc chìa khóa như vậy, còn đặt lên bàn nữa.” Anh ta nhú mày, bạn gái anh ta treo một con búp bê đầu cực cực to trên chùm chìa khóa, rất chiếm chỗ để, lại còn kêu là như vậy mới không làm rơi chìa khóa. Quan trọng nhất là con búp bê kia xấu muốn chết, trên mặt toàn tàn nhang, mũi cũng kỳ quái.

Anh ta không nhìn thấy, Nhạc San đang đưa lưng về phía anh ta đột nhiên nhét hết hạt com to vào trong miệng, nắm chắc thời cơ nhai xong rồi nuốt xuống.

Sau đó giả vờ mình thật sự là móc chìa khóa.

Bạch Bằng Viễn nói xong, nhin không được giờ tay muốn túm lấy Nhạc San, muốn xem xem móc chìa khóa của Khương Vĩ có xấu như của bạn gái mình không.

Khương Vĩ bỗng chốc hất tay anh ta ra, giọng nói hơi gấp gáp: “Đừng đụng vào.”

“Đụng cũng không cho đụng hả?” Bạch Bằng Viễn rút tay lại, lắc lắc trên không trung, “Không phải bạn gái đưa đó chứ? Anh ta chớp mắt với Khương Vĩ, về mặt nhiều chuyện, “Có bao giờ thế? Anh còn tưởng cậu là Phật Tổ hạ phạm lịch kiếp cơ. Khi nào thì động phạm tâm thế?”

Bộ dạng cọt nhá nhìn cũng thấy phiền, Khương Vĩ cười với anh ta: “Anh còn hỏi câu nữa, sau này cũng đừng có nhờ em tính toán hộ.”

“Đừng mà, anh sai rồi.” Bạch Bằng Viễn lập tức đổi sắc mặt, “Anh đi ngay đây, để cho cậu ở một mình, lặng lẽ ở đây nhìn vật nhớ người.” nói xong lại không đứng đắn rồi, vừa nói hết câu lập tức ôm hộp com chạy lấy người.

Khương Vĩ buông mắt, liền chống lại tầm mắt đánh giá của Nhạc San, cô nhếch miệng: “Phật Tổ hạ phạm? Tớ cảm thấy cậu càng giống với Đại sư huynh tiên phong đạo cốt hơn, chính là kiểu đại sư huynh mà sau mông là một chuỗi tiểu sư muội đó.”

Đây lại là cái gì nữa.

Khương Vĩ dùng thìa chọc chọc khoai tây, sau đó giờ đầu thìa thẳng vào Nhạc San.

Nhạc San rất tự giác tới gần, đưa ra đầu lưỡi ra liếm bột khoai tây bên trên. Ôi chao, thật là ngon. Cô lập tức quên mất mình định nói gì, nuốt khoai tây trong miệng xuống, lại sai Khương Vĩ dứt gà cho cô.

Ăn xong com trưa, mấy người ở lại văn phòng vui cười chuẩn bị phòng nghỉ trên tầng ngủ một giấc, Bạch Bằng Viễn đến gọi Khương Vĩ, thì Khương Vĩ nói mình còn có việc, không ngủ trưa.

Mang theo Nhạc San đi ngủ thì người khác sẽ nghĩ anh biến thái mất.

Tuy phần cứng của Viện thiết kế Khương Vĩ làm việc không tốt lắm, nhưng tư lịch lại lâu dài, ngay cả vị trí địa lý cũng rất tốt. ra khỏi sân là công viên bên bờ sông, phía sau là một khu chung cư nhỏ, sau đó là đường dành cho người đi bộ.

Đúng giữa trưa nên trong công viên không có ai, hàng cây rậm rạp tạo ra một khung cảnh mát mẻ giữa ngày hè chói chang. Công viên không lớn, Khương Vĩ đi không đến một phút là tới bờ sông, ở đó bày mấy cái ghế dài.

Khương Vĩ ngồi trên ghế dài, thả Nhạc San ở bên cạnh mình.

Anh dựa lưng vào ghế, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, gió ở bờ sông thổi tới mang theo mùi cỏ nhàn nhạt và hơi lạnh, bên tai là tiếng chim hót làm thần kinh yên tĩnh lại.

Nhạc San lúi cúi Khương Vĩ, tỏ vẻ mình muốn đi chơi.

Khương Vĩ nhìn hàng rào bên bờ sông, cảm thấy có chút nguy hiểm, sợ gió thổi Nhạc San xuống sông mất.

“Cậu không sợ sao?” Khương Vĩ chậm chạp nói, “À, tớ quên mất, cậu là “nàng tiên cá” cơ mà.”

Sự việc nàng tiên cá này đã quá lâu, Nhạc San phải một lúc mới nhớ ra được.

Đại khái là lúc bọn họ mười hai tuổi, hai gia đình cùng đi du lịch ở bãi biển. Nhạc San nhân lúc người lớn không chú ý vạch dây thừng biểu thị khu an toàn, bơi ra biển. Cô cũng không bơi hẳn ra biển mà ngồi trong vòng an toàn, mông ở ngoài biển, hai chân hai đầu treo trên dây thừng. Sau đó dây thừng bị lỗi càng ngày càng xa bờ, chờ cô phản ứng lại thì đã bơi tới một chỗ biển sâu không người. do quá sợ hãi nên buông lỏng dây thừng, cô cũng không không chế được phương hướng, chỉ có thể vừa khóc vừa bơi theo song biển. Cuối cùng được một chú tốt bụng cứu, mang về chỗ mẹ Nhạc. Lúc chú đó đi còn nói đùa là: “Tôi còn cho rằng nhà nào không cần con gái nữa, mang cháu đưa tới cho tôi, để tôi nhặt được cơ.”

Câu nói này giống như đã bao gồm vài câu chuyện đồng thoại, nhưng cuối cùng mấy người lớn quyết định dùng “nàng tiên cá” để nói về chuyện này.

“Ai hồi nhỏ chưa từng làm qua mấy việc ngốc nghếch chứ.” Nhạc San bĩu môi.

“Ừ, chính là lượng từ của cậu khá lớn.” Khương Vĩ xem trong công viên không có ai khác, thả Nhạc San xuống đất, “Đừng tới gần bờ sông.”

Nhạc San liền không kịp gạt đầu đã chạy đi mất, cảm thấy “thể diện” của mình càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng xem được nhiều nơi của thế giới thần kỳ này.

Khương Vị nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, lại cảm thấy lo lắng, thỉnh thoảng mở mắt nhìn Nhạc San một cái, thấy cô an toàn, thì lại nhắm mắt lại.

Chờ đến khi anh đột nhiên mở mắt lần nữa, thì nhìn thấy một cảnh tượng làm mình hồi hận vừa rồi không quay video lại.

Nhạc San đang thét chói tai chạy đi, phía sau là một con chim sẻ béo mập, vừa bay vừa có ý định mổ Nhạc San. Nhạc San đang hoảng hốt chỉ lo chạy mà không để ý dưới chân, vấp một cái, cả người đều bay lên, chui vào trong lòng bàn tay Khương Vị.

Sau khi thấy người đến thì chim sẻ lập tức bay đi mất.

Tốt lắm, cứu giá kịp thời.

Nhạc San xoa mũi ngồi dậy, trong lòng bàn tay vẫn rất cứng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Tí Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Anh Lai Lai

Edit: Lam Sắc

Một buổi chiều nóng bức, sau giấc ngủ trưa, không có thứ gì có thể làm tinh thần tỉnh táo bằng một que kem lạnh.

Khương Vị xách một túi kem về cơ quan, vừa đến cửa đã bị đồng nghiệp xâu xé. Anh bỏ chỗ còn thừa vào tủ lạnh, tự mình cầm một que, đi về chỗ ngồi.

Bỏ Nhạc San ở trong túi ra, thả lên bàn.

Nhạc San giẫm chân trên mặt bàn, đau khổ nói: “Trong túi đúng là không phải chỗ cho người ở mà.” Vừa nhỏ vừa chán, chỗ để chân cũng không có. Khương Vị còn đi một đoạn đường không ngắn nữa chứ. Vì thế cô đã được thể nghiệm cảm giác say xe trước nay chưa từng có.

Khương Vị xé túi kem, trên que kem màu nâu là một lớp băng mỏng trong suốt, từng đợt từng đợt hơi lạnh bay ra không khí.

Nhạc San lập tức đứng lên: “Cho tớ cho tớ, để tớ mát mẻ một chút.”

Khương Vị giờ kem về phía trước, Nhạc San dán sát vào, hơi lạnh nhẹ nhẹ phả vào mặt, như lúc mở cửa tủ lạnh, làm thần kinh người ta run lên.

Sau khi bỏ ra ngoài không khí một lúc, lớp băng trên mặt kem biến mất, lộ ra màu sắc vốn có của socola.

“Tớ có thể ăn không?” Nhạc San mong đợi nhìn Khương Vị.

Khương Vị nhú mày, kỳ thực anh đã suy nghĩ tới vấn đề này: “Tớ sợ cậu tiêu chảy.” Anh sợ sau khi Nhạc San thu nhỏ lại thì hệ tiêu hóa cũng kém hơn, nhưng vẫn chọn hương vị Nhạc San thích theo bản năng.

“Tớ chỉ ăn một chút thôi.” Nhạc San giơ ngón trỏ và ngón cái nặn ra một khe hở nhỏ nhỏ, để tăng thêm sức thuyết phục, mắt phải của cô cũng khép lại thành một đường chỉ với ngón tay, “Chỉ một chút như vậy thôi.”

Kem chảy rất nhanh, ngay lúc bọn họ đang nói chuyện, kem đã hơi chảy ra, tụ tập ở một góc nghiêng thành một giọt to tròn, nhưng chưa rơi xuống.

Nhạc San bắt chắp câu trả lời của Khương Vị, cô hoảng hốt nhìn giọt kem chảy kia, tay cũng giờ ra đỡ bên dưới, mặt để gần lại, muốn liếm nó.

Ngay khi cô tiếp cận nó, thì giọt kem kia đã thả mình xuống, một giọt to tròn tách ra khỏi que kem, tạo ra một sợi dây rồi lại rách ra, rơi vào tay Nhạc San. Rồi lại từ tay Nhạc San chảy xuống bàn.

“A ——” Nhạc San mở tay ra, nhìn socola trong lòng bàn tay, lùi về sau một bước.

Khương Vị nhìn tay Nhạc San một cái, tay để không thì mở ngăn kéo lấy khăn giấy ra.

Nhạc San nhìn thấy động tác của Khương Vị, lại nhìn chỗ kem vẫn còn đang tan dần, sốt ruột muốn giờ chân: “Cắn một miếng đã, cắn một miếng đã! Nhanh lên, chảy rồi! Chảy rồi!”

Cô hận không thể nhảy đi cắn miếng kem kia vào trong miệng.

Khương Vị thuận theo cô cho kem vào miệng, tay kia thì lôi ra một tờ khăn giấy, đưa cho Nhạc San.

Nhạc San dùng khăn giấy lau tay, cảm giác dính dính trên tay cũng không hết, lau mãi, cuối cùng khăn giấy dính cả vào tay. Nhạc San bỏ cuộc cho việc lau tay, ngồi xổm xuống, lau sạch dấu vết ở trên bàn.

Cô vừa nhấc đầu, liền phát hiện Khương Vĩ lại cắn một miếng kem nữa. Vì thế bất chấp sự hỗn loạn ở xung quanh, Nhạc San vội vàng giơ tay, muốn cướp lấy một miếng: “Tớ cắn một miếng!”

Khương Vĩ chìa chưa cắn cho Nhạc San, Nhạc San hơi khom lưng, cô dán sát vào kem, mùi socola còn mang theo vị ngọt ngào. Cô có thể nghĩ đến cảm giác kem mềm tiến vào trong miệng, hòa tan ngay trên đầu lưỡi, mang theo vị ngọt trôi đi toàn thân. . . Cô nuốt nước miếng, đầu lưỡi giờ ra liếm kem.

“Sư huynh, búp bê của anh bị dính kem rồi!” Giọng kinh ngạc của Tống Vu Thiên truyền tới, làm cả Nhạc San và Khương Vĩ đều hoảng hốt, cô tay Khương Vĩ không không chế được mà run lên.

Kem socola bôi đầy mặt Nhạc San.

Tống Vu Thiên vào phòng làm việc như thường ngày, bàn làm việc của cô ở tận trong cùng, gần toilet nhất, mỗi lần đi vào đều đi qua bàn Khương Vĩ.

Cô nhìn thấy Khương Vĩ đã đến thì định chào hỏi. Từ góc độ của cô thì có thể nhìn thấy, tay Khương Vĩ cầm một que kem, con búp bê buổi sáng trông thấy đang dính vào đầu que kem.

Cho là Khương Vĩ không chú ý, nên mới lên tiếng nhắc nhở.

Cả khuôn mặt Nhạc San đều chìm vào trong kem, cảm xúc lạnh lẽo tiến vào làn da, lạnh làm cả người cô run run, nhìn không được muốn ngẩng mặt lên, nhưng lại không dám động đậy, chỉ có thể nín thở giả chết.

Khương Vĩ lập tức túm vai Nhạc San, bắt cô lên. Cơ thể Nhạc San cứng ngắc không dám nhúc nhích. Cô nhắm chặt mắt lại, giả vờ mình chỉ là búp bê. Nhưng hiện tại mặt cô đều là socola, che lấp hết biểu cảm dữ tợn.

Khương Vĩ đứng lên, để lại một câu “Cảm ơn”, liền đi vào toilet.

Anh khóa cửa lại, thả Nhạc San lên bồn rửa tay, ném que kem vào trong thùng rác, xoay người nhìn Nhạc San.

Nhạc San lấy tay lau mắt và mũi, vẻ mặt rồi rầm nói: “Thật sự rất lạnh. . . May mà là kem chứ không phải socola, nếu không tớ sẽ không thờ nổi mặt.” Cô hít một hơi thật sâu, rồi thở ra như người sống sót sau tai nạn.

Khương Vĩ lấy một tờ khăn giấy ở bên cạnh ra, xé một miếng nhỏ, mở vòi nước làm ẩm, rồi đưa cho Nhạc San. Anh thật là sơ suất, chỉ lo nói chuyện với Nhạc San, không để ý tới xung quanh.

Nhạc San cầm lấy, ấn lên mặt mình, lau mấy lần vẫn không thấy sạch, trên mặt vẫn dính dính. Cô xoay người muốn soi gương, gương lại được treo trên cao, vừa hay không trông thấy mình. Vì thế kiễng chân, duỗi cổ cố gắng nhìn mình trong gương.

Khương Vĩ giơ tay đề Nhạc San lại, để cô quay lại, trong tay cầm một miếng giấy ướt mới, anh nhẹ nhàng dùng khăn giấy lau sạch sẽ chỗ Nhạc San chưa lau hết. Lau hết mặt, thì bỏ tóc cô dính bên má ra, lau hết socola trên mặt cho cô.

“Tớ cảm thấy.” Nhạc San dứt quãng nói trong lúc Khương Vĩ lau mặt cho cô, “Tớ nghĩ lại rồi, tắm sữa bò và mặt nạ socola tớ đều được thử nghiệm rồi, lần sau thử mặt nạ dầu tây được không?”

Khương Vĩ nghe thế, liền đẩy tờ khăn giấy trong tay lên mặt Nhạc San, hơi bật cười: “Cậu nên đuổi suy nghĩ đó đi.”

Nhạc San túm khăn giấy xuống dưới, cẩn thận lau sạch sẽ ngón tay mình, nghiêm túc nói: “Đương nhiên phải xóa bỏ suy nghĩ đó rồi. Xảy ra chuyện không mong muốn thì phải nghĩ tới chuyện vui chứ. . . Tớ đều như vậy rồi, còn có thể không tốt được nữa sao?” Cô ném khăn giấy sang một bên, nhìn Khương Vĩ vịn vòi nước, rửa hết socola trên tay.

Ngón tay anh thon dài, khi di chuyển trong nước thì có một loại cảm giác kỳ diệu. Rõ ràng chỉ là động tác rất phổ thông, lại như đang biểu diễn, như là một giây sau sẽ biến ra một bông hoa bằng đôi tay đó vậy.

“Tớ đang nghĩ là vì sao tớ lại biến thành như vậy chứ.” Nhạc San chậm chạp nói, giọng nói ngọt ngào, nhẹ nhàng như kẹo bông đường vậy, “Có thể sau này tớ làm vấy búp bê sẽ càng có linh cảm hơn đó, bởi vì tớ đã biến thành búp bê rồi mà.”

Khương Vĩ lau nhanh tay, nhìn Nhạc San.

“Nhưng mà tớ vẫn hy vọng mình có thể nhanh chóng biến trở lại.” Nhạc San chỉ chỉ mặt mình, “Rất không tiện.” Nhìn thấy Khương Vĩ duỗi tay ra, cô đặt móng ngò vào trong lòng bàn tay Khương Vĩ, giọng hai chân lên: “Lau đế giày đi, trên bồn rửa tay toàn nước thôi.”

Khương Vĩ lau sạch đế giày xong, Nhạc San mới đứng lên, ôm lấy ngón tay Khương Vĩ ổn định thân thể của mình: “Cậu nói xem khi nào thì tớ mới về được?”

“Có thể là lần trông thấy sao băng tiếp theo.” Nhạc San không đợi Khương Vĩ trả lời, liền tự lẩm bẩm, “Nhưng mà sao băng rất hiếm mà. Lần trước tớ

nhìn thấy sao băng, còn thấy mình siêu may mắn cơ.” Cô quẹt miệng, “Không ngờ lại thành như vậy.”

Cô dậm chân trong lòng bàn tay Khương, lúc đi ra khỏi toilet thì liền miếng chặt môi, không nói chuyện nữa.

Lúc làm việc buổi chiều, Nhạc San cũng không dám tùy tiện chạy đi chơi nữa, nếu bị người khác trông thấy trên bàn Khương Vị có một người tí hon chạy loạn thì không biết sẽ có phiền phức thể nào nữa.

Lúc Khương Vị ngồi vào chỗ, cô liền ghé vào bên hộp đựng tài liệu, nhìn Khương Vị mím môi khi làm việc nghiêm túc, nhìn anh ôm một cuốn bản đồ to lớn đánh dấu lên trên. Nếu Khương Vị không ngồi đó, cô sẽ an vị trong hộp mắt kính. Khi Khương Vị làm việc thì quên luôn cả Nhạc San trong hộp, thỉnh thoảng nhớ ra thì mới nói vài câu, thật sự là chán muốn mốc luôn.

Khương Vị cũng cố gắng hiển thị động của mình cho Nhạc San, để cô giết thời gian, nhưng dùng đi động người khác, còn không bằng không có đi động, hơn nữa trong đi động Khương Vị... Ngay cả một trò chơi cũng chẳng có.

Cứ như vậy cuối cùng cũng đến lúc tan tầm, Nhạc San tuyệt đối là người hy vọng được tan tầm nhất. Cô vội vàng chờ Khương Vị tạm biệt các đồng nghiệp, sắp xếp lại đồ của mình, cuối cùng mới mang cô đi.

Khi Khương Vị duỗi tay sang, thì Nhạc San vội vàng ôm lấy ngón tay Khương Vị, ra khỏi văn phòng, vào trong ô tô, Nhạc San bị đặt ở trên ghế.

“Cuối cùng cũng tan tầm.” Nhạc San cảm khái nói, “Quá nhàm chán.”

Khương Vị cài xong dây an toàn, bỏ Nhạc San đang giấy dựa vào trong lỗ, Nhạc San đứng trong đó khát khao nhìn đồng hồ đo, nổi giận thờ dài.

Lúc này, đi động Khương Vị vang lên.

Khương Vị nhìn màn hình điện thoại, dưới sự tha thiết chăm chú của Nhạc San, nghe điện thoại.

“Dạ, anh.” Khương Vị liếc Nhạc San một cái.

“Không, không về, thứ sáu tuần trước mới về rồi... Vâng, em biết rồi.” Khương Vị tắt điện thoại, ném đi động tới ghế phụ.

Nhạc San nhảy nháy trong lỗ, bị kích động hỏi: “Là anh Lai Lai à?”

“Ừ.” Khương Vị khởi động ô tô.

“Anh Lai Lai nói gì, bảo cậu về nhà hả? Tớ cũng đã lâu không gặp cô rồi, tớ còn nói sẽ làm cho Thạch Hoa Quả một chiếc váy nữa.” Nhạc San tiếc nuối nói.

Ba Khương Vị và ba Nhạc San là bạn từ bé, người hai nhà đều rất thân thiết. Sau khi ba mẹ Khương Vị kết hôn một năm thì có Khương Lai. Còn ba mẹ Nhạc San thì mãi tám năm mới có Nhạc San, lúc đó mẹ Khương Vị đã có thái thừa thứ hai, con trai thứ hai là Khương Vị cũng sinh ra sớm hơn Nhạc San.

Khương đến lớn hơn bọn họ tám tuổi vẫn luôn dẫn Khương Vị và Nhạc San đi chơi, quan hệ của ba người đều rất tốt.

“Sao cậu chỉ kêu Khương Lai là anh, mà không gọi tớ là anh?” Khương Vị nhìn tình hình giao thông, không cam lòng hỏi, “Tớ cũng lớn hơn cậu.”

“Dù sao cũng là anh Lai Lai mang mọi người mà.” Nhạc San nói xong, ghét bỏ nhìn Khương Vị một cái, “Cậu chỉ lớn hơn tớ có mấy tháng, bốn bỏ năm lên không biết hả.”

“Lớn hơn cậu năm tháng đó.” Khương Vị ngoài miệng thì cường điệu, trong lòng lại nghĩ, sau khi Khương Lai lên sơ trung, đều là tớ mang cậu đó. Anh vẫn luôn không cam lòng, rõ ràng là cái đuôi nhỏ đi theo sau mông mình, nhưng vẫn gọi nhũ danh của mình, còn gọi người khác là anh.

“Nhưng một năm có mười hai tháng, dưới một nửa là phải làm tròn, vậy tương đương với không có mà.”

“Toán học của cậu cũng quá tốt đấy.” Khương Vị chuyển động tay lái, ô tô cũng tiến vào dòng xe.

Chờ đến lúc đèn đỏ, Khương Vị cúi đầu nhìn Nhạc San một cái, không thể dè nén sự không cam lòng xuống, dụ dỗ cô: “Nhạc San, nếu cậu gọi tớ là anh, tớ sẽ, ừm...” Anh giơ tay gõ con mèo nhỏ lác lư trên đồng hồ đo, “Cho cậu ngồi vào đây.”

Ánh mắt Nhạc San sáng lên, cô không hề do dự, giơ tay lên, hét to: “Anh! Nhanh, mang tớ bay đi, mang tớ bay lên!”

Gọi còn không bằng không gọi.

Khương Vị làm bộ không nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Tí Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đó không phải là hồi sức

Edit: Lam Sắc

Dưới hoàn cảnh bình thường, Khương Vị hoàn toàn không thể chống cự được ma ám của Nhạc San, nhưng mà sau khi cô bị biến nhỏ lại, lực công kích của Nhạc San có thể coi như không có. Cho nên khi Khương Vị dừng ở ngã tư tiếp theo, đột nhiên nhận ra không còn tiếng của Nhạc San, mới quay đầu tìm cô.

Nhạc San lúc này đã ghé cả nửa người vào cửa động, chỉ còn thiếu một cái chân nữa là thoát hẳn ra ngoài.

Cho nên nói nghịch cảnh tạo nhân tài, sự sáng tạo của con người là do kích thích của khổ cảnh. Nhạc San mang tất cả khăn giấy, dùng để cải thiện vị trí, hoàn cảnh của cô, đã tích lũy được trong thời gian này, để hết dưới chân, tạo thành một tấm đệm dưới chân, sau đó dùng hết sức lực bò ra ngoài.

Khương Vị nhìn một cái chân khác của Nhạc San cũng thò ra ngoài, cả người cô đều ghé lên ngăn tủ nghỉ ngơi một lát, rồi lại chậm rãi đứng dậy.

Nhìn thấy bộ dạng này của cô, Khương Vị thấy sợ, nếu vừa rồi anh phanh gấp lại, thì Nhạc San đã bị hất ra ngoài rồi. Cho nên anh không thể không thỏa hiệp, dưới cái nhìn chăm chú của Nhạc San, nhật cô lên trên.

Khi ô tô chạy thì hơi rung, Nhạc San ôm lấy đầu con búp bê lắc lư kia, chậm chạp ngồi xuống, nhìn thẳng về phía trước. Tầm mắt của cô không thấp, nhưng tầm nhìn lại hẹp, cả mắt đều là móng xe phía trước.

Một bên đường cao tốc là khu rừng rậm rạp, bên kia là công viên ven sông, xuyên qua mặt sông rộng rãi, có thể nhìn thấy các tòa nhà cao tầng bên kia sông. Nhạc San ngồi cao như vậy, nhìn ra xa xa mới nhớ lại cảnh quan khi mình còn làm người lớn, có vẻ rất xa lạ.

Đền ô tô phía trước hơi nháy một chút, rồi đột nhiên giảm tốc độ, Khương Vị lập tức giảm tốc độ theo. Việc này quá đột ngột nên ô tô mạnh mẽ dừng lại, Nhạc San vốn đã buông tay khỏi đầu búp bê, lập tức bị nghiêng sang một bên, mông rời khỏi chỗ ngồi, theo quán tính sáng khoái nghiêng về phía trước, đập vào cửa kính phía trước.

Độ nghiêng không tính là quá lớn, Nhạc San trượt xuống như bang chuyền, cô chậm rãi chuyển từ ngồi sang nằm, cuối cùng không hề nhúc nhích, ngoác nhìn bầu trời bên trên qua cửa kính.

Mặt trời cũng giống như những người đi làm về, ngay cả ánh sáng cũng trở nên lười biếng, trên bầu trời xanh mang theo vài tia nắng nhạt nhạt. Cô có thể cảm nhận được sự chần chừ của động cơ ô tô, làm cả người cô cũng rung lên theo, tâm trạng đột nhiên không tốt được nữa —— đây là sự u buồn của việc giữa đầu bốn mươi lăm độ nhìn bầu trời.

Khương Vị nhìn Nhạc San vài lần, phát hiện cô vẫn không nhúc nhích, đành hỏi ra tiếng: “Nhạc San, cậu làm sao vậy? Bị đụng trúng hả?”

Nhạc San thờ dãi một hồi, ngồi dậy, tay chống vào thủy tinh, dung tay lờ chiếc giày kẹt trong miệng điều hòa ra, thuận tay tháo nốt chiếc giày kia, xách ở trong tay, chân trần bò về chỗ cũ.

Thả giày về chỗ cô vừa mới ngồi, lại dùng vẻ mặt u buồn nhìn Khương Vị, ngồi ổn định lại một lần nữa, chờ lần dừng lại tiếp theo lại tiếp tục trượt xuống, lặp đi lặp lại việc này rất nhiều lần.

Khương Vị: “...” Sự đồng tình với Nhạc San lướt qua trong nháy mắt.

Cuối cùng cũng về tới nhà, còn chưa mở cửa, đã nghe thấy tiếng kêu hung phấn của Đại Mao bị nhốt trong phòng. Vừa mở cửa, nó đã phe phẩy đuôi xông lên, vừa chạy vừa nhảy đến chỗ Khương Vị.

Khương Vị đặt Nhạc San lên sofa, liền ngồi xồm xuống trấn an thú cưng tịch mịch cô độc nhà mình.

Mà Nhạc San hôm nay vẫn luôn hối hận vì quên mang đi động, vừa dẫm chân lên sofa liền mượn sự co giãn của sofa, bước chân nhẹ nhàng tiến về phía đi động trên sofa.

Biểu tượng của weixin chọc thẳng vào mắt Nhạc San, cô không thể không chế mà mở weixin lên.

Xoài (Mang): Nhạc Nhạc, tớ về rồi, hôm nào gặp mặt đi!

Xoài: Sao cậu không trả lời tin nhắn của tớ?

Xoài: Có phải cậu không yêu tớ nữa không? Trước kia cậu đều trả lời ngay lập tức mà.

Xoài: Tớ xác định là cậu không yêu tớ nữa.

Xoài: Tớ cảm thấy hơi lo lắng rồi... Có phải cậu làm mất đi động rồi không?

Xoài là bạn tốt từ thời sơ trung của Nhạc San, tên là Trần Mang Đóa. Nhạc San nhìn một loạt tin nhắn này, nhanh chóng trả lời: Hôm nay tớ ra ngoài quên không mang đi động.

Trần Mang Đóa trả lời ngay lập tức: Cậu mà lại để quên đi động hả? Tớ còn tưởng rằng đi động mọc trên tay cậu đấy ==

Nhạc Sơn đại ma vương: Tớ muốn kéo cậu vào sổ đen [gấp lại]

Xoài: Không cần đâu, tớ vẫn luôn canh đi động, chờ cậu hồi âm, cậu nhắn tâm làm vậy với tớ sao?

Nhạc Sơn đại ma vương: Đối phương cự tuyệt nhận tin tức từ bạn và nuốt cả một quả xoài.

Xoài: Xem ra tớ chỉ mới rời khỏi đây một tuần thôi, mà tình cảm giữa chúng tớ đã biến chất rồi.

Xoài: Tớ đã về rồi ~ có muốn tớ mang theo tôm hùm nhỏ đến nhà cậu không?

Nhạc Sơn đại ma vương: Tớ không ở nhà.

Xoài: Cậu không ở nhà... Cậu trạch như vậy, không ở nhà thì ở đâu chứ? Có phải có việc gì không ~~~

Nhạc Sơn đại ma vương: Không có

Xoài: Tớ còn tưởng có tin tốt đó, sao cậu không tìm bạn trai đi.

Nhạc Sơn đại ma vương: Cũng không cần đến bạn trai

Nhạc Sơn đại ma vương: Tớ trên có cao đường (cha mẹ), dưới có búp bê, bên cạnh có bạn tốt vòn quanh, có ăn, có mặc, có nhà, có tiền, sự nghiệp phát triển không ngừng, tinh thần cá nhân quá thuróc (quắc thuróc = khỏe mạnh, dồi dào sức lực, tuy đã cao tuổi).

Xoài: Dừng!

Xoài: Dừng bất trình độ ngữ văn tiểu học của cậu thể hiện con người cậu, nhìn đau mắt lắm.

Nhạc San từ nhỏ đến lớn đều chưa từng nghĩ đến việc ném thù tư vị yêu đương. Lúc bé thì bị quản nghiêm, bây giờ lại bị giục nên yêu đương, cô không có tâm tư, thậm chí hoàn toàn không thể hiểu nổi: Một mình cô sống cũng rất tốt, cần gì phải tìm một người xâm nhập vào sinh hoạt của mình chứ. Tìm một bạn trai còn phải thông cảm cho cảm xúc của đối phương, bỏ thời gian ra cho đối phương, tâm trạng của mình còn vướng bận sang người khác, thật đáng sợ. Vật chất và tinh thần cô đều đã thỏa mãn, hoàn toàn không cần đến bạn trai.

Nói trắng ra là, không nghĩ thông.

Trần Mang Đóa buông tha đề tài vĩnh viễn không có kết quả này: Vậy cậu ở đâu chứ? Tớ vứt bỏ nhà mình đến với caauk, vậy mà cậu không có nhà.

Xoài: Đợi chút, để tớ đoán đã.

Xoài: Có phải cậu ở nhà tiêu trúc mã không?

Nhạc Sơn đại ma vương: Cậu đoán thật chuẩn, Trần bán tiên.

Xoài: Cần gì phải đoán, chú di không ở đây, tớ cũng không ở, cậu không ở nhà tiêu trúc mã thì còn có thể đi đâu được chứ?

Nhạc Sơn đại ma vương: ...

Không thể phản bác.

Cuộc sống của Nhạc San rất đơn giản. Cuộc sống lý tưởng của cô là: Có một hai người bạn chơi với nhau từ bé đến lớn, bình thường đi làm, cuối tuần cùng nhau xem phim, ăn bữa cơm. Cô rất lười kết bạn, cũng không muốn quen biết nhiều người, công việc của cô làm cuộc sống của cô tập trung trong một chỗ nhỏ nhỏ, cuộc sống hiện thực cũng chỉ đơn giản như vậy.

Nhưng mà hai người bạn tốt nhất của cô, một người đi Mỹ, một người khác chính là Trần Mang Đóa lại là phóng viên, thường xuyên đi lấy tin tức không có nhà.

Tính tới tính lui, chỉ còn lại Khương Vĩ là ở chỗ cô có thể trông thấy thôi.

Đại học Khương Vĩ học cùng một thành phố với Nhạc San, học nghiên cứu thì phải đi thành phố khác. Nhạc San cho rằng Khương Vĩ cũng sẽ như điều đứt dây, một mình bay xa, không ngờ sau khi học xong lại quay về quê cũ.

Thật là tốt.

Nhạc San nghĩ đến đây, cảm thấy vô cùng an tâm, như là một mục tiêu quan trọng đã hoàn thành, làm cô có thể yên ổn sống trong cuộc sống hiện tại.

Di động lại vang lên một tiếng.

Xoài: Tớ vẫn cảm thấy, bạn học trúc mã có ý với cậu.

Nhạc Sơn đại ma vương: Không phải tớ đã nói rồi sao

Nhạc Sơn đại ma vương: Nhiều năm như vậy, nếu có ý đã sớm thành [xem thường]

Xoài: Vậy hai người đều độc thân lâu như vậy, chẳng lẽ một người là hòa thượng, một người là ni cô? Trời sinh một đôi đó!

Nhạc Sơn đại ma vương: Tớ thật sự muốn kéo cậu vào sổ đen.

Xoài: Thí chủ xin thủ hạ lưu tình!

Xoài: Vậy khi nào thì tớ đi tìm cậu được, thời gian của tớ rất quý giá đó.

Nhạc Sơn đại ma vương: Gần đây đều không được, tớ rất bận rộn

Xoài: Vậy được rồi, có thời gian thì hẹn nha ~~[thân ái]

Nhạc San bỏ đi động xuống. Khương Vị thay xong đồ ở nhà, đi ra khỏi phòng ngủ, trông thấy Nhạc San đứng trên sofa thì đi qua hỏi: “Sao thế? Món giúp việc trong bếp hả?”

Nhạc San nhanh chóng lắc đầu, suýt nữa thì làm cả mình cũng bay ra.

“Tớ là đang nghĩ, sao cậu vẫn chưa yêu đương chứ?” Nhạc San đánh giá Khương Vị, “Tên nhóc, cậu tốt như vậy, nhất định phải có rất nhiều người theo đuổi chứ. Tớ còn nhớ hồi học trung học, cậu còn có tin đồn với hoa khôi lớp cậu, sau đó thì lại không nghe thấy tin đồn tình cảm của cậu nữa.”

“Hoa khôi lớp tớ?” Khương Vị nhún mày, “Tớ nghĩ cậu sẽ là nữ chính của scandal chứ.”

“Làm sao có thể là tớ, tớ học văn, cậu học lý mà.” Nhạc San lập tức tự chứng minh mình trong sạch.

Khương Vị mỉm cười: “Người đi học cùng tớ là ai?”

“Tớ...”

“Giảng toán cho cậu là ai?”

“Cậu...”

“Lúc bạn cậu không ở ai là người bị cậu bắt đi ăn cơm cùng?”

“Cậu...”

“Có chuyện gì liên quan đến hoa khôi lớp sao?”

“Tớ cũng không biết... Không...”

Khương Vị nhìn bộ dáng hé miệng của Nhạc San, tâm trạng nặng nề thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Edit: Lam Sắc

Lúc này, weixin lại vang lên một tiếng, lực chú ý của Nhạc San lập tức thay đổi.

Nhìn Nhạc San bỏ nhào về phía di động, Khương Vị lắc đầu.

Tâm tư của anh đối với Nhạc San, bắt đầu từ khi nào từ ghét bỏ biến thành thích, từ gánh nặng biến thành cam tâm tình nguyện, chính anh cũng không nói rõ được. Điểm giới hạn biến đổi cảm tình đã sớm bị bao phủ giữa vô số hồi ức.

Nhưng lúc học đại học, anh rất rõ ràng tâm tư của mình. Anh trời sinh đã có tính cẩn thận, cho dù đối mặt với thanh mai trúc mã quen biết từ nhỏ cũng phải chuẩn bị toàn diện, huống chi tâm tư của Nhạc San —— có thể trên trái đất này còn chưa có ai nhìn thấu được.

Hai trường đại học một Nam một Bắc, Khương Vĩ lấy thân phận thanh mai trúc mã mời bạn cùng phòng cô ăn cơm, tìm hiểu quân tình; lúc rảnh rỗi thì ngồi xe hơn một giờ để tiện đường đến thăm Nhạc San, phòng ngừa Nhạc San bị người khác bắt đi. Nhưng sau đó, Khương Vĩ liền phát hiện, hình như Nhạc San trời sinh đã tự động ngăn cách với bong bóng màu hồng.

Có người gửi tin nhắn cho cô, kéo vào sổ đen; thêm bạn tốt, không chấp nhận; chặn đường bày tỏ, chạy còn nhanh hơn thỏ...

"Nhạc San rất thần kỳ, chỉ cần cậu ấy nghĩ được một chút hơi thở ái muội, là chạy rất là nhanh. Có bạn nam nào hơi biểu hiện ra là mình có ý với cậu ấy, cậu ấy lập tức coi đối phương là người lạ. Có phải cậu ấy từng bị thương về tâm lý không? Tớ phải giúp cậu ấy thay đổi suy nghĩ."

Nghe thấy bạn cùng phòng của Nhạc San nói vậy, Khương Vĩ cũng chỉ có thể kiềm chế tâm tư của mình xuống.

Giả sử Nhạc San là một bông hoa nở muộn, thì anh chính là người đợi hoa nở.

Nhạc San nói chuyện vài câu với mẹ trên wexin, than thở quên xem tiết mục của nam thần, rồi nhanh chóng mở video ra. Bất chợt cô nghe được giọng Khương Vĩ: "Sao cậu không tìm bạn trai?"

Nhạc San quay đầu, kinh ngạc nhìn Khương Vĩ: "Tớ không giống với cậu, tuy tớ không có bạn trai, nhưng tớ có nam thần nhé." Cô chỉ vào màn hình di động, "Mục tiêu, hình tượng lý tưởng, chồng."

Nụ hoa này vẫn là nhanh chóng hái thôi.

Khương Vĩ đi vào bếp làm cơm trưa, Đại Mao đi dạo trong phòng khác, theo tiếng động tìm đến chỗ Nhạc San. Nhạc San đang nhìn chăm chăm màn hình di động, nam thần Bạc Dịch tham gia một tiết mục để tuyên truyền cho bộ phim điện ảnh mới, vốn định thứ bảy xem trực tiếp, nhưng không ngờ thứ bảy nàng liền gặp phải chuyện lớn, không có công hiến tí suất xem cho nam thần.

Đại Mao đầu tiên là dè dặt cẩn thận gác miệng lên sofa, lắc lắc thân thể, để cả đầu đều ở trên sofa, sau đó ổn định tư thế yên lặng xem cùng Nhạc San.

Lúc Đại Mao tới gần, Nhạc San đã nhận ra, dù sao bây giờ đối với Nhạc San, Đại Mao chỉ thờ một cái cũng đã là một trận gió nhỏ, nhưng cô đã không sợ Đại Mao nữa rồi.

Mấy ngày nay chung sống vui vẻ, những thảm cảnh khi đối mặt với Đại Mao, như bị nuốt, bị cắn, bị dẫm đều không xảy ra, nên Đại Mao lại quay về thành Đại Mao bảo bối của cô. Hơn nữa, ngày đó ở trong căn phòng trống rỗng một mình, làm Nhạc San cảm nhận được tâm trạng của Đại Mao, hiện tại cô có loại tình cảm đồng minh với Đại Mao.

Nhạc San giờ tay, gỡ đầu Đại Mao, Đại Mao lập tức dựa vào vô cùng thân thiết, đưa đầu lười ra liếm Nhạc San. Loại nhiệt tình này Nhạc San vẫn không tiếp thu nổi, còn chưa kịp chạy, đã bị nó nhiệt tình chăm sóc một lần.

Chờ Khương Vĩ làm xong cơm tối, đi ra, liền trông thấy một người một chó dựa vào nhau, xem tiết mục.

Cảm giác mình đang nuôi hai thú cưng càng ngày càng mãnh liệt.

*

Khi Nhạc San lại đi làm cùng Khương Vĩ, cô còn chuẩn bị trước, mang theo tất cả mọi thứ cô nhớ được, để mình không bị nhầm chán.

Khương Vĩ để một thứ lên nắp hộp đựng tài liệu, để che ánh mắt người khác. Hộp là loại chạm rỗng, nhữ vậy bên trong cũng không quá tối, cũng có cửa ra. Trong hộp để hộp mắt kính bị mờ, bên trong có một cái khăn tay, một cái đệm đồ chơi. Di động để ở một bên, ở giữa là một túi đồ ăn vặt đã mở. Lúc đầu Nhạc San còn để di động yên lặng, sau đó lại cầm tay nghe vào, để ở bên cạnh, âm lượng rất vừa vặn, không quá âm ỉ làm phiền Khương Vĩ, mà cô cũng có thể nghe thấy.

Có đôi khi Khương Vĩ nghe thấy tiếng túi bóng sột soạt, ghé lại xem thì thấy, Nhạc San nằm trong hộp kính mắt, duỗi tay ra tìm đồ ăn, hai cái chân giờ lên, tay bé sờ sờ tìm kiếm, tìm được một miếng, liền ngồi dậy, dùng hai tay nâng lên miệng, cắn từng chút một.

Cùng ở trong văn phòng, mà đầu anh vì tính toán nhiều như muốn nổ tung, Nhạc San lại nhà nhả như đi nghỉ phép. Thật sự giống như đang nhìn thú cưng mình nuôi, trách không được có người chỉ nhìn chuột ăn mà hết cả ngày, đúng là có thể thả lỏng tâm trạng.

Nhạc San xem di động mãi cũng sẽ mệt, mệt thì đứng dậy, thăm dò xem Khương Vĩ có ở bàn không. Nếu Khương Vĩ ở thì cô sẽ lên lút ra khỏi hộp.

Thừa dịp Khương Vĩ đang hết sức chăm chú vào màn hình, đi tới giữa bàn, dùng hết sức lực, nhảy lên cao, kéo tầm mắt Khương Vĩ xuống mình.

Khương Vĩ dừng động tác ấn chuột lại, nhìn màn hình quá lâu làm mắt anh hơi chua: "Sao thế?"

“Vận động một chút thôi.” Nhạc San bày ra thư thế tập thể dục, “Cậu đã bảo trì tư thế này lâu như vậy, tớ đã xem hết hai tập phim rồi đó. Nghi ngơi một chút, vận động thân thể đi.” Vừa nói vừa xoay xoay người.

Khương Vĩ nhắm mắt, để thị lực mơ hồ của mình có thể rõ ràng hơn một chút, nhìn thấy Nhạc San đang hoạt bát chạy tới chạy lui, lên tiếng hỏi: “Nhưng cậu đánh gãy ý tưởng của tớ thì làm sao bây giờ?”

“Ồ, vậy sao?” Nhạc San cứng đờ người, quay đầu, mang theo biểu cảm cảnh giác của con thú nhỏ nhìn Khương Vĩ, thân thể dịch về phía hộp của mình, “Vậy cậu mau sửa sang lại ý tưởng, tiếp tục làm việc đi, tớ về đây!” Nói xong liền chạy vội về phía hộp đựng tài liệu.

Kết quả vẫn bị bắt lại, lại bị xoa đầu.

“Cậu trừng phạt như vậy rất không có nhân quyền.” Nhạc San bảo vệ tóc mình, lên án nói.

Ngón tay Khương Vĩ chuyển tới bên má mềm mại của Nhạc San, nhẹ nhàng niết một cái, làm sự lên án của cô biến thành tiếng kêu nhè nhẹ.

Nhạc San tránh khỏi ngón tay Khương Vĩ, hung tợn trừng anh một cái, sau đó xoay người bò lên hòm. Lại ghé vào cạnh hòm, lại hung tợn trừng mắt Khương Vĩ một cái, vì biểu đạt sự bất mãn trong lòng, dùng hết sức lực, phát ra một tiếng “Hừ.” lớn.

Phát hiện Khương Vĩ không chú ý tới, cô càng phát ra tiếng lớn hơn.

“Hừ.”

*

Lại là một cuối tuần, Nhạc San và Khương Vĩ đi siêu thị về.

Nhạc San phát hiện mình càng ngày càng quen với cuộc sống sau khi bị thu nhỏ. Lúc đầu còn muốn biến về, hiện tại cuộc sống xa hoa đậm dặt hạnh phúc làm cô hoàn toàn không có ý chí chiến đấu để sinh tồn nữa.

Khương Vĩ một tay nâng Nhạc San, tay kia xách hai túi đồ to, chậm chạp mở cửa. Đại Mao lập tức phi ra đón, nhìn thấy Khương Vĩ thả hai túi đồ xuống đất thì vui mừng xuống người.

Khương Vĩ đóng cửa, xoay người định đi, Đại Mao cũng vừa hay xoay người, cơ thể chặn lại chân Khương Vĩ, người Khương Vĩ hơi đỏ, Nhạc San ở trong tay còn chưa ôm chặt ngón tay anh, bỗng chốc bị quăng ngã xuống.

“Á!” Nhạc San kinh hãi kêu một tiếng, cô cảm thấy mình đang rơi xuống, giờ tay túm lấy Khương Vĩ, nhưng không túm được cái gì cả.

Xong rồi. Cô nhắm mắt lại, trước mắt như còn xuất hiện biểu cảm kinh ngạc của Khương Vĩ.

Khương Vĩ nhanh chóng giơ tay ra đỡ Nhạc San, anh gần như không cảm thấy tim mình đập nữa, đầu óc trống rỗng. Anh cho rằng mình không bắt được cái gì cả, không nghĩ tới lại ôm được một cơ thể mềm mại.

Khương Vĩ nhìn Nhạc San nhắm chặt hai mắt, theo bản năng ôm chặt eo cô lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Hứa hẹn nửa đêm

Edit: Lam Sắc

Nhạc San đột nhiên biến trở lại.

Biến trở lại?

Khương Vĩ nhìn chăm chăm khuôn mặt Nhạc San, lông mi rung động theo mí mắt, miệng mím chặt lại, khuôn mặt phồng lên. Loại cảm giác nhìn một cái không thấy hết cả người này thật sự là rất mới lạ, mới lạ đến có vẻ không thật.

Không dám tin mắt thấy là sự thật, khuôn mặt gần trong gang tấc lại làm Khương Vĩ không có cảm giác chân thật. Anh chớp mắt liên tục, giống như chỉ cần chớp mắt là có thể biến Nhạc San từ bình thường thành bé lại vậy. Nhưng độ ẩm trong lòng, làn da kề sát bên tay, đều nói cho Khương Vĩ biết rằng — Nhạc San thật sự đã biến trở lại.

Người anh ôm trong tay, trong lòng, là một Nhạc San bình thường.

Tầm mắt Khương Vị không khống chế được lướt qua cảm Nhạc San, đảo qua cần cổ thon dài, dừng lại chỗ xương quai xanh một lát, rồi như kẻ trộm liếc xuống bên dưới.

Không có mặc đồ.

Suy nghĩ này xuất hiện trong đầu Khương Vị, trong nháy mắt có loại cảm giác máu nóng sôi trào. Hầu kết của anh khẽ động, cánh tay ôm Nhạc San càng dùng sức mạnh hơn, làm cô tiến lại gần mình hơn.

Khương Vị một tay ôm eo Nhạc San, tay kia thì để sau lưng cô. Trước kia, anh luôn thấy Nhạc San rất gần, không ngờ bây giờ sờ lên mới biết hóa ra cô không hề gần.

Bàn tay sau lưng như có thể cảm nhận được các đốt xương, còn vòng eo mềm mại co giãn như cả bàn tay đều có thể vùi vào thân thể cô vậy. Ngón tay anh để trên eo cô, bàn tay và cổ tay cong lại, vừa vặn bên hông Nhạc San, nơi đó vì tư thế thân thể mà xương sống tạo ra một đường lõm xuống, trùng hợp nằm ở tay Khương Vị.

Nếu Khương Vị là một hòa thượng, thì hiện tại đã bắt đầu niệm thanh tâm chú rồi. Thế nhưng anh lại không phải, trong lòng là cô gái nhỏ mình luôn che chở cẩn thận, nhưng cả đầu lại đều mơ màng.

“Tớ ngã chết rồi hả?” Nhạc San vẫn luôn nhắm mắt đợi chờ sự va chạm với mặt đất, bắt đầu lẩm bầm.

Không có nghe thấy câu trả lời, cô thông thả mở mắt ra, thấy được khuôn mặt Khương Vị — mắt anh đang nhìn mình chăm chăm, lỗ tai đỏ bừng, hơi thở dồn dập nóng bỏng, loại đối diện ngang hàng này làm Nhạc San không thích ứng kịp.

“Cậu không chết.” Khương Vị trầm giọng nói.

“Cậu bắt được tớ hả?” Nhạc San vui vẻ nói, nhìn không được giờ tay lên sờ mặt Khương Vị, nhẹ nhàng vỗ, “Thật tốt... Ồ?” Tầm mắt của cô nhìn về phía bàn tay mình đang kề sát mặt Khương Vị... Độ to nhỏ này?

Nhạc San túm lấy tay để trước mặt, xoay một vòng nhìn nhìn, vẻ mặt khó tin nhìn Khương Vị: “Lớn? Tớ, tớ, tớ, tớ, tớ có phải đã biến lại rồi không? Biến lại rồi!”

Cô ôm lấy Khương Vị, ôm chặt anh, truyền tâm trạng kích động của mình cho anh: “Biến lại rồi! Trời ơi, trời ơi, tớ vui quá. Trời ơi, Khương Vị, tớ biến lại rồi!”

Đây đúng là sự tra tấn ngọt ngào mà.

Nhạc San ở trong lòng Khương Vị kích động không kiềm chế được, mỗi lần cô tiến lại gần, đều làm Khương Vị không thể bỏ qua cảm giác mềm mại của cô, nó như là một loại dụ hoặc làm Khương Vị nóng hết cả đầu, nhìn không được để sát vào cổ Nhạc San, môi gần như chạm vào da cô.

Khương Vị giữ Nhạc San ở trong ngực lại, hít sâu vài lần: “Đừng động.”

“Sao thế?” Nhạc San sừng sốt một chút, trong đầu cô là một đám chuyện cười vui vẻ, các tế bào não đều đang nổ pháo chúc mừng cô biến về bình thường.

“Cậu...” giọng của Khương Vị nhẹ nhàng như gần ngay lỗ tai, hơi thở nóng bỏng tiến vào trong tai, làm sau gáy Nhạc San nổi lên từng mảng da gà. Giọng Khương Vị càng ngày càng nhỏ, như đang thẹn thùng: “Không mặt đồ.”

Nhạc San cảm thấy anh hơi thở dài một cái, không khí nóng từ trong xoang mũi đi ra, lướt qua vành tai cô, lúc lướt qua vai thì đã thành lạnh.

Hơi ngứa, Nhạc San rút cổ lại.

Quần áo hả?

Về mặt cô hơi mờ mịt cúi đầu, nhìn thấy thân thể thuần thiên nhiên không đóng gói của mình, đầu óc nhất thời trống rỗng.

Quần áo đâu mất rồi?

Tầm mắt rơi trên mặt đất, bộ váy búp bê rách nát.

Lúc này mới tiếp nhận sự thật là mình không mặc đồ, cho nên vừa rồi cô còn dịch tới dịch lui trong lòng Khương Vị hả?

Lúc này trong đầu cô như có pháo hoa nổ tung trời.

Thân thể chậm chạp truyền lại đủ loại cảm giác, chân trần dẫm trên mặt đất lạnh lẽo, quần áo Khương Vị thô ráp, độ ẩm từ bàn tay ở sau lưng lan đến trên má.

Nhạc San che chỗ quan trọng lại, ngẩng đầu cường điệu: “Cậu không được nhìn!”

“Tớ không nhìn.” Khương Vĩ nhắm mắt lại nói, anh nâng tay lên, cảm thấy Nhạc San lùi ra khỏi lòng mình, lưu luyến xoa xoa đầu ngón tay.

Nhạc San cong lưng, nhìn chằm chằm mắt Khương Vĩ, cường điệu nói: “Xoay người sang chỗ khác đi.”

Khương Vĩ nghe lời quay người đi, Đại Mao bên chân anh mở to đôi mắt tròn thuần khiết nhìn Nhạc San, ngẩng đầu.

“Đại Mao, mày cũng quay đi đi.”

“Ừ?” Đại Mao càng ngẩng đầu cao hơn.

Nhạc San buông tha cho việc khai thông Đại Mao, xoay người chạy vội vào phòng ngủ của Khương Vĩ.

Nhà Khương Vĩ không có quần áo của cô, Nhạc San mở tủ quần áo ra, lục lọi bên trong nửa ngày, cuối cùng mới tìm được một bộ vừa ý, mặc xong, đi ra khỏi phòng ngủ.

Khương Vĩ vẫn đứng đối mặt với cửa ra vào, bộ dạng ngoan ngoãn như đứa bé bị phạt.

“Xong rồi.” Nhạc San nói, anh mới quay người lại.

Khương Vĩ biết Nhạc San sẽ mặc đồ của mình, lúc “úp mặt vào tường sám hối” cũng đã nghĩ xem Nhạc San sẽ mặc cái gì, sơ mi trắng là thứ đầu tiên anh nghĩ đến. nhưng khi xoay người, mới biết Nhạc San chọn một cái áo phông màu đen, cái mà Khương Vĩ mặc cũng thấy hơi rộng.

Nhạc San cảm thấy mình đã tìm được một bộ đồ dày nhất, tối nhất trong đám đồ mùa hè, cô còn cảm thấy bội phục sự thông minh tài trí của mình. Nhưng cô không nghĩ ra rằng, chỉ cần mặc đồ của Khương Vĩ, thì đều có cảm giác ái muội.

Huống chi vài màu đen và làn da màu trắng đối xứng nhau, bộ đồ rộng rãi và thân hình nhỏ bé đối lập nhau, vạt áo dài rộng làm nổi bật lên đôi chân trắng nõn thẳng tắp, cổ áo rộng cũng làm lộ ra một đoạn xương quai xanh.

Khương Vĩ cảm thấy mình hơi bị cảm nắng.

Nhạc San lại không hề hay biết, mặc đồ vào xong, cảm thấy an toàn rồi, trong đầu lại đều là “Ôi trời ơi, mình biến lại rồi!”

Cô đột nhiên nằm lên sofa, lôi một cái gối ra đệm ở sau lưng, điều chỉnh lại tư thế cho thoải mái: “Thật là nhớ.” Cô say mê lắc đầu, “Đây chính là cảm giác của người bình thường.”

“Tớ cứ như vậy đột nhiên biến thành nhỏ, rồi lại cứ như vậy đột nhiên biến trở lại sao?” Nhạc San lẩm bẩm, cô chu môi, “Thật thần kỳ, là hiệu lực của cầu nguyện sao?”

“Khương Vĩ, cậu nói xem là chuyện gì vậy?” Nhạc San ôm lấy cái gối, lúc nói chuyện thì đầu nghiêng đi, tóc trượt xuống đầu vai.

Khương Vĩ đi tới bên sofa, ngồi xuống chỗ cách Nhạc San không xa không gần: “Lúc cậu thay đổi không có cảm giác gì đặc biệt sao?”

“Ừm——” Nhạc San hé miệng, rất nghiêm túc nhớ lại, sau đó ấn ngực nói, “Tớ cảm thấy tim mình đập mạnh hơn, ngực như bị đè lại, hô hấp dồn dập, cả người rét run, xương cốt như bị hòa tan, đầu vầng mắt hoa, cả người như bị bóng đè, sau đó liền biến thành vậy.”

“Cậu là cảm thấy tớ chưa xem 《Conan》 sao?” Khương Vĩ lạnh lùng.

“Chỉ đùa chút thôi mà.” Nhạc San chớp mắt với Khương Vĩ, “Vui lên đi, việc này tốt đẹp biết bao chứ, cười cái coi.”

Khương Vĩ nhìn Nhạc San, hơi hé miệng.

Bình thường Nhạc San nhìn thấy biểu cảm này của Khương Vĩ đều sẽ nghiêm túc hơn một chút, nhưng có lẽ là do sau khi nhỏ đi đã đùa giỡn trước mặt anh quá nhiều lần, lá gan lớn hơn, chẳng những không ngồi nghiêm chỉnh lại, mà còn nghiêng người, giờ tay muốn chọc khoe miệng Khương Vĩ.

Khương Vĩ giờ tay ra cản, đột nhiên nắm lấy ngón tay tác quái của Nhạc San.

Nhạc San rút tay lại, kéo tay Khương Vĩ lại gần mình một chút, tầm mắt của cô nhìn về phía tay Khương Vĩ, về mặt chuyên chú, tay kia cũng giờ lên, nhẹ nhàng mở tay anh ra.

Khương Vĩ không biết Nhạc San muốn làm gì, thuận theo cô mở tay ra, nhìn Nhạc San.

Nhạc San nâng tay Khương Vĩ lên, về mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm lòng bàn tay anh, sau đó nâng tay phải lên, giờ ra hai ngón tay, đặt trong lòng bàn tay Khương Vĩ: “Lúc tớ nhỏ đi, chỉ to bằng từng này thôi hả?”

Cô tay cô giờ lên, đầu lệch đi, cẩn thận so sánh to nhỏ, tò mò dự đoán độ cao của mình sau khi nhỏ đi.

Khương Vị giờ tay, ấn mu bàn tay giờ cao của cô xuống một chút, trông thấy độ cao quen thuộc kia, thì cường điệu nói, “Chỉ có như vậy thôi.”

“Thật là nhỏ nha.” Nhạc San bĩu môi, “Trách không được sống sót khó khăn như vậy.” nói tới đây, cô lập tức nịnh nọt Khương Vị, “May mà có cậu.” Sau đó thái độ liền nghiêm túc hẳn lên, “Cảm ơn cậu.”

Khương Vị nhìn Nhạc San, nhẹ nhàng cười. Anh chậm chạp rút tay lại, nắm lấy ngón tay Nhạc San trong tay anh, hơi xoay cổ tay, để cả tay cô đều nằm trong tay mình, nhìn Nhạc San, nói, “Không cần cảm ơn.”

Khỏe miệng anh khẽ nhếch lên, ánh mắt dịu dàng, làm trái tim Nhạc San hơi sững lại, muốn dời tầm mắt, lại phát hiện mình không thể chuyển ánh mắt nổi sùng sốt một chút, mới rút tay ra.

Nhạc San rút tay về, xoay người đi, tay trái nắm lấy tay phải, một lát sau mới nói, “Về nhà, tớ phải về nhà.”

Cô nói xong, giống như tìm được việc để xóa bỏ bầu không khí này, đột ngột đứng dậy.

“Cậu cứ như vậy hả?” Khương Vị muốn nói lại thôi, anh nhìn đồ của Nhạc San, liếm môi một cái, tuy là mặc một cái áo phông rồi, nhưng cũng chỉ là mặc một cái áo phông thôi.

Nhạc San cúi đầu nhìn đồ trên người, mặc dù hơi quái dị, nhưng hiện tại rất lưu hành loại áo dài thể này mà, hoàn toàn có thể mặc ra ngoài: “Tớ còn mặc một cái quần của cậu mà.” Nhạc San nói xong, thì vén vạt áo lên một chút, lộ ra một cái quần đùi bên trong.

“Đây là tớ tặng cậu nh?” Nhạc San cúi đầu nhìn, “Lục trong tủ quần áo ra, còn không bỏ tem, tớ đoán là cậu chưa mặc lần nào.”

Khương Vị há miệng, nói hết sự ảo não khi nhận được quà ra: “Đầu tiên, quá nhỏ, tớ nghi ngờ là của nữ; tiếp theo, tớ sẽ không mặc quần đùi đầy hình pikachu.”

Trên quần màu đen là hàng loạt pikachu màu vàng má đỏ, loại thảm mỹ đáng sợ.

“pikachu thì sao nào, đáng yêu mà.” Nhạc San phản bác, “Còn là bản gốc đó, siêu đắt luôn, tớ phải cắn răng mới quyết định mua cho cậu đó.”

“Vậy cảm ơn cậu.” Khương Vị cũng cắn răng, “Tự cậu mặc về đi.”

Khương Vị xoay người vào phòng ngủ, mang tất cả vấy búp bê bọc vào đưa cho Nhạc San, cao giọng hỏi: “Phòng đồ chơi của cậu có lấy không?”

“Để lại cho cậu chơi đó.” Nhạc San nói. Cô đi đến bên cạnh Đại Mao, Đại Mao ngửi thấy mùi của Nhạc San, phe phẩy đuôi, đi vòng quanh cô.

Nhạc San ngồi xổm xuống, hai tay xoa lỗ tai Đại Mao, vui vẻ nói: “Ôi chào, Đại Mao bảo bối của chị.” Ngón tay cô luồn vào trong đám lông của Đại Mao gãi gãi, Nhìn thế này, trông em thật nhỏ, thật đáng yêu.”

“Gâu!” Đại Mao nhiệt tình đáp lại cô, mặc Nhạc San vuốt ve, gãi bụng lại xoa đầu: “Thật ngoan mà, hôm nào chị chải lông cho em nhé.”

Nhạc San đứng dậy, dưới sự theo đuổi nhiệt tình của Đại Mao, tìm được di động và ipad của mình, lấy cả cả sạc pin, rồi nhìn về phía Khương Vị trong phòng ngủ.

“Khương Vị, tớ không có giày.” Nhạc San đi chân trần đứng ở cửa, đáng thương nói.

Khương Vị đưa bọc to trong tay cho Nhạc San, “Đi dép lê đi.” Anh lấy trong tủ ra một đôi dép lê dạng nữ, để xuống bên chân Nhạc San, “Đây không phải của cậu sao?”

Hai người ra cửa, lên xe, Nhạc San ngồi trên ghế phụ, cài dây an toàn xong, mới dùng vẻ mặt mới mẻ nhìn khắp ô tô: “Tớ đều không quen nhìn thế giới thế này rồi.” Cô giờ tay chọc chỗ để đồ trang trí, lên án, “Cậu dám nhốt tớ ở trong này.”

Khương Vị lờn cái động kia một cái, bên trong còn có đồ mà tiểu Nhạc San từng dùng. Đột nhiên có cảm giác cảnh còn người mất, nhin không được nhìn sang Nhạc San.

“Sao lại nhìn tớ như vậy?” Nhạc San nghi hoặc hỏi.

“Cậu cảm thấy nhỏ đi tốt hay như thế này mới tốt?” Khương Vị vừa nói vừa khởi động ô tô.

“Đương nhiên là thế này tốt rồi.” Nhạc San không cần nghĩ đã trả lời luôn.

Con mèo lác đầu ở trên bệ lác đầu theo tiếng động cơ chấn động, tầm mắt Khương Vị nhìn lên nó một chút, rồi lại nhìn về phía trước.

Nhạc San cũng nhìn con mèo kia, giờ tay ra sờ, mới nhớ tới tâm trạng lúc mình ôm nó đùa nghịch, lại có chút không nỡ: “Kỳ thật như vậy cũng rất thú vị.”

Khương Vị nhỏ giọng cười.

Nhạc San nghe được âm thanh đó, lập tức nói: “Nhưng tớ cũng không muốn lại xảy ra việc gì nữa, thật đó, hoàn toàn không muốn đâu.” Câu nói này là

cô ngẩng đầu lên nói, như là đang nói với ông trời, muốn cho thế lực không biết tên khiến cô thu nhỏ kia, nghe được lời cự tuyệt của mình.

Dừng xe về nhà.

Khương Vĩ vừa mở cửa ra, đã ngửi thấy mùi trong nhà Nhạc San, một tuần không mở cửa sổ, dưới ánh nắng ngày hè, làm người ta có cảm giác cả không khí cũng có mùi.

Lúc anh mang Nhạc San đi, cửa sổ và nguồn điện đều đóng hết. Bây giờ vừa về liền mở cửa sổ thông gió ngay. Nhạc San mở hết nguồn điện lên, lo lắng nói: “Gió trong tủ lạnh sẽ không hỏng hết chứ?”

“Yên tâm đi.” Khương Vĩ đi theo Nhạc San ra khỏi phòng ngủ, “Lúc tớ đi có để lại điện phòng bếp, và lại trong tủ lạnh của cậu cũng chẳng có gì dễ hỏng đâu.”

Nhạc San ngượng ngùng cười một cái, cô cũng không biết nấu ăn như Khương Vĩ, ăn cơm đều chỉ ứng phó, thật sự không được thì sẽ gọi đồ ăn ngoài.

Dưới sự an bài và giám sát của Khương Vĩ, hai người đã quét dọn căn phòng một tuần không ở, sạch sẽ gọn gàng — nếu để Nhạc San một mình quét dọn, khẳng định sẽ vừa dọn vừa nghịch điện thoại.

Vì cảm ơn Khương Vĩ, Nhạc San mời anh ăn pizza Hawaii mình nhiệt liệt đề cử, đúng vậy, gọi đồ ăn ngoài. Quét dọn xong rồi nấu cơm thì không còn sớm, mệt muốn chết, nào còn sức mà rửa xoong.

Ăn cơm trưa xong, Khương Vĩ vừa đi, Nhạc San liền đi thẳng về phòng ngủ, ngã lên giường, lăn hai vòng trên chăn đệm mềm mại.

Thật là nhớ cái cảm giác lăn mười tám vòng cũng không hết giường này.

Nhạc San nằm đó, nhìn thoáng qua trần nhà, lại quay đầu, nhìn về phía gối đầu trống trơn, trước kia, mỗi ngày nằm trên giường đều có thể nhìn thấy khuôn mặt Khương Vĩ, hiện giờ không nhìn thấy nữa, có chút không thích ứng kịp.

Nhạc San cầm lấy cái gối kia, ôm vào trong lòng, áp lực trong lòng chợt giảm đi, dần dần ngủ mất.

Khương Vĩ về đến nhà, nhìn thấy Đại Mao ra đón, chợt thấy trong nhà quạnh quẽ, dù sao cũng ít đi một người huyền ảo. Anh khom lưng nhặt bộ váy búp bê bị Nhạc San làm rách lên, tiện tay ném lên bàn trà. Cả người cũng nằm ra sofa.

Đại Mao rất thân thiết đi tới cọ tay Khương Vĩ, bị anh có lệ sờ đầu.

Khương Vĩ nhìn cái váy búp bê nho nhỏ trên bàn trà, nhin không được nhớ tới chủ nhân của nó chạy tới chạy lui trên bàn trà.

“Mày có nhớ Nhạc San không?” Khương Vĩ sờ lỗ tai Đại Mao.

Đại Mao phát ra tiếng ô ô trong cổ họng, nó còn chưa ăn cơm đâu.

“Tao vẫn thấy thu nhỏ lại tốt hơn.” Khương Vĩ lẩm bẩm.

Đại Mao xoay người đi cắn bòn com của mình.

“Hình như biến thành lớn cũng tốt.”

*

Nhạc San ngủ trưa dậy, vừa xoa mắt vừa gọi: “Khương Vĩ?”

“Khương Vĩ!” Cô gọi vài tiếng mới tỉnh hẳn, lau nước mắt bên khóe mắt, sờ sờ bụng mình, “Ồ, mình biến trở lại rồi, quên mất.”

Lảo đảo đi ra khỏi phòng ngủ, ngã lên sofa nhỏ, nhìn qua di động, sau một giấc ngủ dài ba tiếng, đầu cũng muốn nổ tung.

Nhạc San mở weixin, lục tên Khương Vĩ trong danh sách, gửi một tin nhắn sang. Nhạc San không tìm Khương Vĩ tán gẫu trên weixin bao giờ, một là Khương Vĩ sẽ không trả lời kịp, hai là cũng không có gì để nói. Có việc muốn nhờ, thì trực tiếp gọi điện thoại luôn cho nhanh, weixin chỉ dùng để nói chuyện tào lao thôi. Nhưng hiện tại Nhạc San muốn biết Khương Vĩ đang làm gì, tuy cô không cần động não, mà chỉ cần xem giờ là có thể biết Khương Vĩ đang làm gì.

Nhạc Sơn đại ma vương: Làm gì thế?

Weixin của Khương Vĩ tên là “Không có”, Nhạc San không để ghi chú cho anh, chỉ có người mỗi ngày đổi một tên, đổi một ảnh đại diện mới cần ghi chú, còn người giống như Khương Vĩ, căn bản không cần ghi chú. Ảnh đại diện của anh vẫn luôn là ảnh Đại Mao, do Nhạc San đặt.

Đối diện không có trả lời.

Nhất định lại đang làm việc, học tập rồi.

Nhạc San ném đi động sang một bên, chính mình cũng không cam lòng lạc hậu ngồi lên tấm thảm, lôi cái bàn nhỏ ra, lục ra quyển ký họa, ghi lại những linh cảm gần đây.

Tuy cô lười, nhưng khi chìm trong công việc thì cũng vô cùng dụng tâm, vẽ vẽ tẩy tẩy trên bàn, cuối cùng mới vẽ xong một bộ hài lòng, lại rèn sắt khi còn nóng, ôm sáu em búp bê ra, chuẩn bị hết đồ cần dùng.

Làm xong một bộ thì pizza ăn giữa trưa cũng tiêu hóa hết, bên ngoài cũng đã tối, Nhạc San còn quên mình đã bật đèn từ khi nào.

Nhạc San xoa bụng rỗng của mình, càng nhớ Khương Vĩ gấp bội. Nếu ở nhà Khương Vĩ, anh nhất định sẽ làm cơm. Nghĩ tới đây, cô lục đi động trên sofa ra, mở weixin.

Không có: Vừa mới xem một bộ đồ, đang ăn cơm chiều.

Nhạc Sơn đại ma vương: [khóc lớn]

Không có: Còn chưa ăn cơm?

Nhạc Sơn đại ma vương: [đáng thương]

Không có: [hình ảnh]

Khương Vĩ lười nấu cơm, bữa tối cũng rất đơn giản, nhưng kỹ thuật chụp ảnh không tệ, lại thêm dạ dày Nhạc San đang kịch liệt mấp máy, một phần khoai tây xào cũng cực kỳ mê người.

Nhạc Sơn đại ma vương: Thuyền nhỏ hữu nghị nói lật liên lật... tớ phải đi ăn mì ăn liền ngay đây.

Không có: Không cần luôn ăn mì ăn liền

Nhạc Sơn đại ma vương: Vậy cậu đưa bữa tối của cậu cho tớ đi.

Không có: Ngày mai tớ làm cá cho cậu.

Nhạc San ấn tiếng kêu trong bụng lại, hận không thể để Khương Vĩ chạy tới ngay lập tức.

Nhạc Sơn đại ma vương: Tới nhà tớ sao?

Không có: Đến nhà cậu

Ngay sau đó gửi sang một đoạn ghi âm, Nhạc San mở ra.

Giọng nói thanh lạnh của Khương Vĩ mang theo chút ngại ngùng truyền tới: Nhà cậu có... quên đi tớ tự mang.

Nhạc San lập tức hồi âm: đừng coi thường tớ như vậy chứ, không được đầy đủ, cũng sẽ có một hai thứ.

Khương Vĩ: ừ, nước tương và muối thì có, tớ biết mà.

Đừng cho là tớ không nhìn thấy biểu cảm của cậu, thì không đoán ra vẻ ghét bỏ trên mặt cậu. Nhạc San nhăn mũi, không phải biết nấu ăn sao, tớ cũng biết làm bánh kem nhé. Nhạc San thích làm mấy thứ bánh ngọt nhỏ, dù sao những thứ đáng yêu mà con gái thích thì cô đều nghiên cứu.

Nhạc Sơn đại ma vương: Không nói với cậu nữa, tớ đi nấu mì ăn liền đây. Mai nhớ mang hết đồ đến nha, tớ không làm chân chạy đâu.

Không có: Ừ

Nhạc San bỏ đi động xuống, cô độc tịch tịch nấu mì ăn liền, lại mang theo sự chờ mong đại tiệc hôm sau, ăn mì ăn liền, cuối cùng nhét đầy bụng, lại nhào đầu vào thiết kế.

Khương Vĩ ngồi trước bàn làm việc, trên mặt bàn là một quyển sách chuyên nghiệp thật dày, bên trên để một tờ giấy trắng có vài đường cong đơn giản.

Cái cốc có con nai của Nhạc San để bên cạnh, Khương Vĩ cầm bút chì lên, gõ lên miệng cốc.

*

Ngày hôm sau, nhin cả một đêm, Nhạc San ngủ một giấc đến mười giờ, vừa rời giường, rửa mặt xong liền nghe thấy tiếng đập cửa.

Nhạc San cách cửa chống trộm, lớn tiếng hỏi một câu: “Khương Vĩ?” Bên kia truyền đến một tiếng “ừ”, cô mới vui vẻ đi mở cửa.

Vừa mở cửa, Nhạc San liền thân thiết đi lên đón lấy bao lớn bao nhỏ trong tay Khương Vĩ, nhận lấy rồi dè dặt nhìn vào trong, thật ra chỉ nhìn đồ ăn, cô

cũng không biết Khương Vị sẽ làm gì.

Nhưng nhìn là thấy cao hứng.

Khương Vị đi vào đôi giày.

“Cậu không mang Đại Mao đến à?” Nhạc San giống như cô người hầu bé nhỏ, xách theo hai cái túi lớn đi sau Khương Vị, rất giống với Đại Mao nghênh đón chủ nhân khi tan tầm.

“Tớ sợ nó hủy giang sơn của cậu.” Khương Vị liếc đồng vãi trên tấm thảm của Nhạc San, nhận lấy túi từ tay Nhạc San, rồi đi vào phòng bếp.

Nhạc San đi theo sau, chân chó hỏi: “Không uống chén nước hả? Tớ vừa đun đó.” Cô nói xong liền chạy đến bên bàn trà, rót một chén nước cho Khương Vị, “Cần tớ giúp gì không? Tớ có thể làm gì được không?”

“Cậu nhìn là đủ rồi.” Khương Vị uống một ngụm nước, thả cái chén sang bên, không làm trở ngại là được chứ nói gì đến giúp đỡ.

“Như vậy sao được chứ.” Nhạc San nói, “Tớ có thể hái rau, lấy nước gì đó mà.”

“Cậu có muốn đầm lưng, xoa vai cho tớ không?” hôm nay Khương Vị mặc một cái áo phông trắng, anh vốn đã trắng, mặc áo trắng thì càng có vẻ sạch sẽ, sạch đến mức không thích hợp đứng trong nhà bếp.

Nhạc San liếc xéo Khương Vị, lấy bên cạnh tủ lạnh ra một cái tạp dề, tạp dề này là Nhạc San làm lúc luyện tập, dùng vải thừa may lại, viền ren và lá sen đều là màu hồng nhạt, có vẻ đặc biệt thực nữ.

Nhạc San giờ cao tạp dề, như là thị uy lắc trước mặt Khương Vị, “Đến đây, tạp dề, đừng làm bẩn áo cậu.”

Khương Vị ngay cả lông mày cũng không hề nhăn, thản nhiên mặc vào.

Nhạc San bị đuổi ra khỏi bếp, cô liền tiếp tục ngồi bên máy may cắt vải. Một lát sau đã ngửi thấy mùi thơm truyền tới từ phòng bếp, dạ dày liên tục ngửi say cũng tỉnh lại.

Cô túm lấy di động, vụng trộm mở ra một khe cửa, cánh mũi nhấp nháy lập tức lộ ra từ khe cửa, Nhạc San dùng sức hít vài cái.

Khương Vị đang xử lý cá.

Nhạc San không biết là cá gì, đã mất đầu, chỗ còn lại chỉ to bằng banfay Khương Vị, mập mạp, trông rất ngon.

Khương Vị một tay cầm dao, tay kia giữ cá, nhẹ nhàng đập, sau đó tay hơi di chuyển, vẽ ra một đường cắt. Dao nhà Nhạc San không thích hợp làm cá, nhưng anh cũng không bị ảnh hưởng, cầm ngang dao, đưa vào giữa con cá, thịt cá béo mập đã bị cắt đôi.

Khương Vị để cá làm xong vào mâm, lại cầm lấy con khác, lặp lại động tác như vậy.

Nhạc San vốn định chụp cảnh Khương Vị mặc tạp dề, nhưng lại nhìn không được đi chụp tay anh, Cô nấu nướng vẫn luôn lộn xộn, mà Khương Vị nấu com lại rất hương thụ, thông dong lưu loát.

Lúc tay dùng sức thì có thể nhìn thấy các đốt ngón tay có lực, gân xanh trên mu bàn tay không thấy thô bạm mà lại có vẻ mạnh mẽ, cánh tay thành thạo vì dùng sức mà hiện ra cơ bắp. Biểu cảm của Khương Vị lại thoải mái, dịu dàng, tóc hơi che khuất mắt, cũng ngăn cản tầm mắt chuyên chú, khi xử lý nguyên liệu nấu ăn.

Nhạc San giờ di động lên, muốn chụp sùnn mặt chuyên chú nấu ăn của Khương Vị.

Ngay tại lúc cô ấn chụp, Khương Vị lại quay đầu, “Đừng nghịch nữa.”

“Tớ không có nghịch.” Nhạc San bỏ di động vào túi, nhìn Khương Vị cho gia vị vào ướp cá.

Trên bếp còn đun gì đó, tản ra mùi thơm mê người. Nhạc San nhìn không được đuổi cổ, nhòm sang hướng đó, “Kia là cái gì thế? thơm quá.”

“Hầm canh.” Khương Vị nói xong, thì mở nắp nồi lên, mùi thơm nồng nàn bay vào mũi Nhạc San.

Cô nhìn Khương Vị cầm thìa múc một ít, nếm thử một miếng, trên mặt lại lộ ra vẻ hương thụ.

“Tớ cũng nếm thử!” Nhạc San lập tức yêu cầu, cô vội vàng thúc giục, “Một miếng thôi, một miếng thôi.”

Khương Vị dưới sự thúc giục liên hồi của cô, múc một thìa cho Nhạc San, Nhạc San rất tự nhiên ngậm chặt thìa, để canh thơm nồng nàn tiến vào miệng.

Khương Vị nhìn động tác của Nhạc San, nhận ra mình đút cho tiểu Nhạc San ăn com đã thành thói quen, hiện giờ đổi thành Nhạc San cũng rất tự nhiên đút cho cô ăn.

Nhạc San một chút cũng không phát hiện ra có gì không đúng, cô nhú mày, cẩn thận nếm mùi vị trên đầu lưỡi, nói không ra là bên trong có cái gì, “Ngon quá, nhưng hoàn toàn không biết là ăn cái gì, nhất định là do quá ít... Cậu làm sao vậy?”

Tầm mắt Khương Vị nhìn thìa lại đứng ngốc ở đó, Nhạc San hỏi ra tiếng.

“không có gì.” Khương Vị bỏ thìa vào bồn rửa bát, lấy một cái chảo trong tủ bếp ra, bắt đầu rửa.

Nhạc San vẫn hưng phấn nói: “Còn muốn làm gì nữa?” cô hít hít mũi, “Tớ ngửi thấy mùi com.” Cô xoay người nhìn về phía nồi com điện dưới đất, “Nhảy đi, sắp có thể ăn rồi.”

Nói xong liền nghe thấy tiếng đặt chảo, rồi tiếp đó là tiếng xèo xèo phức tạp, Nhạc San rụt cổ, một lát sau mới dám dán sát vào xem.

Khương Vị đang chiên cá, cá vốn màu trắng, sau khi lăn một vòng, lập tức trở thành màu sắc mê người, hít mũi cũng thấy mùi thơm bốc ra.

Lần này Khương Vị không chờ Nhạc San lên tiếng, trực tiếp gấp một miếng cá nhỏ lên. Nhạc San không kịp đợi đĩa đưa tới, đã chủ động đi tới, cắn thịt cá nóng hổi vào miệng.

Cô hít một hơi khí lạnh, nhai thịt cá, rồi mới liếm môi, tìm hiểu mùi vị vừa rồi, giờ ngón cái lên với Khương Vị, “Ngon quá, siêu ngon luôn.”

Cái dạng này giống như đúc tiểu Nhạc San vừa ăn vừa khen, ngược lại vì lớn hơn, mà làm Khương Vị càng thấy rõ biểu cảm của cô, ánh mắt thỏa mãn, và ý cười bên khóe miệng.

Khương Vị một tay tắt bếp, tay kia nâng lên, xoa đầu Nhạc San, đột nhiên xoa được đầy tay thỏa mãn hơn là xoa tiểu Nhạc San.

Nhạc San lớn cũng có năng lực phản kháng lớn, giờ tay túm lấy cổ tay Khương Vị, lôi ra khỏi đầu mình, “Tớ nói không được xoa đầu tớ mà.”

Lông mày cô nhú lại, mắt húng vuốt tóc mình.

“Bỗng chốc không sửa được.” Khương Vị vô tội nói.

Nhạc San liếc anh một cái, miết miệng, khuôn mặt lại phồng lên.

Khương Vị còn không chưa thu tay về, nhìn không được lại duỗi sang, xoa mặt cô.

“Thật đúng là không đổi được.” Gò má mềm mại lại co dãn, lớn quả nhiên có xúc cảm và mê người hơn hẳn.

Nhạc San giận dữ, túm lấy tay Khương Vị, hung tợn cắn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Tí Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Edit: Lam Sắc

Khi Khương Vị cứu ngón tay của mình ra khỏi miệng Nhạc San, trên ngón tay đã có một vòng dấu răng màu hồng.

“Cậu đúng là một chút cũng không thay đổi.” Khương Vị cong cong ngón tay lên, “Cái tật xấu cần loạn này bao giờ mới sửa được hả?”

Nhạc San lắc đầu, đáp trả lại bằng câu nói kia: “Thật sự không sửa được.” Cô nói xong, còn không đành lòng mà lắc đầu, tầm mắt dừng trên ngón tay Khương Vị, bên trên vẫn còn dính nước miếng, càng nhìn càng thấy ngứa.

“Cậu ở ngoài cũng tùy tiện cắn người như vậy à?” Khương Vị nhìn dấu răng nho nhỏ của Nhạc San.

“Không phải ai cũng có thể kích thích sự xúc động này của tớ đâu.” Nhạc San nói xong, thì cầm lấy tay Khương Vị, lôi anh về phía bồn rửa chén, “Nhanh, tớ rửa cho cậu nhé.”

Cô vịn vòi nước, giờ ngón tay Khương Vị về phía dòng nước.

Khương Vị nhìn bộ dáng nghiêm túc của Nhạc San, nhẹ nhàng nói: “Không sao đâu, không cần rách da, không bị chảy máu.”

Không chảy máu nhưng có nước miếng mà. Nhạc San nói xong lại tỉnh táo ngẫm nghĩ lời của Khương Vị, cảm thấy có gì đó không đúng.

Người này nói chuyện vẫn luôn kỳ quái, Nhạc San suy nghĩ một chút rồi bỏ qua.

Nhạc San ăn bữa trưa rất thỏa mãn, cảm thấy đã hơi bù lại được nỗi tiếc nuối vì ăn được ít sau khi bị thu nhỏ lại. Khương Vị thích nấu nướng, coi nấu nướng như một sự yêu thích của bản thân, mọi người đều nguyện ý bỏ tâm huyết đi làm việc mình yêu thích, vì vậy dù là chọn dụng cụ trong bếp hay nghiên cứu đồ ăn, Khương Vị cũng bỏ rất nhiều công phu.

Sự yêu thích này rất tốt. Nhạc San hí hóp mắt lại uống canh.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Nhạc San rửa bát, đây là truyền thống tốt đẹp của nhà họ Nhạc: ai không nấu cơm thì người đó rửa bát. Khương Vị muốn vào giúp, nhưng bị Nhạc San từ chối, cô tự nhận là mình đang đầu tư cho bữa đại tiệc tiếp theo.

Nhưng mà cho dù Khương Vị không đến nhà Nhạc San nấu cơm cho cô, thì chỉ cần Nhạc San đến nhà Khương Vị là cũng có thể cạo cơm được.

Thu dọn phòng bếp xong, Nhạc San tới bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, cách một lớp thủy tinh cũng có thể cảm nhận được hơi nóng của bên ngoài.

“Đội trời măt rồi về.” Nhạc San nói với Khương Vị.

Khương Vị nhàn nhạt ừ một tiếng, vốn dĩ anh cũng định ở lại.

Bình thường, Nhạc San đều là ảm no thì... đi ngủ, nhưng cô cũng không thể ném Khương Vị lại một mình, còn mình thì đi ngủ được, cho nên cô ngồi vào thảm tatami, bắt đầu cắt vải.

Bộ váy búp bê này là tác phẩm để cô luyện tập, bởi vì cả tuần nay không đụng tới nó, cô luôn thấy ngứa tay. Để làm một bộ váy búp bê có thể bán ra, cô còn phải sửa chữa liên tục, bổ sung chi tiết thiếu, không hề dễ dàng gì, vì váy búp bê cần sự tinh xảo, càng cần sự nghiêm túc và nhẫn nại.

Bất chợt đã tự mở ra hình thức làm việc nghiêm túc.

Khương Vị năm nay chuẩn bị thi kiến trúc sư, cho nên luôn mang theo tài liệu bên người. Lúc anh đọc sách lại nghe thấy tiếng máy may bên tai, liền quay lại nhìn Nhạc San.

Nhạc San ngồi xếp bằng trên tatami, tóc dài tùy tiện buộc lên, xung quanh có vài sợi lờ lờ bay loạn. Tư thế cô ngồi bên cạnh bàn vĩnh viễn đều là nghiêng, vai trái nghiêng xuống, vai phải ngả về phía trước, đầu cũng nghiêng về bên trái, nên vai phải và cổ tạo ra một đường cong, tóc bên tai rơi xuống, làm cô cứ một lát lại phải gãi tay ra túm lại.

Bộ dạng nghiêm túc nỗ lực này làm Khương Vị nhớ tới Nhạc San khi làm bài kiểm tra hồi trung học, cũng là nghiêng người, đầu như muốn chui luôn vào bài kiểm tra. Nhìn từ xa như là đang làm bài tập, tới gần xem mới phát hiện là đang vẽ bừa trên chỗ trống trong bài kiểm tra. Càng là môn cô ghét thì càng nhiều hình vẽ.

Bị bắt được thì liền vội vàng lấy tẩy xóa đi, vừa tẩy vừa trốn tránh ngón tay Khương Vị định gõ đầu, miệng còn khiếu nại: “Tớ học mệt rồi, thả lỏng một chút thôi mà.”

Thời gian thả lỏng luôn dài hơn thời gian học, cho nên hơn nửa ngày đều không làm hết đề.

Khương Vị nghĩ đến đó, thì cười một cái, rồi lại cúi đầu đọc sách.

Nhạc San để váy sang một bên, duỗi thẳng hai chân, chống ngược tay lại thở phào nhẹ nhõm. Ngồi xếp bằng trong thời gian dài, vừa cử động một chút, mũi chân liền tê tê. Cô động cô một chút, gần như có thể nghe thấy xương sống kêu, hơi ngửa đầu ra sau, nhìn về phía trần nhà, sau đó nằm xuống, vừa nằm xuống thì Khương Vị đã xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Thân hình Khương Vị xuất hiện trong tầm mắt cô, Nhạc San định thần lại nhìn thì thấy quyển tài liệu dày cộp trong tay Khương Vị — trời ạ, loại tinh thần học đến chết này thật là làm người ta vui buồn lẫn lộn mà.

Nhạc San bỗng chốc ngồi thẳng người dậy, xoay người nhìn sách trong tay Khương Vị. Mang vào lúc nào nhỉ, sao mình không nhớ chứ?

Lúc Khương Vị mang theo sách đi vào, trong mắt Nhạc San chỉ có mỗi nguyên liệu nấu ăn mà thôi.

Nhạc San để bộ váy bán thành phẩm lên bàn, hơi lờ lờ kéo làn váy, đánh dấu vào chỗ có vấn đề, rồi đứng dậy, duỗi người.

Cô lấy một con búp bê ở bên cạnh lên, cẩn thận nhẹ nhàng đi tới cạnh Khương Vị, ngồi xổm bên cạnh anh, để búp bê lên đỉnh đầu, nói: “Bạn học Khương Vị Lai, bạn đang học gì mà chuyên tâm thế?”

Ánh mắt Khương Vị hơi dời lên, liền trông thấy cậu bé tóc ngắn trên đỉnh đầu Nhạc San, nghiêm túc nói: “Tôi đang thông qua việc học tập, tìm kiếm phương pháp tăng tiền lương.”

Nhạc San bỗng chốc ngẩng đầu, chế nhạo: “Oa, loại lý do để cậu trở lại cuộc sống sinh hoạt đơn giản này, thật sự là người phạm như tớ không thể hiểu nổi.”

Khương Vị cười cười, anh gấp sách lại, hơi cuộn quyển sách lại.

Nhạc San phản xạ có điều kiện giơ tay chặn đầu, cậu bé tóc ngắn lại một lần nữa ở trên đỉnh đầu cô: “Đừng gõ, đây không phải sách giáo khoa trung học của chúng ta đâu.” Nhạc San nhìn chăm chăm quyển sách mà Khương Vị muốn cuộn lại cũng phải cố sức, “Quyển sách dày như vậy, sẽ trực tiếp đập vỡ đầu tớ mất... Cậu muốn ăn não người sao.”

Lúc học trung học, Khương Vị dạy cô học thêm quả thực là một bóng ma khó mà tiêu tan. Người này nhìn thì tao nhã, dễ gần, hòa ái, có học thức, biết đạo lý, nhưng trên thực tế thì là một thành viên của phái hành động, trong tay có quyển sách nào là liền cuộn lại gõ đầu cô.

Lúc đó Nhạc San còn tổng kết xem quyển nào gõ lên đầu nhất, nhưng khi thấy Khương Vị cầm quyển sách trên tay thì cũng ngoan ngoãn hơn hẳn.

Hiện giờ nghĩ lại, sách trung học thật là mỏng mà, nếu đổi thành giáo trình đại học... Quả nhiên tri thức chính là sức mạnh.

Nhạc San nhìn thấy Khương Vị bỏ sách ra, thì mới đứng dậy, đặt mông ngồi lên sofa, lờm bừa quyển sách kia một cái: “Khi nào thì cậu mới lên tới vị trí của Hứa Công trong văn phòng cậu, trông rất uy phong.”

“Đó là sư phụ của tớ, tên là Hứa Tùng Triết, không phải Hứa Công.” Khương Vị giải thích, “Đó là kiến trúc sư, còn bọn tớ chỉ là trợ lý thôi.”

Nhạc San gật đầu, đột nhiên trong đầu xuất hiện một ý tưởng: “Thế nếu cậu trở thành kiến trúc sư, có phải người khác cũng sẽ phải gọi cậu là Công không... Khương Công, ừm, Khương Thái Công* câu cá, không xuôi tai.” Nhạc San chắc chắn hai cái, lắc đầu.

(*nhân vật nổi tiếng của Trung Quốc.)

“Đúng là không dễ nghe.” Khương Vị trầm ngâm một chút, “Cậu cũng không dễ nghe đâu.”

Nhạc Công... Nguyệt Cung...*

(*Nhạc Công /樂工/Yuè gōng và Nguyệt Cung/月宮/Yuègōng)

“Không đúng, cái này có thể giống nhau à, tớ sẽ không bị người khác gọi là ‘Công’ nhé.” Nhạc San rất có nguyên tắc, nghĩ cẩn thận một chút, hoàn toàn là ngụy biện, “Vẫn là cậu khó nghe.”

Cô cường điệu lại, rồi đứng lên: “Cậu mau xem sách tiếp đi, tớ muốn thả lỏng một chút. Cô để lại cậu bé búp bê tóc ngắn ở trên bàn với Khương Vị, tự mình cầm lấy di động, ngồi xỏm trên tatami ăn di động.

Đề bàn nhấp vẽ phác họa và một nửa bộ váy lên trên bàn, chọn một góc thích hợp, chụp một tấm ảnh. Trong ảnh, trước cái máy may màu hồng của cô là bộ váy nhỏ nhỏ, bàn nhấp thiết kế đề bên dưới, không thấy rõ chi tiết nhưng đủ để nhìn thấy đại khái, phía xa xa là chỗ vải vụn, mơ hồ chỉ có thể trông thấy màu sắc.

Nhạc San rất vừa lòng với hiệu quả của ảnh chụp, nằm sấp trên tatami, mở ra app chỉnh sửa ảnh, thử đủ mọi hiệu ứng, chọn cái hài lòng nhất đăng lên weibo.

Nhạc Sơn đại ma vương: Đang làm việc... [ảnh chụp]

Weibo đã lâu không thay đổi và không có tin tức gì mới, nổ tung một đồng bình luận.

Sức mạnh pho mát của chúng ta: Đại đại đã khỏe rồi sao?

Người mẹ mạnh mẽ không quay đầu nhìn rác rưởi: Chờ mong [vui mừng]

Bình luận không phải là hỏi thăm sức khỏe thì là chờ mong sản phẩm mới, Nhạc San chọn vài cái để trả lời, nhìn thấy có tin nhắn riêng, vì thế chọn mở ra xem.

Phòng làm việc của do. lolita: Nhạc Sơn, Nhạc Sơn, chị trả lời chim cánh cụt (QQ) của em đi, có việc.

do. Lolita là thương hiệu đồ loli nổi tiếng, đã từng hợp tác với Nhạc San. Lúc trước Nhạc San từng làm ra một bộ váy búp bê vô cùng đẹp, sau khi bán ra thì phòng làm việc này tới hỏi Nhạc San, hỏi cô có đồng ý thiết kế một bộ giống với nó không.

Mà Nhạc San cũng là một người thích loli, cũng từng mua mấy bộ váy của thương hiệu này, cũng rất hài lòng về chất lượng phục vụ của họ, có thể hợp tác thì đương nhiên cũng vui vẻ. Hơn nữa mình mặc bộ váy giống với con gái của mình, thì nhất định cũng rất tuyệt. (con gái ở đây là búp bê nhé.)

Chọn vài, hoa văn in, chụp ảnh, chọn ảnh, mỗi một công việc Nhạc San đều tham dự hoặc ít hoặc nhiều. Lúc váy tới tay, cô cũng kích động một thời gian dài.

Hợp tác cũng rất vui vẻ, nhìn thấy tin nhắn riêng của họ, Nhạc San cũng hơi nghi hoặc, lập tức mở chim cánh cụt ra.

Chim cánh cụt của cô cũng không có tác dụng gì, ngay cả thông báo cũng tắt. Trên đó có thêm vài người bạn cùng học hồi sơ trung, còn có mấy người cùng sở thích. Vì tiện cho việc trao đổi tài liệu, mới thêm cả phòng làm việc của họ.

Mở ra liền trông thấy em gái do. lolita kia đã gửi vài tin nhắn cho cô.

Đậu: Nhạc Sơn, chị ở đâu?

Đậu: Váy của chúng ta bị nhái rồi.

Đậu: Tức chết em mất!

Sau đó là một đường link, Nhạc Sơn mở đường link ra, sau mấy lần chuyển mới mở được.

Fan lolita: “trà chiều” đã được phục chế, các chị em đã đợi từ lâu mau rước em ấy về nhà đi nào. Giá cả ưu đãi, nhưng chất lượng cam đoan, tuyệt đối không kém với bản gốc. Link taobao: [Hình ảnh].

Số lượng bình luận bên dưới cũng khá khả quan, phần lớn đều là mắng.

Tôi muốn nuôi một con mèo bông: Lần đầu tiên tôi gặp cái loại “Phục chế” này đó [mỉm cười], còn muốn mặt mũi nữa không?

Vĩnh viễn không tìm thấy đường: Quả nhiên hàng nhái không bao giờ biến mất.

Xxxl: @Phòng làm việc lolita @Nhạc Sơn đại ma vương.

Âu tiểu tập: Mặc son (xuyên núi/ nhưng ở đây nghĩa là mặc đồ nhái) thì sao chứ? Sợ các người chắc?

Thần Chi Cách: @Âu tiểu tập Mặc son chính là xuyên son giáp đó, cái này cũng không biết, thì thật là thẹn với bộ váy nhái của cô đấy.

Nhạc Sơn vừa thấy đồ nhái liền thấy tức giận, ra khỏi weibo, về chim cánh cụt thì thấy Đậu còn gửi thêm mấy tấm ảnh nữa

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Ngã một cách ngu ngốc

Edit: Lam Sắc

“Ha, tức chết mất!” Nhạc Sơn xem ảnh, là nội dung cuộc nói chuyện của thuyết khách cho cửa hàng đồ nhái kia, cô nhìn hết một lượt, tức giận đến mức ngồi bật dậy.

Khương Vị nghe thấy tiếng nói tức giận của Nhạc Sơn thì đi tới bên cạnh tatami, hỏi “Sao thế?” Nói xong thì tìm chỗ gần tường ngồi xuống.

Nhạc Sơn đưa di động cho Khương Vị, nổi nóng: “Sao lại có loại người như vậy chứ, mặt quá dày luôn.”

Khương Vị xem từ đầu đến cuối.

“Cái gì gọi là ‘Đây cũng là tuyên truyền thay cho các người’ chứ. Sách lậu rõ ràng là vi phạm bản quyền, tuyên truyền cái gì mà tuyên truyền?” Nhạc Sơn đứng dậy, tức giận dậm chân, “Còn có ‘Đồng ý nhái của các người đã là cho các người mặt mũi rồi, đất như vậy ai thêm mua chứ’, thật là vô si mà.”

Loại cảm giác này giống như đứa bé vắt và nuôi từ bé bị người khác trộm mất, là ai cũng không thể nhịn được. Nhạc Sơn lúc mới kinh doanh tiệm đồ búp bê, cũng từng bị làm nhái, sau này thay đổi hình thức kinh doanh nên mới bị bọn làm nhái bỏ qua, nếu không hiện giờ đồ búp bê của cô cũng sẽ có hàng nhái.

“Hoàn cảnh của thương hiệu thời trang thật là khó khăn.” Khương Vị nhíu mày, hiện giờ anh đang xem weibo của cửa hàng nhái kia.

“Đâu chỉ là khó đâu, quả thực là hàng nhái cười lên đầu hàng gốc rồi kia, xung quanh còn có một đám người tung hô cười thật hay, thật tốt nữa.” Nhạc Sơn cắn môi, hận không thể chui vào di động, chạy tới trước mặt người thuyết khách kia, cắn chết cô ta, “Lúc trước vì người bán hàng nhái quá phạm, người mua hàng nhái lại càng quá đáng, nên cô bé chủ tiệm mới nán lòng bỏ nghề đấy.”

“Không đang ký bản quyền sao?” Khương Vị cúi đầu nhìn di động.

Nhạc Sơn nhếch miệng: “Cái này không dễ đăng ký đâu, rất nhiều thành phần không phải độc quyền, không dễ chút nào.” Sự nghiệp thời trang phát triển đến bây giờ, không thể không có sự tham khảo lẫn nhau, không thể có tình trạng anh đăng ký tay áo phồng, thì những người khác không thể làm tay áo phồng được.

“Ừm... Nhưng mà có thể đăng ký quyền bảo hộ ý tưởng, hơn nữa cậu có thể chụp toàn bộ bản vẽ của mình đi đăng ký.” Khương Vị ngẩng đầu nhìn

Nhạc San một cái.

“Chụp ảnh sao?” Nhạc San chớp mắt mấy cái.

Khương Vị gật đầu: “Tớ thấy cửa hàng này cũng nhái lại không ít váy, lượng tiêu thụ cũng không ít.” Ngón tay anh nhẹ nhàng lướt qua màn hình, “Có thể liên kết với các cửa hàng khác để khởi tố nó, liên quan đến thương hiệu lớn thì càng dễ gây chú ý, bởi thường cũng nhiều hơn.”

“Nhưng mà lên tòa rất tốn tiền, thời gian lại còn dài nữa, thời trang thay đổi nhanh như vậy, cái này còn chưa có kết quả, có khi cái tiếp theo đã bị nhái tiếp rồi.” Nhạc San bĩu môi.

“Vây thì sẽ không sáng tác nữa, thái độ bên mình càng cứng rắn, thì thái độ đối phương sẽ mềm đi.” Nghề kiến trúc không thiếu hiện tượng sao chép, nhưng bản quyền bảo vệ tương đối chu đáo, độ đá kích bên xâm quyền cũng rất lớn, “Các cậu không muốn lên tòa, thì bọn họ cũng không muốn.”

Nhạc San bị câu nói này vực lên ý chí chiến đấu, hung hăng nắm chặt tay: “Đúng vậy, chúng ta phải phản kháng lại hàng nhái, không kiện được thì cũng phải làm bọn họ sợ, không thể tha cho bọn họ được.”

Phát biểu xong sự phẫn nộ, thì bỏ nhào lên tatami cướp điện thoại để chiến đấu với chủ tiệm kia một phen, không ngờ lại trượt chân, cả người mất thăng bằng, ngã lên tatami.

Khương Vị phản ứng không kịp, nhìn cơ thể Nhạc San ngã xuống tatami, máy may ở bên cạnh cũng bị cô làm chấn động, đổ xuống bàn.

Không đợi Khương Vị hỏi han, Nhạc San đã kêu đau: “A —— lưng của tớ, đau chết mất.” Mặt cô vùi vào trong đám vải, nhưng những chỗ khác thì đều không may mắn như vậy.

Trừ đau lưng ra thì còn đau cả ngực nữa, cảm giác như cả người mình như vỡ vụn. Loại đau đớn này làm trong lòng Nhạc San chảy máu.

Trước sau đều không thể cử động được, Nhạc San nằm thành cá khô, Khương Vị quỳ bên cạnh cô, nhẹ nhàng hỏi: “Tớ xem xem có nghiêm trọng không.”

“Ồ” Nhạc San phát ra tiếng nức nở từ trong cổ họng.

Khương Vị nhẹ nhàng vén áo Nhạc San lên, lộ ra một đoạn lưng. Làn da Nhạc San rất trắng, khuôn mặt là màu trắng hồng khỏe mạnh, nhưng làn da sau lưng vì lâu không tiếp xúc với ánh mặt trời nên càng trắng hơn. Ánh sáng buổi chiều đầy đủ, ánh mặt trời cách tấm màn che chiếu vào, lại có chút ái muội. Anh lại nhớ tới cảm giác ôm Nhạc San ngày đó, mềm mại, nhẵn nhụi, như là ôm lấy một miếng bơ vậy.

Nhưng mà tấm mắt vừa chuyển liền trông thấy một mảng hồng hồng bên hông Nhạc San, lông mày lại nhíu lại. Xem ra là đụng phải góc bàn may rồi.

“Đur vị đau đớn này rất dài, có phải là bị đập vào quá mạnh không, sẽ không đập vào cơ quan quan trọng nào đó của tớ chứ?” giọng Nhạc San rầu rĩ, cô vẫn đợi mà lại không thấy Khương Vị nói gì, tự mình thì lại không có biện pháp xoay người xem, chỉ có thể lên tiếng hỏi.

“Nhìn qua thì chỉ bị đỏ thôi, còn hơi sưng nữa.” Khương Vị nói xong thì giờ tay định đụng vào bên cạnh chỗ sưng.

Ngón tay anh vừa đến gần Nhạc San, cô đã miễn cưỡng nhận ra, cơ bắp bên hông co lại, cả người cũng dịch sang một bên.

Động tác này lập tức làm cô liên tục hít hà.

“Đừng động.” Khương Vị nói xong, thì nhẹ nhàng để lại eo cô, chỗ bị thương cách xương một chút, phản ứng của cô vừa rồi có vẻ như không vị thương đến các cơ, chắc hẳn không có vấn đề gì lớn, “Chườm đá đi.”

“Nhà tớ không có túi chườm đá.” Nhạc San đáng thương nói.

Khương Vị đứng dậy, chuẩn bị đi mua.

“Nhưng trong tủ lạnh có mấy túi tương để nướng đồ.” Nhạc San cung cấp một tin tức rất có giá trị.

Nhạc San nằm sấp trên tatami nghịch di động, trên lưng là một túi tương để nướng đồ ăn. Hơi lạnh làm cô bớt đau hơn, cuối cùng cũng có tâm trạng dễ ý kiến với chủ tiệm.

Cô vẫn nằm đó cho đến khi Khương Vị làm xong com tỏi, chỗ bị thương đã tím xanh lại, mới chậm chạp đứng dậy, đỡ eo như phụ nữ có thai đi tới bàn ăn.

Vừa com nước xong thì lại quay về nằm sấp.

“Mai tớ lại đến.” Khương Vị thu dọn xong nhà bếp thì ngồi xuống bên cạnh Nhạc San.

Nhạc San ném di động sang một bên, nghiêng đầu nhìn Khương Vị: “Không cần đâu, cậu còn phải đi làm mà. Tớ đỡ hơn nhiều rồi, có thể động được, chỉ là vẫn chưa khôi phục vết thương trong lòng thôi.” Đầu lại nằm về khuỷu tay, “Không muốn động đây.”

Sao có thể ngồi đến mức bị ngã chứ.

Thanh danh một đời bị hủy bởi cú ngã đó.

Nhạc San chán nản thở dài, nhưng tầm mắt vừa chống lại Khương Vĩ, liền thần nhiên trở lại, ở trước mặt anh đã bao giờ khôn ngoan đâu, nghĩ tới đây lại thở dài nặng nề.

Nhìn biểu cảm của cô thay đổi liên tục, Khương Vĩ gõ đầu Nhạc San một cái, buồn cười hỏi: “Nghĩ gì thế?”

Nhạc San vừa quay đầu, lại vùi mặt vào khuỷu tay.

Không vì thương đến xương, Nhạc San chỉ cần dưỡng thương vài ngày là khỏe hẳn. Mà Khương Vĩ lại nhận được một hạng mục lớn, cả ngày lẫn đêm đều tăng ca, còn thâm hơn cả Nhạc San.

Chờ Nhạc San có năng lực ngồi vào máy may làm việc, thì nhận được điện thoại của lớp trưởng hồi sơ trung, nói cuối tuần muốn họp lớp, hi vọng Nhạc San có thể đến tham dự.

Nhạc San tạm thời đồng ý, cô và bạn học thời sơ trung cũng không có liên lạc gì, có người ngay cả tên cũng không nhớ, tất nhiên không muốn đi lắm, người chơi thân nhất trong lớp thì đang ở Mỹ, còn Trần Mang Đóa lại không cùng lớp với cô.

Nhạc San là một cô nhóc có hai khuôn mặt, ở trước mặt người quen thì nói không thấy điểm dừng, ở trước mặt người không quen thì nửa câu cũng chẳng nói, nhìn qua rất là dịu dàng, hướng nội.

Nhưng mà Nhạc San vẫn tìm Mang Đóa nói chuyện.

Hoài: Cái thời điểm trước không có thôn, sau không có cửa hàng này, tụ tập cái gì, cũng chẳng phải năm mới, càng không phải nghỉ hè... Nhưng mà tớ nghe nói lớp trưởng lớp cậu từ thành phố b về, chắc là muốn liên hệ tình cảm với bạn học cũ ở thành phố C, cũng cố mạng lưới quan hệ.

Nhạc Sơn đại ma vương: Sao cái gì cậu cũng biết thế?

Hoài: Tớ là ai nào? Còn cậu là ai? Lúc học sơ trung, trừ tớ ra, cậu không biết một ai hết, giống như một đũa bị tự bế vậy.

Nhạc San tự động bỏ qua lời châm chọc bí mật trong lời nói của cô ấy: Thế tớ có nên đi không, vừa nghĩ tới tụ tập đã thấy đầu to ra rồi.

Hoài: Đi chứ, sao lại không đi, cậu phải ra ngoài gặp người đi, đừng có sống như một con thú cung trong nhà nữa... Không chừng sơ trung cũng có bạn học nam lột xác thành ngọc thụ lâm phong, phát triển ra một đoạn tình cảm như mặt trăng và vào mặt trời.

Nhạc Sơn đại ma vương: ...

Luôn cảm thấy Trần Mang Đóa không có lúc nào là không có ý đồ sắm vai bà mối.

Hoài: Cậu có thể hỏi trực mã nhỏ của cậu không phải cậu ấy cùng lớp với cậu sao.

Nhạc San đã sớm nghĩ tới Khương Vĩ, nhưng gần đây anh rất bận, có thể sẽ không có thời gian tham gia.

Nhưng mà cứ hỏi một chút thì hơn.

Không có: Tớ biết. Cậu đi không?

Nhạc Sơn đại ma vương: Cậu đi tớ sẽ đi.

Khương Vĩ chỉ hơi nghĩ một chút, liền quyết định: Đi

Nhạc Sơn đại ma vương: Vậy được

Không có: Đến lúc đó tớ đến đón cậu.

Thoát khỏi weixin, Khương Vĩ ném di động sang một bên, lại lập tức làm việc tiếp, anh phải đẩy nhanh tiến độ để có thể rảnh hôm thứ bảy.

Xác định là Khương Vĩ cũng đi, trong lòng Nhạc San kiên định hơn hẳn, ngẫm lại bạn học đã nhiều năm không gặp, lại có chút chờ mong.

Loại chờ mong trong lòng này đã biến thành hành động, lúc đầu là suy nghĩ xem hôm đó nên mặc gì, để kiểu tóc nào, nhưng khi kéo tủ quần áo ra thì không thấy bộ nào thích hợp cả, đều không phải đồ thành thực, trừ váy ra thì đều là đồ đáng yêu thôi.

Mình phải mặc trông chín chắn một chút.

Bỏ qua đồ trong tủ, Nhạc San định đi dạo phố, chờ cô hạ quyết tâm đi dạo phố thì lại cảm thấy mình làm người thật thất bại. Trần Mang Đóa lại đi công tác rồi, mẹ cũng không ở đây, cô lại không hẹn được ai để đi dạo phố cùng.

Nhạc San nghĩ tới chưa mặc loại phong cách đó bao giờ, mà không thử thì không nhìn được hiệu quả, vực dậy tinh thần đi lên con đường dành cho người đi bộ. Nhưng một mình đi dạo phố thật sự rất tra tấn, không có ai đánh giá cho mình, không có ai đi cùng, ngay cả cửa hàng cũng chẳng muốn vào.

Nhạc San lại lần nữa thấy mình làm người thất bại, thật sự là bạn đến lúc cần dừng mới thấy ít.

Nghĩ tới cơ quan Khương Vị ở ngay con đường phía sau, hôm nay là thứ sáu, chắc là sẽ không bận quá, cô nhìn đồng hồ, sắp tan tầm rồi, vì thế gửi tin nhắn cho Khương Vị.

Khương Vị nhận được tin nhắn của Nhạc San lúc đang thay đổi kế hoạch trên giấy, cả tuần nay anh đều phải tăng ca, hôm nay mà không xong thì sáng thứ bảy vẫn phải tăng ca.

Nhạc Nhạc: Vị Lại à, cậu sắp tan tầm chưa? Cậu có thiếu quần áo mới không?

Khương Vị từ trước tới nay đều chưa từng lo lắng mình có thiếu quần áo hay không, nhưng xem ra Nhạc San có thiếu.

Nhạc San vừa gửi tin nhắn đi một lát, đã có hồi âm

Công chúa điện hạ đệ nhất thế giới: Cậu ở đâu?

Bỗng chốc lại hẹn được người đi dạo phố cùng, Nhạc San lại phục hồi tinh thần. Cô trực tiếp đi tới chỗ Khương Vị làm việc gặp anh, đi đến nơi thì vừa hay tan tầm

Đồng nghiệp trông thấy Khương Vị vừa đến giờ tan tầm liền sửa soạn đồ đạc, loại tư thế không tăng ca này làm người ta kính nể. Bọn họ đều chuẩn bị tăng ca suốt đêm để hoàn thành công việc, cuối tuần được nghỉ ngơi.

Bạch Bằng Viễn còn sót ruột giữ Khương Vị lại: “Khương Vị không phải cậu muốn quyết chiến với bọn anh đến bình minh sao?”

Khương Vị để lại cho anh ta một câu “Hẹn gặp lại.”

“Thật dũng cảm.”

Thực dũng cảm tan tầm, không quay đầu lại nhìn chó tăng ca (tương tự với chó độc thân).

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Tí Hon* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nếu không, tớ tự đi

Edit: Lam Sắc

Tốc độ đi đường của Nhạc San rất chậm, bởi vì cô vừa đi vừa mua vừa ăn.

Khi Khương Vị xuống dưới cửa thì đã trông thấy Nhạc San đứng bên cạnh cây liễu. Trên tay cô đều đựng đầy đồ, nhìn thấy Khương Vị thì cười với anh.

Khương Vị vừa tới gần Nhạc San, thì đã ngửi thấy mùi đồ ăn phát ra từ chỗ cô.

Nhạc San đưa bạch tuộc viên cho Khương Vị, giờ tay phải ra, lấy ra một cốc trà sữa và ống hút, đưa cho Khương Vị: “Cho cậu.”

Thuận tay lấy ra mấy hạt dẻ rang ở trong một túi khác, vừa bóc vừa nói, “Hạt dẻ bán ở trên đường này là ngon nhất thành phố C đó, hạt vừa nhỏ lại rất ngọt, tiếc là không ở gần.” Vỏ hạt dẻ phát ra tiếng vỡ, lộ ra nhân màu nâu nhạt xinh đẹp, Nhạc San bỏ vào trong miệng.

Tay cô cầm một nắm hạt dẻ, nhanh chóng bóc thêm một hạt nữa, không thèm nhìn mà giờ tay lên luôn: “Ăn hạt dẻ không?”

Một tay Khương Vị bê hộp đựng bạch tuộc viên, tay kia thì cầm trà sữa, ống hút cũng không dám được. Anh nhìn tay Nhạc San cầm hạt dẻ, hơi do dự một chút, rồi trực tiếp cúi đầu cắn.

Nhạc San vẫn luôn không thấy hạt dẻ bị lấy đi, cô đang định quay đầu hỏi làm sao, liền cảm nhận được hơi thở mềm mại phất qua đầu ngón tay, rồi đầu ngón tay trống không.

Cô đột nhiên quay đầu lại, vừa vận nhìn thấy cảnh Khương Vị cắn hạt dẻ xong ngẩng đầu lên.

Đầu ngón tay vẫn còn cảm giác nóng nóng ẩm ẩm, Nhạc San xoa xoa tay, nhìn thấy hai tay Khương Vị đều đầy, thì kêu ca: “Muốn tớ dứt cho thì phải nói sớm chứ.”

Ném vỏ hạt dẻ vào trong túi đựng rác, Nhạc San vỗ vỗ tay.

“Ăn xoài không?” Máy thử này đều mua ở trong cửa hàng hạt dẻ rang, “Ăn dứa không?”

Đều nhận được câu trả lời phủ định, cô bỏ hết vào trong một túi to, lại lấy ra một cái que xiên một miếng gà rán trong túi khác: “Ăn gà rán không?” Gà rán là cái thứ nhất mà cô mua, muốn ăn luôn lúc nóng, nếu không lớp ngoài giòn xốp sẽ bị mềm đi. Cho nên cô giải quyết gà rán ngay đầu tiên luôn, đến lúc chia cho Khương Vị thì chỉ còn vài miếng nhỏ nhỏ.

“Bạch tuộc viên của cậu?” Khương Vị ngắt lời cô.

“Gà rán sắp hết rồi, nên tớ xử lý nó trước đã.” Nhạc San cắn gà rán, mơ hồ nói, nói xong lại xiên một miếng khác giờ đến bên miệng Khương Vị.

Khương Vị không từ chối, há miệng cắn gà rán.

“Đưa đến tận miệng mới an.” Nhạc San nhìn Khương Vị, vẻ mặt ghét bỏ, “Có muốn tớ chọc trà cho cậu không.” Nói xong, thì rút ống hút ở trên tay Khương Vị xuống, xé túi bóng, điều chỉnh vị trí.

Khương Vị hạ cốc trà xuống, để Nhạc San đâm được màng bọc. Nhạc San cầm ống hút thăm dò trong không trung một chút, rồi đâm xuống. Ống hút chạm vào màng bọc phát ra tiếng kêu rất to, nhưng không có thành công.

“Hơ?” Nhạc San cầm lấy ống hút, ống hút bị đâm trượt nên hơi gấp lại, trắng trắng ở đầu.

“Đừng gấp.” Khương Vị nhẹ nhàng nói, trong giọng nói mang theo ý cười, “Nếu không thì để tớ làm cho.”

Nhạc San lắc đầu: “Ngay cả làm cái này còn không xong, thì tớ sẽ làm được cái gì nữa? Thật là thẹn với gà rán vừa ăn đó.”

Còn có cả bạch tuộc viên, hạt dẻ rang đường, dứa sấy, xoài sấy, cuối cùng cũng trở thành lực lượng vĩ đại, trợ giúp cho Nhạc San đâm được ống hút.

Khương Vị uống một ngụm, Nhạc San lấy bạch tuộc viên từ trong tay anh. Bọn họ đi tới công viên gần cơ quan, đi ngang qua sông nhỏ, đi qua một con đường là tới phố đi bộ.

Lúc đi ngang qua đài ngắm cảnh, bước chân Khương Vị hơi dừng lại, tầm mắt liếc về phía đàn chim sẻ chạy nhảy đầy trên đất. Một tuần trước Nhạc San vẫn chỉ lớn có một xú, bị chim sẻ đuổi đến mức phải chạy loạn. Nghĩ đến đây, tiếc nuôi và may mắn hỗn hợp trong lòng.

Nhạc San đi một mình về phía trước, cô rất chuyên chú đối phó với bạch tuộc viên trong hộp, một viên khá to, mất một lúc mới tìm được chỗ để cắn. Chờ đến khi cắn được miếng bạch tuộc viên thì mới phát hiện ra Khương Vị không theo kịp.

Quay đầu lại nhìn Khương Vị phía sau, lại nhìn về phía đàn chim sẻ hoạt bát theo ánh mắt anh.

“...” Nhạc San như thấy được tình cảnh chật vật lúc đó của mình.

Khương Vị lấy lại tinh thần, cười với Nhạc San.

Đúng vậy, Nhạc San tự động phiên dịch nụ cười này là cười nhạo. Ánh mắt cô nhìn chằm chằm Khương Vị, dùng sức cắn bạch tuộc viên trong miệng. Hai má phồng lên, bên miệng vẫn còn nước tương, nhìn qua vừa chật vật vừa hung dữ.

“Lúc đó sợ đúng không.” Khương Vị đi tới gần Nhạc San.

Con tức của Nhạc San đã bị chọc thủng, lại bắt đầu phun ra: “Lúc đó tớ mang thái độ thân thiết đi đùa chim sẻ, vậy mà nó lại đuổi theo tớ, coi tớ thành cái gì nhỉ... Khương Vị, nếu tớ bị chim sẻ bắt đi, giống như điều hâu bắt thả bay lên trời, thì cậu sẽ làm gì?”

“Sẽ không đâu.”

“Tớ nói là nếu mà.”

“Không có nếu.” Khương Vị hơi dừng lại, “Với cả chim sẻ cũng không nhắc nổi cậu lên đâu.” Anh dùng tay khua khua một chút, “Lúc đó cậu to thế này, chim sẻ lại chỉ to như vậy... Nếu muốn bay lên trời, thì phải là bồ câu mới được.”

“Cám ơn cậu đã nghiêm túc cẩn thận tính toán bằng khoa học cho tớ như vậy.” Nhạc San giật giật khóe môi, “Tớ không muốn lên trời đâu.”

“Nhưng mà cậu muốn bay mà.” Khương Vị mang theo ý cười, biểu cảm vẫn nghiêm trang, xem ra là vẫn chưa thoát ra được.

Nhạc San xem thường, lườm anh một cái, cắn nốt một nửa bạch tuộc viên còn lại.

Ra khỏi công viên, đi đến chỗ đông người, Nhạc San cũng ăn còn một viên bạch tuộc. Cô liếm liếm miệng, một viên to như vậy, ăn ba viên cũng đã thấy ngấy rồi.

“Ăn bạch tuộc viên không?” Nhạc San quay đầu nói với Khương Vĩ.

Khương Vĩ không cầm lấy hộp, mà đổi cốc đồ uống sang tay trái, tay phải cầm lấy cái que trong tay Nhạc San.

Nhạc San bung hộp, nhìn Khương Vĩ cúi đầu xuống, anh hơi nghiêng mặt, xiên một viên, rồi nhẹ nhàng cắn một miếng.

Hơi thở Khương Vĩ bao bọc cô, tay trái còn hơi khoác lên vai cô. Nhạc San có thể nhìn rõ đường cong xương cằm của anh, cằm và cổ tạo thành một đường cong, lộ ra yết hầu, lúc nuốt xuống, yết hầu cũng thông thả đi động theo.

Nhạc San ngừng thở, nhìn Khương Vĩ hơi dừng bước, xoay que đổi hướng của bạch tuộc viên còn thừa. Anh ăn rất thông thả, ăn xong miếng cuối cùng, mới nhận lấy cái hộp trong tay Nhạc San.

Sau đó Nhạc San vẫn không nói gì, chỉ hơi dè dặt nhìn Khương Vĩ.

“Đi thôi?” Khương Vĩ ném hộp vào thùng rác lúc đi ngang qua.

Anh không bị dính tương vào khóe miệng như Nhạc San, chỉ là liếm môi một chút thôi.

“Ừ.” Nhạc San ngơ ngác đồng ý, lại nhìn Khương Vĩ một cái nữa.

Không khí có chút kỳ lạ, cả hai người đều không nói gì nữa.

Cho đến khi đi đến phố đi bộ, len lỏi vào trong đám người,, nghe âm nhạc của các cửa hàng xung quanh, Nhạc San mới lấy lại được tinh thần.

Vào trong trung tâm thương mại, cô chuyên chọn các thiết kế có phong cách tương đối lạnh để đi thử, nhưng cuối cùng thì thua dưới nụ cười mà không nói của Khương Vĩ, buông tha cho phong cách thành thực giỏi giang của nữ cường nhân. Từ diện mạo tới khí chất của Nhạc San đều rất thanh xuân, thiên về phong cách đáng yêu, nếu mặc theo phong cách thành thực, thì trông bộ đồ như được trộm về vậy.

Aiz, lý tưởng vẫn không lay chuyển được hiện thực, yêu thích cũng bài bởi thích hợp.

Sau khi chọn đúng phương hướng, Nhạc San rất nhanh đã chọn được bộ đồ thích hợp.

Tốc độ của Khương Vĩ còn nhanh hơn, đi thẳng tới nhãn hiệu anh hay mặc, không cần thử đồ và kết hợp gì đó, nhìn trúng một bộ thì trực tiếp mua luôn. Làm Nhạc San cảm thấy mình không có đất dụng võ.

Bọn họ chỉ đi một trung tâm thương mại đã hoàn thành được mục đích dạo phố, còn không cần đến một tiếng. Mà đi dạo phố cùng con gái, thời gian tiêu phí có thể phải gấp năm sáu lần như vậy.

Nhạc San còn chưa hết hứng đứng trước cửa hàng, nhìn bầu trời dần dần tối đi. Khó được đi ra ngoài một chuyến, lại còn đến chỗ phố đi bộ nữa, nếu không ăn chơi thỏa thích thì thật có lỗi với thời gian tiêu phí trên đường.

“Chúng ta đi xem phim đi.” Nhạc San đề nghị, “Có một bộ phim muốn xem lâu rồi, nhưng đi một mình thì lại lười.”

“Được.” Khương Vĩ không từ chối, giọng anh nhàn nhạt, gần như bị tiếng ồn ào xung quanh lấn át.

Nhạc San bị kích động đi thẳng tới rạp chiếu phim. Nhưng mà bộ phim cô muốn xem đã không chiếu nữa. Mà tâm trạng muốn xem phim một khi đã xuất hiện thì khó có thể kiềm chế xuống. Nhạc San do dự nhìn bảng điện tử rất lâu, quay đầu hỏi Khương Vĩ, “Chúng ta xem bộ nào đây?”

Khương Vĩ tiện tay chọn một bộ, là phim tình cảm.

Nhạc San chưa từng xem phim tình cảm ở rạp chiếu phim, cô cảm thấy đó là việc lãng phí thời gian và tiền bạc, nhưng cái bộ phim tình cảm bị cô ghét bỏ này, vé vào đây đều đã hết.

Hôm nay là thứ sáu, lại là giờ tan tầm nên nhiều người ra thư giãn hơn.

“Bằng không xem phim kinh dị đi?” Nhạc San chỉ vào poster của một bộ phim ma trong nước sản xuất.

“...” Khương Vĩ cười với cô, “Cậu chắc chứ?”

Khương Vĩ đã từng xem phim kinh dị cùng Nhạc San một lần rồi. Phim ma trong nước sản xuất, thì mọi người đều biết rồi đó, trừ việc không đáng sợ ra thì tất cả đều cầu huyết. Thế mà Nhạc San còn bị dọa đến mức kêu ầm lên, một chút gió thổi cô lay cũng có thể bị dọa nhảy dựng lên. Mọi người trong rạp chiếu phim vốn là không sợ, nhưng nghe thấy tiếng kêu nho nhỏ của Nhạc San thì cũng bị dọa sợ. Mỗi lần cô bị dọa thì đều có vẻ rất xấu hổ. Hơn nữa Khương Vĩ ngồi cạnh Nhạc San... bị véo tay cũng rất là đau đó.

Lòng Khương Vị vẫn còn sợ hãi ần ần tay mình, kiên quyết từ chối xem phim kinh dị.

Được rồi, thực ra Nhạc San cũng chỉ nói vậy thôi. Cô ở một mình, ăn no rủng mỡ mới đi xem phim ma. Cuối cùng quyết định xem một bộ phim hoạt hình mà Nhạc San đã xem ở trên mạng, cố mà xem lại lần nữa thôi.

Mua vé xong, còn khoảng bốn mươi phút nữa mới chiếu, hai người quyết định đi ăn cơm chiều đã, rồi mới quay lại, thời gian cũng vừa vặn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Và nhỏ hơn? Và?

Edit: Lam

Bộ phim này cũng sắp dừng chiếu, lại là thứ sáu, nên không có mấy người lớn mang trẻ em đến xem. Nhạc San và Khương Vị ngồi vào chỗ ngồi, cho đến khi bắt đầu cũng không có mấy người trong rạp.

Nhạc San đã lâu không tới rạp chiếu phim, nội dung bộ phim cũng chỉ nhớ hơi hơi, nên rất nghiêm túc xem phim. Chờ đến khi cô đột nhiên tỉnh khỏi bộ phim, thì cảm thấy bên tai có tiếng hít thở rất nhỏ, thậm chí còn cảm nhận được hơi thở mong manh xẹt qua lỗ tai.

Cô quay đầu lại, Khương Vị đang dựa đầu vào ghế ngủ ngon lành, có thể là trong lúc ngủ tìm kiếm tư thế thoải mái cho mình, nên đầu dựa vào khe hở giữa hai cái ghế, xoay mặt về phía Nhạc San.

Ánh sáng từ màn hình chiếu lên mặt anh, ánh sáng thay đổi liên tục làm Nhạc San có thể nhìn rõ từng biểu cảm trên mặt anh. Lòng mày Khương Vị cau lại, đôi mắt có chút ừ ừ, tư thế ngủ không thoải mái làm môi anh hơi mở ra, tiếng hít thở hơi nặng nề mà thoát ra.

Lực chú ý của Nhạc San đã không còn ở trên bộ phim nữa, hình ảnh Khương Vị đang ngủ đã trở thành trọng điểm, còn âm nhạc trên phim và tiếng cười của những người xem khác lại trở thành bối cảnh xa xôi mơ hồ. Trong lỗ tai là tiếng hít thở của Khương Vị, trong mắt là hình ảnh một môi yên tĩnh của Khương Vị.

Cô cảm thấy mình cũng bị lây nhiễm cảm giác mệt mỏi của Khương Vị, cũng yên tĩnh hơn, không dám động đậy, hơi thở cũng nhẹ nhàng hơn, hận không thể tắt mọi tiếng động xung quanh đi, để Khương Vị an tâm ngủ.

Cậu ấy đã bận như vậy, chắc chắn là vẫn luôn thức đêm tăng ca, vậy mà còn gọi cậu ấy đi dạo phố cùng, mình đúng là quá tùy hứng rồi. Nhạc San áy náy nghĩ. Hiện giờ cô chỉ hy vọng Khương Vị nhanh tỉnh lại hoặc là bộ phim nhanh kết thúc để bọn họ có thể về nhà nghỉ ngơi thôi.

Khương Vị là đột nhiên tỉnh lại, đang ngủ mơ màng thì đột nhiên mở to mắt, hơi mờ mịt nhìn phía trước, bỗng chốc nhìn thấy Nhạc San.

Nhạc San nhìn Khương Vị giật mình mở mắt, chớp mắt vài cái mới chậm rãi ngồi dậy, nhìn ngó xung quanh, có vẻ như đang nghĩ xem mình đang ở đâu, làm gì.

Xoa xoa thái dương, Khương Vị nhìn hình ảnh trên màn hình, quay đầu hỏi Nhạc San: “Tớ ngủ bao lâu rồi?” Vừa mới tỉnh dậy, giọng anh trầm thấp, sự ừ ừ truyền ra từ giọng nói khàn khàn.

“Phim sắp hết rồi.” Nhạc San nói nhỏ, “Chúng ta đi thôi.”

Khương Vị tỉnh táo hơn nhiều, giấc ngủ vừa rồi rất có tác dụng, không hề nằm mơ, chỉ có cái cổ cứng ngắc là minh chứng cho việc anh vừa ngủ một giấc: “Xem nốt đi, không phải là sắp hết rồi sao?”

Cuối cùng cũng ra khỏi rạp chiếu phim, độ ẩm ban đêm thấp hơn, còn mang theo những luồng gió thoải mái. Phố đi bộ vào đêm mùa hạ lúc này càng náo nhiệt hơn.

“Có muốn đi sang phố ăn vặt không?” Khương Vị hỏi, đây là nơi Nhạc San rất hay đi.

Nhạc San lập tức lắc đầu: “Về nhà thôi, về nhà.”

“Thật sự không ăn hả?”

Nhạc San kiên quyết lắc đầu.

“Thế còn muốn đi đâu không?”

Nhạc San vẫn lắc đầu như trước: “Không. Về nhà nghỉ thôi... Cậu về nhà bằng cái gì?”

“Tớ lái xe mà.” Khương Vị trả lời, “Tớ đưa cậu về trước nhé.”

“Không cần đâu, tớ tự gọi xe về. Cậu lái xe về nhà là được.”

Khương Vị cúi đầu nhìn Nhạc San một cái, ánh sáng từ những cửa hàng xung quanh chiếu lên mặt cô, những đốm sáng sắc sỡ cũng không che hết sự lo lắng trong mắt cô.

Anh cười cười, nụ cười dịu dàng này như muốn hòa tan sự mệt mỏi trên gương mặt: “Lo cho cậu.”

“Cậu nhớ biển số xe, tớ về nhà an toàn sẽ gửi tin nhắn cho cậu, có gì mà phải lo lắng.” Nhạc San cảm thấy mình mới là người phải lo thì có, “Tốt nhất là cậu cũng gọi xe về đi.”

Khương Vị muốn xoa đầu Nhạc San, ý cười trong mắt anh lộ ra, trong lòng mang theo chút ngọt ngào. Anh cũng lắc đầu: “Vẫn thấy lo. Nếu cậu thật sự bị mang đi, cho dù tớ cảm tin tức của đối phương cũng chẳng có ích gì, cậu đã không còn ở bên.”

Nhạc San có chút do dự: “Có thể báo cảnh sát mà. Căn cứ vào biển số xe để theo dõi đường đi, khẳng định sẽ tìm được.” Xem ra cô rất nghiêm túc suy nghĩ xem phải ứng phó thế nào nếu bị lái xe taxi bắt cóc, “Tớ còn có thể dùng di động mở định vị, vụng trộm gửi cho cậu.”

Cô gái ngốc.

Khương Vị lắc đầu, anh giờ tay đẩy đầu cô một cái, làm cô bị lão đảo, quay đầu lại hỏi, “Sao cậu lại đẩy tớ.”

Khương Vị ấn vai cô, để cô thay đổi hướng khác: “Đi lối này.”

Nhạc San ngoan ngoãn đuổi kịp bước chân Khương Vị, một đường khuyên can, sợ Khương Vị lái xe mệt mỏi. Bị nhắc nhở nhiều lần là vừa rồi ngủ ở rạp chiếu phim đã giúp anh bổ sung tinh thần, mới không cam tâm tình nguyện im miệng.

Khương Vị đưa Nhạc San đến dưới nhà, Nhạc San nhìn Khương Vị lái xe rời đi, vẫn rất lo lắng, cả đầu đều là lái xe mệt mỏi xảy ra... Phi! Khương Vị lên đường bình an, thọ cùng trời đất.

Khương Vị lên đường bình an về nhà.

Nhưng thọ cùng trời đất thì tất nhiên là không dễ làm được.

*

Chủ nhật, họp lớp là vào buổi tối.

Khương Vị đến đón Nhạc San, lúc hai người đến phòng bao thì phát hiện là mình tới cuối cùng. Vừa đẩy cửa thì hơn mười ánh mắt đều nhìn sang, Nhạc San có chút hết hồn.

“Là lớp phó học tập và Nhạc San.” Một anh chàng có làn da hơi đen nói.

“Tớ đã nói bọn họ sẽ đi cùng nhau mà các cậu không cá cược với tớ.” Một anh chàng khác cao giọng nói.

Anh ta vừa dứt lời, thì một giọng nữ nói: “Rõ ràng như vậy, ai thêm cá với cậu.”

Nhạc San cười cười đi vào bàn, cẩn thận phân biệt cả trai lẫn gái trên bàn, cho dù phần lớn đều có thể nhận ra, nhưng cảm giác mới lạ cũng rất nhiều, dù sao cũng đã rất lâu rồi không gặp.

Còn sót lại hai ghế trống, Nhạc San và Khương Vị liền ngồi cạnh nhau.

Cô gái ngồi cạnh Nhạc San ghé sát vào cô, cười tủm tỉm nói: “Nhạc San, còn nhớ tớ không?”

“Trần Khả Tân?” Nhạc San hơi nghĩ một chút, hỏi thăm dò.

“Đúng vậy, cùng ta còn ngồi trước sau rất lâu.” Trần Khả Tân cao hứng nói, “Cậu chẳng thay đổi gì cả, nhìn phát là nhận ra luôn.”

“Cậu cũng vậy.” Nhạc San gật đầu.

Trần Khả Tân nhìn Khương Vị bên cạnh một cái, thần bí nói nhỏ: “Cậu ở chung với lớp phó học tập à.”

Đầu Nhạc San đầy dấu chấm hỏi, quay đầu nhìn Khương Vị một cái. Anh vừa lấy lý do “lát nữa phải lái xe” để khéo léo từ chối lớp trưởng mời rượu, trên mặt là nụ cười dịu dàng, vẫn giống như cậu thiếu niên năm nào.

“Không có đâu.” Nhạc San thần nhiên.

Trần Khả Tân lại càng kinh ngạc: “Tớ còn nghĩ bọn cậu vẫn luôn ở cùng nhau cơ, lâu vậy rồi, mà cậu ấy còn chưa bắt được cậu hả?” Nói tới đây, nụ cười của cô ấy liền ái muội hơn, “Lớp phó học tập vừa đẹp trai, tính cách lại tốt, cậu đúng là ý chí sắt đá.”

“Bọn tớ từ một tuổi đã luôn như hình với bóng mà.” Nhạc San cảm thấy chẳng có gì kỳ lạ cả, chẳng ai để ý đến ai mới là kỳ lạ đó.

Lúc này cô gái ở bên cạnh, trong ấn tượng tên là Ngô Hi, xen mồm nói: “Tớ cũng nghĩ bọn cậu là một đôi, đến đầu tháng ba mới biết không phải... Nếu các cậu mà yêu sớm thật, thì chủ nhiệm lớp đã sớm có hành động rồi, sao có thể để các cậu ngồi cùng bàn được.”

Nhạc San ngẫm lại, đúng là vậy. Lớp họ lúc đầu là xếp chỗ ngồi theo vóc dáng, đến đầu tháng ba thì xếp chỗ theo thành tích. Cho nên suốt một năm học, bạn cùng bàn của Nhạc San vẫn luôn không thay đổi, đều là Khương Vị.

Bởi vì mẹ Nhạc San tìm chủ nhiệm lớp, hi vọng có thể cho Khương Vị trông Nhạc San. Lúc đó Nhạc San rất mê mải truyện tranh và vẽ vời, càng lên trên lớp thì càng có linh cảm, mở sách giáo khoa và sách bài tập ra, cứ chỗ nào trống thì đều bị vẽ lên. Ít ra có Khương Vị, thì Nhạc San mới không thể không học bài vào năm cuối cùng, và thi đỗ vào trường trung học trọng điểm.

Nhắc tới cái đề tài yêu sớm mẫn cảm này, người người đều có vẻ hưng phấn. Trần Khả Tân đồng ý gật đầu, lòng còn sợ hãi nói: “Đương Thiển và Hàn Dương đã che giấu kỹ như vậy mà vẫn bị chủ nhiệm lớp phát hiện.”

“Còn có Từ Văn Văn và Trần Văn Bản lớp khác nữa.” Ngô Hi còn nói thêm, “Trần Văn Bản còn đánh nhau với nam sinh khác vì Từ Văn Văn nữa.”

“Tớ cũng nhớ, tớ cũng nhớ.” Trần Khả Tân như đang nhớ lại tâm trạng khi nghe thấy tin tức này lúc đó, cả giọng nói đều là sự kích động.

Nhạc San bê cốc nước trái cây lên nhấp một ngụm, sau mình không nhớ nữa. Tuy cô không tham gia vào tán gẫu, nhưng lại cảm thấy rất hứng thú nghe mấy bát quái thời trung đó.

Cảm giác như đang ở một thế giới sơ trung song song, không phải một thế giới giống bọn họ, mọi việc đều rất mới mẻ, thế mà mình lúc đó lại không hề biết gì.

Ừm, lúc sơ trung, Nhạc San thật sự không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ lo đọc sách giải trí. Truyện tranh và tiểu thuyết trinh thám, cứ một quyển lại một quyển. Khương Vị thấy cô đọc thì lại tịch thu, sau đó thì không còn câu kinh nữa, mà thương lượng với Nhạc San: “Cậu có thể đừng đọc loại sách này để giải trí nữa không, giá sách nhà tớ đã hết chỗ để rồi.”

“Vậy cậu trả lại cho tớ đi.” Bộ dạng không biết hỏi cái.

Sau đó Khương Vị trực tiếp đi tìm mẹ Nhạc San, cắt tiền tiêu vặt của cô, để Nhạc San không thêm nói chuyện với anh trong một thời gian dài.

Bây giờ nhớ lại cũng vẫn thấy tức giận, luôn cảm thấy chỗ tiền tiêu vặt này mà tích lũy lên thì sẽ có một khoản lớn, cảm giác như mình đã bỏ lỡ một trăm triệu vậy.

Hồi tưởng thanh xuân, chén đưa chén đẩy, đề tài cũng tự nhiên chuyển sang tình hình gần đây, hỏi đến công tác và tình trạng cuộc sống hiện tại.

Có người đi làm trong nhà nước, có người làm ở xí nghiệp tư nhân, có người tự mở cửa hàng, có cô gái kết hôn rồi thì ở nhà làm nội trợ. Nhạc San nghe xong, rất là cảm khái, bọn họ lúc đó, khẳng định là không thể ngờ được, cuộc sống của mọi người tương lai lại khác biệt như vậy.

“Nhạc San, bây giờ cậu đang làm gì thế?” Không biết là ai hỏi câu đó.

Nhạc San hơi sững sốt, cười cười: “Tớ mở cửa hàng trên mạng.”

“Cửa hàng trên mạng á?” Về mặt người hỏi rất khó tin, “Không phải cậu thi được trường đại học không tề, học thiết kế trang phục sao? Sao lại mở cửa hàng taobao thế?”

“Cũng liên quan đến thiết kế trang phục, mở cửa hàng trên mạng thoải mái hơn, hơn nữa cũng phù hợp với yêu cầu của tớ đối với công việc.” Nhạc San không hy vọng cô ấy hỏi tiếp nữa, bởi vì lúc đó cô sẽ phải giải thích cái gì là đồ búp bê, mình không phải đang chơi đùa, hơn nữa có giải thích thì đối phương cũng không hiểu được.

Trên thế giới có một loại người, luôn dùng con mắt của mình đi xem người khác. Giống như người đã kết hôn, liền hận không thể bắt tất cả mọi con chó đến độ tuổi độc thân đi tìm bạn, như là người không yêu đương, không kết hôn, sinh con thì không phải người hoàn chỉnh vậy. Có người đối mặt với cuộc sống mới, sự việc xa lạ thì luôn là thái độ bài xích, khinh miệt, từ chối đi tìm hiểu người khác, giống như trừ cách sống mà họ chấp nhận ra thì đều không phải cách sống đúng đắn.

Những người này không để ý xem mình có tốt hay không, dù sao họ luôn cảm thấy người khác không bằng họ.

Nhạc San cảm thấy mỗi người đều có quyền chọn cuộc sống của chính mình, mà nó phải mang đến cảm giác thỏa mãn, chứ không phải là dựa vào người khác đánh giá.

Lúc trước Nhạc San chọn học thiết kế thời trang, cũng định làm một nhà thiết kế trang phục. Lúc cô năm nhất cô nhận được em búp bê đầu tiên, từ đó mở ra một cánh cửa mới, từ thưởng thức đơn thuần, cho đến phối đồ cho búp bê, rồi đến tự tay thiết kế y phục. Cô cảm thấy từng em búp bê đều có linh hồn, mỗi một em búp bê ở trong tay mỗi chủ nhân khác nhau đều sẽ có mùi vị khác nhau. Cô trầm mê trong đó, đạt được sự thỏa mãn to lớn. Hơn

nữa cô cảm thấy thiết kế váy búp bê, tự mở cửa hàng trên mạng thì thích hợp với mình hơn, cuối cùng trên con đường chọn nghề, tự lệch khỏi mục tiêu ban đầu.

Cô tràn ngập sự nhiệt tình yêu thương đối với công việc của mình, nhưng có những người không thể hiểu nổi, nhất là mấy người thân thích đã có chút tuổi, luôn khuyên cô “tìm một nghề nghiệp đứng đắn” mà làm. Nhạc San từ đầu còn nghiêm túc phân tích, lựa chọn, giải thích về công việc của mình, nhưng rồi cô phát hiện, cho dù cô có giải thích kỹ càng bao nhiêu lần đi nữa, lần sau gặp mặt, cũng vẫn là “tìm một nghề nghiệp đứng đắn”. Sau này Nhạc San liền không thèm nói nữa, chỉ cười có lệ. Nhưng mà người nào muốn biết thì cô cũng rất vui vẻ chia sẻ.

Rất hiển nhiên, bạn học này không phải người muốn biết, từ cảm xúc của cô ấy là có thể nhận ra, thậm chí còn có ý muốn hỏi đến cùng.

“Vấn đề xin vay của cậu lúc trước, giải quyết xong rồi à?” Lúc này Khương Vị lại xen vào giữa hỏi.

“Giải quyết rồi.” Cô gái kia đã bị đòi lực chú ý, bắt đầu lên án bây giờ xin vay thật phiền toái.

Nhạc San nhẹ nhàng thở ra, quay đầu nhìn Khương Vị một cái, hỏi: “Cậu còn nhớ rõ cô ấy là ai à?”

“Nhớ được.” Khương Vị nhỏ giọng nói, “Tớ làm lớp phó ba năm, tên của ai cũng vẫn nhớ.”

“Vậy cậu còn biết được cả tình hình hiện tại của cô ấy hả?” Nhạc San mở to mắt.

“Mấy người họ vừa nhắc đến mà, cậu không nghe hả?” Khương Vị dừng lại một chút, “Tớ thấy cậu nghe rất nghiêm túc mà.”

“Có thể hai chúng ta nghe kênh khác nhau, tớ là kênh giải trí.” Nhạc San cười, “Ừm... Cậu là kênh đời sống.”

Cơm no rượu say, Nhạc San nghĩ rằng cuối cùng cũng có thể về. Lớp trưởng lại vung bàn tay to lên, nói là đã bao phòng karaoke bên cạnh, ai cũng phải đi, cho cậu ta mặt mũi.

Vừa nghe thấy karaoke, Nhạc San đã muốn nổ tung.

Cô hát rất khó nghe, không đúng, cô hát rất buồn cười. Âm vực hẹp, giọng cao thì không lên được, giọng thấp thì buồn cười, chỉ thích hợp đi đọc kinh niệm phật, nghe được từ karaoke mà cô họng cũng thấy đau.

Nhưng lớp trưởng đã nói đến mức đó, mà bảo không đi thì không tốt lắm, vì thế đành phải đi theo đoàn người.

“Chúng ta ngồi một lát rồi về.” Khương Vị nhìn về mặt táo bấn của Nhạc San, an ủi.

“Ừ, ngồi chỗ gần cửa, đến lúc đó tắt đèn, nhân dịp phòng tối rồi đi.” Nhạc San gật đầu.

Thật là thất sách.

Vì cái phòng karaoke kia là sofa đối diện với cửa. Đừng nói là thừa dịp phòng tối bỏ đi, cửa vừa mở ra, đèn ngoài hành lang chiếu vào, giống như cảnh Phật Tổ Như Lai xuất hiện trong Tây Du Ký vậy, biến phòng tối đen thành ban ngày, muốn không bị chú ý cũng khó.

Xem ra còn phải ngồi lâu hơn, đợi bọn họ chơi chú tâm thì mới đi được. Nhạc San ngồi trên sofa, nghe tiếng nhạc làm đầu choáng váng, bi thương suy nghĩ.

Khương Vị ngồi cạnh Nhạc San, nhưng cũng không có nói chuyện với cô, mà vẫn luôn nói chuyện với một anh chàng ngồi bên.

Người cầm microphone đã thay đổi vài lượt, Nhạc San còn không dám mở di động, sợ ánh sáng từ di động chiếu ra làm người khác phát hiện, gọi cô lên bêu xấu.

Cuối cùng không chờ nổi nữa, cô gơ tay chọc chân Khương Vị.

Không có phản ứng.

Vì thế lại đẩy một cái.

Vẫn không có phản ứng.

Nhạc San lại vỗ nhẹ mấy cái, vừa định thu tay lại, thì lại bị Khương Vị giữ lấy.

Anh cầm tay Nhạc San, nghiêng mặt tới, đèn trong phòng bao mờ mờ, cách xa là không nhận ra ai với ai, thế nhưng Nhạc San lại trông rõ ánh mắt trong suốt của Khương Vị.

“Sao thế?” Khương Vị hơi cúi đầu hỏi.

“Tớ không chờ được nữa, tớ muốn đi về.” Mấy câu này là phải nói bí mật, vì có thể truyền đạt tin tức trong hoàn cảnh ồn ào này, mà Nhạc San phải ghé sát vào Khương Vị.

Khương Vị cảm thấy có một dòng khí ấm áp thổi vào vành tai anh, ngựa ngựa, bàn tay cầm tay Nhạc San càng nắm chặt hơn, sau đó thì buông ra, rồi trả lời Nhạc San: “Chờ một lát, tớ nói nốt với Võ Đồng đã, cậu ấy có việc hỏi tớ.”

Chuyện bọn họ còn chưa nói xong, đám người đang hát đã hết hứng, còn có người đề nghị chơi nói thật hay mạo hiểm.

Nhạc San lại muốn bùng nổ.

Mấy tuổi rồi còn chơi cái này, cô không cần chơi đâu.

Nhìn Khương Vị vẫn đang nói chuyện, Nhạc San đưa túi cho Khương Vị, thừa dịp không bị kéo đi, cầm lấy di động và khăn giấy, đi ra ngoài.

Phòng karaoke giống như mê cung, Nhạc San phải hỏi đường mãi mới tìm được toilet, đi vào trong phòng vệ sinh sáng long lanh, cô chọn bừa một phòng ở giữa, vừa khóa cửa, vừa móc di động ra, lên mạng.

Mở weibo ra, đứng ngốc ở đó đợi load tin mới.

Trong chớp mắt, màn hình di động trước mặt cô biến thành màu trắng, ván cửa màu đen cũng biến thành toàn màu đen, cô bị vây trong bóng tối.

Trong khoảnh khắc đó, Nhạc San có cảm giác khó thở, cô rất vất vả mới tìm được lối ra trong đồng quần áo, quay đầu nhìn thấy bốn cầu to, bóng loáng, lại quay đầu là có thể trực tiếp nhìn thấy bức tường bên ngoài qua khe hở dưới cánh cửa.

Word mẹ! (Nguyên văn nhé. Tớ cũng không biết nghĩa là gì.)

Sao lại nhỏ đi chứ.

Lần như hai nhỏ đi còn khó chấp nhận hơn lần thứ nhất, Nhạc San suýt khóc luôn. Cô cho rằng mình đã bình thường thì sẽ không sao nữa, thế nhưng lại bị biến nhỏ lần nữa.

Sẽ không phải cả đời này đều nhỏ rồi lại to không ngừng chứ.

Cô lôi một mảnh đồ che cơ thể, tìm di động dưới đồng váy áo, rất có kinh nghiệm gọi cho Khương Vị.

Lần này gọi điện thoại có vẻ mất nhiều sức hơn, cảm thấy di động không nghe lời mình.

Không phải là rơi hỏng rồi chứ, không hay ho như vậy hả? Nhạc San nhìn màn hình, bi thương nghĩ.

Trong phòng rất âm ỉ, điện thoại kêu một lát Khương Vị mới nhận ra, vừa xem màn hình là Nhạc San gọi tới, liền nói với Võ Đồng một câu, rồi cầm theo túi của Nhạc San đi ra ngoài.

“Alo?” Trong hành lang yên tĩnh hơn nhiều, nhưng để nghe rõ giọng Nhạc San thì cũng hơi khó, “Nhạc San?”

“Khương Vị!” Nhạc San dồn sức, gào lên, “Tớ lại nhỏ đi rồi! Tớ thật là thảm mà.”

Khương Vị sững sốt, không dám chắc chắn hỏi: “Lại? Thật sao?”

“Thật đó.” Nhạc San cũng muốn khóc, “Tớ gặp phải hiện tượng cần phải cho vào sử sách đó, rất thảm.”

“Cậu đang ở đâu?” Khương Vị bối rối, sợ lúc Nhạc San biến thân bị người khác trông thấy, gặp phải việc gì bất trắc.

“Toilet nữ.”

“...”

Còn rất biết chọn chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cơ thể tôi tệ hơn, khổ ở hơn

Edit: Lam

Khương Vị cúp điện thoại, nhìn qua hai bên hành lang, tùy tiện tìm một hướng, cuối cùng gặp được một người phục vụ.

Đây là lần đầu tiên anh đến quán ktv này, bố cục giống như mê cung và ánh đèn mờ mờ, lại thêm trong lòng đang sốt ruột, không thể phân tích rõ được, liền hỏi: “Cho tôi hỏi toilet ở chỗ nào?”

(KTV là Karaok TV = Karaoke)

Cô phục vụ kia hơi nghĩ một chút, rồi nói: “Quẹo trái thì gần hơn... Đại khái là ở bên kia.”

“Cảm ơn cô.” Khương Vị gật đầu cảm ơn, đi được vài bước thì dừng lại, gọi cho Nhạc San.

Lúc Khương Vị gọi tới, Nhạc San đang ngồi trên điện thoại suy ngẫm về cuộc đời. Hôm nay cô mặc váy dài, váy dài rơi trên mặt đất xếp thành một đống rất ấn tượng. Đối với Nhạc San thì nó giống một ngọn núi nhỏ, đôi giày da cũng bị chôn trong đó, lộ ra một nửa.

Sau khi thu nhỏ lại thì càng nấn cầm với mùi thoí hơn, từng đợt từng đợt hương bay tới, làm Nhạc San đau cả mắt.

“Ông —— ông ——” Di động ở dưới mông Nhạc San rung lên, làm cô giật mình đứng dậy.

Quay đầu lại nhìn thì thấy, “Công chúa điện hạ đệ nhất thế giới” đang sáng trên màn hình.

Nhạc San dùng chân dẫm lên cái nút màu xanh, lại nhanh như chớp chạy ra chỗ khác, miễn bị dẫm nhầm, giọng Khương Vị truyền tới: “Nhạc San, cậu ở toilet nào?”

“Toilet nào á? Có hai toilet hả?” Nhạc San kinh ngạc trừng mắt, “Phục vụ chỉ nói với tớ là đi thế nào thôi, không nói là có hai toilet.”

Khương Vị đã sớm có chuẩn bị với kết quả này, vì thế lại hỏi: “Thế lúc đó người ta chỉ đường cho cậu thế nào?”

Nhạc San nhắm mắt lại suy nghĩ một lát: “Tớ ra khỏi phòng, đi sang phải, sau đó rẽ phải, quẹo trái rồi lại quẹo phải, ngay ở cuối hành lang thôi.”

May là Khương Vị học kiến trúc, dưới sự phỏng đoán của mình về bố cục ktv và sự chỉ đường không có tác dụng của Nhạc San, đã đại khái xác định được vị trí của toilet: “Cậu chờ ở đó, tớ qua đó ngay.”

Cúp điện thoại, Nhạc San thở dài một hơi, cô túm một góc váy che cơ thể của mình.

Tầm mắt đảo qua bồn cầu, đột nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác may mắn. Nếu lúc đó cô không nghịch điện thoại, mà trực tiếp ngồi trên đó.... Thì lúc thu nhỏ lại có phải sẽ trực tiếp rơi vào bồn cầu, chết chìm trong đó... Cái này không phải là thảm, mà là cực kỳ thảm.

Không được, không thể nghĩ nữa. Nhạc San che mặt, còn nghĩ nữa thì sẽ làm mất dũng khí sống sót. Cảm ơn lực lượng thần bí không để cô thảm càng thêm thảm, để lại cho cô một con đường sống.

Nhạc San cảm tạ ông trời, lại quay đầu, thì thấy bọc khăn giấy ở bên cạnh. Cô cúi đầu nhìn miếng vải đang vây quanh mình, lại nhìn qua bọc khăn giấy.

Hạ quyết tâm, kéo “làn váy” thật dài, dịch tới gần bọc khăn giấy. Cô dùng hết sức lực xé túi, rồi lôi ra một tờ khăn giấy. Trong lúc làm một loạt động tác này, miếng vải trên tay không được cố định, nên rơi xuống đất, Nhạc San mắt mê mê cố giảm sự xấu hổ xuống thấp nhất, xoay người rút nốt tờ khăn giấy ra, túm lấy mảnh vải, ngồi xuống.

Nhạc San cầm lấy một góc khăn giấy, gấp rồi lại gấp, gá thành một mảnh nhỏ nhỏ, quây quanh người. Khăn giấy màu trắng biến thành váy quây, trông giống như đang quây khăn tắm.

Cúi đầu nhìn mình một cái, Nhạc San hài lòng gật đầu, cảm thấy bộ dạng này có thể thông qua, còn rất bội phục mình có dự kiến trước, mang theo khăn giấy.

Cuối cùng Khương Vị cũng tìm được toilet cuối hành lang, anh đứng ngoài cửa, đối diện với bồn rửa tay công cộng, ngay trước mặt là một tấm gương, khuôn mặt rối rắm của anh được biểu lộ rõ ràng trên đó. Một khuôn mặt như bị táo bón, rất hợp với chỗ đang đứng.

Lúc này có một cô gái đi ra khỏi toilet nữ, rửa tay xong, đi ngang qua Khương Vị thì nhìn anh một cái. Người này đứng trông cửa toilet làm gì chứ? Thật là lạ.

Khương Vị đương nhiên cũng biết mình kỳ lạ, anh xoay người, âm thầm cô vũ bản thân, yên lặng nhấm lại lời muốn nói.

Đập nôi dim thuyền* đi đến gần cửa toilet nữ, cách vài bước thì lớn tiếng hỏi: “Xin hỏi, bên trong có ai không?”

(Đập nôi dim thuyền / Phá phủ trầm châu: Chữ Phủ là chỉ nôi, còn chữ Châu là chỉ thuyền. Nguyên ý của thành ngữ này là đập vỡ nôi và chìm chiến thuyền. Hiện nay, người ta vẫn thường dùng câu thành ngữ này để ví về chiến đấu đến cùng, quyết một trận tử chiến. Link nguồn)

Nhạc San nghe thấy giọng Khương Vị, cô quay đầu lại, nhìn về phía giọng nói, nhưng tầm nhìn không đủ, nên nằm lên trên váy, nhìn qua khe hở dưới cánh cửa, nhìn ra ngoài.

Đầu tiên, cô nhìn thấy một cặp chân mảnh khảnh đi ngang qua trước mặt mình, sau đó thì nghe thấy giọng của một cô gái, giọng của cô ta đầy sự nghi ngờ: “Anh muốn làm gì?” Cô ta nghi ngờ nhìn Khương Vỹ, ánh mắt như đang nhìn một tên biến thái.

Khương Vỹ nhìn cô gái đứng ngoài cửa toilet nữ, hắng giọng: “Chào cô, tôi là nhân viên, có khách báo toilet có chút vấn đề, tôi muốn vào kiểm tra.” Anh cảm thấy mặt mình hơi nóng, nhưng vẫn phải giữ vững bình tĩnh.

“Xin hỏi, cô có thể giúp tôi kiểm tra xem bên trong còn ai không?” Trên mặt Khương Vỹ là nụ cười tiêu chuẩn, làm cô gái này thả lỏng cảnh giác.

Cô ta nhìn ra phía sau, nhìn lướt qua một cái: “Chắc là không có ai đâu... Bên trong còn ai không?” Cô ta lùi lại mấy bước, hỏi về phía mấy căn phòng.

Có có. Nhạc San gật đầu như điên.

“Không có ai nói gì, chắc là không còn ai đâu.” Cô gái kia nhìn Khương Vỹ, “Vậy tôi ra ngoài trước.”

“Cảm ơn cô.” Khương Vỹ mỉm cười nhìn cô ta rửa tay rồi đi, rồi bước chân đi vào toilet nữ.

Khi anh bước chân vào thì hơi khựng lại, thế mà mình lại đi vào toilet nữ, trong đầu anh phảng phất có một đoạn nhạc bi tráng vang lên.

Đây là một bước chân mang tính lịch sử, Nhạc San trở mắt nhìn Khương Vỹ đi vào. Sau khi anh vào thì đóng cửa lại, nhìn sau cửa —— trống trơn, không có cái biển “Đang dọn vệ sinh” hay “Tạm dừng hoạt động” nào cả, vì thế đóng cửa lại, khóa trái.

“Nhạc San?” Khương Vỹ vừa gọi Nhạc San, vừa đi vào trong, đẩy cửa ra xem có Nhạc San hay không.

“Tớ ở đây, tớ ở đây.” Nhạc San sốt ruột trả lời, nhưng giọng cô rất nhỏ, Khương Vỹ không thể nghe thấy được.

Dưới sự nóng vội, giữ chặt váy giấy của mình, hơi cúi đầu, chui qua khe hở, dẫm lên bậc cao, ngẩng đầu.

Khương Vỹ cũng đang gõ đến cánh cửa này, toàn bộ toilet chỉ có mỗi cánh cửa này không mở được, tầm mắt anh hạ xuống, thì thấy Nhạc San đang ngẩng cao đầu.

“...”

“...”

Hai người tiến hành trao đổi ánh mắt trong vài giây, điện sóng não khơi thông.

Khương Vỹ ngồi xổm xuống, anh phải cố gắng cúi sát người thì mới có thể đến gần Nhạc San một chút, nghe cô nói chuyện.

Nếu lúc này có người đột nhiên đi vào, thì Khương Vỹ sẽ bị coi là biến thái mà đuổi ra, tư thế này đặc biệt biến thái, cực kỳ biến thái.

“Vỹ Lai à ~” một câu này của Nhạc San đã bao gồm toàn bộ cảm xúc trong đó.

Khương Vỹ nhìn cô mấy cái, mới nói chuyện: “Cậu thật sự nhỏ đi à, sao cậu lại nhỏ đi?”

“Tớ cũng không biết.” giọng Nhạc San càng nhỏ, Khương Vỹ phải rất dụng tâm mới nghe rõ được. Anh vươn tay, để bên cạnh, “Lên đi.”

“Khoan đã.” Nhạc San xua tay, xoay người chui về phòng. Chỉ một lát sau, cô đẩy ra một bọc khăn giấy, lại đẩy di động của cô ra, để lại một câu: “Lau đi.” Rồi lại quay lại.

Khương Vỹ lau di động một chút, rồi nhét vào túi: “Nhạc San?”

Lúc này Nhạc San mới lòi một góc váy hôm nay cô mặc, tư thế giống như một người kéo con thuyền, vác mảnh váy qua vai, một tay lôi kéo, một tay giữ váy giấy, chui ra.

Váy rơi xuống nền toilet, cho dù có giặt tám nước, Nhạc San cũng không định mặc lại, nhưng cô cũng không thể để váy lại. Cửa khóa, nếu nhân viên thấy lạ, phá cửa đi vào, chỉ thấy một bộ váy, không thấy người đâu, không chừng sẽ lên đầu đề báo đời sống « cửa phòng khóa trái, chỉ còn lại quần áo, cô gái biến mất một cách thần bí trong toilet nữ ». Nếu mà làm lớn, bị tra theo quần áo... Dừng! Lại nghĩ nữa thì sẽ đánh mất dũng khí sống sót.

Khương Vỹ tóm lấy cái váy, cùng với tiếng kêu của Nhạc San “Bên trong còn giày, còn giày nữa.”, lòi váy ra, giày ở trong váy cũng lạch cạch rơi ra ngoài.

Anh đứng dậy, tóm váy lại, định sửa sang lại rồi cất đi. Ngay khi anh gỡ ra, trong váy lại rơi ra hai thứ nữa.

Nhạc San nhìn qua đồ rơi trên mặt đất, che mặt lại, chỉ còn hai lỗ tai đỏ ửng lộ ra ngoài.

Khương Vỹ cũng nhìn theo —— là áo lót ren màu trắng của Nhạc San và một cái quần lót —— tầm mắt anh vừa tiếp xúc thì đã lập tức tránh đi.

Nhưng dù có ngại đi nữa, thì anh cũng chỉ có thể nhặt lên. Anh ngồi xổm xuống, ngón tay nhặt hai thứ nhỏ bé đó lên, để vào giữa váy dài, cuộn thành một

gối đồ nhỏ, ôm trên người. Lại cầm lấy đôi giày, để Nhạc San vào lòng bàn tay.

Bình phục lại nội tâm đang dậy sóng.

Khương Vị đi đến cửa, mở khóa, trong tay trong lòng có nhiều thứ, nên động tác mở cửa của anh có hơi kỳ quái.

Lúc anh đứng ở cửa, vừa vặn có một cô gái xuất hiện, cô ta đứng ngốc ở đó, không hề nhúc nhích nhìn Khương Vị. Nhìn anh ôm bộ váy trắng, tay cầm giày da, trên vai còn treo một cái túi xách nữ.

“...” Khương Vị hơi nghiêng đầu, nhanh chóng rời khỏi đó.

Tầm mắt cô gái kia nhìn theo Khương Vị rồi đi, cho đến khi hoàn toàn không nhìn thấy nữa, trong đầu chỉ còn một từ: tra Nhạc San vestite (đàn ông mặc đồ phụ nữ và ngược lại.)

Khương Vị thật oan uổng, anh không còn tâm trạng để chào hỏi bạn học cũ, bước chân vội vã, đi thẳng đến chỗ để xe, ném tất cả những thứ trong lòng vào ghế sau, để Nhạc San lên ghế bên cạnh, rồi mới ngồi tại chỗ xấu hổ.

Đã kích liên tiếp làm anh không biết nên dùng tâm trạng gì để nói về việc này.

Anh ngồi một lát, mới hơi bình tĩnh lại, tóm lấy Nhạc San, bỏ cô vào trong chỗ để đồ.

“Ồ?” Khương Vị nhìn Nhạc San đứng trong đó không nhìn thấy đầu, thì sững sốt, lại nhặt cô ra, để cô đứng trong lòng bàn tay, dựng thẳng ngón cái lên, không ngừng khua tay múa chân.

“Lại làm sao?” Nhạc San hỏi.

Lúc trước quá sốt ruột và khản trương, Khương Vị không chú ý tới, anh nhếch môi: “Nhạc San... Cậu có vẻ càng nhỏ hơn.”

“Tớ vốn đã nhỏ rồi mà.”

“Không, ý tớ là, còn nhỏ hơn lần trước.” Khương Vị nói xong thì để điện thoại vào bên cạnh Nhạc San, “Nhỏ hơn một nửa.”

Nhạc San quay đầu nhìn di động của mình, lần trước còn cao bằng, bây giờ còn nhỏ hơn cả di động.

Nhạc San bị mây đen bao phủ không nói lên lời.

Cả người cô đều bị cảm xúc tuyệt vọng bao phủ: Minh càng ngày càng nhỏ, lần sau sẽ không nhỏ thành hạt nhân nguyên tử chứ... Không, cứ theo tiến độ này, chẳng lẽ mình sẽ biến thành một di tích?

Não cô như có những vòng tròn lớn lớn nhỏ nhỏ không ngừng xoay theo quỹ đạo, cuối cùng chạm vào nhau, phát ra tiếng vang rất to, trong lỗ tai đều là tiếng vang chỉ mình cô mới nghe được: Có phải có một ngày mình sẽ biến mất không?

Khương Vị cũng rất tuyệt vọng, anh còn muốn dựa vào sự nỗ lực của mình, để Nhạc San nhận ra mình khác biệt, sớm ngày tấn công Nhạc San... Nhưng mà cô lại bị thu nhỏ, có một số việc, có một số lời, không thể làm được với Nhạc San tí hon.

Nhạc San và Khương Vị tâm tình phức tạp nhìn nhau, không biết nói gì, chỉ còn nước mắt chảy quanh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Tí Hon* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Edit: Lam

Nhạc San ngồi trong lòng bàn tay Khương Vị, tay anh hơi khum lại, ngón tay dựng thẳng lên, lòng bàn tay lõm xuống, để Nhạc San hoàn toàn lọt thỏm ở trong, còn có thể nằm với tư thế thoải mái.

Nhạc San ngẩng đầu nhìn tay Khương Vị: Minh còn nhỏ hơn cả ngón tay cái của Khương Vị. Rõ ràng đã biến lại bình thường rồi, sao lại bị nhỏ đi chứ? Chẳng lẽ là do câu nguyện chưa hết hiệu lực? Thời gian bảo hành dài như vậy hả?

Bọn họ đã về đến nhà, Khương Vị bế Nhạc San đi qua gara. Lúc đi đường, bàn tay đang đưa theo bước chân, Nhạc San cảm thấy mình đang nằm trên một cái võng, đầu óc vốn đang suy nghĩ, lại không có tiền đồ lộn xộn theo.

“Không được, phải giữ vững tinh thần!” Nhạc San đột nhiên ngồi dậy, hai chân cọ vào lòng bàn tay Khương Vĩ, để mình có thể tập trung suy nghĩ tiếp.

Khương Vĩ cảm thấy lòng bàn tay bị gãi nhẹ, loại tiếp xúc như có như không này làm lòng bàn tay như đụng phải lông rậm, cảm giác ngứa ngứa len lỏi lên trên người, anh hơi rùng mình một chút.

Nhạc San cảm thấy như có động đất, làm cô ngã lộn trong lòng bàn tay, đứng dậy, ngẩng đầu nhìn Khương Vĩ.

“Xin lỗi nhé.” Khương Vĩ cúi đầu nhìn Nhạc San, nói xong thì chụm tay lại chặt hơn, để tránh Nhạc San ngã xuống qua khe hở.

Nhạc San không nói gì, chỉ ngơ ngác nhìn Khương Vĩ, nghĩ thầm: Nhìn cậu ấy như vậy, lớn như vậy, giống như đang nhìn một địa danh du lịch, là cái gì nhỉ?

Cho dù không có ngủ mất, thì Nhạc San cũng bắt đầu suy nghĩ miên man.

Cuối cùng cũng đến cửa nhà, Khương Vĩ cầm chìa khóa lên mở cửa.

Nhạc San đột nhiên hô to một câu: “Đúng rồi! Lạc Sơn Đại Phật!” Cô ngẩng đầu nhìn Khương Vĩ một cái, mím môi gật đầu tán thành.

(Lạc Sơn Đại Phật, còn gọi là Lăng Vân Đại Phật hay Gia Định Đại Phật, là tượng Phật bằng đá cao nhất thế giới.)

Sau khi cô càng nhỏ hơn, thì giọng nói cũng nhỏ theo, Khương Vĩ căn bản không nghe rõ cô nói gì. Bằng không, lấy sự hiểu biết của Khương Vĩ đối với Nhạc San, chỉ cần một từ ngữ và một ánh mắt, là hoàn toàn có thể đọc được suy nghĩ hiện giờ của Nhạc San —— đến lúc đó anh lại phải dè dặt sự xúc động muốn ném Nhạc San cho Đại Mao ăn.

Đại Mao vẫn như mọi ngày, ngồi chờ ở cửa, thấy Khương Vĩ vừa vào cửa thì liền đuổi theo anh. Đại Mao thông minh ngay lập tức đã phát hiện ra sự tồn tại của Nhạc San, nó có vẻ càng hưng phấn hơn, thậm chí còn đụng vào Khương Vĩ.

Khương Vĩ vỗ vỗ đầu Đại Mao, trấn an nó một chút,, ngồi vào sofa, thả Nhạc San sang bên cạnh.

Nhạc San lập tức xông tới di động của mình, cô một tay che cổ, một tay ấn di động. Nhỏ hơn thì sử dụng di động cũng khó khăn hơn. Lúc đó cảm thấy dùng di động khó hơn không phải là ảo giác, cũng không phải di động bị hỏng, mà là mình quá nhỏ, di động khó cầm ứng được.

Để di động dựa vào sofa, mở Baidu ra, tìm kiếm các từ mẩu chốt: Đột nhiên thu nhỏ, cầu nguyện thu nhỏ. Không có đáp án, kết quả tìm được đều là bài văn của học sinh tiểu học —— tưởng tượng sau khi mình thu nhỏ lại và làm bạn với nhân vật hoạt hình.

Nhạc San ghét bỏ thoát ra.

Ngay khi cô định đứng dậy, Đại Mao lại bỏ nhào về phía sofa, thiết tha nhìn Nhạc San.

Nhạc San bị lực đàn hồi của sofa bắn lên rồi lại rơi xuống, nằm bẹp trên sofa: “...”

Thân thể thật yếu ớt. Nhạc San nhìn cái miệng to của Đại Mao, xoay người, chạy đến bên móng vuốt của nó, giơ tay vỗ vỗ, tay vừa giơ ra đã lọt thỏm trong lớp lông của Đại Mao.

Cô thật sự là quá nhỏ, nhỏ đến mức Đại Mao cũng không thể liếm được cô.

Ở chung hơn một tuần, Đại Mao đã coi Nhạc San là bạn thân, lại một tuần không gặp, tình cảm nhớ mong nhanh chóng được biểu đạt thông qua việc vẫy đuôi. Nhạc San cũng không còn sợ Đại Mao như lúc mới thu nhỏ nữa, dù sao nếu Đại Mao muốn ăn cô, thì đã ăn lâu rồi, lần trước ăn òn có nhiều thịt hơn lần này.

Nhạc San nằm dựa vào chân trước của Đại Mao, nằm thành tư thế của Cát Ưu, cọ cọ vào lớp da lông mềm mại phía sau, nặng nề thở dài.

Khương Vĩ nhìn thấy Nhạc San và Đại Mao ở chung vui vẻ như vậy, thì đứng dậy đi vào bếp, rửa mấy quả táo. Anh để táo vào đĩa đựng trái cây, lấy một con dao gọt hoa quả ra.

Nhạc San lập tức rời khỏi Đại Mao, tới gần Khương Vĩ, giơ hai tay ra.

Khương Vĩ theo thói quen nhìn Nhạc San một cái, vừa vặn trông thấy tư thế muốn ôm của cô, chỉ có thể giơ tay ra. Bởi vì vấn đề về tư thế, cái váy giấy vốn chỉ hơi ổn định đã có xu thế trượt xuống, tay Nhạc San vừa giơ lên, lại lập tức bỏ xuống, để váy trên ngực lại.

Cô nâng cao chân, bỏ lên tay Khương Vĩ, ngồi thăm bay, lại rơi xuống bàn trà. Đi chân trần trên bàn trà lạnh lẽo, Nhạc San dậm chân một cái, rồi chạy vọt tới bên đĩa trái cây, dùng sức hít một hơi hương táo thơm ngát.

Khương Vĩ đổ một chén nước ấm ra để cho Nhạc San rửa tay, rồi lại nhìn cô giơ tay ra sờ quả táo bóng loáng.

“Quả táo này có thể ăn một năm” Nhạc San cọ cọ vỗ quả táo, quay đầu nhìn về phía Khương Vĩ.

Sofa cách bàn trà rất gần, anh hơi cúi người, hai chân tách ra, đầu gối để cạnh bàn trà, hai tay để trên đùi, tay để trên không trung, một tay cầm táo, một

tay cầm dao gọt hoa quả, chuyên chú gọt vỏ.

Nhạc San chạy xuống dưới quả táo, ngửa đầu nhìn vỏ quả táo càng ngày càng dài, càng ngày càng gần mình, mùi thơm của táo xông vào mũi, Nhạc San ghé sát vào ngửi, rồi giờ tay túm lấy một đầu, lùi về sau.

Vỏ càng gọt càng dài, cô càng lùi càng xa, giống như đang cầm một sợi chỉ, mà Khương Vị cầm quả táo, ở đầu bên kia sợi chỉ.

Khương Vị gọt nốt một chút vỏ xuống, ngón cái hơi đẩy chút vỏ dính trên dao, vỏ lập tức rơi xuống, rơi lên trên bàn trà. Cong cong như con rắn, Nhạc San vui vẻ chạy tới điều chỉnh hình dạng.

Khương Vị lấy ra một tấm kính cắt hoa quả dưới bàn trà. Đây là Nhạc San mua cho anh, cái thớt nhỏ hình tròn, ở giữa là hình trang trí màu lam. Anh cẩn thận cắt táo.

Chờ Nhạc San chơi chán rồi, ngửa tay liếm nước táo trên vỏ dính ra tay, Khương Vị đã cắt xong táo.

Anh đưa cho Nhạc San một miếng nho nhỏ, mỏng như tờ giấy.

Nhạc San giơ hai tay lên nhận, tìm một chỗ ngồi xuống, cười cười cắn một miếng. Táo vốn không nhiều nước như các loại quả khác, nhưng Nhạc San cắn một miếng, trong miệng đều là mùi thơm của táo, nhai một chút là thấy nước táo ngọt ngào.

Cô nhanh chóng ăn hết một miếng, ngừng đầu nói với Khương Vị: “Khương Vị à ~”

Khương Vị chỉ có thể trông thấy bộ dáng Nhạc San như đang nói chuyện, chứ không thể nghe thấy tiếng của cô. Anh cúi người, để đầu lại gần Nhạc San, lỗ tai ghé sát vào cô.

Nhạc San còn không to bằng tai Khương Vị, cô đứng dậy, giơ tay bắt lấy vành tai Khương Vị, cảm giác hơi mát và mềm mại. Nghiêm túc nói về phía lỗ tai anh: “Cậu có cảm thấy tớ nhỏ đi thì rất tiết kiệm tiền ăn không?”

Giọng cô rất tự hào, bởi vì bình thường cô vẫn luôn thích mua các loại đồ ăn vặt nhập khẩu, cho nên nói đến tiết kiệm tiền ăn, cô rất là vui vẻ.

Khương Vị ngồi thẳng dậy, anh nhìn thân hình nhỏ bé của Nhạc San, nhếch miệng. Tuy ăn được ít, nhưng vì để cho cô dễ ăn, tiền công của anh càng cao hơn.

“Cậu không nghĩ đến vì sao cậu lại thu nhỏ hả?” Khương Vị lại cắt một miếng táo, để lên đầu ngón tay rồi đưa cho Nhạc San.

Nhạc San nhận lấy, cắn một miếng, lông mày nhếch lên, vẫy tay với Khương Vị, muốn nói nhỏ.

Khương Vị lại nghe lời ghé tai vào chỗ Nhạc San.

“Có thể lời cầu nguyện chưa hết hiệu lực.” Nhạc San nói ra một câu trả lời, “tớ cũng không biết được, nhưng tớ cảm thấy còn có thể biến lại.”

Khương Vị lười động nhiều, trực tiếp giữ nguyên tư thế, hỏi tiếp: “Vậy nếu cậu lại nhỏ tiếp thì sao?”

“Vậy tớ sẽ thừa dịp lớn mà chuẩn bị gì đó cho khi biến nhỏ, như vậy thì có đột ngột tớ cũng sẽ không lo sợ nữa.” Nhạc San nói xong, còn tự gật đầu khen mình. “Cải thiện điều kiện sinh hoạt của mình, đề cao chất lượng cuộc sống.”

Cho nên cậu cứ chuẩn bị to nhỏ như vậy cả đời sao? Khương Vị bội phục năng lực thừa nhân của Nhạc San.

“Tớ cảm thấy tớ phải đi lễ phật.” Biểu cảm đau khổ, “Loại hiện tượng này căn bản là siêu nhiên, không thể giải quyết được, vậy thì liền thuận theo ý trời đi.”

Loại tư tưởng này thật khiến người ta sợ hãi. Khương Vị dờ khóc dờ cười, nhưng anh thật sự không tìm thấy biện pháp giải quyết.

“Đúng rồi, cậu quá nhỏ, đồ lúc trước không mặc vừa.” Khương Vị đột nhiên nhớ tới, “Làm sao bây giờ? Cậu cũng không thể mỗi ngày một tờ khăn giấy được.”

Nhạc San bày ra một bộ mặt nướp đáng. Khương Vị còn chưa kịp ngồi thẳng người, cô đã chạy quanh đầu Khương Vị mấy bước, chống lại ánh mắt anh, bày ra biểu cảm ủy khuất, đáng thương.

“Tớ không làm được.” Khương Vị nhắm mắt lại, lạnh lùng từ chối Nhạc San, “Tớ còn chưa cảm kim bao giờ.”

Nhạc San cũng thấy như vậy là làm khó Khương Vị, hơi suy xét một chút: “Tớ quen mấy cô bé làm đồ búp bê, không thì tớ liên lạc với họ, làm mấy bộ theo yêu cầu, theo kích cỡ của tớ, còn mấy ngày nay cứ dùng tạm khăn giấy đi.” Cô tạm dừng một chút, “Kỳ thực theo kinh nghiệm lần trước, chắc cũng chỉ một tuần mà thôi, tớ có thể tạm chấp nhận khăn giấy.”

Tớ không chấp nhận được. Khương Vị đứng dậy, giơ tay xoa Nhạc San một chút.

Ngón tay anh đã chặn lại cả mặt Nhạc San. Bởi vì lực công kích quá lớn, Nhạc San đẩy nửa ngày, ngay cả chỗ để cắn cũng không tìm được.

Khương Vị đứng dậy, vào phòng ngủ thay đồ.

Nhạc San chạy đến bên đĩa táo đã cắt xong, nhặt một miếng vừa vặn, ôm lên cắn. Hôm nay có quá nhiều chuyện buồn, làm bụng cô đều trống rỗng.

Cô vừa ăn vừa ngồi dựa vào đĩa đựng hoa quả.

“Uông Ô!” Đại Mao vẫn luôn chạy quanh bàn trà, trông thấy chủ nhân đi mất, thì rất vui vẻ kêu một tiếng với Nhạc San, đầu cũng ghé vào cọ. Đầu đập vào cái chén vừa rồi Nhạc San rửa tay.

Cái chén đổ xuống, nước bên trong đổ uống đầu Nhạc San.

“Á!” Nhạc San ướt sũng, mặt mũi đều là nước, cô lau mặt mình một cái, miễn cưỡng vớt được hai mắt. tóc dài cũng ướt, dính sát trên người.

Cô sợ run cả người, cảm thấy trên người hơi nặng, còn đang trượt xuống. Cúi đầu nhìn, hoảng sợ kêu lên, “A a a, váy của tớ tan rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Khi nào

Edit: Lam

Giấy vệ sinh hút no nước thì vừa nặng vừa trơn, Nhạc San dùng hết sức lực cũng không thể ngăn cản nó trượt xuống, cuối cùng rơi xuống bàn. Trên người Nhạc San vẫn còn dính nước, cô rung mình một cái. Trông thấy cửa phòng ngủ của Khương Vị mở ra, cô lập tức xoay người, phi đến đĩa hoa quả, núp ở phía sau.

Lúc Khương Vị thay áo ngủ, thì nghe thấy tiếng trong phòng khách, chỉ cho là Đại Mao làm sao đó. Sau khi thay xong quần áo, mở cửa ra thì thấy, Nhạc San đang nông trần chạy trốn —— thật ra thì Nhạc San nhỏ như vậy, anh cũng không nhìn thấy cái gì, nhưng có mặc đồ hay không thì vẫn có thể nhận ra được.

“...”

“Hắt xì.” Nhạc San hắt xì một cái, cô cuộn tròn người lại, xoa xoa mấy chỗ nổi da gà trên người, quay đầu nhìn xung quanh. Cách đó không xa có hai hộp trà, hình tròn tròn, trên nắp có một sợi dây trang trí.

Nhạc San nhìn chằm chằm sợi dây đó, lại phi nhanh tới đó, vùi người vào giữa sợi dây. Sợi dây rất to, đủ để che hết người cô, chỉ lộ ra một đoạn chân. Nhạc San xoay người trong đó, gạt mấy sợi tơ, thò đầu ra.

Đập phải ánh mắt phức tạp của Khương Vị: “...”

Đại Mao tự biết mình gây họa, để lại một đống lộn xộn, chạy vào ban công, ngồi trong ổ, úp mặt vào tường sám hối. Khương Vị thu dọn xong hiện trường, lấy một cái khăn tay trong phòng ngủ, đi tới gần hộp trà: “Ra đây.”

Nhạc San nhào vào trong tay Khương Vị, được bao bọc trong vải làm cô cảm thấy ấm áp hơn hẳn.

Khương Vị nhìn Nhạc San nhích tới nhích lui trong chiếc khăn tay, thì đứng dậy đi vào toilet. Lúc đi ra, Nhạc San đã bọc người xong. Cô bọc mình như đang đóng gói đồ, bọc rất kín, chỉ lộ ra mỗi khuôn mặt nho nhỏ.

“Đi tắm đi.” Khương Vị xòe tay ra với cô.

“Ồ.” Nhạc San cẩn thận đứng dậy, trèo lên tay Khương Vị.

Khương Vị đã có kinh nghiệm, nên chuẩn bị đồ rất đầy đủ, nhưng cái bồn tắm to kia không thể dùng được nữa. Không biết anh lấy ở đâu ra một cái nắp, để nước ấm vào đó, như một cái bồn tắm.

Sau khi Khương Vị đi ra, Nhạc San thò chân vào trong bồn tắm, độ cao của nước chỉ đến ngực Nhạc San thôi, độ ấm vừa phải làm cô thoải mái thở dài.

Bình thường bỏ đi 5cm hầu như không thấy khác biệt, nhưng từ 10cm xuống còn 5cm thì thật sự là một khoảng cách, ngay cả chất lượng cuộc sống cũng giảm xuống.

Nhạc San bấu môi tắm rửa xong, lăn qua lăn lại mấy cái trên khăn lông, lại bọc lại bằng khăn tay. So với khăn giấy, thì khăn tay thoải mái hơn hẳn, nhưng

một chiếc khăn tay to như vậy treo trên người, thì thật là bất tiện.

Khương Vị gọi cho lớp trưởng, xin lỗi vì việc mình và Nhạc San đi mà không nói. Nhìn đồng hồ, rồi mang Nhạc San ra, để lên trên giường. Từ ktv về cũng không còn sớm, hôm sau còn phải đi làm, nên Khương Vị tắm qua một chút. Lúc đi ra thì thấy Nhạc San đã nằm trên giường ngủ mất, cô gấp khăn tay lại, nhét mình vào giữa, trông như vậy thì càng nhỏ hơn.

Đầu ngón tay anh cọ cọ vào tóc Nhạc San, cảm thấy tóc đã hơi khô thì mới kéo khăn tay, để Nhạc San nằm bên cạnh gối.

Một đêm vô mộng.

Lúc Nhạc San tỉnh dậy, Khương Vị đã chạy thề dục về. Mùi thơm của bữa sáng bay qua phòng khách chui vào phòng ngủ nhưng cũng không hề giảm bớt sự mê hoặc của nó. Nhạc San sờ bụng mình, tức thì cảm thấy tay chân mềm nhũn, không nhúc nhích nổi.

“Hôm nay đi làm cùng tớ hả?” Lúc ngồi ăn, Khương Vị hỏi.

Nhạc San vội vàng nuốt miếng thịt hun khói nhỏ trong miệng xuống, lắc đầu thật mạnh: “Tớ không đi đâu. Bộ dạng này không thể đi ra ngoài được.” Như thế này khác nào ở trần chạy ngoài đường chứ?

“Nhưng cậu ở nhà sao được?” Khương Vị cau mày, nghĩ tới đã thấy lo lắng rồi.

Làm một trạch nữ bí mật, có ăn có uống có wifi, một mình cô ở nhà cũng không có vấn đề gì cả. Khương Vị lo lắng đi làm, Nhạc San ở trong ổ mèo, nằm trên cái đệm mềm mại, bắt đầu xem phim. Đại Mao không chịu cô đơn cũng mò tới, nằm bên cạnh ổ mèo, đặt miệng trên đệm, xem phim cùng Nhạc San.

Đợi đến khi Khương Vị lo lắng không yên đi về, Đại Mao vẫn như ngày thường ngồi ngoài cửa đón anh, còn Nhạc San vẫn nằm trong ổ mèo, còn không thèm thò đầu ra chào hỏi.

Đột nhiên thấy mất mát là sao nhỉ?

Lúc chiều đi làm, theo yêu cầu của Nhạc San, Khương Vị để lại cho cô một túi giấy rút bằng nhựa, vì phòng ngủ Đại Mao đi vào quá rầy, còn khóa cửa phòng ngủ lại.

Mất cả buổi chiều, dưới sự đốc lòng nghiên cứu và thí nghiệm liên tục, Nhạc San đã thành công làm được mấy cái đồ lót nho nhỏ, có thể che khuất ba vị trí nào đó.

Đồ đặt trên mạng hôm sau đã được gửi tới, người bán là một cô gái làm đồ búp bê có quan hệ tốt với Nhạc San, vừa nghe thấy Nhạc San bảo cần dùng gấp, thì liền dùng mọi việc trong tay lại, chuyên làm đồ cho cô. Bởi vì chỉ cần nhanh, chứ không cần đẹp, cho nên mấy bộ váy đó không tốn nhiều thời gian lắm, thậm chí cô ấy còn làm cho cô một bộ quần đùi và áo.

Váy không đẹp, nhưng có nó thì cuối cùng Nhạc San cũng thoát khỏi tình trạng ở trần.

Khi Khương Vị đi làm, cuối cùng cũng nhận được đãi ngộ bị Nhạc San tiến tận cửa, Đại Mao cao lớn, và Nhạc San nhỏ bé đứng song song một chỗ, đều ngẩng đầu nhìn mình, làm Khương Vị có cảm giác không muốn đi làm.

Cửa vừa đóng lại, Đại Mao liền xoay người, Nhạc San sợ tới mức chạy vội sang một bên. Hiện giờ cô không sợ bị nuốt, nhưng rất có khả năng sẽ bị Đại Mao dẫm bẹp.

Đại Mao nhìn thấy Nhạc San, nó cúi đầu đuôi theo Nhạc San chạy một vòng, đến khi Nhạc San mệt đến mức nằm bất động, mới kêu lên một tiếng, rồi cũng nằm bên cạnh Nhạc San.

Nhạc San thở hắt ra một lúc, đợi đến khi hơi thở bằng phẳng lại, mới quay đầu nhìn Đại Mao như một ngọn núi nhỏ. Cô cẩn thận nhìn một lát, rồi đứng dậy, đến gần Đại Mao, giơ tay sờ lông nó.

Lông mềm mại, trơn mượt, chọc một cái, cả cánh tay đều lọt thỏm vào, Nhạc San túm một nắm lông, Đại Mao hoàn toàn không cảm nhận được đau đớn. Nhạc San suy nghĩ một lát, đột nhiên trong đầu sáng lên, chân giẫm lên chân trước của Đại Mao.

Nhạc San tìm mọi chỗ có thể đặt chân trên người Đại Mao, khó nhọc bò lên trên người Đại Mao, cười trên cổ Đại Mao.

Đại Mao chớp mắt nhưng không nhìn thấy Nhạc San, nó đột nhiên đứng dậy. Nhạc San ở trên lưng nó suýt nữa thì ngã xuống, nhanh chóng túm lấy mấy sợi lông.

“Gâu!” Đại Mao kêu lên hai tiếng với không khí, sau đó ngẩng đầu chạy vòng quanh. Nó có thể ngửi thấy mùi của Nhạc San, nhưng lại không tìm thấy cô.

Đại Mao vòng mấy vòng tại chỗ, làm Nhạc San cũng choáng váng đầu theo. Cô đột nhiên nhớ tới cái mũi của chó, lo sợ dịch về phía sau, từ cổ Đại Mao lùi về trên lưng.

Chờ Khương Vị tan tầm, vừa mở cửa đã trông thấy Đại Mao đứng ngoài cửa vẫy đuôi, nhìn xung quanh, nhưng không thấy Nhạc San: “Nhạc San?”

“Đây!” Nhạc San trả lời rất to.

Khương Vị không nghe thấy, cúi đầu xuống, đẩy cửa phòng ngủ ra xem, cũng không thấy Nhạc San. Lúc này Đại Mao vẫn luôn đi theo anh.

Nhìn quanh một vòng cũng không thấy người đâu, Khương Vị bắt đầu hoài nghi, có phải Đại Mao nuốt mất Nhạc San rồi không. Đến khi xoay người lại thì thấy Nhạc San cười trên lưng Đại Mao.

“...”

Nhạc San thấy Khương Vị nhìn sang, thì vẫy vẫy bàn tay nhỏ với anh, rồi lại nhanh chóng túm lấy lông Đại Mao. Tư thế cô túm lông rất đặc biệt, cánh tay hơi cong, như đang cầm dây cương.

Đến khi Đại Mao bước đi, cô còn biết cong người, lên xuống nhịp nhàng theo động tác của Đại Mao. Kỳ thực, trong lòng cô còn có một khúc nhạc đệm vang lên: Hãy sống thật vui vẻ, tiêu điều tự tại, cùng nhau thúc ngựa rong ruổi khắp thế gian*.

(*Bài hát “Khi nào” của nhóm nhạc Động Lực Hỏa Xa – Nhạc phim Hoàn Châu Cách Cách. Link cho bạn nào muốn xem <https://www.youtube.com/watch?v=y8aC3lO22ts>. Và bài hát “Không thể chia tay chàng” của Triệu Vy – Nhạc phim Hoàn Châu Cách Cách có cùng lời nhưng khác nhạc. Link: <https://www.youtube.com/watch?v=nNQFIgivyE>.)

Không nhìn thấy gì cả. Khương Vị nhìn ý định muốn trốn mất xuống, giữ Đại Mao lại, cúi người túm lấy eo Nhạc San, bắt cô lại.

“A?” Nhạc San đột nhiên bị bắt lên trên không trung, sợ tới mức tay thả lỏng ra, đợi khi cô phản ứng lại thì Khương Vị đã bắt được cô, chân cô giãy dựa trên không, hoàn toàn biểu hiện ra sự bất mãn của mình.

Mới tìm được trò chơi mới! Nhạc San bị thả vào lòng bàn tay, bắt mắt lườm Khương Vị.

“Cậu không sợ bị Đại Mao ném ngã hả?” ngón tay Khương Vị chọc eo Nhạc San như muốn trừng phạt cô. Nhạc San cười hai tiếng, rồi lẩn trên tay anh, tránh khỏi sự công kích của Khương Vị.

Chơi vui vẻ nên quên mất, nếu Đại Mao có một bộ đồ dùng cười ngựa thì càng tốt, như vậy thì cô có thể cười nó ra ngoài căng gió.

Nghĩ thật hay. Nếu Đại Mao có suy nghĩ của con người, nó sẽ nói với Nhạc San như vậy.

Lúc Khương Vị đi làm chiều, nhất định đòi mạng cô đến cơ quan: “Mẹ tớ gọi điện, bảo bọn tớ về nhà ăn cơm tối.”

“Chúng ta? Nhưng tớ như thế này, thì làm sao mà xuất hiện trước mặt cô được.” Nhạc San buồn bã.

(Bọn tớ = chúng tôi = chúng ta)

“Là tớ và cả nhà anh tớ, bọn tớ.” Khương Vị bổ sung thêm, “Có thể tớ sẽ về rất muộn, cũng có thể sẽ không về. Cho nên tớ cảm thấy tớ nên mang cậu theo thì hơn.”

“Vậy cậu mặc kệ Đại Mao đáng thương sao?”

“Đại Mao ngoan hơn cậu nhiều. Tớ rất yên tâm với nó.” Khương Vị nói.

“...” Nhạc San yên lặng xoay người, để lại cho Khương Vị một bóng lưng mất mát.

Nhạc San nhỏ đi một số thì càng bất tiện hơn. Cô đã không thể đứng trong hộp đựng tài liệu nữa, bởi vì vách ngăn rất ngắn, thả vào trong đó thì hioongs như bị nhốt vào trong nhà tù không thấy mặt trời.

Khương Vị chỉ có thể đặt Nhạc San lên bàn.

Nhạc San đứng trên bàn, nên không thể nghịch di động, chỉ có thể đứng ngẩn ngơ, ngồi ngẩn ngơ, và nằm ngẩn ngơ.

Khương Vị nhìn tài liệu trong tay, vừa đọc vừa cầm bút ghi chú thích, đột nhiên nghe thấy tiếng lạch cạch, ngẩng đầu lên thì thấy, Nhạc San đang trèo lên bàn phím, đạp lên phím như đang nhảy ô.

Phím trên bàn phím rất cao, trên mặt còn hơi cong cong, dẫm xuống thì run run một chút, phát ra tiếng kêu lạch cạch.

Nhạc San giẫm lên khe hở giữa hai phím, rồi lại giẫm lên một phím, thân thể nhịp nhàng lên xuống cùng âm thanh, khiến cô thích thú.

“Nhạc San.” Khương Vị nhìn cô lúc nhanh lúc chậm giẫm phím, phát ra tiết tấu khác nhau, thì gọi cô một câu.

Nhạc San quay đầu nhìn Khương Vị, trông thấy ánh mắt không tán thành của anh, còn có ngón tay đang đuổi tới, thì tốc độ nhanh hơn, nhảy lên một loạt phím, rồi nhảy xuống mặt bàn, nhanh chóng chạy trốn.

Khương Vị bắt vài lần nhưng không bắt được, liền giơ tay ra chặn phía trước.

Nhạc San không có phản kịp, đụng trúng tay Khương Vị.

Khương Vị để Nhạc San vào lòng bàn tay: “Nhạc San.”

Nhạc San trong lòng bàn tay vẫn không nhúc nhích.

“Nhạc San?”

Giả chết.

Khương Vị nhẹ nhàng nghiêng tay, Nhạc San liền lăn lộn vài vòng, sau khi anh để thẳng tay lại, thì lại lăn trở về.

Nhạc San ôm cái đầu đang quay cuồng, ngồi dậy: “Cậu thật nhẫn tâm.”

Khương Vị cười cười, sờ sờ đầu Nhạc San để an ủi: “Chờ một lát nữa, sắp tan tâm rồi.”

Nhạc San bị trừng phạt như vậy một lần, liền ngoan ngoãn ngồi ngốc một chỗ.

Cuối cùng cũng đợi được đến tan tâm, ngồi trên ô tô, cô mới hoạt bát trở lại: “Tớ đã lâu không đến nhà cậu rồi, chắc chắn cô chú rất nhớ tớ, tiếc là tớ không thể gặp họ, không thể an ủi sự nhớ nhung của họ.”

Khương Vị không còn gì để nói, chỉ có thể nhẹ nhàng bỏ cô vào chỗ để đồ trang trí.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bạn tiên hoa, tớ đưa bạn về nhà nhé?

Lúc Khương Vị về đến nhà, cả nhà Khương Lai đã đến.

Khương Lai ngẩng đầu nhìn em trai, nhìn thoáng qua phía sau anh, hỏi: “Nhạc San không đi cùng chú à?”

Ôi, là anh Lai Lai. Từ nhỏ, Nhạc San đã cảm thấy Khương Lai là một người anh trai đáng tin cậy, cô thích nhất là ngồi nói chuyện với anh ấy. Đã lâu không gặp rồi. Cô túm miếng vải trước mặt, muốn nhìn ngó bên ngoài.

“Hôm nay cô ấy có việc.” Khương Vị vừa thay giày vừa trả lời.

Thạch hoa quả đang ngồi xem hoạt hình trong lòng mẹ lập tức chuyển sự chú ý ra khỏi màn hình TV, hỏi: “Cô nhỏ Nhạc không tới sao? Cô ấy còn hứa sẽ may váy xinh đẹp cho cháu đó.” Nói xong thì chui ra khỏi lòng mẹ, chạy đến bên cạnh Khương Vị, kéo ống quần anh làm nũng.

Cô nhỏ Nhạc có đến, nhưng cô nhỏ Nhạc không có mặt mũi gặp cháu. Nhạc San ở trong túi Khương Vị, nội tâm hò hét. Hận không thể lập tức biến thành lớn, ôm Thạch Hoa Quả mềm mại vào trong lòng, hôn một cái.

Khương Vị giơ tay xoa đầu Thạch Hoa Quả, nhẹ nhàng nói: “Cô ấy đang làm cho cháu rồi, chờ một thời gian nữa, nếu không váy không đẹp thì biết làm sao?” Bình thường anh sẽ ôm Thạch Hoa Quả, nhưng bây giờ có Nhạc San ở trong túi, sợ làm cô bị đè bẹp.

“Váy cháu chờ váy xinh đẹp.” Thạch Hoa Quả nói xong thì kéo tay Khương Vị.

Lúc bọn họ nói chuyện, mẹ Khương Vị từ trong bếp đi ra, trông thấy đứa con thứ hai đã rất lâu không gặp, thì cười với anh, rồi hỏi: “Vị Lai à, sao không thấy Nhạc Nhạc? Không phải mẹ đã gọi điện bảo hai đứa cùng về sao?”

“...” Vì sao ai cũng hỏi Nhạc San trước vậy, cô ấy làm người khác không yên tâm đến vậy sao?

Ha, xem mình quan trọng chưa kìa. Nhạc San tự đắc nghĩ.

Khương Vị bị Thạch Hoa Quả cầm một ngón tay, lôi về bên sofa. Anh cong người theo chiều cao của Thạch Hoa Quả, vừa đi vừa ngẩng đầu nói với mẹ mình: “Nhạc San hôm nay không có nhà, đi ăn cơm cùng bạn rồi.”

“Con bé lâu lắm rồi không tới.” Mẹ Khương Vị thở dài, tay xoa lên tạp dề, “Bọn Kha Dung đi Hải Nam, mẹ bảo nó đến nhà chơi, sợ nó không tự chăm sóc tốt bản thân.”

Cô ấy vẫn tốt lắm. Khương Vị nhìn qua túi tiền của mình.

“Chú nhỏ ngồi đây.” Thạch Hoa Quả lôi kéo Khương Vị, vỗ vỗ sofa.

Con gái Khương Lai, Khương Thạch Quả, tên là Khương Vũ Khả, vừa qua sinh nhật năm tuổi, ngoan ngoãn đáng yêu, thấy người hoặc đồ vật yêu thích thì luôn thêm chữ nhỏ vào sau tên, vẫn luôn gọi Khương Vị là “chú nhỏ.”

Nhạc San nghe được từ “nhỏ” ngọt ngào, còn hơi cần lười (chắc là cách đọc), thì muốn cuộn người lăn lộn trong túi Khương Vị. Trong số các bạn nhỏ mà cô biết, cô thích nhất là cô bé Thạch Hoa Quả này, xinh xắn, giọng nói lại ngọt ngào.

“Chú phải vào phòng xếp lại ít đồ, lát nữa chơi với Thạch Hoa Quả sau nhé.” Khương Vị kiên nhẫn giải thích, nói xong thì đi về phòng mình.

“Khoan đã.” Mẹ Khương Vị, bà Lý Khả Trân vội vàng giữ Khương Vị lại, “Vị Lai à, mẹ và ba con đang chuẩn bị đồ, lát nữa con vào bếp nấu cơm nhé.”

Vì sao Khương Vị có tay nghề nấu ăn tốt? Bởi vì anh có bố mẹ không biết nấu ăn, có một anh trai ham ăn, còn có một thanh mai cái gì cũng muốn ăn.

Lúc này, vợ Khương Lai, Bạch Tư Như, vẫn luôn ngồi trên sofa trông con gái ngẩng đầu xin lỗi nhìn Khương Vị. Cô muốn đi giúp đỡ, nhưng bố mẹ chồng không cho cô vào, bảo chờ Khương Vị về rồi nấu.

“Nói là nhớ con, chẳng lẽ là nhớ đồ ăn con làm?” Khương Vị nhìn mẹ anh một cái.

“Đương nhiên là nhớ anh rồi.” Bà Lý lườm anh, “Đi đi đi, tôi với ba anh làm, anh đừng đến.”

“Thôi nào, chuẩn bị xong thì gọi con.” Sao Khương Vị có thể không biết trình độ của mẹ anh được, lập tức đồng ý.

Vào phòng ngủ, Khương Vị lấy Nhạc San ở trong túi ra, thả lên bàn.

Khương Lai và Khương Vị tuy đều đã chuyển ra ngoài, nhưng phòng của bọn họ vẫn còn giữ nguyên, mẹ Khương Vị vẫn quét dọn mỗi ngày, đồ đạc bên trong không khác gì lúc học trung học.

Nhạc San rất quen với phòng Khương Vị, giống như là phòng của chính mình vậy. Trước mười tám tuổi, một nửa thời gian của cô đều ở trong căn phòng này... Ừm, học bài. Cô phải làm xong bài tập dưới sự giám sát của Khương Vị, mới được phép về nhà.

Bên cạnh bàn học của Khương Vị, có một tủ đựng đồ, để sách hay bài thi gì đó. Nhạc San chạy trên bàn mấy vòng, liền bám vào mép tủ, bò lên trên, đến tầng cao nhất, nhìn ra giá sách của Khương Vị—— có một nửa là sách của Nhạc San.

Sau khi Khương Vị tịch thu sách của Nhạc San, đều để lên giá sách của mình, chờ Nhạc San đến nhà mình làm bài, thì lấy ra làm phần thưởng, cho cô xem một lát.

Trừ chỗ Khương Vị ra, thì chỗ giáo viên chủ nhiệm lớp cũng có một phần, là giờ tự học bị tịch thu.

Ừm, cho dù Nhạc San không phải học sinh giỏi, cũng không tính là cần cù cố gắng, có đôi khi còn làm trái kỷ luật, nhưng từ nhỏ đến lớn, giáo viên đều rất thích cô, nhất là chủ nhiệm lớp, đặc biệt thân thiết.

Nhất định là do mình rất hoạt bát đáng yêu. Đây là giải thích của Nhạc San sau khi đã suy nghĩ cẩn thận và hiện tượng này.

Hôm nay Khương Vị mặc áo sơ mi, vì tiện cho lát nữa làm việc, nên anh cởi nút áo ở cổ tay, xắn tay áo lên, lộ ra xương cổ tay thon gầy và cánh tay rắn chắc.

Nhạc San quay đầu nhìn Khương Vị một cái, rồi lấy một chiếc bút chì trong hộp ra, ném xuống bàn.

Khương Vị nghe thấy tiếng động, quay người nhìn sang, Nhạc San đang linh hoạt bò xuống tủ đựng đồ, cúi người cầm bút lên, đi về phía tấm lịch dán trên tường. Bên cạnh là một bức ảnh của Khương Vị, là lúc Nhạc San mới mua máy ảnh chụp cho anh.

“Cậu muốn làm gì đó?” Khương Vị dừng động tác trong tay, đến gần bàn học, giờ tay giữ Nhạc San lại.

“Tớ muốn lưu lại kỷ niệm, viết câu ‘đã đến chỗ này’.” “Nhạc San ôm đuôi bút chì, đầu bút bị ngón tay Khương Vị kẹp lấy, kéo thật mạnh cũng không kéo ra được, ngẩng đầu ai oán nhìn Khương Vị, buông tay.

Khương Vị nhân cơ hội đó, bắt lấy Nhạc San, thả cô lên giường.

“Tớ đi nấu cơm.” Khương Vị cúi người nói với Nhạc San, “Lát nữa mang một ít đồ ăn vào cho cậu, đừng có chạy loạn đó.” Anh để lại di động cho Nhạc San, xoay người đi ra ngoài.

Nhạc San đi đến bên cạnh giường, nhìn xuống bên dưới. Cái giường này là kiểu dáng cũ, khung giường rất là cao.

Buông tha việc mạo hiểm xuống giường, Nhạc San chỉ có thể mở di động ra, lướt weibo.

Đang chơi mê mẩn, đột nhiên cảm thấy có ánh mắt nhìn mình chăm chú, cô chậm rãi quay đầu, trông thấy ánh mắt tò mò của Thạch Hoa Quả.

Nhạc San: “...”

Thạch Hoa Quả: “?”

Mẹ ơi! Sao con bé lại vào đây? Xong rồi! Xong rồi! Nhạc San đứng dậy, lùi lại mấy bước, trốn sau di động.

“Cậu là cái gì thế?” Thạch Hoa Quả vẫn luôn hâm mộ tủ sách của chú nhỏ, một khi có cơ hội thì sẽ vào xem một chút. Hôm nay vừa vào, liền phát hiện di động ở trên giường đang sáng, đến gần thì thấy đằng trước di động còn có một người nho nhỏ đang lắc lư. Cô bé tràn ngập sự tò mò với thế giới, lại có năng lực thừa nhận mạnh mẽ, hồn nhiên hỏi, “Tinh linh nhỏ à?”

“Tớ tớ tớ ... Tớ là búp bê Barbie.” Nhạc San nghĩ tới thứ mà một bé gái có thể hiểu được.

Bởi vì giọng Nhạc San quá bé, nên Thạch Hoa Quả phải nằm ghé vào giường, dán sát vào nghe cô nói: “Cậu nói dối.” Mặt tròn phồng lên, mắt húng nói, “Tớ cũng có búp bê Barbie, Barbie đều có chân dài.”

Cháu còn biết cả chân dài cơ à, có phải nhìn trộm tiết mục gì đó không. Ánh mắt Nhạc San sắc bén nhìn về phía Thạch Hoa Quả, cô cũng là chân dài đấy, phải cường điệu một chút: “Dưới cổ tớ đều là chân hết, nếu không so sánh với cái gì hết, thì tớ cao mét tám!”

Thạch Hoa Quả giơ ngón cái và ngón trỏ ra, ước lượng Nhạc San: “Nhưng bạn chỉ lớn có thể này thôi.”

“Thì sao nào, có chí thì không ngại chiều cao, 5cm cũng có thể đỉnh thiên lập địa.” Nhạc San ưỡn ngực.

“Ồ...” Thạch Hoa Quả chậm chạp nói, “Nhưng trông cậu rất giống cô nhỏ Nhạc.” Bé đến gần Nhạc San, xem xét một hồi, rồi nói.

“Bởi vì chị nhỏ Nhạc của bạn xinh đẹp, tớ thích xinh đẹp, cho nên tớ giống cô ấy.” Nhạc San nói rất hợp lý.

“Đúng vậy, đúng vậy, cô nhỏ Nhạc rất xinh đẹp.” Thạch Hoa Quả gật đầu đồng ý, “Tớ rất thích cô ấy, cô ấy còn làm váy xinh đẹp cho tớ.”

(Chỗ này trong bản gốc ghi là chị nhỏ Nhạc, nhưng ở trên lại ghi cô, chắc là do tác giả nhầm, thôi thì để theo ở trên cho cùng vai phải lứa với Khương Vị.)

Nhạc San ôm ngực: Bảo bối, cô làm một tủ váy cho cháu cũng được, có thể khen cô mấy câu nữa không.

“Bạn có phải cô bé ngón cái không?” Thạch Hoa Quả nghiêng đầu suy nghĩ, bé giơ ngón tay cái của mình ra, so với người Nhạc San. Ngón tay cái của trẻ em cũng không dài, ít nhất là không dài bằng chiều cao của Nhạc San, bé thất vọng bĩu môi, “Không phải rồi.”

“Vậy chắc chắn bạn là tiên hoa.” Bỏ qua một khả năng, Thạch Hoa Quả lại nhanh chóng liệt kê ra một suy nghĩ khác.

Nhạc San gật đầu: “Đoán đúng rồi, bạn thật thông minh. Tớ chính là tiên hoa đây.” Nhạc San mang theo suy nghĩ chơi cùng trẻ con, tỏ vẻ đồng ý.

“Vậy bạn có phải tiên hoa trong vườn hoa không? Tớ phát hiện ra một bông hoa vô cùng đẹp ở trong vườn, bạn chắc chắn là tinh linh của bông hoa đó.”

“Đúng đúng đúng, tớ sẽ ở trong bông hoa xinh đẹp.” Nhạc San gật đầu.

“Vậy sao cậu không về nhà?” Thạch Hoa Quả nhú mày, “Mẹ nói là đến giờ thì phải về nhà, có phải bạn hết năng lượng, không thể bay, cho nên không về nhà được không?” Bé vui vẻ nói, “Tớ đưa bạn về nhà nhé.”

“Gi? Đưa tớ đi đâu?” Nhạc San không theo kịp ý nghĩ của Thạch Hoa Quả, bỗng chốc ngây ngẩn cả người. Cô ngây người làm Thạch Hoa Quả có cơ hội bắt lấy cô.

Bàn tay nho nhỏ của Thạch Hoa Quả vừa khéo có thể bao lấy thân hình nho nhỏ của Nhạc San, bé hơi nắm tay lại, chạy ra khỏi phòng, để lại một câu: “Con ra vườn hoa chơi.” Rồi không hề quay đầu, chạy ra khỏi nhà.

Trẻ con chạy không vững, Nhạc San lại bị nắm trong tay, đầu óc đều hỗn loạn. Cuối cùng cũng dừng lại, lộ đầu ra hít mấy hơi.

“Bạn xem, đây là nhà bạn đúng không?” Thạch Hoa Quả bê Nhạc San, để cô về phía bông hoa đang nở rộ, vui vẻ hỏi.

“Không phải, không phải.” Nhạc San đã hiểu ra Thạch Hoa Quả muốn làm gì, lập tức phủ nhận.

“Tiên hoa không thể nói dối đâu, nói dối là sẽ biến mất đó.” Thạch Hoa Quả nghiêm túc nói, “Bạn vừa nói bạn ở đây, nhất định là nói thật.” Bé nói xong, thì nhẹ nhàng vạch cánh hoa ra, thả Nhạc San vào. Bông hoa bị đè nặng, run rẩy.

Cánh hoa mềm mại lập tức bọc lấy Nhạc San, làm cô chỉ lộ ra được một cái đầu, nhìn về phía Thạch Hoa Quả: “Nhưng tớ muốn chơi cùng bạn mà.” Nhạc San thay đổi phương pháp, “Bạn dẫn tớ về nhà bạn đi.”

Thạch Hoa Quả lắc đầu: “Tiên hoa ở trong phim hoạt hình đều không thể cách nhà quá xa, tớ sợ bạn hết năng lượng thì sẽ biến mất, mai tớ đến thăm

bạn.” Bé nhẹ nhàng hôn lên bông hoa, “Phải nghỉ ngơi cho tốt nhé, sau này không được ham chơi, chạy quá xa đâu.”

Thạch Hoa Quả lương thiện, tràn ngập ảo tưởng cứu được một tiên hoa sắp chết, cảm thấy mỹ mãn, đi về.

Phim hoạt hình làm hại trẻ em!

“...” Nhạc San ngồi trong bông hoa gọi to mấy câu, cũng không được bé đáp lại.

“Đây là chuyện gì chứ.” Nhạc San không thể chấp nhận sự thật là mình bị vứt bỏ, đứng trong bông hoa ngẩn ngơ, “Chẳng lẽ mình phải chờ đến lúc Khương Vị phát hiện ra mình biến mất, rồi đi tìm?”

“Hay là tự đi về?” Tự tìm đường về thì không khó, nhưng theo bước chân của cô, đoạn đường dài này dài đằng đẵng. Giày của cô là một lớp nhựa mỏng, không biết là đi được mấy mét.

Nhạc San quyết định chờ đợi.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, cành hoa nghiêng theo gió thổi, làm Nhạc San ngã xuống.

“Bùm”

“Soạt.”

Cô đụng phải mấy chiếc lá của cây hoa, rồi rơi xuống đất.

May mà không phải hoa hồng. Nhạc San đứng dậy, ngẩng đầu nhìn bông hoa, vỗ vỗ váy của mình, leo lên cuống hoa, nhìn về phương xa, tìm kiếm nhà Khương Vị.

Quả thật rất xa, Nhạc San buông tha cho ý tưởng tự tìm đường về, chuẩn bị chờ tại chỗ. Lúc này cô nhìn thấy một con kiến to hơn cả chân cô, sau đó lại có một bọn bọ rùa to hơn cả đầu cô bay tới.

Nhạc San vẫn luôn giữ khoảng cách với thế giới côn trùng, bây giờ tóc gáy cô đều dựng đứng lên. Quay đầu nhìn hoa cỏ tươi tốt: Lát nữa sẽ không có một con sâu lông to hơn cả người cô rơi xuống chứ?

Trong đầu Nhạc San lập tức xuất hiện loại động vật nhuỷ thể màu xanh lục, lông rậm này. Cả người run lên, lập tức quyết định phải cách xa bồn hoa một chút. Cô nhìn xung quanh, nhắm tới một cái ghế dài —— ở đối diện bồn hoa, xung quanh không có cây cỏ gì. Nhìn thấy không có nguy hiểm, liền vui đầu chạy sang.

Cô đứng dưới chân ghế hơi mấy cái, định tìm chỗ có thể nghỉ ngơi. Vừa mới để một hòn đá đứng vững, bỗng liền ngồi lên chốc.

“Đình, đình ——” hai đồng tiền xu rơi trên mặt đất, lăn xuống dưới ghế, một đồng dừng ngay bên cạnh, một đồng trực tiếp lăn tới bên chân Nhạc San.

Nhạc San tập trung nhìn: Ồ, một xu, có thể sẽ không nhặt, vừa hay có chỗ cần dùng. Cô cúi người, ôm tiền xu vào lòng.

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, một ngón tay đã để lên trên đồng tiền xu kia.

Một xu cũng nhặt hả? Nhạc San nghĩ.

Rồi lại trông thấy một nửa chân quỳ xuống, sau đó là một khuôn mặt chậm rãi xuất hiện.

Chủ nhân tiền xu nhặt một đồng còn chưa đủ, một đồng khác cũng không buông tha, nhìn xuống dưới chiếc ghế.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Tôi đã có chủ nhân

Edit: Lam

Nhạc San nhìn thẳng vào ánh mắt của đối phương, quên mất cả hô hấp.

Mình nên quay đầu bỏ chạy, hay là giả bộ mình chỉ là đồ chơi đây? Trong đầu Nhạc San xuất hiện hai phương án. Ngay tại lúc cô đang rối rắm xem phương án nào tốt hơn, thì anh chàng kia nhẹ nhàng nhặt đồng tiền xu lên, nắm ở trong tay, sau đó gờ tay về phía Nhạc San.

Nhạc San còn chưa kịp phản ứng lại, trước mắt đã tối sầm, giống như ngồi trên một thiết bị trò chơi nào đó, bị nhấc từ mặt đất lên không trung, làm chân cô nhũn ra.

Chờ đến khi anh chàng kia mở tay ra, cúi đầu nhìn Nhạc San chăm chú, cô vẫn ôm chặt tiền xu ở trong lòng, duy trì tư thế vừa rồi, không dám cử động.

Mình là đồ chơi, mình là đồ chơi, mình là đồ chơi.

“Hửm?” Anh chàng kia phát ra một tiếng bằng giọng mũi, ánh mắt cũng không hề chớp nhìn Nhạc San.

Mình là chim cú mèo, mình là chim cú mèo, mình là chim cú mèo.

Nhưng loại thời miền này không hề có tác dụng, ánh mắt Nhạc San càng ngày càng chua, cuối cùng không chịu nổi, chớp một cái. Đôi mắt được thả lỏng, lại liên tục chớp thêm vài lần theo bản năng.

“Thật sự biết động à.” Cuối cùng anh ta cũng tin là không phải mắt mình có vấn đề.

Nhạc San há miệng, cảnh giác mình đối phương.

Đây là một anh chàng trẻ tuổi, tóc đen hơi ngắn, ánh mắt sáng ngời, lông mày rậm, bộ dáng rất sáng sủa có tinh thần.

Lâm Húc lôi đồng tiền xu mà Nhạc San đang ôm ra, để vào cùng với đồng tiền xu kia, rồi bỏ vào trong túi.

Sau đó lại tiếp tục nghiên cứu Nhạc San. Ngón cái và ngón trỏ của anh ta khép lại,捏o tay Nhạc San. Cảm giác mềm mại tinh tế, hình như còn hơi ẩm, không giống máy móc.

Lâm Húc không có chú ý tới lực của tay, Nhạc San bị捏o đau, nước mắt cũng chảy ra, chờ đến khi anh ta buông tay, liền lập tức rút tay mình về, để phòng nhìn anh ta.

“Gi thế này?” Lâm Húc tò mò hỏi, anh ta nói xong thì lật người Nhạc San lại, gạt tóc ra, xem phía sau gáy cô, có chột mỗ gì không.

Cổ là một mảng trắng nõn, ngón tay anh ta hơi khựng lại, rồi xuống vén áo Nhạc San, muốn xem lưng cô.

“Bốp.” Tay Nhạc San đánh lên ngón tay Lâm Húc, giữ chặt áo mình lại, quay đầu nhìn anh ta.

Lưu manh.

Lâm Húc đọc được tin tức đó trong mắt Nhạc San.

Có vẻ là thứ biết suy nghĩ. Lâm Húc hứng thú nhìn cô vài lần, nhìn cô xoay người, cuộn tròn lại trong lòng bàn tay, chỉ lộ ra đôi mắt, nhìn qua rất hung dữ.

Kỳ thực người nhỏ như vậy, nhưng khí thế lại mạnh mẽ hung hãn, lại có một cảm giác đáng yêu lạ thường.

Lâm Húc hơi nắm tay lại, để Nhạc San ở trong lòng bàn tay mình, đi nhanh về nhà.

Đoạn đường xóc nảy, lại thêm việc đi trên cầu thang rung rung, Nhạc San ở trong tay Lâm Húc như lòng đỏ trứng gà, sự lay động bên ngoài làm cô muốn nôn tung.

Đến khi loại tra tấn này dừng lại, Nhạc San đã ôm bụng muốn nôn hết ra.

Cô bị Lâm Húc thả lên bàn trà, Nhạc San mới thở phào nhẹ nhõm. Nhìn Lâm Húc thả túi đồ mới mua lên bàn trà, Nhạc San lại thấy nhớ Khương Vị. Từ trước tới giờ, Khương Vị chưa bao giờ khiến cô cảm thấy không thoải mái, cho dù cô chỉ có 5cm, Khương Vị cũng sẽ đặt mình vào hoàn cảnh đó để chuẩn bị đồ thích hợp cho người 5cm.

Lâm Húc ngồi xếp bằng dưới đất, lục ra một chai coca, vặn nắp tạo ra một âm thanh làm người ta thấy thoải mái hơn, sau đó giọng Lâm Húc cũng truyền tới: “Rốt cuộc mày là cái gì thế?”

Nhạc San không nói gì, cô vẫn còn ghi hận vừa rồi Lâm Húc đã khiến cô thử nghiệm việc tồi tệ đó. Cô giống như một con mèo nhỏ bị xâm lược lãnh địa nhưng không thể phản kháng, ánh mắt hàm chứa sự uy hiếp.

Lâm Húc uống coca, gờ tay ấn đầu Nhạc San, vui vẻ tự đoán: “Tinh linh? Không cánh —— Người ngoài hành tinh? Không đủ xấu —— Người lùn? Quá lùn rồi —— Con người bị nguyên rủa?” Anh ta căn bản không cần Nhạc San trả lời, tự mình đoán cũng rất vui vẻ, thậm chí còn vừa đoán vừa tự phủ định.

Người này còn có sức tưởng tượng phong phú hơn cả Thạch Hoa Quả.

Anh ta đã đoán từ sinh vật dị giới xuyên không, đến thí nghiệm khoa học thất bại.

Thật ngây thơ.

Nhạc San hừ lạnh trong lòng, dùng ánh mắt nhìn tên ngốc nhìn Lâm Húc, nhưng vẫn không chịu hé răng.

“Ừm, đã bị tao bắt được, thì tao chính là chủ nhân của mày.” Lâm Húc thấy Nhạc San vẫn luôn ngậm miệng không nói gì, thì tự mình tưởng tượng ra kịch bản phong phú, cuối cùng thu Nhạc San là thuộc hạ.

Tôi đã có chủ nhân... Phi, mình cũng không phải Pokemon, cần chủ nhân gì chứ? Nhạc San há miệng, trong lòng lại nghĩ xem người này đang làm gì chứ?

Trong ý thức của cô, nếu mình phát hiện một người tí hon kỳ lạ thế này, thì phản ứng đầu tiên chính là nghiên cứu cấu tạo, xem có thân thiện hay không, có thể nuôi không, rồi làm quần áo cho họ. Nếu là nhà khoa học, chắc là mang đi làm thí nghiệm nhỉ? Người ta có mang đi làm tiêu bản không nhỉ? Trí tưởng tượng bay cao, biểu cảm trên mặt càng không yên lòng.

Lâm Húc vừa định xoa bóp mặt Nhạc San, thì lại nghe được tiếng đập cửa.

Anh ta đứng dậy, đi mở cửa, kéo ra một khe hở, vừa đủ để nhìn thấy người bên ngoài, rồi lập tức đóng cửa lại.

Một quyển sách kẹt vào cánh cửa, sau đó là một giọng nữ vang lên: “Lâm Húc, mở cửa, không mở tôi sẽ phá cửa.”

Lúc này Lâm Húc mới xám xịt mở cửa, đón cô gái ngoài cửa vào. Nhạc San cũng ngẩng đầu nhìn người mới đến, là một cô gái rất mạnh mẽ, một tay cầm một quyển tạp chí, một tay xách theo túi mua hàng.

Nhạc San cảm nhận được khí thế của cô ấy, lùi về sau mấy bước, quay đầu lại nhìn, trốn đằng sau một cuốn sách, để lộ mỗi đôi mắt nhìn bọn họ.

“Ha ha.” Lâm Húc nhìn như con chuột bị mèo ép vào xó tường.

“Bản thảo vẽ được bao nhiêu?” Cô gái kia hỏi.

“Mười trang...”

“Hử?”

“Không đến mười trang...”

Cô gái nhìn thoáng qua cánh tay: “Từ bây giờ đến lúc nộp bản thảo, anh còn 37 giờ.” Cô ấy nói xong, thì nhìn Lâm Húc, “Chìa khóa cửa, di động... tất cả mọi sản phẩm điện tử giao hết ra đây.”

Cô gái thả túi đồ lên bàn, chìa tay ra chỗ Lâm Húc.

Lâm Húc nuốt nước miếng, ngoan ngoãn đi lấy tất cả mọi thứ bị chỉ định ra. Cô gái kiểm tra từng món một, nhìn quanh bốn phía, nhử tất cả mọi thứ liên quan tới mạng xuống, cất hết vào trong một cái túi to.

Xoay người, vỗ vỗ cái túi mình mang tới: “Đây là đồ ăn của anh.”

Lâm Húc lục lọi, một gói mì ăn liền to và xúc xích, còn có cà phê: “Không được. Ăn mấy thứ này tôi sẽ không vẽ được.”

Biên tập của anh ta cho anh ta một cái liếc mắt xem thường: “Ngày mai tôi sẽ gọi đồ ăn ngoài cho anh.” Cô ấy gầy ngón tay, “Chìa khóa cửa.”

Cửa chống trộm nhà Lâm Húc, nếu khóa trái bên ngoài, thì dù bên trong có chìa khóa cũng không mở được, anh ta gãi gãi từ chối: “Cô thế này là giam giữ phi pháp.”

“Nếu anh không giao bản thảo đúng hạn thì là cố ý bội ước.” Lông mày của cô biên tập không hề động, “Chìa khóa.”

Lâm Húc không tình nguyện giao chìa khóa cho biên tập.

“Không vẽ xong thì đừng ra ngoài.” Cô gái uy hiếp.

“Không thể ra ngoài, tôi sẽ chết mất.”

“Vây cũng phải giao bản thảo rồi mới được chết, tôi sẽ tới nhật xác cho anh.” Biên tập hưng dữ nói, “Anh đã nằm trong danh sách tử vong của sổ đen vì không nộp bản thảo, ở chỗ chúng tôi rồi.”

“Ha ha, cũng chỉ vài tờ bản thảo thôi mà, không cần đến mức đó chứ.” Lâm Húc muốn làm không khí bớt căng thẳng.

Mặt biên tập không biểu cảm: “Tám giờ sáng ngày mai, tôi tự mình đến lấy bản thảo. Nếu tháng sau còn như vậy, cứ hai ngày tôi sẽ đến lấy một tờ.”

“Không cần vậy đâu, tôi cam đoan sẽ giao bản thảo đúng giờ mà, không cần làm phiền đến biên tập đại nhân.”

Cúi đầu khom lưng đưa tiền biên tập ra cửa, Lâm Húc nghe thấy cửa bị khóa trái lại, cánh cửa không chuyển động được nữa. Anh ta ngo ngắ ngồi vào sofa, cầm lấy chai coca còn một nửa kia, uống vài ngụm, rồi nằm liệt trên sofa như Cát Ưu.

Cho dù không có hoạt động giải trí gì, chỉ có thể ngồi ngắ người, anh ta cũng không muốn ngồi vào bàn vẽ tranh. Cách lúc giao bản thảo còn 37 tiếng cơ mà, vẫn còn thời gian.

Nhạc San nhìn Lâm Húc: Bệnh nhân hoang tưởng nghiêm trọng, còn là họa sĩ truyện tranh? Bây giờ cô mới để ý chồng sách cô trốn đều là tạp chí truyện tranh.

Lâm Húc ngồi đó, phân chia 37 tiếng đồng hồ từng chút một, làm thành một kế hoạch, rồi lại dời lực chú ý lên người Nhạc San.

Anh ta trượt từ trên sofa xuống đất, nhìn Nhạc San: “Này, bây giờ ở đây chỉ còn hai chúng ta thôi, đến nói chuyện đi.” Anh ta nằm ghé vào bàn trà, cánh tay trái đặt trên bàn, tay phải đỡ cằm. Động tác này làm anh ta có vẻ giống học sinh.

Nhạc San chần chờ một chút, cô nhìn ra cửa sổ, cẩn thận đến gần Lâm Húc: “Anh có thể đưa tôi về nhà không?” Sắc trời không còn sớm, Khương Vị mà phát hiện mình biến mất thì sẽ rất lo lắng.

“Mày thật sự có thể nói à, còn có nhà cơ?” Lâm Húc nhún vai, “Nhưng tao cũng không ra được, mày cũng nghe thấy đấy, tao bị nhốt trong phòng, mọi công cụ thông tin đều không có.”

Nhạc San nhếch môi, nhìn về mặt thoải mái của anh ta, cô còn tưởng anh có sẵn đường lui.

“Vậy bao giờ anh mới có thể ra ngoài?” Nhạc San hạ thấp thái độ, gần như là năn nỉ, “Anh mau giao bản thảo đi, là có thể ra ngoài.”

“Vậy cũng phải đợi biên tập đến.” Lâm Húc nói, “Chỉ có thể đợi đối phương liên hệ.”

Nếu anh không nhốt tôi, có phải là không có việc gì không, bị anh liên lụy rồi... Nếu mình không chạy loạn thì càng không xảy ra chuyện thế này. Có đôi khi một sự quyết định đều có thể cho ra một kết quả bất ngờ. Nhạc San uể oải đứng dậy, nhưng vẫn không buông tha: “Vậy ngày mai lúc biên tập của anh gọi đồ ăn ngoài cho anh, thì xin cô ấy cho gọi nhờ điện thoại, tôi chỉ gọi một cuộc thôi.”

“Gọi điện thoại? Người nhà cô là con người bình thường? Không phải người tỷ hon giống cô hả?” Lâm Húc bắt trọng tâm rất chuẩn.

Năng lực thừa nhận và trí tưởng tượng của họa sĩ truyện tranh đều thần kỳ vậy sao?”

“Rốt cuộc thì mày là cái gì?” Lâm Húc ghé sát vào Nhạc San, gần đến mức Nhạc San có thể trông thấy ảnh ngược của mình trong mắt anh ta.

Nhạc San hơi do dự: “Tôi là người, không biết vì sao lại biến thành như vậy. Nếu không về...” Khương Vị sẽ tìm được, nhất định sẽ tìm được.

“Đây cũng là tư liệu sống.” Lâm Húc cười cười, “Có thể vẽ thành lý sự.”

Nhạc San không cười, đẩy đẩy anh ta: “Vậy anh nhanh vẽ bản thảo đi, có bản thảo thì mới xin được biên tập.”

Lâm Húc xoa gáy, dờ khóc dờ cười: “Nhặt được một cái máy giục bản thảo về.” Anh ta dừng lại một chút, “Còn có chủ nhân rồi chứ.”

Có lẽ là biểu cảm đáng thương của Nhạc San làm anh ta cảm động, anh ta đứng dậy, bê Nhạc San vào phòng sách.

Trong đó có hai cái bàn, một cái để bảng vẽ và máy quét, một cái thì để đầy các loại dụng cụ vẽ.

Nhạc San tò mò nhìn phòng làm việc của họa sĩ truyện tranh, trên tường dán đầy các loại sơ đồ phác thảo, tầm mắt cô dừng lại trên tiêu đề của một tờ phác thảo.

Lâm Húc thả Nhạc San lên bàn, thuận tay mở đèn bàn.

Nhạc San ngăn anh ta lại, giọng nói kích động: “Anh chính là Sữa Đậu Nành hả? Sữa Đậu Nành đại đại? Sữa Đậu Nành vẽ 《Phi thường đạo》sao?”

Lâm Húc cay mảy.

Má ơi, đừng phải đại đại sống sờ sờ, còn đừng phải cái tay vẽ tranh của đại đại, cái tay đó là cái tay thần kỳ đó.

“Tôi vô cùng thích bộ truyện tranh này. Lần trước còn đoạt được bản in lẻ, nhưng tiếc là không cướp được bản có lý tên.” Cô buồn bực nói.

Trán cô bị bắn một cái: “Tôi cho cô một bản ký tên, ừm... fan ‘nhỏ’.”

Hừ, mới không phải fan, không phải fan, mà là fan cuồng đó.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Nhạc San ở đâu?

Edit: Lam

Kỳ thực Lâm Húc cũng không nhàn hạ, phân chia thời gian xong thì ngồi vào bàn bắt đầu làm việc.

Nhạc San thích xem truyện tranh, nhưng mà so với bản vẽ máy, thì cô thích bản vẽ tay hơn. Phác thảo, vẽ khung, tô đen, đăng lên mạng... Cô cảm thấy đây mới là truyện tranh tình cảm lãng mạn, dựa vào màu sắc đen trắng và cả đường cong để thể hiện ra khả năng vô hạn, 《Phi thường đạo》chính là thể loại này.

《Phi thường đạo》mới ra mắt một năm, đã nhận được vô số giải thưởng lớn nhỏ trong nước, bất ngờ nổi tiếng. Ngoài cách vẽ tỉ mỉ và cách thể hiện thú vị ra, thì nội dung câu chuyện còn rất hấp dẫn, căng thẳng, rung động lòng người. Lúc Nhạc San đọc truyện đã từng nghĩ, một họa sĩ truyện tranh có thể vẽ ra được một tác phẩm như vậy, nhất định là một người có suy nghĩ rất tuyệt vời.

Nhưng không nghĩ tới, trăm nghe không bằng một thấy.

Nhạc San quay đầu nhìn về phía Lâm Húc đang làm việc. Anh ta đã làm xong sơ đồ phác thảo xoay quanh nhân vật chính, rồi bỏ bút xuống, quay đầu nhìn Nhạc San: “Cô có đói không?”

Thật sự là quá lười luôn...

Lâm Húc xách túi đồ cô biên tập mua cho anh ta vào, lục lọi, rất ân cần hỏi Nhạc San: “Thịt bò kho tàu, hải sản, còn có dưa chua, cô muốn ăn cái nào?”

“...”

Lâm Húc còn lười không thêm nấu mì, chỉ đun nước nóng rồi ủ mì.

“Mấy hôm trước anh làm cái gì?” Nhạc San nhìn tờ lịch treo tường, có một ngày bị khoanh tròn.

Lâm Húc cầm lấy bút chì, xoay tròn trên tay: “Tôi sẽ dành hai đến ba ngày để nghiêm túc lập kế hoạch, sau đó là một thời kỳ chuẩn bị, cuối cùng là dùng hai ngày để vẽ toàn bộ bản thảo.”

Thật sự là mạnh mẽ còn có mạnh mẽ hơn, nếu Khương Vĩ mà biết đến người này, thì cậu ấy sẽ không bao giờ ghét bỏ mình nữa. Nhạc San hận không thể bắc cầu cho hai người làm bạn ngay lập tức.

Trong lúc Nhạc San và Lâm Húc chờ mì chín, thì Khương Vĩ đang quỳ rạp dưới đất để tìm Nhạc San.

Anh mang theo com tời của Nhạc San, lên ra khỏi bếp, đi vào trong phòng mình, lại phát hiện trên giường chỉ có mỗi di động mà không thấy Nhạc San đâu. Gọi mấy câu cũng không thấy cô trả lời, vì vậy anh bắt đầu đi tìm cô khắp nơi. Tìm mọi góc có thể trốn và trên mặt đất, Khương Vĩ chuyển mục tiêu xuống gầm giường.

Cái giường này là loại giường cổ, khoảng cách giữa giường và mặt đất rất gần, nhưng cũng đủ để Nhạc San chui vào. Không phải Khương Vĩ bị ngớ ngẩn, mà là do lịch sử đen tối của Nhạc San tương đối nhiều. Thời kỳ nghịch ngợm trước kia của cô ấy, từng ăn không ít đau khổ, chỉ vì có thể đùa giỡn thành công.

Chỉ vì có thể dọa người khác, mà chui vào trong thùng cả một buổi trưa, còn nhất định phải đợi Khương Vĩ đến mở thùng cho bằng được, thành công dọa được anh thì mới thấy hài lòng. Chính vì loại tính cách nhẩn nại, và không đạt được mục đích thì không bỏ cuộc này, mà Nhạc San đã từng bị tiên đoán là sẽ trở thành một người rất vĩ đại.

Gầm giường không được dọn dẹp thường xuyên, có thể trông thấy cả một tầng tro bụi, còn có thể thấy một ít gì đó giống như tóc. Khương Vĩ vịn vịn nhìn nửa ngày, cũng không nhìn thấy Nhạc San.

Thật sự là làm người ta lo lắng mà. Khương Vĩ ngồi dựa vào giường, thở dài: “Tốt lắm, tớ nhận thua rồi, cậu mau ra đây đi.” Nhưng vẫn không có ai đáp lại.

Nhạc San không thể “không hiểu chuyện” như vậy được, đùa giỡn cũng chỉ có giới hạn thôi. Mà tình trạng này cô ấy cũng không thể đi ra khỏi phòng mình, trừ phi cô ấy muốn bị phát hiện.

Khương Vĩ cảm thấy tim mình co lại, anh đột nhiên đứng dậy, kéo cửa đi ra ngoài.

Khương Lai đang dẫn Thạch Hoa Quả đến nhà ăn, quay đầu nhìn về phía Khương Vĩ, nhíu mày: “Khương Vĩ, chú làm gì đấy?” Vật áo bị tung ra, một

ổng tay áo xắn lên, một cái thì bỏ thẳng, trông qua rất lười thôi.

“Vừa rồi có ai vào phòng em không?”

“Cháu...” Thạch Hoa Quả gờ tay lên, “Chú nhỏ, là chú mang tiên hoa về hả? Cháu đã đưa bạn ấy về nhà rồi, không thì bạn ấy sẽ chết mất.”

Khương Lai không biết bọn họ đang nói gì, nhưng đại khái đã biết là Thạch Hoa Quả vào phòng Khương Vị nghịch ngợm gì đó. Lông mày anh nhăn lại: “Khương Vũ Khà, không phải bố đã bảo con không được tùy tiện nghịch đồ của người khác sao.”

Nhìn thấy bố mình giận tái mặt, Thạch Hoa Quả căng thẳng, không dám hé răng.

“Không sao đâu, anh, anh vào trước đi, em nói chuyện với Thạch Hoa Quả.” Khương Vị để mình tỉnh táo lại, ngồi xổm trước mặt Thạch Hoa Quả, sờ sờ đầu bé, “Thạch Hoa Quả, nói cho chú biết, cháu mang tiên hoa đi đâu rồi?”

“Trong vườn hoa.” Thạch Hoa Quả nói nhỏ, bé nhìn trộm Khương Vị, rồi úy khuất nói, “Tiên hoa đã không thể bay nữa rồi, thật sự sẽ chết đó.”

“Chú biết rồi, cảm ơn Thạch Hoa Quả.” Khương Vị cảm thấy sau lưng có một tầng mồ hôi lạnh, nghĩ tới Nhạc San bé như vậy mà ở bên ngoài gặp phải chuyện gì. Anh bắt mình phải tỉnh táo lại, dùng sự trêu chọc để nói chuyện với Thạch Hoa Quả, “Vậy cháu có thể dẫn chú đi xem không, chú cũng muốn xem xem tiên hoa trông thế nào.”

Khương Vị ôm Thạch Hoa Quả ra ngoài, sắc trời bên ngoài đã đen lại, đèn đường đã sáng.

Hai người đi tới chỗ Thạch Hoa Quả phóng sinh Nhạc San, Nhạc San đã không còn ở trong hoa. Thạch Hoa Quả sợ đến mức muốn khóc lên: “Có phải tiên hoa chết rồi không? Sao lại không thấy bạn ấy đâu chứ?”

“Tiên hoa có thể đang ngủ ở trong bông hoa rồi, trời tối rồi, bạn ấy cũng buồn ngủ rồi.” Khương Vị lại ôm Thạch Hoa Quả về nhà, “Nghe lời chú nói nhé, không được nói cho người khác chuyện của tiên hoa... Bây giờ chú có việc phải đi, nếu ông bà có hỏi, thì nói là chú đi làm việc nhé.”

“Vâng.” Thạch Hoa Quả gật đầu, dúi đầu vào vai anh.

Khương Vị thả Thạch Hoa Quả xuống cửa nhà, mở cửa ra, nhìn bé đi vào, đóng cửa lại, xoay người đi về phía vườn hoa. Bật đèn điện thoại, tìm cả bụi hoa cũng không thấy Nhạc San đâu.

Tối mùa hè oi bức, nhưng Khương Vị lại cảm thấy lạnh hết cả sống lưng.

Bộ dạng kia của Nhạc San, sẽ không ngờ đến mức mạo hiểm đi đâu chứ. Nếu không ở gần đây, thì chỉ có thể là bị ai đó phát hiện rồi mang đi thôi. Trẻ con, người lớn, chó hoang, mèo hoang, đều có thể xuất hiện trong vườn hoa, Khương Vị không biết là trường hợp nào là tệ nhất.

Chân anh mềm ra, ngồi lên ghế dài đối diện bồn hoa, hơi thở dốc. Tuy rất sốt ruột nhưng lại không biết mình nên làm gì, trong lòng an ủi bản thân rằng phải nghĩ về trường hợp tốt. Lúc này bị người mang đi, còn tốt hơn là bị chó mèo tha đi.

Khương Vị ngẩng đầu nhìn xung quanh, đột nhiên đứng dậy, đi tới phòng an ninh.

Anh phải xem camera.

Lúc này Lâm Húc cũng ù xong mì, mở nắp vung lên, một mùi thơm của mì mang theo hơi nóng xông vào mũi. Nhạc San đứng bên cạnh hộp mì, ngẩng đầu nhìn Lâm Húc, hít vào một hơi, gờ tay xoa bụng.

Thật đói, bây giờ mấy giờ rồi? Cô nhìn quanh phòng một vòng nhưng không tìm được cái đồng hồ nào.

Lâm Húc dùng đũa gấp một đoạn mì nhỏ nhỏ, thả vào cái nắp chai coca, hỏi: “Đủ ăn chưa?”

“Tôi muốn rửa tay.” Nhạc San mở hai tay ra, gờ lên cao.

Thật phiền phức. Lâm Húc bê Nhạc San đến toilet, đặt cô lên bồn rửa mặt. Nhìn thoáng qua vòi rồng, gờ tay cọ lên miệng vòi, đầu ngón tay dính một giọt nước, gờ ra chỗ Nhạc San: “Nè, rửa đi.”

“...” Nhạc San ngẩng đầu nhìn anh ta một cái.

Lâm Húc nghĩ một chút rồi lại vắn vòi nước, lúc nước chảy, lại bê Nhạc San đến gần để cô có thể rửa tay —— hình như càng bất tiện hơn, anh ta quay đầu lại nhìn, tiện tay lấy một cái nắp chai ra, rót nước vào trong cho Nhạc San rửa.

Trở lại phòng sách, Lâm Húc lại cho Nhạc San một đoạn mì nóng, rồi bê mì của mình lên, để cách xa bàn thảo, rồi vờ ăn mì vừa nhìn Nhạc San.

Cô đang cẩn thận cầm đoạn mì kia lên, một tay đỡ bên dưới, cúi đầu cắn một miếng, sau đó nhú mồm, “Ăn như vậy, không có mùi vị gì cả.”

Lâm Húc ghé sát lại, vừa cặn nghe được câu không mùi vị kia. Anh ta cau mày, còn rất soi mói: “Cô như vậy thì sống thế nào được?” Nhỏ như vậy, đừng nói đến việc ăn cơm, chỉ nói tới sinh hoạt thôi cũng là một vấn đề lớn rồi.

“Tôi ở nhà Khương Vị.” Nhạc San nuốt chỗ mì dính dính vào trong bụng.

“Khương Vị?” Lâm Húc nghĩ lại, nghe cách nói thì không giống bố mẹ, “Bạn trai cô?”

“Không phải bạn trai.” Nhạc San không chút nghĩ ngợi nói, “Chúng tôi lớn lên với nhau từ nhỏ, cậu ấy là người duy nhất biết tôi biến thành như vậy.”

“Vậy mà anh ta còn không phải bạn trai cô?” Lâm Húc nhiều chuyện ghé lại gần, trong lòng thầm nghĩ, sức chiến đấu của người anh em này có vẻ yếu đó, đồng ý chăm sóc người tỷ hon phiền toái như vậy, sao có thể không có chút ý gì. Nhưng mà nghe giọng điệu chắc chắn của người tỷ hon này, tiền đồ có vẻ nguy hiểm.

Nhạc San ngẩng đầu, ghét bỏ nói: “Loại quan hệ yêu đương này quá yếu ớt, bạn trai có thể đổi tôi đổi lui, nhưng Khương Vị thì vĩnh viễn là Khương Vị.”

Lúc Nhạc San học đại học, một người bạn cùng ký túc có bạn trai, hai người họ ái muội từ sơ trung, đến trung học thì yêu sớm, đến lúc học đại học thì chia chia hợp hợp. Nhạc San nghe cô ấy than vãn mà đầu cũng thấy to lên, sau đó lại lặng lẽ chia tay. Lúc hỏi đến, thì cô bạn kia chỉ nói: “Chia tay, không thể chịu được, không muốn nghe thấy tên của anh ta nữa.” Nhạc San còn thấy rất đáng tiếc, còn thấy khổ sở thay bọn họ, mà cô bạn này không bao lâu sau lại có bạn trai mới.

“Cô biến thành bao nhiêu thứ rồi?” Lâm Húc tò mò hỏi, “Kẹp hạt dẻ*, con ếch hay là Chú bé Issun Boshi*?)

*Kẹp hạt dẻ / The Nutcracker: Vở ballet nói về một con búp bê làm bằng gỗ hình chú lính, được dùng để làm vỡ vỏ hạt dẻ. Xem thêm thông tin tại đây

Link vở ballet: [đây](#)

Chú bé Issunboshi, Câu chuyện nổi tiếng của Nhật Bản kể về chú bé Issunboshi tí hon, cao chưa đầy một ngón tay, nhưng quyết chí lên kinh đô để lập thân.

“Tôi vẫn giữ nguyên mối tình đầu ngây thơ của mình.” Nhạc San nói, cô lườm Lâm Húc một cái với tư thế hỏi tiếp là trở mặt liền.

Lâm Húc uống một ngụm canh, vẫn không nhin nổi, lại nói: “Vậy cô nói xem, Khương Vị có thể tìm được cô không? Cô cảm thấy bây giờ anh ta đã phát hiện ra cô mất tích chưa? Anh ta sẽ tìm được nhà tôi sao? Không nghĩ rằng cô bị chó mèo hoang tha đi rồi chứ? Hay bị ăn mất chứ?”

“Cậu ấy nhất định sẽ biết.” Giọng Nhạc San rất kiên định, thậm chí còn có chút tự hào, nói, “Hừ, cho dù tôi chết ở đâu đường, Khương Vị cũng tới nhặt xác cho tôi.”

“Hôm nay nghe thấy từ nhặt xác này, trong lòng có chút hoảng hốt.” Lâm Húc bỏ hộp xuống, giờ tay cầm bút chì, “Nghe thấy từ này liền thấy nên làm việc.”

Anh ta cầm lấy bút, vừa vẽ được vài cái, liền quay đầu lại nhìn: “Sao cô lại đến vườn hoa được?”

Nhạc San thở dài nặng nề: “Phim hoạt hình có sức ảnh hưởng quá lớn đối với trẻ em, về sau anh phải vẽ nhiều truyện tranh phản ánh hiện thực xã hội, giúp ích cho sự phát triển của khoa học.”

“...Có vẻ khó hiểu.”

Khương Vị đang thương lượng với bảo vệ.

Ba mẹ Khương Vị ở khu nhà cũ, tài sản và an ninh đều rất lạc hậu, ngay cả camera cũng là mấy năm nay mới có, số lượng không nhiều lắm, có theo dõi 24h hay không cũng là một nghi vấn.

“Tôi rơi đồ trong vườn hoa, tôi muốn xem camera.” Hiện giờ Khương Vị đã không còn chút nhẫn nại nào.

Vừa nghe thấy là vườn hoa, bảo vệ đã không muốn kiểm soát, mắt công tìm cả ngày cũng không thấy, cuối cùng trách nhiệm lại đổ lên đầu mình: “Không được, camera có thể dễ dàng xem như vậy à? Anh cũng không phải chủ nhà.” “Phải đợi người quản lý của chúng tôi đồng ý thì tôi mới có thể cho xem.”

Khương Vị không thể gọi ba mẹ, càng không thể báo cảnh sát.

Dây dưa một hồi, thấy thái độ của Khương Vị ngày càng cứng rắn, giống như chỉ một giây sau sẽ mất kiên nhẫn mà ra tay đánh người, anh ta mới gọi cho người quản lý.

Cửa vườn hoa có camera, còn có một cái camera có thể nhìn thấy hơn nửa cửa ra vào. Xem xét cả hai cái camera cẩn thận, từ khi Thạch Hoa Quả đi đến khi phát hiện Nhạc San mất tích là hơn hai tiếng, sau khi xem xong là hơn bốn tiếng. Anh nhớ kỹ những người tình nghi, hỏi thăm xem họ ở số nhà nào, rồi mới đi ra khỏi phòng an ninh.

Bảo vệ vốn không muốn nói tin tức của chủ nhà cho Khương Vị, nhưng thấy anh nhin con tức cả buổi tối, anh ta cũng không đành lòng, xem ra là mất đồ rất quan trọng. Mềm lòng, cũng cấp thông tin cho Khương Vị.

Ra khỏi phòng bảo vệ, bên ngoài đã hơi sáng, không khí buổi sớm khiến đầu óc anh thoải mái hơn. Anh lại tìm một vòng quanh hoa viên, rồi mới bắt đầu

đi hỏi thăm.

Vừa sáng sớm đã bị người gõ cửa đánh thức, không ai có sắc mặt tốt cả.

Lần đầu tiên gõ cửa nhà Lâm Húc, không có động tĩnh.

Lâm Húc cũng thức đến gần sáng, mới lên giường ngủ, ngủ rất say. Nhạc San ngủ mất trong một góc bàn, đã sớm bị Lâm Húc quên mất.

Khương Vị không thu hoạch được gì liền đem chút hy vọng cuối cùng, đặt hết vào nhà Lâm Húc. Nếu không anh sẽ phải đi tìm chó mèo hoang mất.

Lúc biên tập của Lâm Húc mang đồ ăn đến, vừa đi qua chỗ rẽ liền nhìn thấy Khương Vị đang gõ cửa.

“Anh là ai thế?” Cô ta nhú mày.

“Cô ở căn nhà này sao?” Khương Vị quay đầu hỏi, trông anh có vẻ rất lờ mờ, tay áo, vạt áo đều bẩn thỉu, vẻ mặt ủ rũ và vội vàng làm người ta cảm thấy trạng thái tinh thần của anh có chút vấn đề.

Biên tập lùi về phía sau một bước: “Không phải... Anh tìm ai?”

“Boong!” Khương Vị nôn nóng cả đêm, cảm xúc đè nén cả đêm đột nhiên bùng nổ, anh đập lên cửa một cái, lại xoay người lại đập cửa.

“Anh làm gì đó?” Cô biên tập giờ túi sữa đậu này về phía Khương Vị, giờ tay sờ đi động trong túi, chuẩn bị khi tình huống không tốt liền lập tức báo cảnh sát.

“Ai đó?” Lúc này, bên kia cửa đã truyền đến giọng Lâm Húc, giọng anh ta khàn khàn, nghe qua là biết vừa mới bị đánh thức.

Biên tập cất cao giọng, “Có người phá cửa.”

Người bên kia cửa yên lặng một lúc lâu.

Lâm Húc đứng dụi mắt tại chỗ, để cho thị giác đỡ mơ hồ, rồi mới thăm dò hỏi: “Khương Vị?”

“Mở cửa.” Khương Vị dùng sức vỗ cửa, đây giống như là chút sức lực cuối cùng của anh, nói xong câu đó, thì dựa vào cửa bất động, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở dồn dập.

“Đại biên tập Hồ, mở cửa một lát đi.”

“Anh chắc chứ?” Hồ Mộc nghe thấy câu trả lời chắc chắn của bên kia, thì mới cẩn thận né Khương Vị để mở cửa.

Khương Vị đột nhiên xông vào, túm cổ áo Lâm Húc hỏi: “Nhạc San ở đâu?”

“Cô ấy tên là Nhạc San à.” Lâm Húc thấp hơn Khương Vị một chút, bị khí thế đè bẹp nên không yên lòng, “Chết rồi, tối qua tôi hơi mơ hồ... Anh buông tay, tôi tìm xem.” Anh ta vỗ vai Khương Vị, “Đừng gấp.”

Đến khi Lâm Húc lục ra Nhạc San đang ngủ trong đồng giấy, thì Khương Vị mới hoàn toàn trầm tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nhìn trộm Khương Vị

Edit: Lam

Sau khi Lâm Húc ăn no thì bắt đầu nghiêm túc làm việc, còn Nhạc San thì ngăn người nhìn anh ta làm việc. Cho dù là ngồi trên bàn của đại đại, có thể tận mắt nhìn anh ta vẽ tranh, nhưng lực chú ý lại không hề ở trên giấy.

Có phải bây giờ Khương Vị đã phát hiện mình mất tích rồi không? Cậu ấy sẽ làm thế nào? Chắc chắn bây giờ cậu ấy rất lo lắng. Nhạc San suy nghĩ theo góc độ Khương Vị, nếu cô làm mất Khương Vị, thì nhất định sẽ đi tìm từng xó xỉnh trong vườn hoa. Bây giờ, cô chỉ hi vọng Khương Vị đừng quá lo lắng, có thể chờ đến khi cô liên lạc.

Nếu không bị người này nhặt được có phải tốt không. Nếu là những người khác, nói không chừng còn có thể bịa ra chuyện gì đó để lừa họ, hoặc là lén lút liên hệ với Khương Vị. Nhạc San liếc Lâm Húc một cái. Đụng ngay phải họa sĩ truyện tranh phải vẽ gấp, mặc dù được chấp nhận thân phận, nhưng lại bị nhốt lại.

Nếu mình không bị như thế này thì mọi việc đều tốt rồi. Nhạc San chán nản thở dài, cô thật sự là kẻ phiền toái mà, luôn luôn xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Đột nhiên thu nhỏ lại đã đủ phiền phức rồi, giờ còn đi lạc trong tình trạng thu nhỏ nữa. Quả thực là phiền phức đến mức đáng ghét. Có phải Khương Vị cũng không chịu nổi cô nữa không?

Nhạc San ủ rũ ôm mặt, biện pháp hiện giờ cô có thể nghĩ tới là nhanh chóng liên lạc với Khương Vị, thế nhưng cũng chỉ có thể đợi ngày mai cô biên tập kia tới mới liên lạc được.

Vốn dĩ cô định đợi biên tập đến, thì lập tức mượn di động gọi cho Khương Vị, nhưng sau khi thu nhỏ lại, thì tinh thần cũng không như trước, đã chuẩn bị thức cả đêm, cuối cùng lại ngủ quên mất.

Bây giờ, vừa mở mắt ra, đã trông thấy Khương Vị.

Nhạc San chớp chớp mắt, còn chưa phản ứng lại được là mình đang ở đâu, cô nhìn Khương Vị, ngốc nghếch ngồi dậy, xoa xoa gáy: “Ừm... Khương Vị?”

Quay đầu nhìn tay mình, trí nhớ rõ ràng hơn, lại quay đầu lại, nhìn Khương Vị: “Khương Vị?”

Cô xoa xoa mặt mình, tốc độ rất nhanh, giống như cả Khương Vị trong mắt cũng lay động theo: “Khương Vị!”

Nhạc San đột nhiên đứng dậy, chạy tới bên cạnh chỗ Khương Vị.

Khương Vị lập tức vươn tay, Nhạc San đụng vào lòng bàn tay anh, nằm bất động ở đó. Tiếp xúc với độ ấm trong lòng bàn tay Khương Vị, trái tim lo lắng không yên của Nhạc San mới hơi yên ổn lại. Cô chui đầu vào lòng bàn tay Khương Vị, chớp mũi cọ cọ tay anh.

“Nè?” Tay kia của Khương Vị gãi gãi phía sau lưng Nhạc San, “Sao thế?”

Nhạc San ngẩng đầu nhìn Khương Vị một cái, bầu môi không nói gì, chỉ nhìn về mặt một môi của anh, trên khuôn mặt ủ rũ vẫn có ý cười dịu dàng, trái tim nhảy loạn.

“Tớ xin lỗi.” Nhạc San ngẩng đầu nói với Khương Vị.

Khương Vị không nghe được Nhạc San nói cái gì, vì thế hơi nâng tay, lại cúi đầu ghé sát tai vào cô, nghe được một giọng nói nhỏ nhỏ, mang theo chút giọng mũi: “Tớ xin lỗi, làm cậu lo lắng rồi.”

Khương Vị quay đầu nhìn Nhạc San, trong mắt cô đều là sự áy náy, cơ thể vốn đã nhỏ, lại như là bị áy náy chèn ép thành một cục nhỏ nhỏ.

Sau khi Khương Vị quay sang, khoảng cách của Nhạc San và anh càng gần hơn, cô có thể trông thấy cả tơ máu trong mắt anh, hốc mắt có vết đen, còn có môi bị bong da. Cô giơ tay sờ môi Khương Vị, da có vẻ khô ráp, nhưng hơi mạnh tay một chút, là có thể cảm nhận được sự mềm mại của môi.

Cảm thấy môi mình bị chạm vào, Khương Vị nhẹ nhàng há miệng, tay Nhạc San lập tức rơi vào giữa hai cánh môi. Cơ thể cũng bị mang về phía trước, cô kinh ngạc kêu một tiếng, liền nghe thấy tiếng cười của Khương Vị.

“Thật sự là làm người ta rung động.” Lâm Húc dựa vào ván cửa, anh ta chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng cúi người của Khương Vị, “Có nhiều thứ để nói như vậy sao? Tôi cũng không ngăn nổi.”

Biên tập của anh ta ở bên ngoài gõ cửa: “Các người làm gì ở trong đó đấy? Lâm Húc. Đây là cứu binh anh mời đến à? Mở cửa mau.”

“Anh mau giấu cô nóc này đi.” Lâm Húc thấy Khương Vị nhìn sang, thì nói: “Tôi muốn chiến đấu vì sự trong sạch của mình.”

Khương Vị hơi thu tay lại, bọc Nhạc San vào trong lòng bàn tay.

Lâm Húc mở cửa, Hồ Mộc đang đứng ngoài cửa, nghi ngờ nhìn hai người họ, rồi lập tức đi vào bàn của Lâm Húc, nhìn bản thảo, rồi mới nói: “Giải quyết xong chưa? Xong rồi thì việc ai nấy làm đi.”

Khương Vị tìm được Nhạc San thì chuẩn bị đi về, để lại Lâm Húc chỉ có một túi bánh bao, sữa đậu nành, mà còn mời bọn họ ở lại ăn điểm tâm.

Khương Vị ngồi vào ô tô, mở tay ra.

Nhạc San ngoan ngoãn ngồi trong lòng bàn tay anh, cảm khái: “Đi theo cậu vẫn là an toàn nhất.” Cô ngẩng đầu nhìn Khương Vị, có chút lo lắng nhàu nhĩ, “Cậu thế này có thể lái xe không? Không thì về nhà cô chủ ngủ một giấc đi.”

“Trông tớ thế này, không muốn để họ lo lắng. Với cả, bây giờ cũng hết mệt rồi, rất có tinh thần.” Khương Vị đặt Nhạc San ngồi xuống, mới thấy cả cơ thể và tinh thần đều thả lỏng, miễn cưỡng dựa vào ghế, “Hôm nay tớ đã xin nghỉ rồi, về nhà nghỉ ngơi một ngày.”

Nhạc San vỗ tay Khương Vị an ủi, đột nhiên ngẩng đầu lên: “Sao cậu lại tìm được tớ thế? Thạch Hoa Quả có sao không?”

“Con bé cảm thấy mình đã giúp tiên hoa thoát chết, còn định mắng hôm nữa đi thăm tiên hoa khỏe mạnh.”

Nhạc San ngượng ngùng gãi mặt: “Tớ không nên đùa với Thạch Hoa Quả như vậy... Nhưng mà cậu vẫn nhấn giúp tớ là, tiền hoa chuyển nhà rồi, cảm ơn ân cứu mạng của con bé.” Cô dừng lại một chút, “Sao cậu lại biết tớ ở đó?”

“May mà lúc đó là giờ ăn cơm, không ai đến vườn hoa, còn có cả camera.” Khương Vị nói đại khái về quá trình tìm người của mình.

Nhạc San càng xấu hổ hơn, cúi thấp đầu, để ngón tay Khương Vị xoa tóc, rồi mới hỏi: “Cậu hỏi bọn họ thế nào?”

“Tớ nói thật thôi.” Khương Vị liếm môi, “Xin hỏi, có nhặt được một con búp bê biết nói biết chuyển động không, lớn như thế này.” Tay kia giơ ra một khoảng cách nho nhỏ.

Miệng Nhạc San suốt thì rơi xuống: “Sao có thể hỏi như vậy chứ.”

“Cũng không phải làm mất tiền hay thứ gì bình thường.” Khương Vị giải thích, “Cậu nghĩ lại xem, sáng sớm tỉnh mơ có người như tớ đi gõ cửa hỏi như vậy, người bình thường đều cảm thấy...”

“Bị thần kinh.” Nhạc San nói tiếp.

“Đúng vậy, trừ phi là người thật sự nhặt được cậu.” Khương Vị hơi suy nghĩ một chút, “Ít ra cũng có thể nhận ra qua biểu cảm. Nhưng tớ không nghĩ tới người kia lại như vậy...”

Vui vẻ chấp nhận một người năm cm.

“Anh ta là họa sĩ truyện tranh, bây giờ rất nổi tiếng. Tớ đã từng nói với cậu, về 《Phi Thường Đạo》đó.” Nhạc San kích động nói, “Đại đại phiên bản người thật, lại ở cùng thành phố với chúng ta, mà còn ở cùng một khu với chúng ta nữa chứ. Ôi, đã nói sẽ ký tên cho tớ mà.”

Khương Vị nhếch môi.

“Nhưng mà, không ai nhận ra cậu hả?” Nhạc San nói tới cùng khu, mới nhớ ra Khương Vị sống ở đây từ nhỏ.

“Có, nhận ra chứ. Tớ nói là quà mua cho Thạch Hoa Quả.” Khương Vị nghiêng đầu, “Còn trong lòng có thắc mắc gì không thì tớ không biết.”

Có lẽ sẽ xuất hiện tình huống tìm mẹ Khương Vị nói bóng nói gió là tinh thần Khương Vị có vấn đề nhì.

Nhạc San vỗ vỗ tay Khương Vị, đau lòng nói: “Tớ hại cậu rồi.” Cô lại dừng một chút, mới cẩn thận ngẩng đầu, “Có phải tớ rất phiền phức không?”

“Không đâu.” Khương Vị nhỏ giọng nói, anh dùng ngón tay cái ấn đầu Nhạc San, “Không phiền chút nào.”

Cho dù phiền tớ cũng cam tâm tình nguyện.

Nhạc San giờ tay ôm lấy ngón tay Khương Vị, cọ cọ như con chó nhỏ.

Khương Vị bỏ ống tay áo xuống, nói với Nhạc San: “Tớ phải lái xe rồi.”

“Tớ không muốn bị nhét vào chỗ đó.” Nhạc San kích động phản bác, cô lại phi về phía trước, lôi ống tay áo Khương Vị vừa buông xuống, rất vô lại túm chặt không buông.

“Vậy cậu đi đâu?” Khương Vị nhìn ghé bên một cái, lại nhìn con mèo trang trí, rồi lại nhìn chiều cao của Nhạc San.

“...” Nhạc San buồn bã nhếch môi, cô thăm dò, thò đầu nhìn xuống dưới, chỉ vào vạt áo Khương Vị, “Tớ ngồi chỗ kia được không? Chính là chỗ vết nhằn đó.” Cô nói xong thì thở dài tiếc nuối, “Tớ còn muốn ngồi trên vai cơ.” Cô nhìn về phía vai Khương Vị, lại nhìn vào mắt anh, “Vị Lai?”

Làm nũng cũng vô dụng.

Khương Vị thả tay xuống, hơi do dự để Khương Vị lên chân mình, lôi vạt áo tạo thành một nếp gấp tương đối sâu.

Nhìn Nhạc San ngoan ngoãn ngồi vào đó, tay còn cầm một cái cúc áo: “Vậy cậu bám chặt đó.”

Khương Vị thả Nhạc San vào đó thì lại thấy hối hận, anh không dám đi tốc độ quá lớn, ra khỏi khu nhà, thì lại bỏ cô vào chỗ đứng đồ, mặc kệ sự phản đối mãnh liệt của cô.

“Lần sau tớ sẽ mặc áo có túi.” Dừng xe xong, Khương Vị vừa đi vừa an ủi Nhạc San.

“Bây giờ, tớ đứng trong túi cũng không nhìn thấy bên ngoài nữa.” Nhạc San chán nản nói, “Nếu không thì cho tớ ngồi trên vai đi.”

“Không được, rất nguy hiểm.” Ngoài thang máy có một người, nên Khương Vị lại nhốt Nhạc San ở trong lòng bàn tay.

Ra khỏi thang máy, mới đến gần cửa nhà, đã nghe thấy tiếng chó sủa ở trong nhà.

Chết rồi, quên mất Đại Mao. Khương Vị sốt ruột mở cửa ra, Đại Mao nhìn thấy chủ, thì kêu nhỏ lại, úy khuất rên mấy tiếng, cọ cọ làm nũng với anh.

Khương Vị thả Nhạc San lên bàn trà, rồi ra ban công. Đại Mao hiếm khi không đi tìm Nhạc San chơi, mà lẻo đẻo đi theo Khương Vị. May mà hôm qua có đồ ăn cho Đại Mao, nhưng nước thì hết mất rồi. Khương Vị cho thêm nước, nhìn Đại Mao cúi đầu uống nước, thì sờ đầu nó, đi ra ngoài ban công.

Nhạc San ngồi bên cạnh đĩa hoa quả, nhìn Khương Vị, ngáp một cái.

Khương Vị cũng hắt xì một cái, lau khóe mắt. Đầu óc căng thẳng cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Đã về tới nhà mình, nên mệt mỏi xông tới cũng không ngăn cản được.

“Cậu mau đi ngủ đi.” Nhạc San sốt ruột.

Khương Vị để Nhạc San vào trong tay, không yên lòng nói: “Tắm trước đã.” Cả người rất là lười thôi. Anh cúi đầu nhìn Nhạc San, “Cậu tắm trước đi, tớ xem xem trong bếp còn gì ăn không.” Từ tối qua đến giờ vẫn chưa ăn gì, bây giờ bình tĩnh lại, thì đói đến mức ngực cũng dán vào lưng.

Lúc Nhạc San đi tắm, Khương Vị rán hai quả trứng, đun sữa và nướng bánh mì, đối phó qua loa một chút. Nhạc San lấy bánh mì chấm vào sữa bò, chỉ một chút đã no.

Cô bị Khương Vị thả lên giường, vừa lau tóc vừa chờ anh tắm xong. Cô lau khô tóc, thì lăn qua lăn lại trên cái đệm mềm mại mấy vòng, cảm thấy cả người thoải mái hơn hẳn.

Cửa phòng tắm mở ra, Nhạc San quay đầu lại nhìn, Khương Vị đi ra khỏi phòng tắm toàn hơi nước, anh không mặc áo ngủ như mọi ngày mà chỉ quấn một cái khăn tắm.

Tóc còn ướt sũng, đang nhỏ nước.

“Quên không mang áo ngủ vào.” Khương Vị ấn thái dương, làm bầm. Ở trong phòng tắm không thông gió, được nước ấm bao bọc, càng muốn nhắm mắt ngủ luôn.

Tuy Khương Vị không quá thích tập thể hình, nhưng mỗi ngày đều đi chạy bộ, cơ thể cũng rất khỏe mạnh, rắn chắc, lại có thêm một loại tao nhã khác.

Nhạc San giờ hai tay che mũi và miệng, nhìn trộm Khương Vị.

Tác giả có chuyện muốn nói: Sau đó Nhạc San che mắt lại: Mới không cần cho các người xem, hừ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Tí Hon* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Nàng tiên ốc

Edit: Lam

Lần Nhạc San gặp Khương Vị lần đầu tiên, là mấy tháng trước, mẹ Nhạc San lục ra được một tấm ảnh Khương Vị hồi nhỏ đang tắm, trong một quyển sách nào đó. Khi đó trên tay trên chân đều đầy nếp nhăn, cả người giống như một cái lớp xe.

Không ngờ bây giờ lại lột xác thành cái bộ dạng này. Đúng là trai mười tám thay đổi lớn. Nhạc San tách hai ngón tay che mắt ra, nhìn một cái rồi lại che mắt lại, mặt đỏ lên.

Khương Vị vừa đi vừa nghiêng đầu, giờ tay túm lấy tóc mình, lưng anh hơi cong xuống, xương bả vai hơi nhô ra theo động tác này. Đèn phòng ngủ là màu vàng ấm áp, chiếu lên làn da trắng nõn của Khương Vị, tạo nên màu da nâu nâu.

Sao cậu ấy lại trắng thế chứ? Nhạc San hơi cắn môi, thật là làm người khác đổ kị mà, còn không bắt nắng.

Từ nhỏ, Khương Vị đã rất trắng, Nhạc San đi cùng anh, thì càng giống con trai hơn. Bởi vì cô vừa ra nắng liền đen, lại hoạt bát hiếu động, so với Khương Vị ít nói, ngoan ngoãn, lại trắng trẻo, đương nhiên càng có “mùi vị con trai hơn”. Khương Vị da trắng, tốt tính, rất nổi bật trong đám bạn học. Nhất là lúc học cấp hai, anh từng bị mấy bạn nam mới dậy thì xa lánh một thời gian, thậm chí còn bị nói là “gân gà”. Sau này dựa vào thành tích xuất sắc và nhân cách được bạn học chấp nhận, ai bảo anh là lớp phó học tập chứ.

Hiện giờ internet phát triển như vậy, Nhạc San đã từng trông thấy dáng người của đám tiểu thịt tươi (ngôi sao nam mới nổi) gì đó, cũng từng tưởng tượng ra dáng người Khương Vị —— da trắng như vậy, người lại gầy như vậy, ừm, nhất định là chả có gì để xem.

Bây giờ Khương Vị lại bất ngờ xuất hiện trước mặt cô. Tỷ lệ dáng người của anh rất tốt, cơ bắp cân xứng với khung xương, không đến mức quá gầy chỉ

nhìn thấy xương, cũng không quá to béo. Làn da dưới sự phụ trợ của ánh đèn còn tạo ra hiệu ứng mịn như ngọc, giống như một con búp bê tinh xảo nhưng mạnh mẽ.

Khương Vị đi đến trước tủ quần áo, mở cửa tủ ra, lật vài cái: Áo ngủ bỏ trong máy giặt.” Vốn dĩ, anh định tối qua về nhà sẽ giặt quần áo, ai dè không về được, nên cả hai bộ đều chưa giặt. Anh lấy một cái quần lót trong ngăn tủ ra, xoay người chuẩn bị đi vào toilet thay.

Tầm mắt lại lướt qua Nhạc San đang ngồi trên giường, nhìn cô giờ tay che mắt lại.

Bước chân Khương Vị dừng lại, ngồi xổm bên giường, đến gần Nhạc San, mỉm cười.

Nhìn trộm bị bắt được, Nhạc San che mắt làm bộ không có chuyện gì xảy ra.

Cô cảm nhận được đêm hơi lún xuống, người cô hơi nghiêng đi, vì thế quay đầu nhìn sang bên cạnh, tay trái của Khương Vị để trên giường.

“Cậu đang làm gì đó?” Cô nghe thấy giọng điệu lười nhác của Khương Vị.

“Vấn đề này rất có giá trị.” Nhạc San lùi về sau, “Sao chúng ta lại không hỏi ốc biển thần kỳ nhỉ*?”

(*Ốc biển thần kỳ: nhân vật trong phim hoạt hình Chú bọt biển tình nghịch – The SpongeBob.)

Ngón tay Khương Vị để ở sau lưng Nhạc San, khiến cô không thể tiếp tục lùi về phía sau nữa.

“Aiz.” Nhạc San buông tay, nhìn về phía Khương Vị, đau lòng nói, “Lời nói viên vông làm lắm lở đất nước, sắc đẹp làm hại người mà*.”

(*Nhạc San sửa lại từ câu” Lời can gián thực làm hưng thịnh nước nhà, lời nói viên vông làm lắm lở đất nước” của Tập Cận Bình)

“Sắc đẹp?”

“Khen cậu một câu thì sao hả?” Nhạc San không biết xấu hổ nói. Cô kìm nén sự xấu hổ lại, tự tin nhìn về phía Khương Vị. Tóc anh vẫn ướt sũng, nước tụ thành từng giọt, rơi xuống.

Tầm mắt Nhạc San đuổi theo giọt nước kia xuống cái chân rắn chắc dưới khăn tắm.

Khăn tắm được quấn bên eo, có vẻ lũng thũng, vải trắng tinh và làn da trắng như ngọc, khăn tắm bông bông và đường cong cơ bắp, làm sự đối lập càng rõ ràng hơn. Nhạc San hơi hoa mắt.

Tầm mắt của cô lại dịch lên trên, nhìn thấy cái bụng hóp lại do cong người, cái rốn trở thành một đường thẳng giống như ánh mắt của mèo dưới ánh nắng. Nhạc San đột nhiên nhớ ra mình từng bò trên bộ ngực đó.

Mặt cô đỏ lên. Đây là do thị giác, rõ ràng lúc đó sờ tới sờ lui cũng không có cảm giác gì, vậy mà bây giờ lại thấy là lạ.

A... Nhạc San, mày là đồ biến thái, không được nhìn nữa. Nhạc San ép mình dời mắt khỏi cái rốn, nhưng vẫn lướt qua ngực... Da thật là trắng, thật là...

Trong đầu Nhạc San bây giờ đều là quả màu đỏ, đầu tây nhỏ, một đóa mai hồng giữa trời tuyết... Tiểu thuyết không lừa mình. Cô nuốt nước miếng. Chờ đến khi cô nhận ra mình vừa làm gì, thì tự bóp cổ mình.

Cuối cùng nằm sấp xuống phía trước, chôn trong chăn, không động đậy.

Khương Vị chọc chọc lưng Nhạc San, nghe thấy cô hừ hừ hai tiếng, nhưng không đứng dậy. Anh đi vào phòng tắm, lúc đi ra thì đã đổi từ khăn tắm sang quần lót tứ giác.

Nhạc San cũng đã nằm đến bên cạnh gối, nhắm mắt lại ép mình phải ngủ.

Khương Vị đều mặc áo ngủ đi ngủ, Nhạc San thì ngủ nude, nhưng lúc Nhạc San sống nhờ ở nhà Khương Vị thì vẫn luôn mặc váy ngủ nho nhỏ.

Nhạc San cảm thấy đèn trong phòng ngủ bị tắt đi, sau đó Khương Vị nằm xuống bên cạnh. Một lát sau, cô lại hé mắt, nhìn sang bên Khương Vị.

Bây giờ là ban ngày, cho dù có kéo rèm cửa sổ, thì trong phòng cũng vẫn có ánh sáng mờ mờ.

Mặt Khương Vị quay về phía Nhạc San, nhắm mắt lại, tóc tán loạn, bả vai rộng lớn làm chăn nhô lên cao, tay để ở ngoài chăn, có thể trông thấy rõ khớp xương và mạch máu xanh nhạt.

Ký ức của Nhạc San và Khương Vị không ngừng tăng lên, nhưng ấn tượng đối với anh lại vẫn ở lại thời điểm trung học nghiêm khắc và dung túng. Hôm nay cô mới nhận ra Khương Vị cũng đã thay đổi rất nhiều, tuy tính cách không thay đổi, nhưng cũng không còn là một cậu bé ngây ngô nữa.

Aiz. Nhạc San lại thờ dài. Mình vẫn còn thấy mình là trẻ con mà. Nhìn thấy Khương Vị thì cũng phải thừa nhận mình đã lớn rồi, năm tháng không buông tha ai cả.

Nhạc San nhìn ánh mắt Khương Vị nhắm chặt, đột nhiên nhớ tới Khương Vị lúc tìm được cô, lời thôi, nôn nóng. Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, rồi lại mở ra, để Nhạc San lọt vào trong tầm mắt, giống như cảm nhận được sự yên tâm và kích động khi anh tìm được.

“Không ngủ được à?” Khương Vị đột nhiên hỏi, anh không mở mắt, cũng không có nhiều biểu cảm, nhưng Nhạc San lại cảm thấy anh đang cười.

“Tối qua tớ có ngủ.” Nhạc San than một câu, bây giờ mới có hơn chín giờ, “Cậu nhanh ngủ đi, cả đêm không ngủ rồi.” Cô xoay người, quay lưng về phía Khương Vị, “Tớ không quấy rầy cậu nữa.” Cô ngậm miệng, rồi cũng nhắm mắt lại.

Khương Vị mở to mắt, nhìn một cục nho nhỏ bên gối, rồi mới nhắm mắt lại, không suy nghĩ gì nữa. Mọi cái đêm, bây giờ nằm trên giường, rất nhanh đã ngủ mất.

Nhạc San nghe tiếng ngáy nho nhỏ của Khương Vị, cô giờ tay để dưới đầu, áp vào má mình, nhìn phía trước một lát, rồi cũng ngủ mất.

Vừa ngủ dậy, Nhạc San xoa xoa hai mắt, đầu óc tỉnh táo hơn, nên quay đầu nhìn về phía Khương Vị, anh vẫn còn chưa tỉnh lại.

Nhạc San đứng dậy, lôi kéo váy ngủ lộn xộn của mình, lại túm tóc, đi tới gần Khương Vị.

Độ cao của cô bây giờ không bằng độ rộng của Khương Vị khi nằm nghiêng, vì thế giờ tay chọc chọc tay Khương Vị, cảm thấy rắn chắc, co dãn. Nhạc San cảm thấy vui vẻ, liền chọc thêm vài cái.

Khương Vị nhú mày, hơi quay đầu đi, xoay người sang phía Nhạc San.

Lúc Khương Vị xoay người thì Nhạc San cảm thấy cái đệm lay động như có động đất, cô nhanh trí xoay người bỏ chạy, nên không bị tóa “núi to” Khương Vị này đè chết. Cô nằm trên đệm thờ đốc, rồi quay đầu nhìn Khương Vị. Anh đổi sang tư thế nằm sấp, mày cau lại, tay ở bên cạnh nắm lại, bắt được Nhạc San vào trong lòng bàn tay.

Ồi? Này! Nhạc San bị nhốt trong lòng bàn tay, tuy không quá chặt, nhưng cô cũng thấy hoảng sợ, một lát sau mới chui ra ngoài qua khe hở. Trong lòng còn sợ hãi, ngồi dựa vào đầu giường, từ phía xa xa nhìn Khương Vị đang ngủ say mà có tính nguy hiểm cao.

Đến khi Khương Vị tỉnh lại, đã gần tối. Nhạc San nhàm chán đã ngủ thêm mấy lần, trông thấy Khương Vị tỉnh lại, thì mới vui vẻ đứng lên.

Vừa tỉnh ngủ, cả người Khương Vị đều lười nhác, anh mang Nhạc San ra phòng khách, rồi lại nằm trên sofa. Nhạc San có tinh thần hơn anh, chạy mấy bước quanh Khương Vị: “Cậu không mặc quần áo à?”

Lúc này Khương Vị mới cúi đầu nhìn mình, phát hiện mình chỉ mặc mỗi cái quần lót ra phòng khách, vì thế lại đứng dậy, đưa ipad cho Nhạc San, rồi mới về phòng ngủ.

Di động của Nhạc San vẫn ở nhà ba mẹ Khương Vị, lúc đó Khương Vị rất lo lắng, nào còn nhớ tới thu dọn đồ đạc.

Ipad quá lớn so với Nhạc San. Đầu cô còn không to bằng biểu tượng của app. Lại còn đặt ngang trên sofa, thì càng không thể dùng được.

Ảo não ngồi trên màn hình ipad, lại một lần nữa ý thức được việc thân thể này không tiện, rồi khỏi người khác là không thể làm được gì.

Khương Vị mặc xong quần áo đi ra ngoài phòng ngủ, mở video cho cô.

Nhạc San chọn một khoảng cách thích hợp ngồi xuống, nhìn màn hình to lớn trước mắt, tâm tình mới tốt hơn một chút: Ở nhà có thể hưởng thụ cảm giác xem phim màn ảnh lớn, cảm thấy không tệ.

Nhạc San đã trải qua một lần lưu lạc bên ngoài, bị Lâm Húc đối xử thô lỗ, bây giờ mới cảm thấy ở bên Khương Vị là an toàn nhất. Nhưng lúc Khương Vị đi làm cô vẫn từ chối đi cùng, luôn sợ lại xảy ra việc ngoài ý muốn gì nữa. Cứ ngoan ngoãn ngồi ở nhà đi... Khi nào to trở lại thì đi sau.

Ồ? Sao mình lại thích ứng với cách sống to nhỏ rồi? Thật bi thương.

Bởi vì Nhạc San ở nhà, nên Khương Vị luôn cố gắng buổi trưa về nhà. Vốn dĩ anh hay ở lại cơ quan, dù sao đi lại cũng tốn thời gian, về nhà còn phải nấu cơm, chưa nghỉ được bao lâu đã lại phải đi làm. Nhưng để cho yên tâm, thì vẫn về nhà xem. Thật ra Nhạc San ở một mình cũng được, không cần Khương Vị ngày nào cũng về trưa, nhưng Khương Vị không nghe.

Khương Vị vừa ra khỏi thang máy, đã ngửi thấy mùi rau xào trong hành lang, anh lấy chìa khóa ra, liền phát hiện mùi rau là từ nhà mình bay ra.

Trái tim Khương Vị hơi dừng lại, rồi phản ứng ra, nhẹ tay nhẹ chân đi vào bếp, thì thấy Nhạc San đang xào rau.

Nhạc San không biết nấu nướng, nhưng cũng có vài món chuyên môn, ba món ăn một món canh, một món hai rau, phân biệt là trứng xào cà chua, khoai tây xào, cánh gà coca, còn có canh trứng rong biển. Những món khác cũng biết làm, nhưng phát huy không ổn định, đôi khi còn không ăn được.

Sáng nay cô đột nhiên biến lại, cũng giống như trước kia, chớp mắt là biến thành lớn. Thấy Khương Vị sắp tan tằm, liền mở tủ lạnh làm cơm. Trong tủ lạnh không có coca và cánh gà, cô cũng không thể ra của, cho nên Nhạc San cho xúc xích và trứng gà cà chua vào chung, như vậy còn có thịt.

Khương Vị dựa khung cửa, nhìn bóng lưng Nhạc San.

Bởi vì bộ đồ của Khương Vị cô mặc lúc biến trở lại lần đầu tiên đã bị cô mang về nhà, váy dài đã vứt đi, còn lại nội y cô vừa giặt, còn chưa khô, cho nên cô vẫn mặc đồ của Khương Vị.

Loại cảm giác này, nhìn qua rất thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chết rồi, quá đáng yêu

Edit: Lam

Nhạc San quay người lại liền trông thấy Khương Vị, trên mặt cô là nụ cười khoe khoang, vui vẻ, đặc ý nói: “Nhìn tớ làm cơm trưa nè.”

“Ừ, không có nuôi không cậu.” Khương Vị vừa rửa tay vừa nói.

“Nói gì đó.” Lúc Nhạc San bê mâm đi qua, thì dùng khuỷu tay huych Khương Vị một cái, tiếp tục khoe khoang: “Tớ đã cho Đại Mao ăn, còn quét dọn nhà cửa, giặt đồ... Ôi trời, sau khi biến trở về, cảm thấy mình thật có ích.”

Khương Vị nhìn lướt qua Đại Mao đang vui đầu ăn, rồi đi tới bàn ăn.

Hai người hai món ăn, trong đó có một món là xúc xích, trông có vẻ keo kiệt. Nhưng Nhạc San là người chỉ cần một đĩa trứng xào cà chua là có thể ăn hết hai bát cơm, rất dễ nuôi.

“Cậu không cảm thấy thời gian lần này nhỏ đi ngắn hơn lần trước hả?” Khương Vị nuốt đồ ăn trong miệng xuống, nói.

“Ồ —— “Nhạc San giờ tay tính tính, hình như đúng là vậy, “Hình như chưa tới năm ngày, lần trước một tuần đúng không?” Cô chọc bát cơm, “Có phải tớ sẽ không bao giờ nhỏ đi nữa không?””

“Không biết được.” Khương Vị gấp một đĩa khoai tây xào, “Tớ đã bảo là hành phải thái to hơn rồi mà, nếu có người không ăn hành, gấp ra thì rất phiền phức.”

“Ôi trời.” Nhạc San bĩu môi, “Cũng không phải cậu không ăn hành. Tớ không ăn hành mà tớ còn không thấy phiền.” Nói xong cô nhặt hết hành trong món ăn ra rồi mới bắt đầu ăn.

“Cậu có phải về nhà không?” Khương Vị hỏi một câu, “Mai là cuối tuần, mai tớ đưa cậu về nhé?”

“Không được đâu. Tớ quên nói với cậu, hôm nay tớ phải về nhà chuẩn bị một ít đồ. Thứ bảy có buổi triển lãm búp bê, tớ còn định gửi đi, nhưng nếu đã trở về thì nhất định phải đích thân đi mới được.” Nhạc San chớp chớp mắt, “Tớ muốn mang bảo bối của tiệm đi.”

“Có nhiều đồ không? Có cần tớ giúp gì không?” Khương Vị hỏi, “Cuối tuần tớ được nghỉ.”

Nhạc San ngâm đầu: “Ồ, có người giúp thì càng tốt chứ. Tuy triển lãm sẽ có tình nguyện viên đi giúp đỡ, nhưng đến lúc đó nhiều người quá, chưa chắc đã đủ người giúp.” Cô lại dừng một chút, “Không phải cậu không thích triển lãm sao?” Tớ nhớ lúc học đại học có gọi cậu đi cùng tớ, nhưng có vẻ cậu không thích loại không khí đó mà.”

Lúc học đại học, Nhạc San vì số lượng mua nhiều, gọi Khương Vị tới giúp. Nhưng thấy anh có vẻ không thích thú, nhưng mà đối với người ngoài nghề, quả thật là không có gì để xem.

“Không phải cậu muốn đi sao? Hơn nữa, buổi triển lãm riêng chắc cũng nhỏ thôi chứ?”

Nhạc San lắc đầu: “Tuy lần này chỉ là triển lãm búp bê, nhưng vẫn chia làm ba khu, còn có buổi biểu diễn riêng... Tớ nhớ không nhầm thì có mời kha khá khách quý, còn có khiêu vũ, nghe nói còn có buổi ký tặng nữa. Trước tớ cho rằng tớ không đi được, nên không chú ý mấy hoạt động khác.” Cô nói xong thì nhìn Khương Vị, “Nhưng mà, nghĩ lại cũng thấy rất náo nhiệt, không ít người đâu. Cậu có đi nữa không?”

“Tớ sẽ đi.” Khương Vị nhỏ giọng nói.

“Hả? Vì sao?” Nhạc San mơ hồ nói, “Không thấy chán hả?”

Khương Vị nhìn khuôn mặt phờ phạc của cô, lại nhìn bát cơm trống không của cô: “Đừng ngâm cơm.”

“Ồ ——“ Ra sức nhai.

Khương Vị đi làm về, thì đưa Nhạc San về nhà, giúp cô chuẩn bị đồ hôm sau muốn mang đi, rồi hẹn giờ đến đón xong mới đi về.

Hôm sau, anh gõ cửa nhà Nhạc San, quả nhiên trông thấy cô mặc bộ váy nhỏ.

“Thế nào?” Nhạc San cầm lần váy, xoay mấy vòng, “Mới mua đó, còn chưa mặc lần nào đâu.”

Nhạc San mặc một chiếc váy nhỏ. Áo trong màu trắng, hơi mỏng, hoa văn vừa tinh xảo vừa đáng yêu, tay áo có mấy tầng ren, khi cô nâng tay lên thì xòe ra như hoa nở. Váy nhỏ màu vàng nhạt là kiểu thắt lưng cao, thắt lưng tinh tế, phía sau được buộc thành một cái nơ to rất đẹp, trên lần váy là từng tầng viền hoa.

“Tuy không mặc váy pannier* thì tiện hơn.” Nhạc San cúi đầu nhìn váy mình, “Nhưng không mặc váy pannier thì không đẹp.”

(*Váy pannier: váy phồng dành cho người mặc đồ lolita.

Xem thêm tại đây)

Cô còn trang điểm nhạt, đi tất trắng, tóc rối tung, cổ đeo một cái chiếc vòng trắng bằng vải mỏng.

“Sao hả?” Cô lại hỏi thêm một câu, rồi ngẩng đầu nhìn Khương Vị, vội vàng muốn nghe được một câu khen ngợi, “À, quên, đợi chút.”

Chết rồi, quá đáng yêu. Tầm mắt Khương Vị đều lướt tiếc dòi khỏi người Nhạc San, đây chính là lý do anh nhất định phải đi cùng cô đến hội triển lãm.

Nhạc San đi dép lê chạy đến chỗ tủ giày, lấy ở trong ra một đôi giày cao gót màu đỏ mũi tròn, rồi lại chạy đến trước mặt Khương Vị: “Chờ tớ đi giày đã.”

Gót giày có chút cao, bên mắt cá chân còn phải cài dây giày. Nhạc San khom lưng đi xong một cái, nếu đi nốt thì sẽ khó đứng vững. Cho nên đành phải đứng dậy, chuẩn bị đi tới sofa ngồi đi nốt chân kia.

“Đừng đó.” Khương Vị nói với Nhạc San, rồi quỳ một chân xuống, cầm lấy giày, đi vào chân cho cô. Một tay anh đỡ lấy chân Nhạc San, tay kia cầm lấy dây giày, nhẹ nhàng cài khóa.

Nhạc San thò đầu nhìn động tác của Khương Vị, hai tay chống lên vai anh.

“Sao rồi?” Khương Vị đi giày cho cô xong, thì ngẩng đầu hỏi.

Tầm mắt bọn họ gặp nhau, Nhạc San hơi hoảng, nâng chân kia lên: “Rất tốt.” Cô nhin không được liếm môi, đến khi thấy dính dính mới nhớ ra, “Ồ” Một tiếng, rồi chạy vào gương xem miệng mình.

“Sao thế?”

Nhạc San lấy son môi trong túi ra, tô thêm vào, rồi mới oán giận nói: “Luôn ăn phải son môi.”

Ăn son môi. Tầm mắt Khương Vị đảo qua môi Nhạc San: “Tớ đi xách đồ.”

“Ừ.” Nhạc San nhìn đồng hồ, “Vẫn còn sớm mà, mười rưỡi mới mở màn, chúng ta còn rất nhiều thời gian.”

Bởi vì Nhạc San là được mời tham gia triển lãm, nên quầy hàng của cô còn có chỗ chuyên để búp bê của cô. Bên tổ chức còn sắp xếp cho cô một tình nguyện viên đến giúp đỡ. Nhưng mà Nhạc San mang theo Khương Vị nên tình nguyện viên cũng chỉ giúp một lát rồi đi mất.

“Chị chính là ‘Nhạc Sơn đại ma vương’ à?” Tình nguyện viên là một cô bé mới lên đại học, “Em từng mua váy búp bê của chị đó.”

Nhạc San để búp bê của mình vào tủ triển lãm, quay đầu nhìn cô ấy, cười cười: “Vậy sao? Rất vinh hạnh.”

“Em mới vào giới búp bê, mới mua được một cái BLYTHE thôi.” Cô bé kia hơi ngượng ngùng, “Trang điểm thật đẹp.” Cô ấy ghé sát vào búp bê của Nhạc San, nhỏ giọng khen ngợi.

(*Neo Blythe là một con búp bê thời trang... đầu của nó to hơn so với kích thước của một cơ thể mảnh mai. Nó luôn luôn mặc quần áo đặc biệt thiết kế riêng...)

Khi bạn kéo sợi dây ở phía sau đầu búp bê, màu mắt và hướng nhìn sẽ thay đổi và điều này thay đổi biểu hiện gương mặt của nó hoàn toàn. Khi mắt thay đổi màu sắc và hướng nh, nó trông giống như một con búp bê khác nhau.

Blythe rất phổ biến từ thời trang cao cấp của mình, làm cho nó trở thành một mô hình thời trang cho nhiều tạp chí hoặc quảng cáo. Phụ nữ từ khắp nơi trên thế giới yêu Blythe vì thời trang của Blythe luôn luôn phản ánh xu hướng thời trang tại thời điểm này.

Có 3 loại: Neo Blythe, Petite Blythe và Middle Blythe. Neo Blythe 28.5cm cao, Petite Blythe 11cm chiều cao và Middle Blythe 20cm cao.

Mỗi loại búp bê đều có kiểu khuôn mặt khác nhau: BL, EBL, SBL, RBL và FBL ... và mỗi một blythe đều có màu mắt, kiểu tóc, xu hướng thời trang theo mùa cho mỗi thiết kế... khiến chúng trở nên đặc biệt.

Nguồn: blythevietnam)

“Vẽ nhiều năm rồi.” Nhạc San chỉ vào tủ để váy búp bê, “Tặng em một bộ váy búp bê đó, chọn bộ nào em thích ý, coi như là quà cảm ơn em đã đến giúp.”

“Thật ra tình nguyện viên đều được cung cấp cơm trưa và đồ lưu niệm”

“Ồ, như vậy rất tốt.”

Lúc Nhạc San nói chuyện ở bên kia, thì Khương Vị đang im lặng sắp xếp đồ búp bê. Anh không biết các loại, nên chỉ có thể xếp theo to nhỏ, có bộ còn không to bằng tay anh, trông có vẻ rất đẹp. Đem qua hai người đã sắp xếp, phân loại qua rồi, đồ thủ công và đồ sản xuất hàng loạt không giống nhau, phải để riêng ra. Bây giờ sắp xếp cũng không bị luống cuống.

Bởi vì một anh chàng cúi đầu sắp xếp váy búp bê trông có vẻ đặc biệt, nên người qua lại đều ghé mắt nhìn. Dưới những ánh mắt đó, Khương Vị vẫn lạnh nhạt sắp xếp.

Tiền cô bé tình nguyện xong, Nhạc San đưa cho Khương Vị một lon nước: “Cô bé kia nói giữa trưa sẽ đến, trông quán cho chúng ta, như vậy chúng ta có thể đi dạo ở trong hội trường, thuận tiện ăn cơm luôn.”

Hơn mười rưỡi, người trong hội trường bắt đầu nhiều lên, rất nhiều người đến quầy hàng của Nhạc San để chụp búp bê của cô, cho dù vậy, Nhạc San và Khương Vị cũng không hề rảnh rỗi. Đợi đến giữa trưa, người đến cũng chỉ ít hơn một chút.

“Hai anh chị có thể đi dạo xung quanh rồi.” Cô bé tình nguyện còn dẫn theo bạn tôi, “Bọn em đã ăn cơm rồi, anh chị không cần lo, một rưỡi mới có biểu diễn và ký tên, anh chị có thể xem xong rồi lại về.”

“Chỉ cần trông búp bê giúp chị là được, giá của váy đều ghi trên tem nhé.” Nhạc San chỉ chỉ chỗ váy búp bê đã bán được không ít, “Chị vốn không mang nhiều, mà đồ thủ công đều bị mua hết rồi.” Nhóm người đầu tiên đến đều là vì cướp đồ đẹp và đồ hiếm, cho nên hàng thủ công đã ít lại còn đắt được bán nhanh nhất.

Nhạc San lôi kéo Khương Vị ra ngoài: “Cậu muốn ăn gì? Tớ nhớ là có một tiệm cà phê hầu gái.”

“Tùy tiện...” Khương Vị nhìn một người coser đi ngang qua, trên người ăn mặc kỳ quái len vào trong đám người, cảm giác mắt mình hoa lên.

“Ồ, là nam chính trong 《 phi thường đạo 》đó.” Nhạc San cũng quay đầu nhìn, “Không tệ, biết vậy đã mang máy ảnh đi.”

Có hai cô bé trông thấy Nhạc San: “Wow, thật đáng yêu ——.” Bọn họ nói nhỏ mấy câu, rồi đi tới trước mặt Nhạc San, “Chào chị, chị có thể cho bọn em chụp một tấm ảnh không?”

“Được chứ.” Nhạc San hào phóng đứng ở chỗ ít người, bày ra mấy động tác cho hai cô bé kia. Có người chụp ảnh, thì người xung quanh đều dừng lại xem, còn có người cầm điện thoại ra chụp. Nhạc San đều vui vẻ tươi cười.

Hai cô bé kia mang máy ảnh ra xem lại, rồi đi tới hỏi: “Chị có lấy ảnh không? Có thể cho em xin weibo không?”

“Không cần đâu.” Nhạc San từ chối, chỉ vào chỗ tờ rơi trên tay một cô bé khác, “Xin hỏi có thể cho chị một tờ không?”

Cô cầm lấy tờ rơi, đi tới bên cạnh Khương Vị, “Ừm, là biểu diễn, còn có diễn kịch.” Nhạc San lật mặt sau tờ rơi, đột nhiên dừng chân lại, kéo tay Khương Vị, “Là ký tên cho 《 phi thường đạo 》.” Nhạc San giơ ra cho Khương Vị xem, “Tớ đã muốn mua bản có chữ ký lâu rồi, đại thần Sữa Đậu Nành còn bảo cho tớ một quyển đó.”

Cô giẫm giẫm chân: “Không được, lần này tớ nhất định phải lấy được bản có chữ ký.” Bằng không lãng phí một lần gặp gỡ.

Bởi vì sau buổi biểu diễn còn có hội ký tên của coser, cho nên hội ký tên của 《 phi thường đạo 》được sắp xếp ở trước buổi biểu diễn, địa điểm ở gần khán đài.

Lúc Nhạc San và Khương Vị đi tới, thì đội ngũ xếp hàng còn chưa đông lắm, rất nhanh đã đến lượt bọn họ.

Lâm Húc nhìn sách ở trên bàn, rồi lại ngẩng đầu nhìn Nhạc San một cái.

Là một người mặc đồ lolita đáng yêu, anh ta mở sách ra, hỏi: “Tên là?”

“Nhạc San.”

“Yue là cái nào... Nhạc San?” Lâm Húc ngẩng đầu, nhìn Nhạc San. Bấm tí hon và bản người thật cảm giác hoàn toàn không giống. Nhạc San lại trang điểm, nên Lâm Húc không thể nhận ra. Anh ta cẩn thận nhìn cô một lượt, lại trông thấy Khương Vị đứng phía sau cô, mới xác nhận người trước mắt

chính là người tí hon mấy hôm trước anh ta nhặt được.

“Cô còn có thể biến thành to hả?” Lâm Húc không nhịn nổi hỏi cô.

“Suyt——” Nhạc San bảo anh ta nói nhỏ một chút.

“Thật là khó tin.” Lâm Húc cẩn thận nhìn Nhạc San, rồi lại nhìn Khương Vị: “Rất kỳ quái.”

Rõ ràng là có người chấp nhận việc người khác nhỏ đi càng khó tin hơn.

“Anh đã đồng ý ký tên cho tôi đó.” Nhạc San giục.

“Ừ, là tôi nợ cô...” Lâm Húc ngẩng đầu, nhìn Nhạc San, rồi cúi đầu vẽ mấy nét tạo thành ảnh chân dung của Nhạc San.

A a, vẽ, vẽ. Nhạc San vui vẻ hò hét trong lòng.

Lâm Húc vẽ xong, đưa cho Nhạc San, nói nhỏ với cô: “Cho xin weixin đi?”

Nhạc San sáng khoái cho đại thần số weixin, ôm lấy quyển sách có bản vẽ kích động đứng bên cạnh.

Kế tiếp là Khương Vị, anh bị Nhạc San nhét cho một quyển truyện tranh vào tay, để sách lên trên bàn.

“A, Khương Vị à.” Lâm Húc mở sách ra, “Muốn viết cái gì?”

“Cho xin weixin đi.” Khương Vị nhẹ nhàng cười với anh ta, ngón tay cầm lấy trang giấy trắng kia.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Lâm Húc: Có phải anh có ý đồ gì không?

Khương Vị: Ha ha

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Tí Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Nếu không tối nay ở nhà tớ?

Edit: Lam

“Hả?” Lâm Húc hơi sững sốt, tay cầm bút theo phản xạ viết số weixin lên.

Khương Vị nhìn thoáng qua, gấp sách lại: “Cảm ơn.”

“Này?” Lâm Húc còn chưa kịp ngăn Khương Vị lại, cô gái tiếp theo đã mở sách đặt lên bàn, chờ mong hỏi: “Em cũng có thể xin số weixin sao?”

“Hả, à không, đó là bạn tôi, cậu ấy đang trêu tôi.” Lâm Húc cười trấn an fan, đối phương thất vọng thờ dài.

Thật là keo kiệt. Lúc Lâm Húc trả sách cho đối phương, còn nhìn về phía Nhạc San và Khương Vị.

Nhạc San lại mở sách ra, nhìn hình vẽ, cười ngây ngô.

“Có phải cậu không biết vẽ đâu, làm gì mà vui như vậy.” Khương Vị nhìn bộ dạng vui vẻ của Nhạc San, nói.

Nhạc San gấp sách lại, “Cho dù tớ có biết vẽ, nhưng được người khác vẽ cho thì cũng thấy rất vui vẻ chứ. Huống chi đây còn là Sữa Đậu Nành đại thần vẽ.”

“Ồ.” Khương Vị nhìn lướt qua bìa quyển truyện mình đang cầm.

Nhạc San quay đầu nhìn Khương Vị, cảm thấy rất hứng thú: “Cậu được viết cái gì đó? Có được vẽ không?” Nói xong, cô liền ghé đầu lại nhìn.

Cô đi giày cao gót, hơi nghiêng đầu liền trông thấy bìa sách: “Mở ra xem xem.”

Bàn tay cầm sách của Khương Vị hơi lùi lại, ngón tay đẩy trán Nhạc San về.

“Ôi, đừng keo kiệt như vậy.” Nhạc San không buông tha, cầm lấy quyền của mình, “Đổi đi, chia sẻ.”

“Không xem” Khương Vị nhắm mắt lại. Đúng lúc này, có một đội ngũ coser từ đối diện đi tới, vừa đi về phía khán đài vừa cười nói.

Nhạc San nhanh chóng ôm lấy tay Khương Vị, kéo anh lại, nhưng cô quên mất là mình đi giày cao gót. Đột nhiên xoay sang bên cạnh, nên không đứng vững, ôm lấy tay Khương Vị ngã xuống.

Khương Vị ôm lấy eo cô, ngăn cản cô ngã xuống. Bởi vì có Khương Vị đỡ sau lưng, nên Nhạc San ngã nửa người trên ra sau, đầu nhìn về phía Khương Vị, tay trái vẫn còn bám vào tay anh.

“Cẩn thận một chút.” Khương Vị nhìn Nhạc San, hơi bất đắc dĩ nói.

“Lâu lắm rồi không đi giày cao gót, nên không quen lắm.” Nhạc San nói xong, thì đứng dậy.

“Chân không sao chứ?” Khương Vị cúi đầu nhìn.

Nhạc San xoay xoay cô chân, yên tâm nói: “Không sao, không sao, không bị trật chân.”

Hai người dời ánh mắt khỏi chân Nhạc San, đang chuẩn bị đi tiếp, thì một cô bé cầm di động đi tới trước mặt bọn họ, hơi ngượng ngùng nói: “Làm phiền anh chị ạ. Vừa rồi em định chụp đội coser, vừa hay trông thấy, nên chụp xuống ạ.”

Cô ấy nói xong thì giờ màn hình di động cho bọn Nhạc San: “Trông rất giống hình trên phim.”

Nhạc San nhìn bức ảnh kia, quả thật giống với bộ phim nào đó, cô gái mặc đồ lolita và chàng trai mặc đồ hiện đại, có cảm giác không gian đảo lộn.

“Nếu anh chị thấy phiền, thì để em xóa đi.” Cô bé kia lưu luyến nhìn màn hình, không ngờ được là mình có thể dùng di động chụp được bức ảnh như vậy, nếu phải xóa thì thật là tiếc.

“À không... Chụp rất đẹp.” Nhạc San nói nhỏ, cô nhìn Khương Vị, thấy anh cũng không có ý kiến gì, nên nói tiếp, “Em có thể cho chị phương thức liên hệ, rồi gửi ảnh cho chị không?”

“Em gửi qua weibo cho chị nhé.” Cô bé rất vui vẻ lưu weibo của Nhạc San, rồi đi tới chỗ khán đài, trên đó đã bắt đầu biểu diễn rồi.

“Chụp đẹp nhỉ?” Nhạc San hỏi Khương Vị.

“Ừ.” Anh quay đầu nhìn về phía đám đông, “Cậu không đi xem biểu diễn hả?”

“Tớ không thích lắm.” Nhạc San cũng nhìn sang, “Chúng ta đi sang bên kia một vòng, rồi đi ăn gì đó đi.”

Bởi vì buổi biểu diễn đã bắt đầu nên người dạo chơi cũng ít hẳn đi, số người tụ tập trước quầy bán hàng cũng ít hơn. Nhạc San đi qua mấy quầy hàng thì ghé vào xem.

Đột nhiên cô dừng lại, cầm lấy thứ gì đó giống với băng đô, bên trên có một dấu chấm hỏi to: “A, đây là thứ rất nổi tiếng trên weibo một thời gian trước...” Cô nghịch ngợm cười với Khương Vị, “Hi, Khương Vị, cậu xem này.” Chờ Khương Vị đến gần, thì đột nhiên đeo băng đô lên đầu anh.

“Ừm.” Nhạc San đeo băng đô cho Khương Vị, vì không để anh tháo xuống, mà dùng hai tay nâng mặt anh, giữ lấy đầu anh, “Vừa rồi cả đường đi cậu đều là cái dạng này, cái gì cũng hỏi chấm”

“Đây là cái gì?” Khương Vị giờ tay sờ dấu chấm hỏi trên đầu, tay anh lập tức bị Nhạc San giữ lấy.

“Đừng bỏ xuống mà, rất đáng yêu.” Nhạc San nhìn anh chăm chăm, “Giống như trong trò chơi, ký hiệu xuất hiện trên đầu NPC đó, đôi khi dùng để biểu đạt câu hỏi, một cái khuôn mặt đối thoại, bên trong có dấu chấm hỏi lớn.”

Trên mặt Khương Vị xuất hiện biểu cảm hoang mang.

“A, chính là như vậy.” Nhạc San bắt lấy cơ hội chụp ảnh.

“Này, Nhạc San.” Khương Vị giờ tay ra cướp di động của Nhạc San, nhưng bị cô bỏ ra phía sau.

Khương Vị cũng không tiếp tục cướp nữa, tầm mắt đảo qua quầy hàng kia, cũng cầm lấy một cái băng đô: “Cậu đeo cái này, tớ sẽ không xóa ảnh nữa.”

Nhạc San nhìn nhìn, là một cái mũ tên hướng xuống dưới: “Gi, cậu có biết đây là có ý gì không?”

“Tớ cũng chơi trò chơi.” Khương Vị lườm Nhạc San một cái, “Ra đây.”

“Nhưng cái này rất ngốc.” Nhạc San vừa từ chối, vừa đi tới bên cạnh Khương Vị, ngoan ngoãn giờ đầu ra.

Khương Vị cẩn thận đeo băng đô cho Nhạc San, ngón tay gạt tóc cô ra sau tai, lại vuốt lại tóc ở bên cạnh, nói nhỏ: “Nếu thật sự giống trong trò chơi, như vậy tớ sẽ không làm mất cậu nữa.”

Hả? Nhạc San ngẩng đầu nhìn Khương Vị, thậm chí cô còn nhìn thấy sự cô đơn trong mắt anh, đột nhiên nhớ tới hôm trước mình lạc đường.

“Tớ sẽ không chạy loạn.” Nhạc San an ủi anh, sau đó chỉ vào mình, “Muốn chụp ảnh không?”

Dưới sự ép buộc của Nhạc San, Khương Vị chụp ảnh cho cô, còn kiểm tra xong chất lượng bức ảnh, mua hai cái băng đô này, rồi hai người mới tiếp tục đi dạo tiếp.

“Không bỏ xuống hả?” Khương Vị hỏi.

“Nhiều người như vậy, tớ đeo cái này thì cậu sẽ trông thấy tớ.” Nhạc San xoay người, “Nhìn một cái là trông thấy tớ luôn. Nhưng mà, nếu cậu không quen thì bỏ xuống đi.” Cô nói xong, giờ tay về phía Khương Vị, thấy anh không nhúc nhích, thì bỏ cái băng đô trên đầu anh xuống.

“Chúng ta đi đến khu ẩm thực ăn chút gì đi.”

Khương Vị đi theo sau Nhạc San, nhìn mũi tên gỗ trên đỉnh đầu cô, mỉm cười.

Ăn cơm xong, hai người quay lại quầy hàng của mình, bởi vì là triển lãm theo chủ đề, nên chỉ tổ chức một ngày, thời gian kết thúc cũng tương đối sớm.

Hết triển lãm, Nhạc San và Khương Vị thu dọn đồ đạc, chuyển về ô tô.

Khương Vị nhìn Nhạc San ngồi ở ghế bên cạnh, cô đang vui vẻ chọc chọc chỗ để đồ giữa hai ghế, chính là chỗ mà khi cô thu nhỏ ngồi đó.

“Ngày mai cậu muốn làm gì?” Lúc Khương Vị khởi động ô tô, thuận miệng hỏi.

“Không biết nữa, nhưng tớ chuẩn bị đi đến lễ ở cái miếu ngoại thành.” Nhạc San vừa nghĩ vừa nói.

“Chính là cái miếu nghe nói rất linh hả?” Khương Vị tò mò nhìn Nhạc San.

Nhạc San gật gù: “Đúng vậy, tớ nhớ là trước khi chúng ta thi cao đẳng, mẹ tớ và mẹ cậu rủ nhau đến đó lễ, nghe nói tớ có thể thi đỗ đại học, đều nhờ đi lễ ở đó đó, thi xong mẹ tớ còn đi lễ tạ nữa.”

Cậu có thể thi đỗ đại học cần phải cảm ơn tớ chứ? Khương Vị dờ khóc dờ cười nghĩ.

“Tớ nhớ là cậu không tin cái này mà? Cậu đi làm gì?” Thông thả lái xe ra khỏi bãi đỗ xe.

Nhạc San chọc chọc lá lổ đề cốc kia, tức giận nói: “Tớ đều biến thành như vậy rồi, đột nhiên xảy ra loại việc phản nhân loại, phản khoa học này, đương nhiên phải thử phá giải, bằng một số cách không giống người thường rồi.”

“Lúc tuyệt vọng thì cái gì cũng có thể thử hả?”

“Bệnh hiểm nghèo chẳng hạn.” Nhạc San nhếch miệng, “Nhờ đâu có tác dụng thì sao.”

“Vậy cậu chuẩn bị thế nào rồi? Đi đường cũng mất kha khá thời gian đấy.”

Nhạc San thờ dãi, nặng nề dựa vào lưng ghế: “Tìm một công ty du lịch thôi, tớ nhớ là có tuyến đi tới đó du lịch.”

“Mai chúng ta cùng đi đi.” Khương Vị quay đầu nhìn Nhạc San, lại lập tức quay đầu nhìn đường, “Tớ cũng đi.”

“Cậu đi làm gì?” Nhạc San kinh ngạc nói, “Nhưng mà như vậy có thể ngồi ké xe cậu, quá tốt.”

Khương Vị vừa lái xe vừa nói: “Như vậy mai chúng ta phải đi sớm một chút, hơn năm giờ đi, muộn quá thì sẽ tắc đường, mai là cuối tuần.”

“Hả.” Nhạc San nhíu mày, “Thế thì hơn bốn giờ đã phải dậy rồi, cậu còn đi đón tớ nữa, vậy thì phải dậy rất sớm.”

Khương Vị gật đầu, giọng điệu bình thản nói: “Vậy đêm nay cậu có muốn ở nhà tớ không, ngày mai đi sớm.”

Nhạc San hơi sững sờ: “Nhưng tớ mặc như vậy.” Cô nhắc chân, giờ giày cao gót ra.

“Bây giờ tớ đưa cậu về nhà, để đồ và thay quần áo, thuận tiện ăn ở ngoài luôn, rồi mới về nhà tớ.” Lúc Khương Vị nói chuyện, ánh mắt không hề rời khỏi phía trước, bàn tay giữ tay lái.

Nhạc San suy nghĩ một lát: “Đúng là một ý kiến hay, tớ đã lâu không ở nhà cậu rồi... Không đúng, tớ ở nhà cậu một thời gian dài mới đúng.” Cô cười cười, “Biến to biến nhỏ, tớ còn tưởng là hai người luôn.” Cô nói xong, thì nhìn sang Khương Vị, “Vậy đi về nhà tớ thay quần áo đi.”

Khương Vị nhìn Nhạc San, ngón tay gõ gõ tay lái: “Vậy cậu nghĩ xem lát nữa chúng ta ăn gì?”

“Ăn tiệc.” Nhạc San vui vẻ, “Nếu không chúng ta đi ăn cơm xong rồi về nhà tớ thay đồ sau, tớ mặc đẹp như vậy, có thể đi ăn được.”

Nói xong, cô liền mở điện thoại di động, bắt đầu chọn nhà hàng.

Chờ ăn xong bữa cơm tối hơi sớm, lại về nhà thay xong đồ, Nhạc San và Khương Vị quay về nhà anh.

Đại Mao một mình trông nhà cả một ngày, từ khi hai người mở cửa liền bắt đầu vầy đuôi, vừa mở cửa đã kích động muốn xông lên.

Nhạc San ngồi xỏm xuống, ôm Đại Mao vào trong lòng: “Bảo bối Đại Mao có chị không, có đôi bụng không?” Cô gãi gãi cổ Đại Mao, nhìn Khương Vị hỏi, “Hôm nay nó chưa được đi tản bộ hả?”

“Sáng tớ có mang nó đi chạy, nhưng còn chưa mang nó đi chơi.” Khương Vị để chìa khóa lên bàn, lấy dép ở trong tủ cho Nhạc San, để sang một bên.

”Đại Mao đáng thương, không thể chơi trong công viên, bởi vì mai bọn chị còn có việc rồi.” Nhạc San cọ cọ Đại Mao, mặt bị nó liếm mấy cái, cô cười lên, “Bây giờ chị chơi với em nhé.”

Vì thế Khương Vị đi chuẩn bị cơm tối cho Đại Mao, Nhạc San và Đại Mao ở phòng khách chơi bóng.

Nhạc San ném bóng ra, tiện tay mở di động, có lời mời kết bạn trên weixin, cô mở ra thì thấy: Cửu Dương gửi lời mời kết bạn cho bạn. Sau đó không có nhắn lại gì cả.

Đây là cái gì?

Đây mạnh tiêu thụ hả?

Weixin của Nhạc San không kết bạn bừa bãi, vì thế từ chối.

Đối phương lại bắt khuất gửi lời mời kết bạn tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Tí Hon* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Cậu có coi tớ là đàn ông không?

Edit: Lam

Sau khi đối phương bị từ chối ba lần, mới nhận ra vấn đề, viết thêm chú thích: Tôi là Lâm Húc. Lúc này, Nhạc San mới đồng ý yêu cầu.

Nhạc Sơn đại ma vương: Sao lại lấy cái tên kỳ quái thế này, tôi còn tưởng là đa cấp đó...

Cửu Dương: Húc không phải là chín ngày sao, cho nên gọi là Cửu Dương.

Nhạc Sơn đại ma vương: Cửu Dương, Sữa Đậu Nành...

Cửu Dương: Lúc đặt tên, trên Tv thường xuyên chiếu quảng cáo sữa đậu nành.

Nhạc Sơn đại ma vương: Quá tùy tiện ==

Nhạc Sơn đại ma vương: Anh vẽ xong chưa?

Cửu Dương: Cô đâu có phải biên tập của tôi, vì sao lại cũng giục tôi vẽ thế?!

Nhạc Sơn nhếch môi, đây là một độc giả tha thiết chờ mong.

Cửu Dương: Kỳ thực tôi muốn hỏi một chút, vì sao cô lại nhỏ đi, rồi lại biến trở lại?

Nhạc Sơn đại ma vương: Tôi cũng không biết... Nếu tôi mà biết nguyên nhân, tôi đã không để mình biến đi biến lại như vậy. Nhưng mà tôi nhớ là tôi cầu nguyện với sao băng xong, hôm sau liền biến thành như vậy.

Cửu Dương: ... Tôi ít đọc sách

Nhạc Sơn đại ma vương: Cho dù cậu đọc vạn cuốn sách cũng không tìm được lý do nào khoa học để giải thích đâu. Không phải trong truyện tranh có

rất nhiều tình huống tương tự sao, đột nhiên tráo đổi linh hồn, xuyên không, nam biến thành nữ

Cửu Dương: Nhưng đó là truyện tranh

Nhạc Sơn đại ma vương: Anh là họa sĩ truyện tranh mà còn không tin truyện tranh!

Lâm Húc bỏ điện thoại xuống, nhìn cái giá sách, hình như cũng có lý đó, nhưng hình như không căn cứ mà... Dù sao không nói lại được cô.

Cửu Dương: Vậy cô còn có thể biến nhỏ nữa không

Nhạc Sơn đại ma vương: Không biết, nhưng tôi chuẩn bị đi thấp hương lễ phật

Cửu Dương: Là cái miếu gần đây hả?

Nhạc Sơn đại ma vương: Đúng vậy

Cửu Dương: Vậy nhờ cô chụp giùm mấy tấm ảnh nha, kiến trúc bên ngoài là được rồi

Nhạc Sơn vui vẻ đồng ý.

Chuẩn bị cơm tối cho Đại Mao, rồi nhìn nó ăn một lát, xong xuôi Khương Vĩ mới đi ra, nhìn thấy Nhạc Sơn nằm trên sofa nghịch điện thoại thì nói: “Tắm chưa? Ngày mai phải đi sớm, hôm nay đi ngủ sớm một chút.”

“Được rồi.” Nhạc Sơn tiện tay ném điện thoại xuống, cầm lấy váy ngủ trong túi, đi vào phòng tắm trong phòng trống.

Khương Vĩ nhìn đồng hồ, đi vào phòng mình tắm rửa, đợi anh đi ra, Nhạc Sơn vẫn đang tắm, vì thế anh lau tóc rồi ngồi xem sách.

Lúc Nhạc Sơn đi ra, mặc một cái váy ngủ màu trắng. Váy ngủ mùa hè của cô đều là loại không tay, tìm mãi mới thấy cái váy ngủ dài tay mua từ lâu, có vẻ giống với váy lót. Trên cổ là một cái nơ con bướm, trước ngực có mấy nếp gấp, tay áo có ren, lần váy dài tới đầu gối, còn có một vòng lá sen ở bên.

“Ôi, thật là đẹp.” Nhạc Sơn cầm lần váy nhìn nhìn, “Sao lúc trước mình lại không mặc chứ?”

Cô đi tới phòng Khương Vĩ theo thói quen, mái tóc ướt sũng vẫn đang nhỏ nước, những chỗ cô đi qua đều để lại một dấu chân ẩm ướt, còn có những giọt nước trên tóc rơi xuống.

Nhạc Sơn đẩy cửa ra, thì nhìn thấy Khương Vĩ ngồi dựa vào đầu giường, đọc sách.

“Mấy sấy đâu?” Nhạc Sơn nghiêng đầu giữ tóc, vuốt nhẹ một cái, trên tay dính đầy nước.

Rõ ràng cô đã lau bằng khăn một lần rồi, mà vẫn ướt sũng, cô nhún mày.

“Cậu đã tắm xong rồi sao?” Nhạc Sơn cúi đầu nhìn chỗ nước dưới chân, không đi vào trong nữa, mà chỉ đứng đó hỏi.

“Khương Vĩ?” Nhạc Sơn lại gọi anh một câu, mới thấy anh gấp sách lại, chỉ vào phòng tắm: “Ở trên bồn rửa mặt.”

Cái váy ngủ này trông có vẻ nhiều vải, nhưng vì độ thoải mái và mát mẻ, nên chất liệu tương đối mỏng, nhìn từ xa lại, thì có thể trông thấy hình dáng cơ thể trong váy ngủ. Vốn dĩ chỉ mờ mờ, nhưng bị ánh đèn trong phòng khách chiếu từ sau lưng cô lại, nên có vẻ rõ ràng hơn.

Khương Vĩ dời ánh mắt của mình từ chỗ eo Nhạc Sơn đi, bỗng cảm thấy mình đã nói ra một đề nghị ngu ngốc.

Lát sau, có tiếng máy sấy từ trong phòng tắm bay tới.

Khương Vĩ lại cúi đầu nhìn quyển sách trên tay, nhưng làm thế nào cũng không đọc nổi, vì thế anh gấp sách lại, nghe tiếng máy sấy, tầm mắt dừng lại trên nền phòng tắm.

Nhạc Sơn ghét nhất là chờ tóc khô, sấy tóc cũng là việc rất phiền phức, cô giờ máy sấy lên một lúc, rồi lại phải bỏ xuống nghỉ ngơi. Ngón tay vùi vào trong tóc, cảm thấy tóc đã hơi khô, thì bỏ máy sấy xuống, chải tóc.

“Khương Vĩ?” Nhạc Sơn đột nhiên gọi tên Khương Vĩ, cô cẩn thận chải tóc, mái tóc dài tới eo vừa được buông ra, liền rơi xuống bồn rửa mặt.

Aiz, thật là phiền phức. Nếu có thể tháo xuống như tóc giả thì tốt, gội đầu xong thì treo lên cho khô, còn mình thì có thể đi làm việc khác.

Nhạc Sơn gọi xong, không nghe thấy Khương Vĩ trả lời, cô thấy lạ, liền đi ra cửa, chuẩn bị nhìn xem anh đang làm gì, kết quả vừa quay đầu, đã trông thấy Khương Vĩ.

Nhạc Sơn giật mình: “Sao cậu lại chạy tới đây?”

“Ừ.” Giọng Khương Vĩ hơi trầm, tiến về phía trước nửa bước, chân giẫm lên bậc cửa phòng tắm, trước mặt là ánh đèn màu trắng sáng trưng trong phòng

tắm, phía sau là ánh sáng ấm áp trong phòng ngủ, giống hệt như tiếng lòng đang bị dày vò của anh.

“Tớ vốn định ra phòng khách, nghe thấy cậu gọi tớ.” Khương Vị dựa vào khung cửa, nhìn Nhạc San, “Sao thế?”

“Tớ định bảo cậu tìm điện thoại cho tớ.” Nhạc San cười cười, cô bỏ lược xuống, gạt tóc dài sang một bên, dùng khăn bọc lấy đuôi tóc, xoa xoa, “Hình như ở trong phòng khách, trên sofa đó.”

Cô nghiêng đầu, mái tóc rối tung bị gạt sang một bên, để lộ ra một bên vai, cũng lộ ra cần cổ không được vải che lấp. Mái tóc ướt sũng dán vào váy ngủ làm lớp vải càng trong suốt hơn, có thể nhìn thấy xương quai xanh, còn cả ngực nữa.

Khương Vị tiến lên một bước, ngón tay muốn dừng tại tai Nhạc San, nhưng lại đột nhiên đổi hướng, sờ tóc cô, ngón tay chìm trong tóc: “Còn chưa khô mà.”

“Tớ biết chứ.” Nhạc San bĩu môi, “Lát nữa lại sấy, lau tóc trước đã.” Cô bỏ khăn ra, dùng tay chải tóc “Không phải cậu định đi phòng khách sao?”

Khương Vị có chút không muốn đi, không khí trong phòng tắm vẫn còn ấm áp và ẩm ướt, mùi thơm trên người Nhạc San, còn có Nhạc San ở trước mặt, làm anh không muốn nhấc chân đi.

“Cậu lấy điện thoại làm gì?” Khương Vị hỏi, anh nhìn ngón tay Nhạc San di chuyển trong làn tóc, đột nhiên muốn chải đầu giúp cô. Anh đã hơi hiểu được vì sao vẽ lông mày giúp vợ lại là một loại tình thú rồi.

Nhạc San lại cầm lấy lược: “Tớ sấy cho tóc hơi khô, rồi vừa nghịch điện thoại, vừa chờ tóc khô, sau đó là có thể đi ngủ.” Cô chải tóc một lần nữa, rồi lại cầm máy sấy lên.

“Tớ giúp cho?”

“Không cần đâu.” Nhạc San lắc đầu, “Rất nhanh thôi.”

Vì thế Khương Vị đi ra phòng khách, tìm một vòng nhưng không tìm được điện thoại Nhạc San, chỉ có thể dùng điện thoại của mình gọi cho cô, rồi tìm theo tiếng chuông.

Anh cầm lấy điện thoại của Nhạc San, nhìn về phía màn hình đang lóe sáng: “...”

Nhạc San đi ra khỏi phòng tắm, liền trông thấy Khương Vị đứng trong phòng ngủ, tay cầm điện thoại của cô, thì vui vẻ chạy tới, giơ tay ra.

Khương Vị không đưa điện thoại cho cô, mà hỏi: “Nhạc San, ‘công chúa điện hạ đệ nhất thế giới’ là cái gì?”

Nhạc San lộ ra biểu cảm “Chết cha, bị bắt được rồi”, cô nhếch môi, bộ dáng nghiêm trang, giải thích: “Chính là một vị thần tượng rất đáng yêu không có thật.”

“Nhưng mà cậu lưu số điện thoại của tớ trong danh bạ là cái này.” Khương Vị nhún mày, trong lòng nghĩ: Chẳng lẽ trong lòng Nhạc San vẫn coi anh là con gái?

“Cho nên nói Vị Lai rất đáng yêu mà.” Nhạc San có lệ, giơ tay ra cướp điện thoại, “Hơn nữa cũng gọi là Vị Lai mà.”

Khương Vị giơ điện thoại lên cao: “Tớ đổi tên trong danh bạ.”

Nhạc San giơ tay mấy lần nhưng không cướp được, cô túm lấy áo Khương Vị, ngửa đầu nhìn chiếc điện thoại yêu dấu trên cao: “Cậu sửa làm sao được, điện thoại tớ có mặt khải.”

“Một số.” Khương Vị nhìn Nhạc San một cái, biểu cảm có chút đắc ý, anh nói xong, một tay ấn phím, đã mở mặt khải.

“A.” Nhạc San uy vũ mạnh mẽ, ôm lấy tay Khương Vị, kéo xuống, giống như một dây thừng xoắn bắt khuất, thậm chí còn giẫm lên chân Khương Vị để mình cao hơn.

“A ——” Khương Vị hít sâu, một chân anh bị giẫm lên mu bàn chân, một chân khác thì lại bị giẫm vào ngón chân, lập tức lùi về sau mấy bước.

Chỗ hai người đứng vốn cách giường không xa, chân anh đụng vào khung giường, cả người ngã ra sau, Nhạc San cũng ngã sấp xuống, đè lên người Khương Vị.

Có chỗ hở!

Nhạc San nhìn thấy cánh tay Khương Vị vì bị ngã mà cong lại, lại nhìn thấy điện thoại cách mình gần hơn, hai mắt sáng lên. Đè lên Khương Vị trèo lên trên, cướp lấy điện thoại, khuỷu tay chống xuống đệm, lập tức mở điện thoại ra bắt đầu sửa mặt khải.

Khương Vị còn chưa phản ứng lại xem việc gì đang xảy ra, ngực đã bị khuỷu tay Nhạc San tỳ vào, đau đớn. Chỉ trong chớp mắt, đầu đã kẹp giữa hai cánh tay của Nhạc San, tầm mắt anh đối diện với cổ Nhạc San, có thể trông thấy xương quai xanh qua cổ áo của cô.

Cô hoàn toàn đề trên người anh, bộ ngực mềm mại, cái bụng phẳng phồng, và cái chân thỉnh thoảng đung đưa.

Hơi thở của Khương Vị hơi loạn, không biết là do Nhạc San quá nặng hay là do tác dụng phụ quá rõ ràng, mà anh dùng sức hít thở cũng vẫn thấy không đủ không khí. Chỗ cơ thể hai người tiếp xúc tản ra hơi nóng như đang bốc cháy.

“Ha, tớ đã đổi mật khẩu.” Nhạc San đổi mật khẩu xong, tắt điện thoại, cúi đầu nói, “Cậu...” Giọng cô bị giữ lại trong miệng, cả người cứng đờ, vừa xấu hổ vừa ngượng nhìn Khương Vị.

“Nhạc San.” Khương Vị hơi ngắc đầu, như vậy anh mới có thể nhìn thẳng vào mắt Nhạc San, “Cậu có coi tớ là một người đàn ông không?”

“Cậu đương nhiên là...” Nhạc San luống cuống đứng dậy, “Là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa. Ha” Cô cười gượng một cái, cầm điện thoại lùi về sau, “Tớ về phòng ngủ, về phòng ngủ... Cậu, ngủ ngon.” Cô bỏ lại một phòng ái muội, rồi xông ra ngoài.

Khương Vị không đứng dậy, anh nhìn trần nhà, túm tóc, thờ dài. Vừa rồi cảm giác ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực còn chưa hết, nhưng mà quá ngắn.

Tác giả có chuyện muốn nói: Không biết bọn họ ai hối hận hơn ai.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Tí Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Một nụ hôn nhẹ nhàng

Edit: Lam Sắc

Nhạc San chạy vào trong phòng ngủ dành cho khách, bỏ nhào lên giường, đập đầu vào gối, ngu ngốc, ngu ngốc. Cô nằm trên giường ảo não mấy cái rồi yên tĩnh lại.

Khuôn mặt áp lên gối, hơi nóng từ mũi thở ra làm nóng cả chỗ xung quanh, chỉ một chỗ nhỏ nhỏ nhưng lại làm cô thấy khó thở. Trong đầu lại xuất hiện ra bộ dạng bắt đấm dĩ của Khương Vị, bên tai còn văng vẳng câu hỏi của anh, cảm giác như vẫn còn hơi thở của anh vẫn còn quanh quẩn trên người cô. Đệm giường mềm mại, không hề giống với cảm giác vừa rồi, loại cảm giác rắn chắc rất an toàn đó, còn có thể cảm nhận được tần suất hô hấp của nhau.

Làm sao bây giờ, hình như mình có suy nghĩ không tốt với cơ thể của trúc mã rồi. Đây là phạm tội đó, a ô!

Nhạc San cảm thấy không khí lại nóng lên, đập vào đệm một cái, xoay người, đổi thành tư thế nằm ngửa. Rồi khỏi không gian nhỏ hẹp, nhìn đèn trên trần nhà, nhiệt độ không khí chung quanh giảm xuống làm cô phát hiện ra mặt mình đang nóng bừng, ngay cả tiếng tim đập đều rõ ràng, tiếng tim đập thỉnh thoảng bên tai.

Nhưng đó là Khương Vị mà. Nhạc San lắc lắc đầu, ép mình quên hết chuyện vừa rồi ra khỏi đầu, nhắm mắt lại.

Ngủ ngủ.

Khương Vị một đêm ngủ ngon, gần đến năm giờ sáng thì bị đồng hồ đánh thức, đi vào toilet rửa mặt, gõ cửa phòng Nhạc San, gọi: “Nhạc San? Dậy thôi.”

Nhạc San gần một giờ mới ngủ được. Cô nhắm mắt lại, thì trong đầu lại suy nghĩ miên man, thật sự không ngủ được, mới mở điện thoại ra lên weibo, đọc truyện tranh, đến khi hơi buồn ngủ thì mới đi ngủ. Mà như vậy thì hơi khó để đánh thức cô.

Khương Vị gõ cửa mấy lần, bên trong vẫn không có động tĩnh gì, vịn thử tay nắm cửa. Nhạc San không khóa cửa. Anh hơi do dự một chút, rồi mở cửa ra đi vào.

Trong phòng rất tối, chỉ có một chút ánh sáng từ phòng khách lọt vào. Khương Vị đứng ở đầu giường, ghé sát vào gọi nhỏ: “Nhạc San?”

Tướng ngủ của cô vẫn xấu như trước, chần thì bị ôm vào trong ngực, biến thành một cuộn dài dài, kẹp giữa hai chân, đầu thì như con đà điểu, chui vào trong chăn, chỉ để lại một đầu tóc đen bên ngoài.

“Nhạc San?” Khương Vị giờ tay vỗ vai Nhạc San.

“Hừ.” Nhạc San mở mắt lắc đầu, lộ ra khuôn mặt chui trong chăn, mắt cũng không mở nổi, trả lời.

“Nên dậy thôi.” Khương Vị rất kiên nhẫn nói.

Nhạc San ôm chăn trong lòng, nói: “Ngủ thêm mười phút thôi.” Cô còn giờ tay tạo ra số năm

Khương Vị bắt đầu đi thử dài, đi ra ngoài, lúc đi ngang qua phòng khách thì nhìn đồng hồ, rồi đi vào phòng bếp, đun sữa, luộc mấy quả trứng gà.

Làm xong mọi thứ, anh mới nhìn đồng hồ, lại đi vào phòng Nhạc San.

“Mười phút rồi.” Khương Vị cúi đầu, nói với Nhạc San.

Nhạc San xoay người ở trên giường, tay và chân đều giơ lên, nhưng đầu vẫn nằm trên gối, lười nhác nói: “Chờ tó một chút nữa, tó sắp tỉnh rồi, đã tỉnh rồi...”

“...”

Ba.

Khương Vị bật đèn trong phòng, phòng ngủ sáng bừng lên.

Nhạc San như con doi đột nhiên gặp ánh sáng, túm lấy chăn đắp lên đầu, tức giận giơ chân lên, bắt đầu kêu lên.

Khương Vị đứng im ở bên giường, quả nhiên một lát sau, Nhạc San liền chậm chạp ngồi dậy. Mắt cô còn chưa thích ứng với ánh sáng, híp mắt sờ tìm điện thoại, miễn cưỡng mở mắt ra nhìn thời gian, rồi không cần ai chỉ huy, tự cô ừ ừ bò xuống giường.

Khương Vị nhìn Nhạc San đi vào toilet, nghe thấy tiếng nước chảy, mới đi về phòng bếp bóc trứng. Đến khi anh để đồ ăn lên bàn, thì Nhạc San mới chậm chạp đi tới, miễn cưỡng làm mình trông có chút tinh thần.

“Chào.” Cô ngồi xuống, ngo ngắc nhìn cốc sữa trước mặt, trông có vẻ không có tinh thần, cũng có vẻ mất hứng, còn có chút giận dỗi lúc mới dậy.

Khương Vị đưa trứng gà cho Nhạc San: “Không kịp làm đồ ăn sáng.” Anh ngủ một chút là có thể lấy lại tinh thần, còn Nhạc San lại có vẻ thích ngủ, “Chưa ngủ đủ hả?”

“Ngủ không ngon.” Nhạc San buồn bực không vui, “Ngủ muộn, cảm giác như vừa nhắm mắt lại, đã phải mở ra rồi.”

“Lát nữa lên xe thì ngủ tiếp, còn phải đi một đoạn đường dài mà.”

Nhạc San cắn một miếng trứng gà, mơ hồ nói: “Không ngủ được.”

Đồ cần mang theo đã được chuẩn bị sẵn, nên ăn xong là có thể đi luôn. Đại Mao cũng dậy theo bọn họ, tưởng là Khương Vị muốn dẫn nó đi tản bộ, đã cắn dây, vây đuôi với hai người từ lâu.

“Không được đâu, không thể cho em đi cùng được đâu.” Nhạc San xoa đầu Đại Mao.

Khương Vị cho nó thêm đồ ăn, lại cho thêm nước, Đại Mao vừa thấy như vậy, thì đã thấy được mình phải ở nhà một mình cả ngày, buồn bã không vui đi vào góc tường ngồi.

Cuộc sống bi thảm của chó.

Khương Vị và Nhạc San đi vào bãi đỗ xe. Ở dưới tầng hầm ngấm vào mùa hè cũng vẫn rất lạnh, cho dù Nhạc San mặc áo dài tay, cũng vẫn lạnh run cả người, đầu óc hỗn loạn bị cái lạnh kích thích nên tỉnh táo hơn hẳn.

Cô vừa lên xe liền mở cửa sổ, ra khỏi bãi đỗ xe, thì không khí ẩm ướt mát lạnh liền bay vào, Nhạc San cảm nhận được không khí xông vào mặt mình, từ xoang mũi lan đến toàn thân, cả người cô đều nổi da gà.

“Bây giờ vẫn hơi lạnh.” Khương Vị đóng cửa sổ bên chỗ Nhạc San vào, “Cậu lại ngủ một lát đi, không phải ngủ không ngon sao?”

Nhạc San lắc đầu: “Không được, không thể ngủ được.” Cô lại ấn mở cửa sổ, lộ ra một khe hở, để không khí lưu thông. Cô nhìn Khương Vị một cái, nhận ra sự thất vọng của anh, nên giải thích: “Nếu tó ngủ rồi, cậu sẽ không ngủ gật sao... Dậy sớm như vậy, đường lại dài nữa, nói chuyện với cậu thì sẽ không thấy mệt nữa.”

Khương Vị nhìn Nhạc San, môi cô hơi mím lại, bộ dáng nghiêm túc, nhưng anh hiểu cô như vậy, hoàn toàn có thể nhận ra tâm tư cô đang nhảy nhót.

Có phải tó rất biết chăm sóc không? Có phải tó rất ngoan không?

“Cậu vất vả rồi.” Khương Vị cười, “Vây nhờ cậu.”

Nhạc San nhìn thấy nụ cười dung túng trên mặt anh, đột nhiên thấy kỳ quái, xoay mặt sang bên kia, nhìn ra ngoài cửa sổ, do dự nửa ngày cũng không nói được gì.

Cô nắm lấy tay nắm cửa, trong lòng tự mắng mình: Không phải mày rất biết nói chuyện sao, sao bây giờ lại không nghĩ ra được đề tài nào chứ.

Trong xe rất yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng động cơ chạy, còn có âm thanh từ bên ngoài truyền vào.

“Cái cuộc thi thử kia của cậu bao giờ thì bắt đầu?” Nhạc San vừa nói vừa mở điện thoại.

“Trung tuần tháng chín*.” Khương Vị vẫn như mọi ngày, nói chuyện không nhanh cũng không chậm.

(*Mười ngày giữa tháng.)

“Ồi, thế cũng sắp rồi.” Nhạc San nhìn lịch, “Chuẩn bị sao rồi?”

“Cũng tạm.” Khương Vị hơi do dự rồi mới nói, dù sao cũng là cuộc thi tương đối khó, anh cũng không nắm chắc, nhưng mà chắc chắn sẽ qua một môn.

“Cậu nhất định sẽ qua.” Nhạc San an ủi. Trong mắt cô, Khương Vị học rất giỏi, vừa thông minh, vừa có chủ kiến, thi thử gì đó nhất định sẽ qua.

Khương Vị cười.

Nhạc San không hiểu sao anh lại cười, than thở “Cười gì chứ?”. Rồi mở điện thoại ra, bắt đầu xem xét hành trình.

Lúc Khương Vị lái xe đều rất chuyên tâm, nhưng có Nhạc San ngồi bên, anh liền nhìn cô qua khốe mắt, nhìn cô chuyên chú xem điện thoại, có lúc còn đọc ra tiếng, làm anh nhớ tới lúc làm bài kiểm tra cuối tuần hồi trung học.

Không bị kẹt xe, cuộc hành trình hai giờ rất nhanh đã kết thúc. Nhạc San xuống xe, vươn vai. Không khí ở ngoại thành tốt hơn trong nội thành nhiều, làm người ta thả lỏng cả tinh thần lẫn thể xác.

Khương Vị khóa xe, khoác túi đuổi theo Nhạc San, hai người đi theo con đường nhỏ bằng đá, đi tới cửa lớn.

Cả dọc đường đều có cây xanh, còn có mùi hương càng đến gần càng đậm, làm Nhạc San hoàn toàn yên tĩnh lại, sự kỳ quái trong lòng lúc đầu cũng bị ném ra sau đầu, vừa trông thấy cổng liền chụp mấy bức ảnh từ phía xa.

Chùa miếu ở ngoại thành được xây dựa vào núi, lịch sử lâu đời, nghe nói có khoảng mười tòa miếu lớn nhỏ, không thu vé vào cửa, nhưng thấp hương thì phải trả tiền. Nghe nói thấp hương đầu năm những mấy vạn một nén.

Nhạc San và Khương Vị đều không phải người tin Phật, tới đây là ý định bộc phát.

Từ lúc đi vào cổng, Nhạc San vẫn liên tục chụp ảnh, từ xa đến mái hiên, núi đá, thậm chí ngay cả lư hương trong sân cũng không buông tha.

“Cậu chụp ảnh làm gì đó?” Khương Vị túm lấy Nhạc San, đề phòng cô ngã xuống.

Nhạc San kiểm tra độ nét của ảnh: “Đại thần Sứ Đẩu Nành nhờ tó, anh ta nói là sau này có thể dùng, vừa hay tó muốn đi, nên anh ta không cần đến chùa miếu lấy tài liệu nữa.”

Chắc. Thế mà thật sự thêm weixin à.

Nhạc San xoay ngang điện thoại, chụp toàn cảnh: “Giúp lần này, anh ta sẽ vẽ tó vào trong《Phi thường đạo》đó. A —— thật là vui.”

Thật ghen tị với tên kia, nếu lúc đó mình học vẽ truyện tranh thì tốt.

“Ồ?” Khương Vị lơ đãng hỏi: “Cho cậu là nhân vật gì?”

“Hình như là một cái nhân vật phản diện rất lợi hại, thật mong đợi.”

May mà không phải là mối tình đầu, tình nhân hay người yêu thầm gì đó của nam chính.

“Được rồi, lát nữa vào trong thì không chụp nữa.” Nhạc San mở album trong điện thoại ra, nhìn chỗ ảnh đã chụp, “Như vậy cũng nhiều rồi, vào trong chụp thì không lễ phép.”

Khương Vị lĩnh một quyển sách giới thiệu trong chỗ của khách du lịch, mở bản đồ ra, hỏi một câu: “Cậu muốn đi miếu nào? Nghe nói ở giữa là linh nhất.”

Nhạc San nhìn vào, chỉ vào cái sân gần nhất: “Chúng ta đi chỗ này.”

Nhạc San không tìm hiểu tư liệu, càng không mời hướng dẫn viên du lịch, thậm chí bảng giới thiệu ở cửa cũng không xem, dù sao cứ vào điện là bái, có hương liền thấp, nhìn thấy hòm công đức liền nhét tiền —— điện nhỏ thì bỏ tiền nhỏ, điện lớn thì bỏ tiền to, dù sao chủ điện cũng chỉ có hai ba cái.

“Hi vọng Phật Tổ phù hộ cho con trở lại bình thường.”

“Hi vọng Bồ Tát phù hộ cho con không nhỏ đi nữa.”

“...” Khương Vị yên lặng nhìn, cầu như vậy, cô không sợ bị phạt đánh giá, cuối cùng cái nào cũng không linh sao? Nhưng mà anh nghĩ lại, tình trạng này của Nhạc San, hình như cũng không biết nên cầu phật nào. Đúng là không tìm được bệnh nên phải chữa bừa.

Nhạc San lại đứng lên, bỏ tiền vào hòm công đức, đi ra cửa, gọi Khương Vị: “Khương Vị, chúng ta tiếp tục đi.”

“Cậu không thấy phiền à?” Khương Vị cười khỏ. Anh lấy một lọ sữa chua ra, nhét vào tay Nhạc San.

“Không đâu.” Nhạc San vỗ vỗ tay, “Chưa từng thành tâm như vậy, nhiều phật như vậy, nhất định sẽ có một người có thể trấn áp được ngôi sao băng kia, tớ sẽ không nhỏ đi nữa.” Bởi vì ở trong miếu, nên giọng cô rất nhỏ.

“Cậu có cảm thấy sẽ linh nghiệm không?” Khương Vị nhìn Nhạc San uống sữa chua, hai má phình lên, “Nước tới chân mới nhảy.”

“Nhưng thần phật là lúc cần mới bái mà. Chỉ cần thành tâm thì sẽ được đền đáp.” Nhạc San nhăn mày, “Nhưng mà còn phải xem ai linh hơn.” Có thể sau này cô sẽ năn cảm với sao băng mất, thậm chí nhìn thấy trời sao cũng không dám nghĩ gì.

Khương Vị mang tâm tư cô thích là được, không hề than phiền đi theo Nhạc San. Cô vào trong lễ phật, anh ở ngoài xem bán giới thiệu, có lúc còn quan sát cấu tạo kiến trúc xung quanh.

Nếu thật sự linh nghiệm, anh sẽ đưa cô đến lễ tạ.

“Điện này có vẻ nhiều hương khói đấy.” Nhạc San nhìn đỉnh hương giữa sân, bên trong cắm mấy cây hương rất to, trong điện khá đông người. Cô lập tức đi tới xếp hàng chờ thắp hương.

Khương Vị nhìn chỗ giới thiệu ở bên ngoài: Àch, hình như đây là điện Quan Âm (xin con). Mà thôi, có lẽ Quan Âm có thể thuận tay giúp Nhạc San.

Chờ đến điện tiếp theo, Khương Vị nhìn giới thiệu: Hình như là cầu tình duyên ... Minh có nên vào thắp nén hương không nhì.

Lại nói tiếp, Nhạc San cũng không có bái nhiều phật, cô chỉ thắp hương mấy miếu đông đông, còn mấy chỗ hẻo lánh thì không đi. Chỉ vậy thôi mà hai người cũng mất cả một buổi sáng.

Bởi vì thức ăn chay ở đây cũng rất nổi tiếng, nên Nhạc San và Khương Vị còn đi ăn một chút cơm, đi dạo một vòng, mang theo một ít đặc sản, rồi dọn đường về phủ.

Vừa vào trong xe, Nhạc San liền treo tấm bùa bình an mới mua lên xe.

Khương Vị để đồ xong, ngồi vào xe liền trông thấy bùa bình an: “Cậu xin lúc nào đó?”

“Có một cái miếu có, nên tớ xin luôn, nói là đã khai quang rồi.” Nhạc San nói xong, thì che miệng hắt xì một cái.

Buổi tối không ngủ ngon, lại đi vận động suốt, sau khi ăn cơm trưa thì thấy mệt mỏi.

“Mệt hả?” Khương Vị khởi động ô tô, nhìn Nhạc San chảy nước mắt vì ngáp.

Nhạc San lắc đầu: “Không có, tớ vẫn có thể kiên trì được.”

Sự kiên trì của cô không kéo dài được bao lâu, lúc đi về bị tắc đường, xe cô chật chội, đi một chút lại ngừng. Khương Vị để ý tới tình hình giao thông, đến khi quay sang nhìn Nhạc San, cô đã nghiêng đầu dựa vào ghế ngủ mất.

Bởi vì tư thế ngủ, nên tiếng hít thở rất nặng nề, ngủ cũng rất say.

Trên đường cao tốc có tai nạn, tắc đường rất nghiêm trọng. Đến khi họ về tới nội thành, thì đã qua giờ ăn tối. Khương Vị nhìn Nhạc San vẫn ngủ say, trực tiếp đi về nhà mình.

Vào đến bãi đỗ xe, tắt máy, Nhạc San vẫn còn đang ngủ. Lông mày cô giãn ra, môi hơi mím lại, ngực phập phồng theo tiết tấu, có vẻ không tỉnh ngay được.

Tay Khương Vị đặt trên tay lái, yên lặng nhìn Nhạc San, phát hiện nếu mình còn tiếp tục nghe tiếng hít thở của cô, nhìn cô ngủ, thì cũng sẽ ngủ theo mất. Vì thế anh xuống xe, mở cửa bên Nhạc San ra, cẩn thận bế Nhạc San dậy.

Nhạc San bị ôm vào lòng, còn tự điều chỉnh tư thế thoải mái theo bản năng, đầu cọ cọ trong ngực Khương Vị, giống như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn cuộn tròn trong lòng anh.

Khương Vị ôm cô rất cẩn thận, từ lúc vào thang máy đến khi mở cửa nhà, đều rất nhẹ nhàng, sợ đánh thức cô dậy.

Đại Mao xông ra nghênh đón bị biểu cảm nghiêm khắc của anh ngăn lại. Anh mở cửa phòng dành cho khách, cẩn thận đặt cô lên giường.

Anh khom lưng thả Nhạc San lên giường, cảm thấy cô đã nằm xuống, nhưng vẫn không muốn rút tay ra, vẫn cúi người nhìn cô. Cảm thấy hơi thở của hai người đều hòa quyện vào nhau, mới rút tay lại, vuốt tóc cho cô, rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Một nụ hôn nhẹ nhàng ngăn ngủ, thậm chí có thể nói là một sự động chạm ngăn ngủ.

Khương Vị đứng thẳng dậy, cởi giày cho Nhạc San, đi ra khỏi phòng ngủ, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Ngon đèn trong phòng khách bị cánh cửa ngăn cản, bên trong phòng tối đen.

Nhạc San đột nhiên mở to mắt, nhìn về phía cánh cửa đang đóng, đương nhiên cũng không nhìn thấy Khương Vị ở bên kia cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Chẳng lẽ là ảo giác sao?

Nhạc San bị tiếng kêu của Đại Mao đánh thức. Lúc đó Khương Vị chỉ chú ý tới Đại Mao, nên không phát hiện ra động tĩnh của Nhạc San ở trong lòng. Cô mở to mắt, nhìn thấy cảm Khương Vị thì nhận ra mình đang bị anh ôm, lập tức nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Trời ạ, ngủ như chết rồi bị ôm về nhà, chỉ có trẻ con mấy tuổi mới như vậy thôi, xấu hổ chết mất, không thể tỉnh lại vào lúc này được.

Nhạc San cảm nhận được mình đi từ chỗ sáng vào đến chỗ tối hơn, sau đó bị thả lên giường. Cô thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thì luôn giục Khương Vị mau ra ngoài.

Nhưng Khương Vị lại vẫn yên lặng. Nhạc San có thể cảm nhận được cánh tay anh còn để ở sau lưng và dưới chân mình. Thậm chí cô còn cảm nhận được tiếng hít thở gần gũi của anh.

Làm gì đó?

Nhạc San vừa định hé mắt nhìn lên, thì Khương Vị lại rút tay ra, cô thở phào nhẹ nhõm. Ngay sau đó lại cảm thấy ngón tay của Khương Vị đặt trên trán mình, mái tóc bị vuốt nhẹ nhàng, ngón tay len qua từng sợi tóc cọ vào da đầu làm Nhạc San thấy ngứa ngáy.

Cô kim chế ý định muốn rùng mình, trong lòng thì nghĩ tìm cơ hội để tỉnh lại. Đúng lúc này, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống trán cô.

Một nụ hôn rất nhẹ rất nhẹ, thậm chí hơi thở của Khương Vị còn rõ ràng hơn.

Người Nhạc San cứng lại, cô chờ người chờ đợi hơi thở của Khương Vị rời xa, đợi anh cởi giày, nghe thấy tiếng bước chân, còn có tiếng đóng cửa.

Nhạc San bỗng mở to mắt, nhìn cánh cửa ngăn cách ánh sáng bên ngoài. Nằm trong phòng ngủ tối đen, giờ tay sờ lên trán.

Vừa rồi là một nụ hôn sao? Hay chỉ là không cẩn thận chạm phải?

Cái loại cảm giác hơi ngứa lại nóng nóng vẫn còn vương trên trán, làm Nhạc San lại xoa trán lần nữa.

Đây là ý gì nhỉ? Có phải là ảo giác không?

Sự vui vẻ và nghi hoặc trộn lẫn với nhau, làm cô phỏng đoán theo hướng ái muội. Nhưng vì đối phương là Khương Vị nên cô lại tự tìm ra một lời giải thích hợp lý để cho việc vừa rồi trở thành một việc bình thường.

Khác với sự bài xích của cô với các anh chàng khác, vì đây là Khương Vị, nên cô vừa sợ hãi lại hoảng loạn.

Nhạc San cho rằng mình sẽ không ngủ được, nhưng đủ suy nghĩ lộn xộn ở trong đầu, làm cô ngủ mất lúc nào không hay.

Sáng sớm hôm sau cô đã tỉnh lại, Nhạc San sờ điện thoại, còn chưa đến sáu giờ.

Dậy sớm như vậy làm cô thấy ngạc nhiên. Nhạc San không lập tức đứng dậy, mà vẫn nằm trên giường, nghe tiếng bước chân, tiếng Đại Mao kêu, tiếng Khương Vị trấn an ở ngoài phòng khách. Cuối cùng mọi tiếng động đều biến mất theo tiếng cửa chống trộm đóng lại, bên ngoài lại là một mảnh yên tĩnh.

Khương Vị mang Đại Mao đi chạy bộ.

Nhạc San lăn lộn ở trên giường một lát, cuối cùng không nằm được nữa, vội vã đứng dậy, xông vào toilet giải quyết việc quan trọng nhất trong buổi sáng.

Bởi vì sống ở nhà Khương Vị một thời gian, sữa rửa mặt, đồ dưỡng da đều có một phần ở đây. Nhạc San thuận tiện rửa mặt chải đầu, tinh thần thoải mái đi ra ngoài.

Trong phòng khách có một mùi thơm nhàn nhạt, tiếng ừng ục phát ra từ phòng bếp. Nhạc San xoa bụng, đi theo tiếng động và mùi thơm vào đến phòng bếp. Nồi cơm điện đang nấu cháo, Nhạc San chỉ ghé vào ngửi một chút, cũng có thể khẳng định, trong nồi là món cháo thịt nạc trứng bắc thảo.

Từ lúc ra ở riêng, Nhạc San luôn phải dựa vào bữa sáng kiểu Tây, hoặc là đồ mua dưới lầu để ứng phó. Bây giờ đứng trong phòng bếp nhà Khương Vị, cảm thấy vừa hạnh phúc vừa thỏa mãn.

Khương Vị thật sự rất tốt.

Rất rất tốt.

Nhạc San nhếch môi, dựa vào kệ bếp, ngo ngắ nhìn nồi cơm điện thả ra hơi nóng.

Cửa chống trộm mở ra làm Nhạc San giật mình, đi mấy bước ra khỏi phòng bếp, đứng ở cửa nhà ăn, nhìn về phía Khương Vị.

Anh mặc bộ đồ vận động màu xám, áo ba lỗ để lộ ra cơ bắp rắn chắc. Mái tóc trên trán ẩm ướt, hơi thở hơi nặng nề, làm cả người anh có vẻ nóng hầm hập, như bánh bao mới ra lò vậy.

Đại Mao vừa vận động xong cũng rất sáng khoái chạy vào, phe phẩy đuôi xông tới bên Nhạc San, cuộn tròn bên chân cô. Nhạc San ngồi xổm xuống, xoa bộ lông của nó, làm nó thoải mái ngửa bụng lên lăn lộn.

“Dậy sớm vậy à?” Giọng của Khương Vị truyền tới từ trên đỉnh đầu cô, vừa mới vận động mạnh, nên giọng anh rất trầm. Vừa nói chuyện vừa dùng khăn lau mồ hôi.

Nhạc San “Ừ” một tiếng, cũng không ngắt đầu. Ngón tay xoa loạn bộ lông của Đại Mao, tầm mắt lại nhìn về phía hai cái chân bên cạnh. Quần đùi rộng rãi vừa đến đầu gối, lộ ra cẳng chân rắn chắc. Bởi vì làn da rất trắng, nên có thể nhìn thấy cả mạch máu màu xanh, đường cong bắp chân cũng rất đẹp mắt. Là kiểu đẹp rắn chắc, mạnh mẽ.

Cô nhìn chân Khương Vị đi qua người mình, đi vào phòng bếp, sau đó là một loạt tiếng nước chảy, tiếng dao thót.

Khương Vị làm một món rau trộn, tốc độ rất nhanh, sau khi làm xong thì cả người đầy mồ hôi.

“Nhạc San?” Nghe thấy Khương Vị gọi, thì Nhạc San mới chậm chạp xuất hiện ở cửa phòng bếp. Khương Vị nhìn thấy Nhạc San thì nói: “Cậu mức cháo nhé? Tớ đi tắm rửa.”

Nhạc San gật đầu, rất chuyên chú dọn đồ ăn cho hai người. Khi cô bê đồ ăn ra bàn thì Khương Vị đã tắm rửa xong.

Anh vốn chỉ rửa hết mồ hôi, nên tốc độ rất nhanh, sấy cho tóc hơi khô thì ngồi vào bàn.

Nhạc San đã bắt đầu ăn sáng, Khương Vị ngồi xuống đối diện, cô liền cảm thấy cả người đều là lạ, luôn nhìn trộm Khương Vị, cả đầu đều là nụ hôn tối hôm qua.

Tầm mắt của cô đảo qua đôi môi hồng hào của Khương Vị, thầm nghĩ sao con trai mà màu môi đẹp như vậy, nhìn xem, môi cũng đầy đặn, trách không được yếu ... Phi, không nghĩ cái này.

Trong đầu miên man suy nghĩ, tốc độ ăn cơm liền chậm lại, thậm chí còn buồn bã ỉu xiu.

“Nhạc San?” Khương Vị lo lắng nhíu mày, đứng dậy, tay chống mặt bàn cúi người nhìn Nhạc San.

“Hả?” Răng Nhạc San cắn cắn đôi đũa, lúc nói chuyện thì đũa rơi vào trong bát, còn cô thì ngẩng đầu nhìn Khương Vị.

Một tay Khương Vị chống mặt bàn, tay kia thì sờ trán cô Nhạc San lúc cô ngẩng đầu lên.

Bàn tay dán trên trán, ngón tay hơi hơi lọt vào trong tóc. Ký ức tối qua lại ủa về. Lúc đó chỉ nhớ cảm giác, bây giờ thì trọn tròn mắt. Nhạc San nhìn khuôn mặt Khương Vị ở gần, tầm mắt chuyên chú, cô liền quên cả thở, giống như toàn bộ máu trong cơ thể đều chảy hết lên đầu, chạy tới chỗ tiếp xúc với tay Khương Vị, sau đó lan ra cả đầu.

Cả người đều mơ màng, nóng hầm hập.

Lại, muốn hôn hả?

“Hình như không bị sốt, nhưng tớ thấy tinh thần cậu không tốt lắm đâu, còn tưởng hôm qua cậu bị cảm lạnh.” Khương Vị cảm nhận được độ ẩm trên trán Nhạc San, lăm lăm, “Nhưng mặt rất đỏ.”

Tiếc nuôi cái gì chứ!

“Tớ không sao đâu.” Nhạc San ngửa đầu ra sau, tránh khỏi tay Khương Vị, bắt đầu vui đầu ăn.

Khương Vị vẫn là Khương Vị, cảm thấy người không bình thường chỉ có mình mình.

Cho nên nụ hôn kia chỉ là ảo giác sao?

Ăn xong bữa sáng, Nhạc San từ chối đề nghị muốn đưa cô về của Khương Vĩ, tự mình gọi xe về nhà. Ngồi xe Khương Vĩ ra khỏi khu nhà, bảo anh thả mình tới chỗ để gọi xe, rồi nhìn anh đi làm.

Nhạc San về nhà, bên cạnh không có Khương Vĩ, cảm thấy lý trí của mình đỡ bị ảnh hưởng hơn hẳn. Sau một ngày bình tĩnh, thì lại bắt đầu như trước kia, lùi về vỏ ốc của mình.

Trong cái nhìn của cô, quan hệ yêu đương là loại quan hệ không bền vững nhất. Mà mối quan hệ một khi biến chất, thì đều sẽ phát triển theo chiều hướng xấu. Nếu muốn giữ lại Khương Vĩ tốt đẹp, thì giữ nguyên tình trạng hiện giờ là tốt nhất. Hơn nữa trừ bỏ cái nụ hôn trán có vẻ hiểu lầm kia ra, thì Khương Vĩ vẫn như bình thường.

Chắc do cô nghĩ nhiều thôi.

Nhạc San nghĩ như vậy, nhưng trên hành động và lời nói thì đều không tự giác né tránh Khương Vĩ. Lên weixin nói chuyện cũng chỉ được dăm câu là kết thúc. Khương Vĩ hẹn cô ra ăn cơm cô cũng lấy cớ bận không đi.

Cứ vài ngày như vậy, đảo mắt lại là cuối tuần.

Cả đêm thứ sáu Nhạc San đều lo lắng trùng trùng, sợ mình vừa ngủ dậy lại biến thành mười cm hoặc là năm cm. Mà khi cô ngủ dậy vẫn thấy mình như bình thường. Theo như chu kỳ hai lần trước, cô đã một tuần không có gì thay đổi.

Lần này làm cô thấy hi vọng, hình như đi bái phật cũng có tác dụng. Trách không được trong Tây Du Ký, Tôn Ngộ Không bắt yêu quái lúc nào cũng phải mời người giúp, vô quyết đây có móng tay nhọn mà, vẫn là thần tiên địa phương tốt.

Nhạc San nghĩ vậy, tâm trạng cũng tốt hơn, bò đến bên giường nghịch điện thoại. Ngón tay cô dán mấy cái băng dán vết thương, lòng bàn tay còn có vết cắt, nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc cô nghịch điện thoại.

Mở weibo ra, phát hiện một tin nhắn từ một người lạ. Bởi vì cô tắt chức năng nhận tin nhắn từ người lạ, nên không có thông báo, mở ra xem mới biết là gửi từ mấy ngày trước.

A ba ba ba không: Chào chị, em là người chụp ảnh trong triển lãm cho chị. Em bảo là gửi ảnh cho chị, nhưng em bận quá, bây giờ mới gửi được. Xin lỗi nha.

A ba ba ba không: [hình ảnh]

Nhạc San bấm mở hình ảnh, là tấm ảnh Khương Vĩ ôm cô chụp ở triển lãm. Cô bé kia còn photoshop luôn rồi, không biết là dùng hiệu ứng gì, làm màu sắc bức ảnh có vẻ thoải mái hơn, bối cảnh lộn xộn phía sau cũng được làm mờ đi.

Nhạc San lưu ảnh lại, rồi vào album xem, phóng to, rồi lại phóng to, nửa khuôn mặt của Khương Vĩ được phóng to trên màn hình. Cho dù chỉ là nửa khuôn mặt, Nhạc San cũng có thể nhìn ra biểu cảm của Khương Vĩ.

Cô rất hiểu anh, nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng ra nụ cười dịu dàng và dung túng trên mặt anh.

Nhạc San thờ dài, đặt bức ảnh này làm ảnh nền điện thoại.

Chụp rất đẹp.

Cô ném điện thoại lên giường, buồn bã xoay thân, giờ tay nhìn bàn tay vô cùng thâm của mình, bóc miếng dán vết thương ra, lại dán lại.

“Cốc cốc cốc.” Tiếng đập cửa đánh gãy cô ngẩn người, lê dép đến cửa, nhìn vào mắt mèo thì thấy, thấy Khương Vĩ ở bên kia cửa.

Nhạc San chớp mắt do dự, rồi mở cửa: “Khương Vĩ, sao cậu lại đến đây?” Nhìn anh đi vào liền đứng sang bên cạnh.

Khương Vĩ đi vào phòng, đóng cửa chống trộm lại, tay kia thì nắm lấy cổ tay Nhạc San: “Cậu đang trốn tớ hả?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Hiểu Không

Edit: Joan

“Hà?” Nhạc San sững sốt, “Đâu có.” Sự trốn tránh của cô đều là theo bản năng, ngay cả chính cô cũng không phát hiện ra mình đang tránh né Khương Vị.

“Vậy sao? Nhưng mà gọi cậu ra ngoài ăn cậu cũng kêu bận.” Trước kia đều là gọi phát đi liền. Bởi vì Nhạc San tránh né mà Khương Vị đứng ngồi không yên. Lại nhớ tới những người từng theo đuôi Nhạc San, vừa lộ ra một chút liên bị Nhạc San tránh xa ngàn dặm.

“Tớ bận thật mà.” Nhạc San cười cười, “Bởi vì không có linh cảm thiết kế, nên muốn làm nhà cho búp bê, thay đổi tâm trạng.” Cô chỉ vào một đồng hồ hỗn độn trên bàn, “Vừa hay có một bạn chia sẻ bản vẽ làm nhà búp bê, nên tớ bắt đầu làm nó đó.”

Khương Vị đi theo Nhạc San vào bên bàn, mấy thứ đồ chơi trên bàn đều bị dọn đi, trên đó chỉ còn đủ loại ván gỗ to nhỏ khác nhau, mấy con dao, còn có cả keo nữa. Một nửa hộp gỗ để dưới chân bàn, đã hơi giống với phòng ngủ.

“Mất mấy ngày mới làm xong sàn và tường đó, vẫn hơi thô sơ.” Nhạc San chỉ vào cái hộp kia, “Nhưng nhìn từ xa thì cũng không tệ.”

Khương Vị tiện tay lấy ra một xấp giấy dưới bàn, bên trên là bản vẽ các linh kiện.

“À, tớ đang chuẩn bị làm giường nhỏ, bản vẽ đó.” Nhạc San cầm một miếng ván gỗ trên bàn lên, cô đã in bản vẽ lên trên tấm gỗ, chỉ cần cắt ra lắp lại là được, “Nhưng mà không cắt được, mấy thứ cứng cứng này thật khó đối phó, vẫn là vải vóc mềm mại dễ xử lý hơn.”

Cô nói xong thì đứng dậy, lấy ra một bọc nhỏ nhỏ trên tatami, trong đó là một bộ chăn đệm, “Tớ đã làm xong chăn đệm rồi, bên trong có cả bông đó, rất mềm, tớ cũng rất thích bản vẽ của nó nữa.”

Khương Vị nhìn Nhạc San lôi cái chăn nhỏ lên, thì giờ tay giữ lấy tay Nhạc San, kéo lên trước mặt mình: “Bị thương rồi.”

“Bởi vì không biết dùng dao cắt, nên bị cắt trúng tay.” Nhạc San ngượng ngùng, “Chỉ là một vết nhỏ thôi, tớ sợ bị nhiễm trùng nên mới dán băng keo cá nhân.”

Khương Vị cầm tay cô xem xét, “Nếu vết thương không quá sâu, thì đừng dán băng keo cá nhân quá lâu.” Nói xong thì bóc băng trên ngón tay cô ra, nhìn miệng vết thương, rồi nói: “Đừng dán nữa.”

“Ồ.” Tiện tay bóc luôn ra.

Khương Vị cúi đầu nhìn miếng gỗ Nhạc San cầm tới, lại nhìn bản vẽ. vén tay áo lên, cầm lấy dao trên bàn, ngón tay ấn ấn miếng gỗ. Dù sao cũng là đồ của búp bê, vật liệu tương đối mềm, rất dễ cắt.

“Cậu biết làm hả?” Nhạc San tò mò nhìn Khương Vị.

“Trước kia tớ từng làm mô hình.” Khương Vị rất lưu loát cắt một miếng, “Vì để nghiên cứu kết cấu và sức chịu đựng, nên lúc đó còn khó cắt hơn cái này nhiều.”

Thật sự là cái gì cũng biết mà. Nhạc San chống cằm, ánh mắt chuyển động theo ngón tay Khương Vị.

“Cậu chuẩn bị dùng tô màu, sơn hả?”

Nhạc San lắc đầu: “À không, mùi sơn rất nặng, mà tớ chỉ làm để giết thời gian thôi, không thể nào đi mua cả thùng sơn về được.” Ngón tay cô sờ lên tấm gỗ bóng loáng, “Loại ván gỗ này rất bóng, không cần phải mài đi nữa, cho nên tớ định dùng thuốc màu... Dùng bột nước đi, thử xem có được không?”

Cô cũng không định làm phòng búp bê quá tinh xảo. Làm nó chỉ vì sự tò mò và nhằm chán không có việc gì làm thôi, có thể nói là hứng thú nhất thời. Có người còn làm cả cửa chớp trong phòng, thậm chí sách trên giá sách cũng làm cẩn thận tí mỉ. Cô thì không có loại kiên nhẫn đó, thậm chí mới làm xong sàn nhà đã muốn bỏ cuộc, quá khó.

Khương Vị gạt đầu, động tác trên tay vẫn không dừng lại, còn hỏi Nhạc San: “Trưa mai đi ăn cơm nhé? Có một nhà hàng Thái Lan mới mở ở gần quảng trường, tớ thấy cậu đăng trên weibo đó.”

“À, à, nhà đó hả, cảm thấy cách trang hoàng rất đặc biệt.” Nhạc San vui vẻ nói, “Nhưng mà ngày mai tớ có hẹn tới đó ăn rồi, vậy lần sau chúng ta đi nhé, lần sau tớ mời cậu.”

“Đi với ai thế?” Khương Vị giả bộ lơ đãng hỏi, “Cậu không sợ đột nhiên nhỏ đi nữa à?”

“Muốn gặp bạn bè, ăn bữa cơm, nói chuyện.” Nhạc San túm tóc, “Tớ đã gần mười ngày nay không biến nhỏ nữa rồi, có thể sẽ không bao giờ biến nhỏ đi nữa đâu.” Nhưng mà để chắc chắn, mình có nên mang theo một bộ đồ nhỏ nhỏ đi không, “Với lại hai lần trước đều là buổi tối, tối tớ sẽ không ra ngoài.” Cô dừng lại một chút, “Tớ có nên tô màu xong rồi để cậu lắp sau không?”

Khương Vị làm xong cái giường nhỏ thì mới đi về, còn hẹn lần sau đến làm tiếp giúp cô.

Kỳ thứ chủ nhật Nhạc San có hẹn với Lâm Húc, anh ta nói là muốn cảm ơn Nhạc San đã giúp đỡ, nên mời cô ăn bữa cơm, còn muốn cô cố vấn một số việc. Bởi vì Nhạc San cảm thấy Khương Vị không thích Lâm Húc lắm, cho nên cô chỉ nói là gặp bạn bè, và lại cũng không khác nhau lắm nhĩ... Nghĩ lại,

nếu đối phương là Lâm Húc, thì cũng không sợ bị nhỏ đi, dù sao anh ta cũng biết chuyện này.

Từ khi Khương Vị ra ngoài đến khi về tới nhà, anh vẫn luôn cau mày. Bộ dạng muốn nói dối lại không dám, chỉ có thể giấu giếm điểm điểm, nói một nửa giấu một nửa của Nhạc San, Khương Vị đã quá quen rồi. Mà gần đây anh vẫn luôn bất an vì việc Nhạc San tránh anh.

Vì thế anh đã làm một việc rất không có phong độ. Đó là hôm sau cũng tới nhà hàng Thái Lan kia ăn trưa. Nhà hàng này có cách trang hoàng rất đặc biệt, dùng mấy khối gỗ thô, phong cách hơi tục tũn, ánh sáng rất tối, hơn nữa chỗ nào cũng có bồn hoa, làm nhà hàng có vẻ yên tĩnh, tự nhiên. Khương Vị chỉ đi lướt một vòng ở trong rồi lại đi ra, đi tới nhà hàng bán đồ uống đối diện, ngoài cửa có mấy cái bàn có ô che. Khương Vị liền gọi một cốc nước rồi ngồi ở đó.

Nhạc San xuất hiện trong tầm mắt anh, anh còn thờ phào nhẹ nhõm, cô không mặc váy, xem ra đối với cô, cuộc hẹn này cũng không quá quan trọng. Đến khi chuyển tầm mắt đi, nhìn thấy Lâm Húc đi bên cạnh Nhạc San, Khương Vị lại đứng ngồi không yên.

Nhạc San vẫn luôn bảo vệ mình rất tốt, không biết là vì không nghĩ thông, hay là không có hứng thú với việc yêu đương, mà tới bây giờ, cô luôn từ chối ra ngoài ăn cơm một mình với người khác phái, thậm chí trò chuyện trên mạng cũng từ chối luôn. Bởi vì theo cô thấy, nếu đã không có ý kia, thì không cần để đối phương lãng phí thời gian. Đôi khi Khương Vị cảm thấy sự lo lắng của mình là dư thừa, vì Nhạc San không hề cho người khác cơ hội ái muội nào cả. Cũng vì loại thái độ tránh né yêu đương này của cô, mà Khương Vị vẫn luôn che giấu tâm ý của mình.

Nhưng bây giờ Khương Vị lại thấy nguy hiểm rình rập, nếu Lâm Húc có dựa vào sự thương thức của Nhạc San mà mở ra cánh cửa trái tim của cô thì làm thế nào? Lâm Húc còn từng gặp cả Nhạc San lúc biến nhỏ. Trong lòng có một giọng nói nói với anh, không thể để thế được.

Nhạc San và Lâm Húc ngồi vào chỗ cạnh cửa sổ, sau khi Lâm Húc gọi đồ ăn, thì nghiêm túc rút ra một quyển sổ.

“Thật ra tôi muốn tìm một chút tư liệu sống.” Lâm Húc hơi ngượng ngùng nói, “Muốn hỏi cô một chút về cảm giác sau khi thu nhỏ, nếu có thể nói về một số việc đã trải qua thì càng tốt.”

“Hả?” Nhạc San bật cười, “Chỉ muốn hỏi cái này, thì nói trên weixin cũng được mà, cần phải đi ăn một bữa cơm sao.”

Lâm Húc mở quyển sổ ra, dùng bút chì viết gì đó trên giấy, giải thích: “Như vậy tôi có thể nhìn thấy biểu cảm của cô, vậy mới chân thật.”

“...” Nhưng tôi không phải đi đóng phim, có thể kể lại đã tốt lắm rồi, còn phải chuẩn bị cả vẻ mặt sao?

“Kỳ thực tôi định dùng đề tài nhỏ đi này để vẽ một số thứ, thỉnh thoảng luyện viết văn để thay đổi tâm trạng.” Muốn dùng sự thể nghiệm của cô để vẽ truyện tranh phiêu lưu mạo hiểm.”

Nhạc San đặt tay lên mặt bàn, hứng thú ngồi gần lại: “Thật...” Cô vừa định nói chuyện, thì đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía người đứng bên cạnh.

Khương Vị như đột nhiên xuất hiện, anh cầm lấy tay Nhạc San, lại quay đầu u ám nói với Lâm Húc: “Xin lỗi, đây là truyện tranh tình cảm.” Nói xong liền kéo Nhạc San dậy, lôi cô ra ngoài.

“Khương Vị?” Nhạc San gọi anh mấy câu anh cũng không nói gì.

Cho đến khi bị ánh mặt trời bên ngoài và hơi nóng thiêu đốt, Khương Vị mới dừng chân, đứng lại, xoay người nhìn Nhạc San.

Ánh mặt trời tháng tám, trên tầng cao nhất của quảng trường, bốn phía là nhà hàng, ở giữa là mái nhà trung tâm tương mại, ánh mặt trời chiếu xuống tám thủy tinh xanh biếc, làm mắt cô khó chịu. Nhưng chính trong ánh phản quang này, Nhạc San có thể nhìn thấy vẻ mặt Khương Vị: Kiên quyết, nhưng lại hơi u sầu.

“Nhạc San.” Giọng Khương Vị hơi trầm, biểu cảm nghiêm túc. Loại cảm giác sắp có dông bão này, làm Nhạc San muốn chạy trốn, nhưng cổ tay bị cầm lấy làm cô không thể lùi lại.

“Tớ thích cậu.” Khóe môi Khương Vị mím lại, không chút dong dài.

Nhạc San tròn mắt, cảm thấy cổ tay còn nóng hơn cả ánh mặt trời, cô cười ngây ngô: “Tớ cũng thích cậu mà.” Mắt chuyển loạn, “Nhưng mà là đối...”

“Tớ thích cậu là loại thích này.” Khương Vị cắt lời Nhạc San đang tìm bậc thang cho mình, nâng cằm cô lên, hôn lên môi cô.

Nụ hôn này rõ ràng hơn nhiều so với hôn trán, đôi môi mềm mại và hơi thở nóng bỏng xâm nhập vào trong đầu Nhạc San. Rõ ràng là đứng dưới trời nắng mà co lại cảm thấy lạnh cả người. Nhưng nụ hôn của Khương Vị lại làm cô như nuốt phát một cục than nóng, làm tinh thần cô hoảng hốt.

Khương Vị hơi buông môi Nhạc San ra, vẫn dịu dàng và kiên nhẫn như trước nói với cô: “Đã hiểu chưa?” Giọng anh trầm trầm mà lại lưu luyến, như là luyến tiếc rời khỏi Nhạc San. Anh vẫn duy trì khoảng cách như vậy, lúc nói chuyện còn có thể cảm giác được môi cọ vào nhau.

Đây không phải ảo giác.

Khương Vị thổ lộ như trong dự kiến, lại như ngoài dự đoán, Nhạc San không thể nói rõ được cảm giác trong lòng mình là cảm giác gì. Hình như cô có chút vui vẻ, nhưng cũng không hẳn, mà nhiều nhất là cảm thấy hoảng hốt.

Trúc mã cô vẫn luôn ý lại lại dùng thái độ như vậy để biểu đạt tiếng lòng, giống như tất cả đều mất đi sự không chế.

Nhưng đây là Khương Vị, Khương Vị tốt nhất, cũng là Khương Vị không thể mất đi nhất của cô.

“Tớ, tớ không biết.” Tim Nhạc San nhảy lên, trong đầu trống rỗng, thật thà nói, “Tớ không biết, tớ muốn suy nghĩ lại.”

“Ừ, cậu nghĩ lại đi.” Khương Vị nhẹ nhàng cười, ngón cái anh vuốt môi Nhạc San, như đang trấn an cô, “Tớ chờ cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Tí Hon* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tớ sẽ đối xử tốt với cậu

Edit: Joan

“Tớ đối với cậu là loại thích này.”

“Đã hiểu chưa?”

“Tớ chờ cậu.”

...

“Nhạc San!” Trần Mang Đóa hung dữ kéo tay Nhạc San, để cô không bị đắm vào người đối diện, “Cậu đang nghĩ gì đấy hả?”

Nghĩ việc vẫn luôn nghĩ đó.

“Ồ.” Nhạc San chậm chạp nói.

Trần Mang Đóa quay đầu nhìn Nhạc San một cái, thấy cô vẫn là bộ dạng hồn bay lên trời, thì nhìn xung quanh, rồi kéo cô vào một tiệm cà phê. Ấn Nhạc San vào một cái ghế, còn mình thì đi tới ghế đối diện, bỏ túi đồ mới mua vào trong, rồi ngồi xuống: “Nói đi, gặp phải việc gì.”

Người phục vụ đến hỏi hai người muốn gọi gì. Trần Mang Đóa tùy tiện gọi hai chén nước, rồi tiếp tục nhìn chăm chăm vào Nhạc San: “Là cậu gọi tớ đi dạo phố, nhưng cậu vẫn luôn mơ màng, không thấy có lỗi với ngày nghỉ quý báu của tớ sao?”

Nhạc San do dự một lát, rồi mới ấp a ấp úng nói: “Thật ra là... hôm đó Khương Vị... nói... nói thích tớ.” Nói đến đoạn sau thì giọng cô càng ngày càng nhỏ, đầu cũng càng lúc càng cúi thấp.

“Cái gì?” Trần Mang Đóa kích động đập bàn, đứng dậy đi sang đối diện, chen nhau với Nhạc San trên một cái ghế, ghé sát vào cô truy hỏi liên tục, “Cậu ấy tỏ tình rồi hả? Tò tình thế nào? Tớ biết là cậu ấy có ý với cậu mà, tốt với cậu như vậy, sao có thể là thanh mai trúc mã bình thường được.”

“Cậu ấy nói thích tớ... Sau đó hôn một cái.” Nhạc San nói nhỏ.

Trần Mang Đóa lại hít một hơi, cô vẫn cảm thấy Khương Vị không phải loại người phô bày tình cảm ra ngoài, vậy mà trực tiếp hôn luôn. Quả nhiên trong lòng mỗi anh chàng hệ cầm dục tao nhã đều có một tổng giám đốc bá đạo. Lại lập tức bà tám truy hỏi cặn kẽ: “Hôn trán hả? Hay má?” Cô ấy thấy Nhạc San nhếch môi, thì đã hiểu ra, “Chắc chắc chắc, thật không thể tin nổi... Có cảm giác gì?”

“Rất nhẹ rất... Cậu hỏi cái này làm gì?” Nhạc San quay đầu lườm cô ấy.

Trần Mang Đóa ôm lấy tay Nhạc San, trấn an: “Không phải là tớ tò mò sao.” Còn tưởng là nụ hôn rất bá đạo chứ, nhìn nhiều năm như vậy mà chỉ hôn nhẹ một cái, izz, cái này không được. Cô thấy tiếc nuối thay Khương Vị và Nhạc San, cũng đã biết vì sao Nhạc San lại có bộ dạng này, vì thế rất là tri kỷ tiếp tục xâm nhập điều tra: “Cậu trả lời thế nào?”

“Tớ... Tớ bảo là không biết, phải suy nghĩ lại.”

“Cậu nghĩ cái gì nữa chứ? Cậu cho là gặp được một anh chàng vài chục năm vẫn như một, chăm sóc cậu như mẹ cậu rất dễ hả? Cậu còn muốn nghĩ lại? Nghĩ lên trời à?” Trần Mang Đóa chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, muốn véo cho Nhạc San một cái.

“Nhưng mà lúc đó đầu óc trống rỗng, ngay cả hôm đó về nhà bằng cách nào tớ cũng không nhớ.” Về mặt Nhạc San đau khổ, “Hon nữa, loại chuyện này đương nhiên phải suy nghĩ kỹ càng mới có thể trả lời được chứ.”

Lúc này phục vụ mang hai tách cà phê vào, Trần Mang Đóa nhận lấy: “Khương Vị có phản ứng gì... Để tớ đoán coi, nhất định là cậu ấy sẽ hơi vui vẻ.”

“Cậu ấy nói chờ tớ nghĩ kỹ.” Trong đầu Nhạc San lập tức hiện lên biểu cảm của Khương Vị lúc đó, đúng là anh có cười, “Sao cậu biết?”

Trần Mang Đóa lắc đầu: “May mà cậu ấy hiểu cậu như tớ, bằng không sẽ nghĩ rằng cậu muốn từ chối đó.” Nhìn thấy vẻ mặt không hiểu của Nhạc San, cô ấy nói tiếp, “Cậu được người khác tỏ tình, hoặc là trực tiếp từ chối, hoặc là ngay cả lời tỏ tình cũng không để người ta nói ra miệng... Bây giờ còn muốn suy nghĩ, nghĩ xem đồng ý kiểu gì sao?” Cô ấy giờ tay chọc chọc má Nhạc San, “Sao lại già mồm như vậy, hả?”

Nhạc San xấu hổ nhếch môi, cô nghiêm túc suy nghĩ một ngày, phát hiện ra mình từ có suy nghĩ không đúng với cơ thể Khương Vị, đến có suy nghĩ không đúng với cả người Khương Vị. Không thể không thừa nhận, Khương Vị nói thích cô, trong lòng cô rất là vui.

Trước kia chưa từng dùng ánh mắt này nhìn Khương Vị, nhưng một khi đặt Khương Vị lên vị trí như vậy, Nhạc San cảm thấy thế nào cũng có thể chấp nhận. Đã biết được ý của Khương Vị, nếu còn chỉ muốn như trước kia, có phải rất ích kỷ không? Trong lòng cô có một đáp án mờ mờ, nhưng lại không quá chắc chắn, loại cảm giác này rất xa lạ.

“Nhưng tớ thấy hơi sợ, lúc trước cậu đồng ý lời tỏ tình của bạn trai cậu, cậu không thấy sợ sao?”

“Sợ cái gì? Tớ vui còn không kịp ý.” Trần Mang Đóa uống một ngụm cà phê, nhú mồm, “Ồ, phải gọi thứ gì lạnh mới được.”

Vui thì vui, nhưng cũng rất hoảng hốt. Nhạc San hoang mang chớp chớp mắt: “Sợ sau này, sợ sẽ thay đổi. Hiện tại đã rất tốt rồi, giữ vững hiện trạng rất tốt, một khi thay đổi, sau này ai biết sẽ thế nào.”

Trần Mang Đóa lắc đầu: “Khương Vị tốt với cậu như vậy, cậu sợ cái gì?”

“Tớ cũng rất tốt với cậu ấy mà.”

“Hai loại tốt này là không giống nhau. Tình yêu rất ích kỷ. Đừng nói gì mà, yêu một người thì sẽ nguyện làm tất cả vì cô ấy. Thật ra người bình thường làm gì cho tình yêu, cũng đều muốn được hồi báo cả, đều cần được đáp lại. Đương nhiên nếu sự hồi báo không thỏa mãn được sự cho đi, hoặc là không có đáp lại, thì đều không có kết cục gì tốt cả.” Trần Mang Đóa nghiêm túc nói, “Cậu nói Khương Vị tốt với cậu, có ngang nhau với sự đáp lại của cậu không? Giống không?”

Nhạc San nghĩ một chút, cảm thấy rất có lý, bội phục nhìn Trần Mang Đóa: “Sao cậu lại biết cái đó thế.”

“Tớ vốn là hình thái xã hội, đã chứng kiến rất nhiều người vì yêu mà tổn thương cả thể xác lẫn tinh thần. Có yêu thì mới có hận, vì yêu mà làm nhiều việc điên cuồng” Trần Mang Đóa tự gật đầu với chính mình, “Sự từng trải phong phú đã tạo nên nội tâm thâm trầm của tớ.”

“...”

“Tớ thấy các cậu nói rõ như thế này cũng tốt, nếu lại để Khương Vị tiếp tục ‘chờ’, nói không chừng sẽ cảm thấy mệt mỏi, trực tiếp buông tay luôn.” Cô ấy vỗ vai Nhạc San, “Đã quen với việc cậu ấy tốt với cậu như vậy, cậu ấy mà bỏ cậu, đi tốt với người khác, lúc đó cậu đi đâu mà khóc chứ?”

Nhạc San bị Trần Mang Đóa đánh trúng chỗ yếu, cô liếm môi, tò mò hỏi: “Vậy tớ nên làm gì bây giờ?”

“Đổi xử tốt với cậu ấy, tốt đến mức làm cậu ấy không thể rời khỏi cậu, muốn luôn luôn ý lại cậu.” Trần Mang Đóa nói xong câu đó, liền nhú mồm, hoang mang, sao lại cảm thấy Khương Vị đang dùng chiêu này nhỉ?

Vì thế quay đầu nhìn Nhạc San, vẻ mặt cô rất nghiêm túc, giống như đang học thuộc câu nói đó vậy. Mẹ ơi, thật là đáng yêu, rất thú vị.

“Nhưng mà cậu có thái độ gì mới được?” Trần Mang Đóa hỏi tới vấn đề đứng đắn, “Đồng ý hay từ chối?”

“Thật ra hôm qua tớ đã suy nghĩ cả ngày, lúc đầu còn hơi sợ, sau đó càng nghĩ càng thấy vui. Vừa nghĩ tới Khương Vị, tớ liền...” Nhạc San sờ sờ tai, cười ngây ngô, “Nhưng tớ chưa từng yêu đương, không biết cái gì hết, cho nên muốn tìm cậu tâm sự, loại tâm lý này của tớ có phải rất kỳ lạ không?”

“Cậu đúng là kỳ lạ chết đi được. Yêu đương cũng không có chết người, phải can đảm đi ném thư, nếu không làm sao cậu biết ai mới thích hợp chứ?” Trần Mang Đóa ghét bỏ nói, “Phí cổ vẫn là com chiều nhé, đến lúc đó cậu và Khương Vị còn phải mời tớ một bữa nữa.”

Nhạc San gật đầu: “Tớ nghĩ kỹ rồi.” Cô nhìn đồng hồ, “Muốn tớ mời khách thì nhanh quyết định muốn ăn cái gì đi, tớ muốn đi tìm Khương Vị trước khi cậu ấy tan tâm.”

“Gấp như vậy hả?” Trần Mang Đóa uống một ngụm cà phê lạnh, “À, chỗ Khương Vị làm cách chỗ này không xa.”

Tuy trong lòng Nhạc San vẫn hơi kỳ lạ, nhưng một khi đã nghĩ kỹ, đã quyết định, thì rất có động lực hành động, vậy nên com chiều hôm nay ăn ngon một chút đi. Trần Mang Đóa vui vẻ nghĩ, cầm điện thoại ra tìm nhà hàng.

Nhưng mà một cô bạn già làm sao so được với bạn trai sắp lên chức, bộ dạng gấp gấp như bị lửa đốt mông của Nhạc San đã thành công chọc tức Trần Mang Đóa, cô ấy để Nhạc San nợ bữa com này, muốn làm gì thì đi đi.

Nhạc San nhìn Trần Mang Đóa ngồi lên taxi, lại nhìn ra phía trước, xem xét phương hướng, đi tới chỗ Khương Vị làm việc.

Hai ngày nay Khương Vị làm gì cũng không chú tâm, đầu óc luôn bay đi mất. Hôm đó tò tính hơi đường đột, nhưng phản ứng của Nhạc San lại càng làm anh bất ngờ hơn. Theo Khương Vị thấy, Nhạc San nói “Tớ không biết, để tớ nghĩ lại”, thì chính là ý đã đồng ý. Lẽ ra anh nên bày tỏ sớm hơn, thì đã không cần chờ lâu như vậy.

Bởi vì trong lòng cảm thấy sẽ có một kết quả tốt, mọi việc anh đều dễ dàng bỏ qua, ngay cả việc bị Khương Công mắng thành chó cũng vẫn là bộ dạng như gió xuân, nụ cười càng chân thành, thái độ càng đoan chính hơn.

Tổng Vu Thiên: Hồngбет, công lực của sư huynh hình như lại tăng lên rồi, quá đáng sợ.

Lúc sắp tan tầm, Khương Vị lưu bản thiết kế đã làm được một nửa lại, ngón tay chọc màn hình điện thoại. Sau khi mở khóa thì bấm vào danh bạ, nhìn thấy tên Nhạc San, muốn gọi cho cô, rồi lại ép buộc mình phải cho cô không gian để suy nghĩ.

Sự dịu dàng trên mặt bị Bạch Bằng Viễn nhìn thấy, anh ta đuổi cổ ra xem Khương Vị đang làm gì, nhìn thấy danh bạ thì mới bĩu môi: “Tôi còn tưởng cậu đang nhìn trộm cái gì cơ, cười ý xuân dạt dào như vậy.”

Khương Vị lười nói với anh ta, trực tiếp hỏi: “Sao thế?”

“Chỗ mật độ của tôi luôn vượt qua phạm vi, cậu xem giúp tôi đi?” Khương Vị đứng lên, vòng sang bàn bên kia, cầm chuột của Bạch Bằng Viễn xem bản thiết kế giúp anh ta.

Chuông tan tầm chẳng bao lâu liền vang lên, những người hết việc bắt đầu thu dọn đồ đi về.

“Vất vả rồi, Khương Vị.” Bạch Bằng Viễn chân chó xoay quanh Khương Vị, “Muốn uống nước không? Ăn gì không? Có muộn quá không? Không thì để mai lại xem?”

“Đợi đã, đừng nói chuyện.” Khương Vị nhìn chăm chăm màn hình, một tay bấm chuột một tay ấn phím bàn.

Nhạc San đứng đợi dưới lầu, đã nghe được tiếng chuông tan tầm, một lát sau liền có một đám người đi qua cô. Vẫn không thấy Khương Vị đâu, Nhạc San lại nhìn đồng hồ, đi lên văn phòng tìm người.

Bạch Bằng Viễn đang muốn rót cho Khương Vị một chén nước, bình nước để ở bên cạnh cửa, anh ta vừa cầm lấy cái cốc, liền nhìn thấy Nhạc San đang nghiêng người nhìn vào trong.

“Xin hỏi cô có việc gì?” Bạch Bằng Viễn đi ra phía cửa, nói với Nhạc San, “Nhưng mà chúng tôi đã hết giờ làm việc rồi.”

Cửa văn phòng trong suốt, Nhạc San nhìn vào trong, chỗ ngồi của Khương Vị bị giá sách che lấp, không nhìn tới người, liền hỏi: “Xin hỏi Khương Vị có ở đây không?”

“Khương Vị hả?” Bạch Bằng Viễn cẩn thận nhìn Nhạc San, dịch sang một bên, “Cậu ấy chưa về.” Nói xong liền quay đầu gọi một câu, “Khương Vị, có người tìm này.”

“Cám ơn anh.” Nhạc San lễ phép cười, sau đó liền trông thấy Khương Vị đi ra, nhìn thấy Nhạc San liền đi tới chỗ mình, cầm đồ đi luôn.

Bạch Bằng Viễn bê cái ly không, nhìn Khương Vị đột nhiên vội vàng hơn: “Cậu tính xong rồi à?”

“Ngày mai lại tính cho anh, em về trước.” Anh vỗ vai Bạch Bằng Viễn.

Anh đứng ở trước mặt Nhạc San, giọng nói nhẹ nhàng hơn, “Cậu...”

“Tớ đến đợi cậu tan tầm.” Nhạc San hơi xấu hổ nhếch môi, nhìn trộm Khương Vị một cái, rồi lập tức dời tầm mắt.

Khương Vị cười cười: “Vậy đi thôi.”

Bạch Bằng Viễn đi theo hai người ra ngoài, lại đứng ở cửa nhìn bọn họ đi vào thang máy: Hình như có gì đó.

Nhạc San và Khương Vị ở trong thang máy đều không nói gì, Nhạc San khẩn trương đến mức tầm mắt cũng không biết để đâu, Khương Vị lại luôn cười tủm tỉm, còn chào hỏi người quen trong thang máy.

Vừa ra khỏi thang máy, Nhạc San đi theo đám người mấy bước, liền bị Khương Vị kéo lại, bọn họ đứng ở trong đại sảnh.

Khương Vị như đã hết sự kiên nhẫn, không thể chờ đợi, nói với Nhạc San: “Cậu không có gì muốn nói với tớ sao?” Giọng anh vừa ảm áp vừa dịu dàng, như đang dụ dỗ, làm cho người ta nghe xong, tim cũng phải nẩy mầm.

Nhạc San ngẩng đầu nhìn Khương Vị, cô há miệng định nói, thì có mấy người đi ngang qua bọn họ, còn có người chào Khương Vị.

Khương Vị chào lại, rồi cúi đầu nhìn Nhạc San, kéo cô ra cửa sau.

Cửa sau đi thẳng đến công viên nhỏ, ra khỏi cửa là thấy con đường nhỏ bên bờ sông, hàng liễu xanh xếp thành hàng và bụi cây rậm rạp. Còn có dòng sông nhỏ trong vắt, người già đi tản bộ, và đám trẻ con vui đùa.

Nhạc San đi xuống bậc thềm liền đứng im, Khương Vị buông tay cô ra, cúi đầu yên lặng nhìn cô.

Nhạc San hít sâu, ngẩng đầu lên, nhìn Khương Vị nói: “Tớ nghĩ kỹ rồi, tớ, tớ, tớ cảm thấy tớ cũng thích cậu.” Ánh mắt của cô đảo qua đôi môi hơi cong lên của Khương Vị, “Là loại thích này.”

Cứ việc đã sớm có dự cảm với đáp án này, nhưng chính tai nghe được thì càng làm cho người ta cảm thấy vui vẻ. Khương Vị nhìn Nhạc San, không nói gì, khóe môi và ánh mắt đều cong lên, anh tiến lại gần Nhạc San.

“Khương Vị.” Nhạc San nhìn Khương Vị cười, tự cô cũng bị lây nhiễm, cười rộ lên, cô cầm lấy tay Khương Vị, nắm chặt, “Tớ sẽ tốt với cậu, rất tốt rất rất tốt.”

Cô chân thành lại nghiêm túc, ánh mắt tròn tròn, ngược lại có vẻ hơi ngốc.

“Ừ.” Khương Vị nhàn nhạt nói, bàn tay không bị nắm giữ lên vuốt tóc Nhạc San tóc, ngón tay lướt qua vành tai của cô, dừng lại ở trên vành tai, nhẹ nhàng nắm lại, bàn tay nâng cằm Nhạc San, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi lên môi cô, rồi lại lập tức tách ra.

Nhạc San cảm thấy môi mình bị đụng nhẹ một cái, thời gian tiếp xúc rất ngắn, nhưng nhiệt độ cũng không tan mất, cô lùi về sau một bước, tầm mắt nhìn ra xung quanh: “Còn có trẻ con đó.”

Cô nhìn một bạn nhỏ chân ngắn (trẻ con nhé) đi tản bộ với bà đi lướt qua, đột nhiên tròn mắt, kéo Khương Vị: “Hôm đó, có phải cũng rất nhiều người không?”

“Tớ không để ý.” Khương Vị nhìn Nhạc San, “Có thể là rất nhiều.”

Vậy thì thật là ngại. Không biết Nhạc San nhớ tới hôm đó, hay là bị Khương Vị nhìn mà thấy ngượng, lỗ tai đỏ rực.

Cô im lặng một lát rồi mới nói: “Chúng ta nên làm gì?” Cô cắn cắn môi, “Tớ không có kinh nghiệm... Không biết nên làm gì.”

“Tớ cũng không có kinh nghiệm” Khương Vị nắm chặt tay Nhạc San, hai người đi theo đường nhỏ đến quảng trường, “Đến nhà cậu đi, tớ còn có thể làm tủ quần áo cho cậu.”

Nhắc tới cái này, Nhạc San lại nói nhiều hơn: “Tớ đã sơn xong cửa sổ rồi, tuy thuốc màu không dễ dùng lắm, nhưng vẫn có thể dùng được.” Nhưng lại nghĩ lại, nếu chỉ làm cái này, thì có khác gì trước kia chứ, “Cậu không có gì muốn làm sao? Tớ có thể làm cùng cậu, làm việc cậu thích.” Cô giống như ông quan mới được thăng chức, vội vàng muốn làm gì đó cho Khương Vị.

“Hiện tại tớ đã rất thích rồi.” Khương Vị nói xong lại xiết chặt tay Nhạc San.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Thật sự có tác dụng

Phòng búp bê của Nhạc San vẫn dừng lại tại việc tô màu cho cái giường nhỏ Khương Vị làm. Vốn chỉ để dời lực chú ý, sau đó thì càng không có tâm tư làm tiếp.

Cho nên khi Khương Vị vào nhà Nhạc San, phát hiện đồng lộn xộn trên bàn vẫn còn nguyên.

“Tớ định làm xong thì dọn luôn.” Nhạc San xấu hổ nói.

Khương Vị ngồi vào sofa, ngắm nghía cái giường nhỏ.

“Tớ đánh một tầng véc ni lên trên.” Nhạc San ngồi xuống bên cạnh Khương Vị, giờ tay chọc chọc vào ván giường sáng bóng, “Như vậy thuốc màu sẽ không bị trôi mất.”

“Hôm nay làm ghế hả?” Khương Vị bỏ giường xuống, lại cầm lấy tập bản vẽ, mở ra nhìn.

“Thật ra...” Không cần làm cũng được. Nhạc San nhìn thấy bộ dáng chuyên tâm của Khương Vị lúc cúi đầu xem bản vẽ, thì nuốt nửa câu còn lại vào bụng.

Thật sự cảm thấy không giống nữa. Trước kia nhìn Khương Vị như vậy, cô chỉ cảm thấy “Học sinh giỏi lại bắt đầu làm việc”, nhưng bây giờ, chỉ ngồi bên cạnh anh thôi, cũng đã thấy đồ mật, tim đập nhanh, đặc biệt là lúc kéo tay anh, hoặc chạm phải tay anh.

Đây là cảm giác khi yêu sao? Nhạc San ôm mặt.

Khương Vị vừa về lên tầng gỗ, vừa nói chuyện với Nhạc San: “Hôm nay làm gì?”

“Tớ đi dạo phố với Mang, nói chuyện với cậu ấy.” Ngón tay Nhạc San nghịch nấp nhẩn trên quần Khương Vị, “Nói về việc của chúng ta.”

“Cậu ấy nói gì?”

“Cậu ấy bảo, chúng ta phải mời cậu ấy ăn cơm.” Nhạc San nói nhỏ, “Cậu ấy còn muốn mang người nhà nữa.”

“Bạn trai Trần Mang Đóa tên là Viên Bác nhỉ.” Khương Vị quay đầu nhìn Nhạc San.

Nhạc San ngẫm nghĩ một lát: “Hình như vậy... Sao cậu biết?”

“Lúc trước cậu có nhắc tới một lần.” Khương Vị về xong thì để bản vẽ về chỗ cũ.

“Sao tớ không nhớ nhỉ.” Nhạc San cố gắng suy nghĩ, vẫn không nhớ ra mình nhắc tới tên bạn trai Mang lúc nào, nhưng mà cũng chẳng quan trọng, “Tớ làm đồ ăn ngon cho cậu nhé.”

Nói xong liền đi vào phòng bếp, trong tủ lạnh có bánh su kem Nhạc San làm từ hôm qua. Vì để mình bình tĩnh hơn, nên hôm qua cô đã làm một ít.

Lấy bánh su kem trong tủ lạnh ra, mở màng bọc thực phẩm, cầm lấy một cái ăn thử, su kem man mát lạnh lạnh, làm thần kinh cô run lên. Cô bỏ bánh su kem sang một bên, chuẩn bị nấu trà sữa.

Chờ đến khi cô mang trà sữa và bánh ra, Khương Vị đang bắt đầu cắt gỗ.

Nghe thấy tiếng bước chân của Nhạc San, anh ngẩng đầu lên: “Điện thoại cậu vừa kêu.”

“Tin nhắn à?” Nhạc San bỏ một cái bánh vào miệng, trên tay còn cầm lấy một cái khác, ngồi vào bên cạnh Khương Vị, để mồm lên chân, tiện tay nhét cái bánh kia vào miệng Khương Vị.

Tay kia thì giờ ra cầm điện thoại, mở khóa màn hình: “Ồ, weixin.”

Bàn tay phải cầm lấy chiếc điện thoại quá to so với tay cô, chậm chạp chọc chọc màn hình, để đảm bảo cái tay cầm đồ ăn được sạch sẽ, nên tay trái vẫn giữ nguyên tư thế cầm bánh su kem.

Nhạc San mở weixin ra, nhìn thấy hình tròn nhỏ có ảnh của Trần Mang Đóa.

Xoài: Sao rồi?

Xoài: Làm một người bạn gái đủ tư cách, phải biết làm nũng như mèo, quán người như chó, có tôn nghiêm như sư tử, và có uy tín như hổ.

Nhạc Sơn đại ma vương: ...

Nhạc Sơn đại ma vương: Chẳng lẽ cậu bạn trai là thuần thú sư (người thuần hóa động vật)?

Xoài: [hình ảnh] Nể tình cậu mới thuận lợi thoát kiếp độc thân, không chấp với cậu.

Xoài: Bao giờ mang bạn trai cậu đi gặp tớ, tớ xem giúp cậu, xem cậu ấy có xứng với cậu không. Yêu cầu của tớ rất cao đó.

Nhạc Sơn đại ma vương: Được được được, không quên cậu đâu.

Khương Vị cắt xong lưng ghế, thì quay đầu nhìn Nhạc San, phát hiện cô vẫn giữ nguyên tư thế kỳ quái một tay giờ lên, một tay ấn điện thoại, thì cười khề.

“Mang hỏi tớ khi nào thì mời cậu ấy ăn cơm.” Nhạc San quay đầu nhìn Khương Vị, thấy tầm mắt anh dừng trên tay mình, thì hỏi “Còn muốn ăn nữa hả?”

Nói xong liền cầm lấy một cái bánh nữa, đút cho Khương Vị. Vị bơ trong veo lạnh lạnh lan tỏa trong miệng, Khương Vị nuốt xuống rồi nói: “Tối mai được không?”

“Cái gì?” Nhạc San cắn bánh của mình, rất nghiêm túc liếm bơ dính ra tay.

“Mời Trần Mang Đóa ăn cơm.” Khương Vị ghé vào chỗ Nhạc San, “Hỏi xem cậu ấy rảnh lúc nào, có đề cử nhà hàng hay món gì không.”

“Được, được.” Nhạc San lập tức một tay ấn màn hình điện thoại, chọc chọc bàn phím, tay kia cũng không chịu ngồi yên, cầm bánh lên ăn.

Quá nhiều bơ, lại không nhìn, nên má cô bị dính một ít bơ. Nhạc San liếm môi, định giơ tay lên lau, thì có một hơi thở rất nóng thổi qua gò má, ngay sau đó thì khuôn mặt bị thứ gì đó mềm mại chạm vào.

Nhạc San quay đầu nhìn Khương Vĩ, cô giơ tay sờ mặt mình, chỗ vừa bị hôn: “Cậu rất thích hả?”

Độ ngọt của bơ vừa phải, rơi vào trong miệng bị độ ẩm trong miệng làm tan chảy, mang theo vị sữa trong veo len lỏi khắp nơi. Đầu lưỡi Khương Vĩ lướt qua khóe môi, “Ừ” một tiếng.

Nhạc San nhìn môi Khương Vĩ, suy nghĩ lại bay đi, đúng lúc này điện thoại lại vang lên.

“Mang nói là cậu ấy và Viên Bác đều rảnh cả, tối mai.” Nhạc San vuốt màn hình điện thoại, “Ôi, thật không khách khí gì cả, gửi cả địa chỉ nhà hàng luôn.”

Khương Vĩ tiến lại gần nhìn màn hình: “Cũng không xa chỗ tớ lắm.”

*

“Cậu đi đỗ xe trước đi, tớ ra cửa chờ bọn họ.” Nhạc San nhìn đồng hồ, “Chắc là đến rồi đó.” Cô mở cửa xuống xe, đi tới cửa khách sạn.

Nhạc San trông thấy Trần Mang Đóa đứng chờ ở bên bụi cây gần đó, đang cúi đầu xem điện thoại, cô bước nhẹ nhàng, chuẩn bị đi vòng ra sau lưng cô ấy, thì bạn trai Trần Mang Đóa đã đi tới.

“Sao anh chậm thế hả?” Trần Mang Đóa nhét điện thoại vào túi, nói với Viên Bác.

Viên Bác là một anh chàng cao lớn, màu da hơi đen, trong ấn tượng của Nhạc San là người ít nói. Hình như lúc Trần Mang Đóa và anh ta mới qua lại, ba người đi ăn một bữa cơm, rồi cũng không gặp lại nữa.

“Em đã nói rồi, phải mặc đồ em chuẩn bị cho anh.” Trần Mang Đóa giơ tay vuốt cổ áo cho Viên Bác, “Bộ dạng này là cái gì đây, quá lòi thôi.”

“Vừa rồi có cuộc họp khẩn cấp, nên không kịp về nhà.” Viên Bác tốt tính giải thích.

“Vậy cũng không thể để lòi thôi thế này được.” Trần Mang Đóa giơ tay kéo vạt áo Viên Bác, “Xem này, chỗ này nhần. . . Đây là tàn thuốc hả?” Cô ấy kéo vạt áo nhìn kỹ mấy lần, rồi ngẩng đầu nói, “Em đã nói bao nhiêu lần, anh. . .”

“Mang.” Viên Bác đột nhiên lên tiếng cắt ngang cô ấy, sau đó hôn Trần Mang Đóa một cái.

Oa —— Nhạc San đứng bên nhìn trộm, cảm thán trong lòng.

“Về em sẽ xử lý anh.” Trần Mang Đóa vội vàng kết thúc buổi “day dỗ” vừa rồi, nói xong liền kéo Viên Bác vào trong nhà hàng.

Khương Vĩ lúc này cũng đã đỗ xe xong, đi tới hỏi Nhạc San: “Bọn họ còn chưa tới sao? Sao không đi vào chờ?”

Bốn người đều ngồi xuống rồi mới bắt đầu giới thiệu lẫn nhau, do Trần Mang Đóa hào phóng lại biết ăn nói giới thiệu trước.

”Nhạc San, bạn tốt của em, trước kia anh đã gặp rồi đó.” Trần Mang Đóa chỉ Nhạc San, “Khương Vĩ, bạn trai cậu ấy, là kiến trúc sư.”

“Đây là Viên Bác, bạn trai tớ.” Cô vỗ vỗ tay Viên Bác, “Mặc dù có cái tên rất trí thức, nhưng nghề nghiệp lại là cảnh sát.”

“Cảnh sát rất tốt mà.” Nhạc San ở bên cổ động. Hơn nữa diện mạo Viên Bác làm người ta có cảm giác rất đáng để ý lại, mắt to mày rậm, anh khí bùng bùng, tiêu chuẩn của chính nghĩa.

Cả bữa cơm, Nhạc San và Trần Mang Đóa nói chuyện rất vui vẻ. Lúc đầu còn để cho hai anh chàng nói mấy câu, sau đó thì hai người tự nói với nhau. Khương Vĩ không thích đông người, Viên Bác lại càng ít nói. Nghề nghiệp lại khác biệt quá lớn, chỉ có thể nhạt một chút sở thích để nói, vậy mà cũng tìm được không ít đề tài chung.

Khương Vĩ vừa nói chuyện với Viên Bác, vừa chăm sóc Nhạc San.

“Thanh mai trúc mã thật là tốt.” Trần Mang Đóa than thở.

“Cậu và Viên Bác là quen biết lúc đi công tác nhì.” Nhạc San cắn một miếng đồ ăn.

“Ừ, lúc đó là tớ mới đi làm, anh ấy cũng mới làm cảnh sát chưa đầy hai năm, tính tình nóng nảy, mặt cũng thối nữa.” Trần Mang Đóa nói xong thì vụng trộm lườm Viên Bác, “Bây giờ cũng vẫn cứng đầu.”

Nhạc San nhớ tới nụ hôn vừa rồi, cắn đũa, cảm thấy cũng rất dịu dàng đó.

Một bữa cơm cả khách và chủ đều vui, lúc đi về, Trần Mang Đóa ôm tay Viên Bác, rất có khí thế: “Về sau phải thường xuyên đi chơi cùng nhau đấy, có

chuyện gì có thể tìm chú cảnh sát.”

Viên Bác bắt đầu nhìn Trần Mang Đóa, cô nhóc này ăn nhiều cũng giống như uống say.

Sau đó, Khương Vị lái xe đưa Nhạc San về nhà, ô tô dừng ở dưới lầu.

Nhạc San còi dây an toàn: “Tớ về đây, cậu lái xe chậm một chút, chú ý an toàn, về nhà thì gửi tin nhắn cho tớ.”

Khương Vị giữ tay Nhạc San lại, dặn dò: “Buổi tối đi ngủ sớm một chút.”

“Vậy cậu gọi điện thoại giục tớ đi ngủ nha.” Nhạc San quay đầu, cười tủm tỉm nói.

“Khi nào tớ ngủ thì sẽ gọi cho cậu.” Trong ánh đèn mờ mờ của ô tô, Nhạc San nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Khương Vị, cười thỏa mãn.

“Nhưng có phải cậu sẽ tắt máy rồi tiếp tục nghịch điện thoại không?” Khương Vị chỉ ra thói quen xấu của Nhạc San, “Rồi lại chơi đến rạng sáng.”

“Không đâu, không đâu.” Nhạc San lập tức nói.

“Đừng thức khuya, nhìn điện thoại trong chỗ tối không tốt cho mắt.” Khương Vị dặn dò liên miên, “Cậu lại không thích tập thể dục, sức miễn dịch sẽ giảm. Nói tới cái này mới nhớ, phải ăn sáng đây.”

Ôi, thật dài dòng. Đầu Nhạc San to ra, cứ như mẹ vậy.

“Nếu...” Khương Vị cầm tay Nhạc San không cho cô đi.

“Vị Lai.” Nhạc San đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời Khương Vị, ngay tại lúc anh chờ Nhạc San nói, thì Nhạc San nghiêng người ghé vào Khương Vị, dùng môi mình chặn Khương Vị lại, làm Khương Vị nuốt những lời muốn nói vào trong bụng.

Lần đầu tiên Nhạc San chủ động hôn Khương Vị, làm đầu óc Khương Vị trống rỗng.

Thật là mềm mại. Nhạc San cọ cọ môi Khương Vị, trong đầu chỉ có một cảm giác như vậy.

Cô lại ngồi thẳng dậy, nhìn thấy môi Khương Vị khẽ nhếch lên, nhưng không còn lải nhải nữa.

Thật sự có tác dụng nha. Cô vui sướng suy nghĩ, lại nhìn biểu cảm của Khương Vị, lại hôn lên má anh.

“Đi đường cẩn thận nhé, nhớ gọi điện thoại cho tớ.” Cô mở cửa xe, chớp mắt với Khương Vị, sau đó xuống xe.

Đèn xe sáng rồi lại tối, Khương Vị nhìn Nhạc San đi vào khu nhà, mu bàn tay cọ lên môi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Đem mình làm quà sinh nhật

Edit: Joan

Bởi vì nhiều lúc Khương Vị rất bận, nên không phải ngày nào hai người cũng có thể gặp mặt nhau, mà chỉ có thể nói chuyện qua weixin thôi.

Nhạc Sơn đại ma vương: Đã hai tuần nay tớ không biến nhỏ rồi, có phải tớ sẽ vĩnh viễn không biến nhỏ nữa không? [cười to], mau chúc mừng tớ đi

Không có: Rất tốt

Nhạc Sơn đại ma vương: Cậu đang tặng ca à?

Không có: Ừ, gần nhất hơi bận

Nhạc Sơn đại ma vương: Vậy mai cậu có phải tặng ca không?

Không có: Chắc là có

Nhạc Sơn đại ma vương: Mai là sinh nhật cậu mà, đón sinh nhật bằng tặng ca thì quá thảm

Khương Vị sững sốt, thoát ra khỏi weixin, nhìn lịch, đúng là sinh nhật mình. Bình thường anh đều dùng sinh nhật ngày âm, gần đây lại quá bận, nên quên mất ngày tháng.

Nhạc Sơn đại ma vương: Tổ tổ chúc sinh nhật cho cậu, cậu tranh thủ tối mai không tặng ca nha

Không có: Ừ, mai tớ sẽ về đúng giờ

Nhạc Sơn đại ma vương: [hình ảnh]

Nhạc Sơn đại ma vương: Vậy tớ không quấy rầy cậu nữa, làm việc chăm chỉ nhé

Không có: Ừ

Khương Vị thoát weixin, hơi nhú mày. Hình như sinh nhật mọi năm đều có mẹ gọi điện trước nhắc nhở anh mà.

Vừa nghĩ tới đó, liền trông thấy có người gọi điện tới, quả nhiên là mẹ Khương Vị.

“Vị Lai à, mai là sinh nhật con, có về nhà không?”

“Con không về được, buổi trưa phải ở lại tặng ca.” Khương Vị nhìn tiến độ làm việc, tính toán xem mình phải mất bao lâu mới làm xong mọi việc.

“Tối thì sao? Chúng ta ra ngoài ăn.”

Khương Vị xin lỗi: “Mẹ, buổi tối cũng không được.”

“Vậy cuối tuần làm sinh nhật bù cho con vậy.” Mẹ Khương Vị thất vọng thở dài, “Nhớ gọi cả Nhạc Nhạc đấy.”

“Vâng ạ.”

Khương Vị tắt điện thoại, lập tức lại vùi đầu vào công việc.

Hôm sinh nhật, Khương Vị nhận được rất nhiều lời chúc. Mới sáng sớm, Nhạc Sơn đã gọi điện thoại cho anh, chúc anh sinh nhật vui vẻ, và dặn anh về nhà sớm.

“Tớ và Đại Mao ở nhà chờ cậu.” Cách điện thoại cũng có thể nhận thấy cô đang nóng lòng, còn dặn dò, “Là nhà cậu đó.”

Nhạc Sơn và Khương Vị đều có chìa khóa nhà đối phương, để đề phòng đi đâu mà quên chìa khóa. Mà loại việc này thì thường xảy ra trên người Nhạc Sơn.

Cuộc điện thoại này làm Khương Vị càng khó chuyên tâm làm việc hơn, nhưng mà anh vẫn ép mình phải đặt tâm trí vào bản vẽ, nếu không lỡ tính sai thì lại phải làm lại.

Mọi người trong cơ quan đều biết hôm nay là sinh nhật Khương Vị. Sáng sớm, Bạch Bằng Viễn đã kêu gào phải mời khách, vì thế giữa trưa, cả đám người phải ở lại tặng ca, rủ nhau ra quán ăn gần đó ăn cơm trưa.

Lúc tan tầm buổi chiều, mọi người gọi Khương Vị đi KTV mừng sinh nhật, nhưng bị anh từ chối khéo. Vừa hơn năm giờ, anh đã liên tục liếc đồng hồ, giống như ngồi ở cơ quan quá một giây là không chịu nổi.

Anh vội vàng về nhà. Lúc mở cửa nhà ra, Đại Mao đội vương miện giấy trên đầu, vui vẻ xông ra đón anh.

Khương Vị ngồi xổm xuống vuốt lông Đại Mao, nhặt mũ sinh nhật bị rơi trên mặt đất lên, nghi hoặc nhìn xung quanh.

“Ồ?” Nhạc Sơn từ trong bếp thò đầu ra nhìn, rồi lại quay đầu nhìn đồng hồ, “Cậu về sớm vậy à, tớ còn tưởng phải muộn hơn cơ?”

Khương Vị nhếch môi, bởi vì Sở Trường và Khương Công đều không ở, nên anh nhân cơ hội về sớm. Không thể quên được vẻ mặt ‘tôi biết hết rồi’ của Bạch Bằng Viễn lúc anh đi về. Ngày mai nhất định lại bị hỏi thăm.

Nhạc Sơn đi tới, cũng vuốt lông Đại Mao: “Nhưng cơm chiều còn chưa đưa tới.” Cô xấu hổ cười, “Tớ làm cơm rất tệ, cho nên gọi cơm ngoài.” Cô nhìn đồng hồ, “Đang đi rồi, chắc lát nữa là tới thôi.”

Trông thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Khương Vị, Nhạc Sơn cướp lấy cái mũ sinh nhật trong tay anh: “Bánh ngọt là tớ tự làm đó, chuẩn bị từ sáng rồi.”

Cô mở mũ ra, ấn lên đầu Khương Vị.

“Đây là cái Đại Mao vừa đội.” Khương Vị nói.

“Chuẩn bị cho cậu mà, cho Đại Mao mượn một lát thôi.” Nhạc San sờ sờ đầu Đại Mao, “Cậu ghét bỏ Đại Mao à?”

Đại Mao vô tội kêu.

“Không đâu.” Khương Vĩ mỉm cười dung túng, cũng vuốt lông Đại Mao, nói với nó, “Rất vinh hạnh.”

Nhạc San giữ chặt tay Khương Vĩ, lời anh đứng lên, đi vào nhà ăn: “Xem bánh sinh nhật tớ làm cho cậu nè.”

Trình độ làm bánh ngọt của Nhạc San cũng tương đối cao, hoa trang trí cũng rất đẹp.

Khương Vĩ vừa vào liền trông thấy chiếc bánh sinh nhật màu xanh lam trên bàn.

“Vốn định làm bánh tráng gương (mirror glaze cakes) cơ. Đạo này rất lưu hành kiểu đó, mà hoa văn cũng đẹp.” Nhạc San sờ lỗ tai, “Nhưng không kịp học.”

Khương Vĩ cúi đầu nhìn chiếc bánh ngọt. Bánh không to, nhưng cũng có thể nhận ra người làm ra nó rất tỉ mỉ. Bơ trắng phủ kín bánh, chỉ hơi lộ ra màu xanh lam, bên trên có chín hành tinh bằng bơ, kích thước, màu sắc khác nha.

“Tớ nhớ là cậu rất thích sao trắng vũ trụ gì đó.” Nhạc San nói như tranh công, “Lúc học trung học còn tham gia vào đội thiên văn, cho nên tớ mới làm hệ thái dương.”

Nhờ Khương Vĩ, cô mới biết được cái tròn tròn trên nóc nhà của trường trung học là đài thiên văn, cho nên cô vẫn luôn nhớ kỷ sở thích này của Khương Vĩ.

“Thích không?” Nhạc San ôm tay Khương Vĩ dò hỏi.

“Thích.”

“Có phải tiếc không muốn ăn không?” Nhạc San cười đắc ý, “Nhưng mà cậu phải ăn hết chỗ này đó, vậy thì mới không làm sự vất vả của tớ thất vọng.”

“Ừ.” Khương Vĩ giơ tay xoa đầu Nhạc San.

Lúc này chuông cửa vang lên, Nhạc San kích động đi ra nhận đồ ăn. Đến khi cô cầm đồ ăn vào, chuẩn bị dọn ra bàn, Khương Vĩ mới đuổi theo, vừa giúp cô dọn đồ, vừa nói: “Gọi đồ ăn thì đừng gọi giao tận cửa, tự mình xuống lấy thì tốt hơn, thế này không an toàn.”

“Tớ biết rồi.” Nhạc San khoát tay, “Tớ sợ không kịp giờ mới gọi đưa tới cửa thôi.”

Dọn xong cơm tối, Nhạc San cầm nến lên bánh ngọt: “Lát nữa thổi nến và cầu nguyện.”

“Nhưng tớ không có nguyện vọng gì.” Khương Vĩ nhìn Nhạc San bận trước bận sau.

“Vậy cậu có thể cầu nguyện ‘Thế giới hòa bình’ gì đó.” Nhạc San cầm lấy bật lửa định đốt nến, Khương Vĩ đã giơ tay ra lấy, “Để tớ làm.”

Cô đốt nến lên: “Cầu nguyện đi.”

“Không hát chúc mừng sinh nhật cho tớ à?” Khương Vĩ hỏi.

Nhạc San lườm anh: Không biết tớ hát khó nghe sao?

Khương Vĩ cầu nguyện và thổi nến dưới sự ép buộc của Nhạc San. Lúc Nhạc San nhỏ nến thì tò mò hỏi: “Cậu cầu nguyện gì đấy?”

“Thế giới hòa bình.” Khương Vĩ nói.

Nhạc San bĩu môi nói: “Nguyện vọng nói ra thì sẽ không linh nghiệm nữa, ai ui, cậu là đồ phá hỏng hòa bình thế giới.”

Lúc cô cắt bánh ngọt cho Khương Vĩ, Đại Mao vẫn luôn đi xung quanh bàn ăn, có thể là nó cũng cảm nhận được không khí hôm nay khác mọi hôm, to gan đến gần bàn ăn.

“Không được đâu, chó không thể ăn bơ.” Nhạc San chia cho Khương Vĩ nửa hệ thái dương, “Chị cho em thức ăn cho chó cao cấp nhé.”

Nói xong liền bỏ dao nhỏ trong tay xuống, chạy đến chỗ tủ để thức ăn cho chó.

Khương Vĩ bê hai đĩa bánh ngọt ra bàn ngoài phòng khách, chuẩn bị giải quyết bánh ngọt xong rồi mới ăn cơm tối.

Nhạc San cho Đại Mao ăn xong, quay lại thì không thấy Khương Vĩ đâu. Cô rửa tay rồi đi tìm Khương Vĩ, thì phát hiện anh đang ngồi trên sofa ăn bánh ngọt.

“Sao lại chạy ra đây?” Nhạc San oán giận, cô bê phần của mình lên, cắn một miếng nho nhỏ. Tự mình làm, thì đều dùng đồ tốt. Bơ mềm mịn màng,

roi vào miệng thì tan ra, hương sữa thơm nồng nàn. Bánh ngọt mềm mềm, kết hợp với bơ, đúng là độ ngọt vừa phải.

Nhạc San cũng phải quỳ gối dưới bánh ngọt của mình.

Bánh ngọt vốn không lớn, chia đôi ra thì càng nhỏ. Phần của Khương Vị hết rất nhanh. Với anh thì chỉ cần ăn đồ Nhạc San làm là đủ rồi.

Nhạc San nhìn đĩa của Khương Vị trống không, cảm thấy mỹ mãn liền ăn nốt chỗ bánh ngọt còn lại. Ăn xong còn liếm liếm môi.

“Cậu không muốn biết quà sinh nhật của tớ là gì sao?” Cô rất kiên nhẫn, nhưng cuối cùng cũng không chịu nổi, chủ động hỏi.

“Đây không phải à?” Khương Vị chỉ chiếc bánh ngọt thủ công.

“Bánh sinh nhật sao tính là quà sinh nhật được.” Nhạc San lắc đầu, “Đoán coi?”

Khương Vị đoán mấy lần, đều không đoán trúng, nhìn ánh mắt ngày càng đặc ý của Nhạc San, chỉ có thể nhận thua: “Tớ không đoán được.”

Lúc này, Nhạc San đột nhiên cầm tay Khương Vị, cúi đầu như đang xấu hổ, nói nhỏ, “Kỳ thực, tớ muốn đem chính mình làm quà sinh nhật cho cậu.”

Cô đợi một lát, vẫn không thấy Khương Vị nói gì, vì thế cầm tay anh, ngẩng đầu lên.

Khương Vị kinh ngạc nhìn Nhạc San, mặt hơi hồng, vành tai cũng đỏ rực, như bị dọa sợ.

“Ha ha ha ha.” Nhạc San vỗ vai Khương Vị, “Làm sao có thể chứ. Cũng không phải phim truyền hình. Đây là tình tiết chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết thôi.”

Lúc này Khương Vị mới sống lại, dòng máu đột ngột vọt lên mặt lại thất vọng chảy về người, anh nghe được giọng nói khô cằn của mình: “Làm tớ sợ muốn chết.”

Nhạc San không cười nữa, một tay cầm tay Khương Vị, tay kia lấy một cái hộp nhỏ màu lam phấp phấp trong túi ra: “Đây mới là quà sinh nhật này.”

Cô mở hộp ra, bên trong là một chiếc nhẫn rất đơn giản.

Nhạc San cúi đầu đeo nhẫn cho Khương Vị. Hai tay cô cầm tay trái của Khương Vị, nâng ngón tay anh để sát vào miệng mình, hơi ngẩng đầu nhìn Khương Vị: “Gả cho tớ được không?”

Lúc nói chuyện, hơi thở ấm áp thổi lên tay anh, ngón tay bị chiếc nhẫn trói buộc, còn nhịp tim thì bị bắt cóc. Trong khoảnh khắc đó anh ngẩn người, nhưng vẫn kịp trông thấy nụ cười đùa giỡn của Nhạc San.

Tay kia gõ vào trán Nhạc San, bắt đầu đố: “Đừng nghịch nữa.”

Nhạc San lè lưỡi, giơ tay mình ra: “Là nhẫn đôi đó, trước kia tớ đọc truyện tranh, cảm thấy đeo nhẫn đôi rất lãng mạn.” Cô để tay mình vào chung với tay Khương Vị, nhìn hai chiếc nhẫn giống nhau như đúc, “Không nghĩ tới thật sự có thể mua được.”

Cô nói xong, ngẩng đầu nhìn Khương Vị, không dám tin tưởng hỏi: “Có quá đáng không?”

“Không đâu.” Ngón tay Khương Vị giữ chặt tay Nhạc San, mười ngón tay giao nhau, “Tớ rất thích.”

Nhạc San vui vẻ nhào vào người Khương Vị, bị anh ôm lấy, hai người ngã xuống sofa.

“Nhưng mà...” Khương Vị ôm Nhạc San, nhìn cô, “Cầu hôn là việc của tớ.”

Nhạc San cười, cọ cọ ngực Khương Vị: “Tớ cảm thấy rất hay mà.” Cô ngẩng đầu, nhìn Khương Vị, “Tha thứ cho tớ?”

“Tha thứ cho cậu.” Khương Vị vỗ về Nhạc San, nói nhỏ.

Nhạc San cười từ từ tiến lên, hôn Khương Vị.

Khương Vị không có để Nhạc San rút lui giống lần trước nữa, khi hai đôi môi chạm nhau thì đảo khách thành chủ, chủ động ngậm lấy môi của cô. Bàn tay thì ấn đầu cô xuống.

Hơi thở nóng bỏng của hai người hòa quyện vào nhau, không khí xung quanh cũng sôi trào theo. Tiếng thở dốc nhỏ nhỏ và cơ thể ấm áp trong lòng, làm Khương Vị không kiềm lòng nổi, cho tay vào trong áo Nhạc San, vuốt ve làn da ấm áp.

Tình yêu gặp sự tiếp xúc thân mật, thì luôn có thể tạo ra lửa.

Khương Vị nhất thời mất sự khống chế, theo bản năng càng muốn nhiều hơn. Ngón tay cời nức cái nội y sau lưng cô, ôm cô định xoay người.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng đột nhiên biến mất.

Khương Vị thờ dồn dập, nhìn trong lòng trống rỗng, không biết có phải mình đang mơ hay không.

Quần áo của Nhạc San rơi trên người Khương Vị, một cục nho nhỏ chui tới chui lui trong đó, cuối cùng trèo lên ngực Khương Vị tìm được chỗ cổ áo, khuôn mặt nho nhỏ của Nhạc San xuất hiện.

“Ờ? Tớ lại nhỏ đi à?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Bây giờ đổi ý còn kịp không?

Edit: Joan

Khương Vị nhìn Nhạc San, thờ dài, “Nếu cứ như vậy nữa, thì tớ sẽ không chịu nổi mất.”

Khuôn mặt Nhạc San vẫn còn hồng hồng, nhưng phản ứng thì không lớn như Khương Vị, đã lâu không biến nhỏ rồi, nay lại đột nhiên biến thành như vậy, cô còn cảm thấy mới mẻ. Nghe thấy Khương Vị thờ dài, thì cô tò mò hỏi: “Cái gì mà không chịu nổi?”

“Không có gì, hơi nóng trong thôi.” Khương Vị thả cả Nhạc San và quần áo của cô lên trên bàn.

“Nóng trong hả? Thế thì uống nhiều nước vào.” Nhạc San dùng quần áo bọc mình thành một cái bánh chưng, rồi đề nghị.

“...” Tớ muốn yên tĩnh một mình.

Loại tâm trạng này đại khái như kiểu con gái đến tháng, đau muốn sống muốn chết, nói với bạn trai, đối phương để lại một câu “Uống nhiều nước ấm vào”... Một bài học quý giá trong cuộc sống, sau này phải nhớ kỹ.

Nhạc San cúi đầu nhìn chính mình, đột nhiên gọi Khương Vị: “Tớ có nhỏ hơn trước không, có phải tớ chỉ to bằng viên bi không?”

Khương Vị giơ tay ước lượng một chút: “Không, to như lần đầu đấy, khoảng mười cm.”

Oa, mười cm thật là cao. Nhạc San rất hài lòng với độ cao của mình bây giờ, không có nhỏ dần là tốt rồi. Điểm mấu chốt của con người quả nhiên là càng ngày càng thấp đi.

“Nếu là mười cm, thì tớ nhớ là có một bộ quần áo ở đây.” Nói xong, Khương Vị liền đi vào phòng cho khách, một lát sau cầm một bộ đồ búp bê đi ra.

Nhạc San ôm váy búp bê chui vào trong đám quần áo, như trốn trong lều. Thay xong váy búp bê, thì lại chui ra từ cổ áo.

“Kỳ thực sau lần đầu tiên nhỏ đi, tớ có làm cho mình một bộ váy búp bê mới.” Nhạc San túm lần váy, “Chuẩn bị cho lần nhỏ tiếp theo, ai ngờ lại nhỏ đi một nửa chứ.”

“Chờ khi nào rảnh thì đi lấy.” Khương Vị gấp quần áo của Nhạc San để lên sofa.

Nhạc San nhìn động tác của Khương Vị, đột nhiên “Ồ” một tiếng, ghé vào mép bàn nhìn xuống dưới.

“Sao thế?”

“Nhẫn.” Nhạc San giơ tay mình ra, lắc lắc trên không trung, “Nhẫn rơi đâu rồi?”

Lúc này Khương Vị mới tìm quanh sofa, cuối cùng cũng tìm được chiếc nhẫn ở dưới sofa. Anh đưa nó cho Nhạc San.

Nhạc San bê nhẫn bằng hai tay, nhẫn có vẻ nặng, sờ vào thì thấy lạnh. Cô ôm nó vào lòng: “Tớ mới đeo chưa được một tiếng.”

Khương Vị đứng lên, đi vào nhà bếp, com tỏi trên bàn vẫn còn ấm, Đại Mao vẫn đang cúi đầu ăn.

“Còn ăn gì nữa không?” Khương Vị đi ra, hỏi Nhạc San.

Lúc này Nhạc San đã đội nhẫn lên đầu, độ lớn nhỏ vừa phải. Cô đội nhẫn, đắc ý nói: “Xem, vương miện nè.” Sau đó sờ mặt nhẫn: “Nếu chỗ này mà khảm một viên đá, thì sẽ thành vương miện kim cương.”

Đó không phải là công chúa sao?

Khương Vị giờ tay ra bên cạnh Nhạc San, để cô đi vào lòng bàn tay anh. Cô nhìn chăm chăm bả vai Khương Vị: “Cậu thỏa mãn nguyện vọng của tớ một chút đi?”

“Quá nguy hiểm.” Khương Vị từ chối không chút do dự.

Nhạc San thất vọng thờ dài, chờ đến khi cô ngồi trên bàn ăn thì càng thất vọng hơn —— đồ ăn nhiều như vậy, mà cô chỉ ăn mấy miếng đã no rồi.

Lúc ăn cơm còn không chịu bỏ hẳn xuống. Một tay giữ hẳn, một tay cầm đồ ăn. Bộ dạng đó làm Khương Vị phải lấy hẳn của cô xuống.

“Ồ, vương miện của tớ!” Nhạc San giờ tay ra đòi.

Khương Vị lấy hộp đựng hẳn trong phòng khách ra, bỏ vào đó: “Cậu sẽ làm rơi mất.”

Nhạc San ừy khua tay bĩu môi, lại ngẩng đầu hỏi: “Cái hẳn của cậu sẽ thành cái vòng của tớ nhì?” Cô khua tay múa chân một lúc, “Có to như vậy không?”

Khương Vị chìa tay đeo hẳn ra, Nhạc San lập tức chạy tới xem, nhưng lại bị Khương Vị ngăn lại, nhẹ nhàng xoa hẳn gương mặt mềm mại.

Vì thế tiệc chúc mừng sinh nhật bắt đầu một cách oanh liệt, kết thúc bằng sự thâm thâm.

Khương Vị chờ Nhạc San tắm rửa xong, rồi mới đi vào phòng tắm. Lúc đi ra, thì thấy Nhạc San đang nằm trên giường nghịch điện thoại.

Tuy Nhạc San biến nhỏ đi, nhưng như vậy lại có thể ở cùng nhau, cảm thấy cũng không quá tệ.

Khương Vị có thói quen dùng khăn lông lau tóc trước rồi mới dùng máy sấy. Vì thế liền choàng khăn đến gần Nhạc San, giờ tay sờ tóc Nhạc San. Hình như khô rồi, anh hài lòng thu tay lại.

Nhạc San cảm thấy Khương Vị đến gần, chỉ quay đầu nhìn anh một cái, rồi lại chú tâm lướt weibo.

Khương Vị ghé vào xem, nước trên tóc rơi xuống, trúng đỉnh đầu Nhạc San.

“Giờ đó?” Nhạc San giờ tay sờ tóc mình, thấy ướt, thì ngẩng đầu lên nói với Khương Vị, “Nước rơi vào đầu tớ rồi.” Cô vẩy tay với Khương Vị, để anh đứng tránh ra.

Cô nhìn thấy Khương Vị vẫn mỉm cười giữ nguyên tư thế cũ, thì đứng dậy, kéo điện thoại của mình sang chỗ khác nghịch tiếp.

Thật lạnh nhạt. Khương Vị thờ dài trong lòng, ngoan ngoãn vào phòng tắm sấy tóc. Chờ đến khi tóc khô, mới quay về giường.

Anh nằm sấp lên giường, làm Nhạc San nho nhỏ ngã ra. Cô cũng nằm im đó, ngẩng mặt nhìn Khương Vị.

“Giờ này mấy hôm trước chúng ta còn đang gọi điện thoại nhì?” Nhạc San chớp mắt mấy cái, lại nói, “Cảm thấy đã rất lâu không chúc ngủ ngon tận mặt.”

“Ừ.” Khương Vị nhẹ nhàng trả lời, giờ tay chọc Nhạc San. Nhìn cô tròn qua tròn lại, cuộn người thành một con sâu, anh mới thỏa mãn thu tay lại. Nhạc San biến thành nhỏ, làm người ta muốn bắt nạt.

Nhạc San cười ha ha xin tha, nằm thờ dốc một lúc, mới ngồi dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói với Khương Vị: “Vị Lai, cậu hôn tớ đi.”

Khương Vị nhìn Nhạc San, nhú mày: “Hơi khó đấy.”

“Nhanh lên, nhanh lên.” Nhạc San giật giật tay áo Khương Vị, làm nũng nói, “Hôn tớ một cái, hôn một cái đi.”

Khương Vị bị cô quán lấy, đành ngừng thờ hôn Nhạc San. Anh cũng không biết mình hôn vào chỗ nào của Nhạc San, chỉ cảm thấy mình có đụng vào thứ gì.

Nhạc San chớp mắt, không thể không nói, cho dù là miệng Khương Vị, nhưng để một cái miệng to đến gần cũng rất có áp lực tâm lý.

“Aiz.” Nhạc San sờ mặt mình, “Phải hôn miệng đó.”

Khương Vị gồi cầm lên cánh tay, tò mò nhìn Nhạc San, hỏi nhỏ: “Vì sao?”

“Trong chuyện cổ tích, không phải hoàng tử hôn một cái là có thể giải trừ phép thuật cho công chúa sao?” Nhạc San giờ tay ra tính, “Nàng Bạch tuyết nhé, Công chúa ngủ trong rừng nhé, Cô bé ngón cái nhé... Bởi vì tình yêu có thể chiến thắng tất cả mà.” Sau đó lại nhìn về phía Khương Vị, “Cho nên phải hôn môi tớ đó.”

Khương Vị dung túng nhìn Nhạc San, nhưng lại buồn rầu nói: “Nhưng tớ không nhìn thấy môi cậu.”

Nhạc San đau đớn thờ dài, lại đề nghị: “Vậy cậu đừng động, để tớ hôn cậu.” Nói xong thì cô đến gần Khương Vị, chạm nhẹ lên môi anh.

Không có gì xảy ra.

Mười cm vẫn là mười cm.

“Cậu không yêu tớ, cậu làm tớ thất vọng.” Nhạc San ôm ngực, khoa trương nói, “Nhưng mà cũng có thể là do tư thế, tớ nằm cậu hôn tớ thử xem.”

Nhạc San nói xong liền nằm xuống giường.

Khương Vị chống người lên, cúi đầu nhìn Nhạc San: “Nhưng mà thế này, tớ chỉ muốn ăn cậu luôn thôi, làm sao bây giờ?”

“Vậy thì thôi đi.” Nhạc San nhìn Khương Vị đến gần thì giật mình, “Chúng ta vẫn nên tìm cách khác thì hơn.” Cô xoay người đứng dậy, chạy ra chỗ an toàn.

“Ha ha.” Nhìn bộ dạng như gặp nạn của Nhạc San, Khương Vị vui mặt vào trong khuỷu tay, bật cười.

“Vị Lai thôi.” Nhạc San xông tới, kéo tai Khương Vị.

Khương Vị ngừng cười, hơi nghiêng mặt, Nhạc San chạy đến chỗ cổ tay Khương Vị, ngồi xuống.

“Ngày mai có đi làm với tớ không?” Khương Vị dịu dàng hỏi.

“Không muốn.” Nhạc San từ chối, “Cơ quan cậu rất nhàm chán, không thể chạy đi chơi, cũng không thể nghịch điện thoại, cậu cũng phải làm việc nữa.”

Huống hồ bây giờ cô hoàn toàn có thể lấy thân hình mười cm để sống trong nhà Khương Vị, còn có thể cười Đại Mao chơi.

Khương Vị chỉ có thể vứt bỏ suy nghĩ mang Nhạc San đi làm.

Nhạc San chạy tới bên điện thoại, nhìn giờ, rồi xoay người giục: “Khương Vị cậu nên ngủ thôi, mai còn phải đi làm nữa.”

Khương Vị lười biếng xoay người, nhìn Nhạc San đi trên tấm đệm rộng rãi, dọn chỗ cho mình ngủ.

Nếu không phải cô đột nhiên nhỏ đi, bây giờ anh đã sớm đi ngủ rồi. . . Khương Vị thở dài, nhất định phải giải quyết việc này của Nhạc San.

Nhạc San nằm bên cạnh gối Khương Vị, nhìn anh lật chăn lên nằm vào.

“Tối mai chúng ta đi xem phim đi?” Về mặt cô tha thiết đề nghị, “Tối thứ sáu, cậu có phải tăng ca không?”

“Chắc là không.” Khương Vị nghĩ rồi nói, nhưng lại nhử mày nhìn Nhạc San, “Cậu như thế này xem phim kiểu gì?”

Nhạc San chỉ ngực Khương Vị: “Thì đứng trong túi cậu đó.”

Khương Vị từ chối cho ý kiến.

Nhạc San đột nhiên bò ra khỏi chăn, ôm cổ Khương Vị làm nũng: “Đi mà? Đi mà?” Mặt cô cọ vào da Khương Vị, giọng nói mềm nhũn, “Đây cũng là việc được tớ xếp vào 《 101 chuyện phải làm trước khi chết 》.”

Cô làm nũng như vậy anh không ứng phó kịp.

“Được rồi.” Khương Vị thỏa hiệp.

Nhạc San hoan hô, nhào vào chỗ gò má Khương Vị, hôn mấy cái, rồi lại vui vẻ chui về trong chăn.

“Cậu muốn xem phim gì?” Khương Vị tò mò hỏi, trong lòng nghĩ chắc là phim hoạt hình hoặc là phim anh hùng.

“Phim mới của Bạc Dịch.” Nhạc San cuộn tròn trong chăn, “Tớ chờ mong rất lâu rồi, nhất định phải đi xem trong buổi chiếu đầu tiên, sau đó xem đi xem lại cho đến khi ngừng chiếu.” Trong giọng nói đều là sự vui vẻ, “Còn phải rút thưởng lấy vé xem phim nữa.”

Bạc Dịch à... Khương Vị có ấn tượng với cái tên này, người này đã từng được làm hình nền điện thoại của Nhạc San trong thời gian dài, là một ngôi sao nam được Nhạc San coi là thần tượng.

Bây giờ đôi ý còn kịp không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Con ghen tới nhanh như lốc xoáy

Edit: Joan

Lúc Khương Vị tan làm về nhà, Nhạc San lại cười Đại Mao ra cửa đón. Bởi vì người lớn hơn, nên dễ trao đổi và điều khiển Đại Mao hơn, khả năng cười ngựa cũng tăng lên.

“...” Nhưng dù vậy, Khương Vị cũng không thể chấp nhận được. Anh nhặt Nhạc San xuống khỏi người Đại Mao.

“Hôm nay cậu không bận à?” Nhạc San tò mò hỏi, “Về nhà đứng giờ ghê.”

“Ừ, hạng mục lần này làm xong rồi.” Khương Vị thả Nhạc San lên sofa, còn mình thì ngồi nghỉ một lát, rồi bắt đầu nấu cơm tối.

Vì về nhà sớm, nên ăn cơm tối cũng sớm hơn. Khương Vị mang Nhạc San vào bàn, mở máy tính ra, chuẩn bị làm mấy bộ đề thi thử.

Bàn học trong phòng Khương Vị là kiểu có giá sách đi kèm, trên mặt bàn chỉ để máy tính và đèn bàn, còn mấy thứ linh tinh như dụng cụ đo đạc và giấy, sách, thì được nhét vào tầng đầu tiên trên giá sách.

Nhạc San tò mò đi quanh bàn.

Nghe thấy tiếng thông báo tin nhắn, thì nhòm sang. Cô phát hiện cái tên trong khung chat rất quen.

Tổng Vu Thiến: Sur huynh, cho em hỏi, chỗ này thì phải làm thế nào?

Tổng Vu Thiến: [hình ảnh]

Nhạc San vừa trông thấy “Sur huynh” liền nhớ ra đó là ai. Cô xì mặt, nhìn Khương Vị.

Khương Vị phóng to hình ảnh, nhìn một lát, rồi ngón tay đặt lên bàn phím, bắt đầu gõ chữ.

Mấy từ đang được ghép vắn lại đột nhiên biến mất theo con trỏ. Sau đó thì tất cả đều biến mất. Anh quay sang nhìn. Không biết từ khi nào Nhạc San đã bò lên trên máy tính, đứng trên phím Delete, nhìn anh chăm chăm.

“Nhạc San?” Khương Vị gọi Nhạc San.

Nhạc San không trả lời, đi ra khỏi phím “Delete”, đi đến gần tay anh. Bàn phím của máy tính xách tay không giống bàn phím máy bàn, sức nảy nhỏ hơn, giẫm lên cũng thoải mái hơn.

Cô không nói một lời, đi tới bên cạnh ngón tay Khương Vị, dùng sức ấn tay anh, để ngón tay thay mình ấn ra mấy ký tự. Sau đó nhảy xuống chỗ trống giữa hai phím, đi tới bên mép máy tính, nhảy xuống bàn, chui qua chỗ trống giữa mặt bàn và cổ tay Khương Vị, chạy tới tầng một của giá sách, chui vào giữa đồng hồ trong đó.

Khương Vị nhìn chỗ ký tự lung tung trong khung đối thoại, thì thờ dãi xóa đi, viết một câu khác: Xin lỗi, chờ anh một chút.

Sau đó đứng dậy, đến gần giá sách, bắt đầu gọi Nhạc San. Bởi vì trong đó để khá nhiều đồ linh tinh, nên Khương Vị cũng không dám tìm, sợ Nhạc San bị thương.

“Nhạc San? Sao thế?” Anh rất kiên nhẫn hỏi.

Nhạc San bĩu môi, mạnh mẽ “Hừ” một tiếng, còn sợ Khương Vị không nghe thấy, nên sau khi hừ xong, cô còn trịnh trọng tuyên bố: “Tớ ghen đấy!”

Ở nhà chờ cậu lâu như vậy, thế mà cậu còn muốn nói chuyện với cô gái khác □□.

Con ghen tới nhanh như lốc xoáy.

Giọng điệu giận dữ ngay thơ kia làm Khương Vị cười vui vẻ, giọng nói càng dịu dàng hơn: “Đây là đồng nghiệp của tớ mà. Lúc tớ mới đến, mọi người cũng dạy tớ những gì tớ không hiểu. Bây giờ tớ cũng phải dạy người đến sau chứ.”

Nhạc San nghe xong, thì nhăn mũi, vẫn cứng đầu nói: “Cái đó tớ đều biết, nhưng tớ vẫn ghen.”

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Khương Vị ghé vào mặt bàn, đầu gối trên cánh tay, hỏi Nhạc San, “Vừa nghĩ tới ngày mai phải đi xem phim của ‘Nam thần’ của cậu, tớ cũng thấy ghen.” Anh còn nhấn mạnh chữ nam thần, “Vậy tớ nên làm gì đây, hử?”

Giọng nói vốn đã dịu dàng, nay còn mang theo chút ủy khuất, nghe rất giống trẻ con.

“Hả.” Nhạc San bò ra khỏi đồng giấy, thò đầu ra nhìn Khương Vị, “Cậu cũng ghen hả?”

“Tớ đương nhiên có ghen rồi.” Khương Vị mở tay ra chỗ Nhạc San, “Lần trước cậu ăn com với Lâm Húc tớ cũng ghen, cậu thích tranh anh ta về tớ cũng ghen.”

Nhạc San bò ra, chạy tới nhào vào tay Khương Vị, ôm lấy ngón tay, ngẩng đầu nhìn anh: Thật sự có ghen à, nhìn không ra đấy.

Cô cọ cọ lòng bàn tay Khương Vị như con mèo con, sau đó xin lỗi anh: “Xin lỗi nha, lúc đó không nghĩ tới tâm trạng của cậu.”

“Không sao đâu.” Ánh mắt Khương Vị cong cong.

Nhạc San đột nhiên ra khỏi tay Khương Vị, chạy đến bên cạnh đầu anh, hôn anh một cái để xin lỗi.

Khương Vị nhận lời xin lỗi của Nhạc San, nhưng anh cảm thấy cách xin lỗi này không nên do Nhạc San bị biến nhỏ làm. Bị muỗi đốt một cái, còn có thể ngứa mấy ngày. Chứ được Nhạc San nho nhỏ hôn, cố gắng lắm mới có thể cảm thấy bị thứ gì đó mềm mại chạm vào.

“Nhưng mà...” Nhạc San nhú mồm, nếu không phải Khương Vị nhắc tới, cô đã quên luôn Lâm Húc rồi. Từ lần bị Khương Vị lôi ra khỏi nhà hàng, rồi tỏ tình, suy nghĩ, đồng ý, đủ thứ xảy ra, làm cô đá luôn Lâm Húc ra khỏi đầu, quên chưa xin lỗi và giải thích với anh ta.

Dù sao ném người ta lại bàn ăn, một mình ăn suất hai người... Nhưng anh ta cũng không liên lạc với mình, chẳng lẽ lại bị biến tập nhốt? Thật đáng thương.

“Nhưng mà cái gì?” Khương Vị tò mò hỏi.

“Không có gì.” Nhạc San không nhắc tới Lâm Húc, nhưng lại nghĩ tới người khác, cô nói, “Nhưng phim của Bạc Dịch thì vẫn phải xem.”

Khương Vị nhếch môi: “Tớ mua vé xem phim rồi.”

Nhạc San vui vẻ chạy ra.

*

Ngày hôm sau, Nhạc San đi làm cùng Khương Vị, bởi vì cô muốn về nhà mình lấy bộ váy cô tự làm. Để tiết kiệm thời gian đi đi lại lại, nên Khương Vị dự định giờ nghỉ trưa về nhà Nhạc San ăn com rồi nghỉ ngơi.

Buổi trưa Đại Mao ăn thức ăn cho chó một mình, dù sao có người ở nhà cũng vẫn ăn thức ăn cho chó.

Về đến nhà Nhạc San, Khương Vị mở hết cửa sổ ra thông gió, sau đó đi vào phòng bếp. Nhạc San chưa kịp xử lý tủ lạnh và thùng rác, nên Khương Vị tiện tay làm luôn. Tìm váy cho Nhạc San, rồi để cô trên tatami, còn mình thì đi làm com trưa.

Chiếc váy này được Nhạc San làm theo số đo của mình, nên không giống với mấy bộ của búp bê cô vẫn mặc. Sau lần biến nhỏ đầu tiên, cô liền mang theo tâm trạng mong đợi, làm một chiếc váy theo số đo của mình.

Bộ váy có nhiều tầng sa mỏng hoa lệ, bên dưới còn có viền ren. Nhạc San mặc bộ váy lên người, cảm thấy thật thỏa mãn, sau khi mặc xong thì cứ đi đi lại lại trên tatami, cảm thấy mình chính là công chúa nhỏ. Giấc mộng luôn gửi gắm trên búp bê bỗng chốc biến thành hiện thực.

Nhạc San cúi đầu cầm lấy làn váy, hình như có váy lót thì sẽ đẹp hơn, nhưng cô không làm được, không biết vỏ chai nước khoáng có thể làm váy phồng lên không.

Lúc Khương Vị đi ra, liền trông thấy Nhạc San mặc bộ váy đó, trông cô giống như một thiếu nữ phương Tây cổ điển bước ra từ tranh vẽ.

“Vị Lai, chụp cho tớ bức ảnh đi.” Nhạc San vui vẻ nói, “Mấy ảnh ở trên cái giá trong phòng ngủ đấy.” Cô dừng lại một chút, rồi nói tiếp, “Lấy cả đồ trang trí trong hòm ra nữa nhé.”

Cô thu thập không ít đồ gia dụng nho nhỏ để chụp ảnh, bây giờ chúng đã được phát huy công dụng.

Khương Vị sắp xếp đồ theo sự chỉ huy của Nhạc San, rồi lại thu dọn những thứ nhỏ nhắn xinh xắn này về chỗ cũ, trong lòng nghĩ thầm: Đúng là yêu thích cái gì thì sẽ nghiên cứu sâu về nó.

Nhạc San vui vẻ chụp bộ ảnh “Chân thực”, trong lòng vui sướng coi “váy công chúa”, dự định khi nào biến lại sẽ sửa ảnh.

Đúng vậy, sau khi trở thành chủ cửa hàng trên taobao, cái gì cô cũng biết một chút.

“Rất vui hả?” Lúc ăn com, Khương Vị hỏi Nhạc San.

“Đúng vậy.” Nhạc San nhai com trong miệng, “Rất, rất vui vẻ.”

Khương Vị giờ tay đề đầu Nhạc San, bị cô ghét bỏ vỗ lên tay, mới bỏ tay ra.

Nhạc San chỉ có mấy hạt com, nên ăn rất nhanh. Cô thấy Khương Vị vẫn đang gấp thức ăn, liền tò mò đến gần bát của Khương Vị, tay chống miệng bát, nhìn vào trong: “Cậu ăn thật chậm.”

“Có thể là do tớ ăn nhiều com hơn cậu.” Khương Vị vừa gấp một đĩa thức ăn, liền giờ đầu đĩa dính nước canh về phía Nhạc San, Nhạc San hơi ngẩng đầu, liếm một cái.

Cô chep miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại: “Như thế này đối với tớ vẫn quá mặn.”

Khương Vị ăn xong com trưa, thu dọn nhà bếp, rồi chuẩn bị nằm nghỉ một lát. Nhạc San mãnh liệt đề cử giường mình.

Khương Vị không có chống lại được sự dụ hoặc, nằm lên chiếc giường mềm mại của Nhạc San, từ chân đến gối đều làm anh cảm thấy nhẹ nhàng, còn có một mùi thơm nhàn nhạt, là mùi của Nhạc San.

Nhạc San nhanh chóng ngủ mất, đến khi bị Khương Vị bê lên ô tô mới tỉnh lại. Bởi vì tối sẽ đi xem phim, nên chiều Nhạc San cũng đi làm cùng Khương Vị.

Cô rất ngoan ngoãn đứng trong hộp đựng tài liệu, tay chống cằm nhìn Khương Vị làm việc. Có đôi khi Khương Vị tạm nghỉ, nhìn thấy Nhạc San, sẽ giờ tay ra sờ đầu cô, rồi bị Nhạc San ôm lấy ngón tay làm nũng một lát, mới tiếp tục làm việc.

Cứ như vậy cuối cùng cũng đến giờ tan tầm.

“Cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi.” Bạch Bằng Viễn đuổi thất lung, “Cuối tuần tôi muốn đi Đại Thụy hai ngày hai đêm.”

“Tăng ca lâu như vậy, cậu không đi chơi với bạn gái à?” Một đồng nghiệp khác vừa dọn bàn vừa nói.

Bạch Bằng Viễn hơi dừng lại: “Bạn gái cũng phải quan tâm chứ... Chúng tôi có thể ngủ cùng nhau.”

“Phi.” Đồng nghiệp kia ném cho anh ta một cục giấy.

“Cậu có sắp xếp gì chưa?” Bạch Bằng Viễn gõ gõ máy tính Khương Vị, “Cũng đi chơi cùng bạn gái à? Chính là người hôm đó hả?”

Khương Vị gật đầu: “Bọn em đi xem phim.”

“Có phim gì hay không?” Bạch Bằng Viễn nhức đầu, “Lâu lắm tôi không đi xem phim rồi.”

Khương Vị dọn bàn xong, xoay người đi: “Em có thể xem rồi nói cho anh, tạm biệt.”

Bạch Bằng Viễn lắc đầu: Đúng là bộ dạng của người mới yêu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Con ghen tới nhanh như lốc xoáy 2

Edit: Joan

Bởi vì Khương Vị mang theo Nhạc San, nên không thể vào nhà hàng ăn com. Hai người liền quyết định xem phim xong rồi đi ăn sau.

Rạp chiếu phim vào tối thứ sáu không hề ít người. Lúc Khương Vị tới, thì vừa vặn đang soát vé, anh mua một bịch bỏng ngô và một chai nước khoáng, xếp hàng đi vào rạp.

Nhạc San bị nhét vào trong túi, nương theo ánh đèn mờ mờ của rạp chiếu phim, thò đầu ra nhìn xung quanh. Đến khi bị Khương Vị gõ trán cảnh cáo, mới chui về.

May mà phim này không phải phim tình cảm, nếu không một tên con trai như mình đi xem phim tình cảm, thì thật kỳ quái. Khương Vị nghĩ thầm.

Anh đi vào rạp chiếu phim, tìm chỗ mình đã chọn.

Cảm thấy Khương Vị không đi nữa, Nhạc San mới cẩn thận thò đầu ra.

Ô, sao lại là hàng đầu?

Cô túm áo Khương Vị.

Xung quanh Khương Vị không có người, phía sau cũng không có, vì thế cúi đầu xuống hỏi Nhạc San: “Sao thế?”

“Sao lại ngồi hàng đầu, ngồi giữa đi.”

Vốn dĩ ngồi hàng đầu đã không dễ xem phim rồi, nay Nhạc San nhỏ đi, tầm nhìn cũng chỉ có một chút. Dự định của cô là ngồi hàng cuối, may ra còn có thể xem hết cả màn hình. Nhưng mà ngồi hàng đầu thì có khi cô chỉ nhìn thấy mấy chữ phụ đề thôi. Cô cho rằng Khương Vị sẽ nghĩ tới việc này chứ.

“Lúc chọn chỗ ngồi hơi muộn, chỉ còn mỗi hàng đầu thôi.” Khương Vị giải thích.

Thật xui xẻo mà, nhưng mà nếu đông người như vậy, xem ra bộ phim này bán rất chạy, hy vọng doanh thu phòng vé cũng cao.

Khương Vị không nhìn thấy biểu cảm của Nhạc San, nhưng cũng cảm nhận được sự thất vọng của cô, vì thế giờ bạch bóng lên: “Ăn bông không?”

Ôi trời! Bạch bóng to như vậy, tớ có thể nhảy vào đó bơi không?

Nhạc San nhận lấy một viên, ôm vào lòng. Bông vừa nở, vẫn còn hơi nóng, hơi nóng mang theo vị ngọt ngào của bơ, làm Nhạc San nheo mắt thỏa mãn. Cô liếm lớp bơ ngọt bên ngoài, sau đó lại liếm tiếp, đợi viên bông tan ra một chút, thì mới cắn vào chỗ đó.

Thật ngoan, thật dễ thỏa mãn.

Khương Vị cúi đầu nhìn Nhạc San, rồi cũng ăn mấy miếng. Đèn trong rạp bị tắt đi, màn ảnh sáng lên và âm nhạc vang lên lôi kéo sự chú ý của anh.

Đây là một bộ phim được đầu tư lớn, Khương Vị nhanh chóng đắm chìm vào đó. Sau khi xem xong còn cảm thấy không tệ, thậm chí còn khen kỹ thuật diễn của nam chính Bạc Dịch.

Mà Nhạc San thì muốn điên mất. Nhìn màn ảnh rộng như vậy đã rất mỏi mắt, muốn xem hết một cảnh thì phải chuyển động đầu mới xem hết được, quá tốn công, nên cô bỏ cuộc luôn. Nhưng âm thanh trong rạp rất cao, người bình thường cũng đã thấy cao rồi, nên đối với Nhạc San bị thu nhỏ, thì chẳng khác gì sấm nổ bên tai. Mỗi lần đến đoạn kịch tính, tiếng nhạc vang lên, cô cảm thấy mình bị “Sur từ rống” công kích. Giọng noi trầm thấp từ tính của nam thần cũng trở thành vũ khí, cô chỉ muốn bịt tai lại.

Một bộ phim rất mong đời mà giờ lại biến thành bị tra tấn, ngay cả mặt nam thần cũng không nhìn được mấy lần. Không muốn sống nữa.

Đến khi đèn trong rạp lại sáng lên, cô mới thở ra: Đã sống lại rồi.

Khương Vị bỏ chai nước vào trong bạch bóng, kiểm tra xem xung quanh có rơi gì không, rồi đưa rác cho nhân viên rạp chiếu phim.

Nhân viên công tác nhìn Khương Vị, không hiểu vì sao anh chàng này lại đi xem phim một mình, mà phía sau vẫn còn chỗ thì không ngồi, lại đi ngồi hàng đầu.

“Sao thế?” Khương Vị đi theo dòng người ra ngoài, hỏi Nhạc San.

Nhạc San chậm rãi thò đầu ra nhìn: “Cảm thấy thần kinh thị giác và thính giác đều bị rèn luyện, giống như tớ vừa sống lại vậy.”

“?” Khương Vị nghi hoặc nhưn mày, bên cạnh lại có người đi qua, vì thế cản Nhạc San, không nói chuyện nữa.

Ra khỏi rạp chiếu phim, bên ngoài là dãy phố bán hàng, tiếng người ồn ào.

Khương Vị nhớ tới lần trước đi xem phim cùng Nhạc San cũng như vậy, người đi cùng thì vẫn vậy, nhưng tâm trạng lại hoàn toàn khác.

Nếu bây giờ Nhạc San vẫn như bình thường, ôm lấy tay anh, nói chuyện không ngừng thì thật tốt. Nghĩ đến đây, Khương Vị liền sờ Nhạc San trong túi qua lớp vải.

Nhạc San chậm rãi thở ra, cho dù bị đụng cũng không muốn nói chuyện.

Thật mệt, thật đau lòng.

“Muốn ăn gì không?” Khương Vị hỏi.

“Không cần.” Nhạc San lắc đầu, nói, “Cậu đói thì cậu ăn đi, tớ không có sức để ăn.” Xem xong bộ phim, sức sống suy giảm.

Khương Vị tùy tiện mua mấy thứ để ăn, đi qua cửa hàng bán hạt dẻ thì mua cho Nhạc San, rồi mới về nhà.

Nhạc San nằm bẹp trên ô tô, đến khi về đến nhà mới hơi hồi phục lại một chút.

Có thể dm ngửi thấy mùi thoí của yêu đương trên người hai người, nên không ra cửa đón như mọi khi, thậm chí còn không thềm kêu lấy một tiếng.

“Cậu sao thế?” Khương Vị thả Nhạc San lên sofa, hơi áy náy sờ cô.

Nhạc San che tai: “Tiếng quá to, làm tớ đau đầu.”

“Vậy cậu phải gọi tớ, để chúng ta về trước chứ.” Khương Vị nói nhỏ nhẹ, sợ làm tai Nhạc San khó chịu, “Tại tớ không để ý.”

“Tớ thấy cậu xem rất vui vẻ, nên không muốn gọi cậu.” Nhạc San lắc đầu, “Tớ như thế này, không thể khiêu chiến rạp chiếu phim được, một cái ipad là đủ để làm rạp chiếu phim cho tớ rồi.” Cho vào trong hộp, là có thể tạo thành rạp chiếu phim.

“Tớ xin lỗi.” Khương Vị xoa đầu Nhạc San.

Nhạc San xoay người, động đậy mấy cái trên sofa như con sâu, rồi đứng dậy: “Không phải lỗi của cậu, là tớ đòi đi xem mà.”

Khương Vị để Nhạc San vào trong tay, để cô tới gần mặt mình, Nhạc San thở dài, mở tay ra, sờ má Khương Vị. Mặt anh mềm mềm, lại hơi mát, làm Nhạc San cọ thêm mấy cái.

Lúc này Đại Mao mới xông vào phòng khách, rồi lại dừng lại ngay, đứng ở chỗ xa xa kêu một tiếng với Khương Vị. Minh nên ra ngoài ban công, không nên vào trong này, biết hai người này đủ ngọt ngào rồi. Nó cụp đuôi quay về ổ của mình.

“Đại Mao sao thế nhỉ?” Nhạc San nhìn nó, tò mò hỏi.

Khương Vị lắc đầu, hơi buồn cười: “Có thể là hôm nay không chơi với nó nên giận dỗi ý mà.”

Đúng vậy, chó cũng biết giận dỗi đấy.

Nhạc San mệt mỏi cả thể xác và tinh thần, như kiểu cô vừa mới chiến đấu với một cao thủ võ lâm xong. Cô đòi đi tắm rửa, rồi nằm trên giường, ngủ luôn.

Khương Vị thì đọc sách một lát, mới đi về phòng ngủ.

Nhạc San đang ngủ say, chân vẫn nửa đắp nửa ôm, tạo thành gấu Koala. Dáng người nho nhỏ mềm mại, yếu ớt. Khương Vị muốn chạm vào cô, nhưng lại sợ đánh thức cô, nên chỉ giờ ngón tay ra, sờ mặt Nhạc San qua không khí, rồi cũng đi ngủ.

Tắt đèn, nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng như không có của Nhạc San, yên lòng đi vào giấc ngủ.

Nhạc San ngủ sớm, nên buổi sáng tỉnh dậy cũng sớm.

Ánh nắng bên ngoài cách một lớp rèm cửa làm cả phòng ngủ đều ấm áp, Nhạc San ngồi dậy, vươn vai, xoa mắt, nhìn xung quanh.

Khương Vị vẫn đang ngủ, hô hấp đều đặn, lúc ngủ, mặt anh luôn hướng lên trên, nên có thể trông thấy cả sự phập phồng của ngực.

Nhạc San nhàm chán, hết nằm xuống lại ngồi dậy, cuối cùng cô vén chăn lên, đứng dậy, chui vào trong chăn Khương Vị, khó khăn bò lên. Cuối cùng cũng thành công dùng phải ngón tay Khương Vị. Cô chui vào tay áo Khương Vị, giống như lần trước bị Đại Mao đuổi. Cô bò lên cánh tay, chui qua vai, nằm sấp trong ngực anh, chuẩn bị chui ra khỏi cổ áo dọa anh, giống lần trước.

Bởi vì cô nằm trong quần áo Khương Vị, nên xung quanh đều là mùi của Khương Vị, động tác của Nhạc San cũng chậm lại. Cô bò một lúc lâu, dùng phải thứ gì đó dày dầy, lại nhìn tay mình, đang ở chỗ cúc áo, vì thế liền thò đầu ra ngoài khe hở, lại bị cái chăn bên ngoài chặn tầm nhìn.

Cô còn định bò lên trên nữa. Đúng lúc này, cô cảm thấy người mình hơi run lên, có lẽ có dấu hiệu gì, đột nhiên trở lại bình thường.

Cô nghe thấy tiếng áo bị xé rách, cúc áo rơi xuống đất. Cuối cùng tất cả đều yên tĩnh lại, chỉ còn tiếng Khương Vị hít thở, và tiếng tim đập của mình.

Khương Vị bị đè nặng mà tỉnh, anh mở đôi mắt mơ màng, nhìn thấy Nhạc San nằm trên người mình.

Nằm mơ hả?

Nhưng áp lực này, còn có độ ấm trên người, làm anh giờ tay lên, ôm lấy eo Nhạc San.

Tim Nhạc San vẫn đang nhảy loạn, độ ấm trong lòng bàn tay Khương Vị trở nên cực nóng. Cô ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt của Khương Vị.

“Nhạc San?” Khương Vị gọi tên cô như để xác định.

Nhạc San nuốt nước miếng, không dám động đậy. Hai tay cô duỗi thẳng, ngang qua vai Khương Vị, đặt trên gối, không có sức chống đỡ, cả người đều dán vào người Khương Vị.

Không nghe thấy cô trả lời, tay Khương Vị hơi động. Bàn tay hơi thô ráp, cọ lên vùng eo mẫn cảm, làm cô nổi da gà. Sau đó, cô liền chống tay xuống

gối, để mình và Khương Vị tách ra.

Tay Khương Vị dừng lại, lại ấn Nhạc San về lòng mình.

Tác giả có chuyện muốn nói: Bạc Dịch: tên này vừa nghe là biết là tên nam chính rồi, không được đoán anh là nam phụ (^ ^)

Nhạc San: Vị Lai, tớ và nam thần của tớ có xứng đôi không?

Vị Lai: Phi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Đốt lửa rồi bỏ chạy ~

Bởi vì Nhạc San đang trốn trong áo Khương Vị, nên khi biến về bình thường, ngoài bộ váy nhỏ cô đang mặc ra, thì cả áo Khương Vị cũng không thoát khỏi số phận rách nát.

Nhạc San cảm nhận được da mình và da Khương Vị dán sát vào nhau. Cô còn cảm nhận được tần suất hô hấp của anh, và tiếng tim đập ở bên tai.

Không khí cung trở nên mong manh hơn, Nhạc San cảm thấy tay chân mình hơi nhũn ra, mở miệng đánh vỡ sự yên tĩnh: “Tớ lại biến về rồi...”

“Ừ.” Khương Vị trả lời một câu mơ hồ, anh chăm chú nhìn Nhạc San, càng nhìn càng làm cô mất tự nhiên.

“Tớ...” Tớ không mặc quần áo, tớ... Những lời này đều là những lời không nên nói, Nhạc San yên lặng mím môi, khẽ cắn lưỡi mình.

“Nhạc Nhạc...” Khương Vị nhẹ nhàng nói, giọng anh còn mang theo vẻ ủ rũ khi mới tỉnh dậy, giọng điệu nói chuyện vừa mềm vừa nhẹ.

Nhạc San cuộn tròn ngón tay, cảm thấy một câu này làm cả người cô nóng bỏng, cánh tay để trên vai Khương Vị đột nhiên bị cầm lấy.

Khương Vị cầm lấy tay Nhạc San, hơi nghiêng mặt, môi nhẹ nhàng chạm vào cánh tay, dịch xuống một chút nữa, như có như không hôn đến chỗ thịt mềm mại trong cánh tay, cuối cùng dừng lại, nhưng môi vẫn đặt trên tay.

Hơi thở nóng bỏng phun lên tay Nhạc San, cô cảm thấy người mình run lên.

Khương Vị cũng cảm nhận được Nhạc San đang run, anh nhìn cô một cái, chớp mũi thay thế chỗ của đôi môi, cọ vào tay Nhạc San. Bàn tay để sau lưng cô dùng sức, đè cô xuống giường.

Đến khi Nhạc San tỉnh táo lại, Khương Vị đã ở trên, tim cô đập nhanh hơn. Cô nhìn chăm chăm Khương Vị, hơi kinh hoàng lại hơi chờ mong, bị Khương Vị hôn môi.

Mấy nụ hôn sâu liên tiếp làm đầu óc Nhạc San choáng váng, hoàn toàn không có sức phản kháng. Ngay cả Khương Vị hôn đến cổ, xương quai xanh từ lúc nào cô cũng không biết.

...

Khương Vị nhất thời không khống chế được dục vọng, nhưng anh cũng không làm hết mọi việc... Nếu anh biết trước rằng sẽ có một buổi sáng như vậy, anh sẽ chuẩn bị đồ dự phòng, chứ không phải để đến lúc máu chốt thì phát hiện trong nhà không có. Mà anh lại không muốn vì mình không khống chế được, mà tạo thành gánh nặng cho Nhạc San.

Nhạc San bị Khương Vị ôm vào lòng, lười biếng không muốn động. Ngón tay nghịch ngợm trong ngực anh, lại bị anh cầm lấy. Cô hơi xấu hổ, nhưng lại cảm thấy mối quan hệ của mình và Khương Vị đã tiến thêm một bước mới, đã trở thành thẳng thắn với nhau, thậm chí còn suýt nữa trở thành không khoảng cách. Bởi vậy, cô lại thấy vui vẻ.

“Đừng nghịch.” Khương Vị trầm giọng nói, “Không đi tắm sao?” Cả người đầy mồ hôi.

“Bây giờ không muốn động.” Nhạc San chậm chạp nói, cô ngẩng đầu lên nhìn Khương Vị, từ góc độ này có thể nhìn thấy yết hầu của anh. Cô nhớ tới giọng nói vờ vàng và tiếng thở dốc của Khương Vị lúc đó, bỗng nhiên cảm thấy Khương Vị rất hấp dẫn. Lần sau phải cẩn thận cảm nhận mới được.

Ngón tay Khương Vị chôn trong tóc Nhạc San, nhẹ nhàng xoa vuốt: “Vậy lại nghỉ một lát đi.”

Nhạc San cảm nhận được sự nuông chiều và săn sóc của anh trong từng động tác, từng câu nói.

Chấn bị bọn họ làm loạn lên, chỉ còn một chút đắp trên người, ngực Khương Vị lộ ra ngoài. Thật trắng. Nhạc San nhìn ngực Khương Vị, trong lòng lại tức giận, thật lãng phí, da đẹp như vậy, vừa trơn vừa trắng, nếu là của mình thì tốt.

Cô nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên chống người lên, vùi đầu vào ngực anh, hôn một cái.

Khương Vị né tránh, cả người cứng đờ lại: “Làm gì đó?”

Nhạc San ngẩng đầu nhìn kiệt tác của mình, lại nhìn Khương Vị, đắc ý nói: “Trông đầu tây.” Ngón tay còn chọc chọc dấu vết mình tạo ra.

“Tớ không thể cam đoan mình sẽ nhận được.” Khương Vị nhìn Nhạc San, “Nếu cậu...”

Nhạc San cúi đầu lại hôn tiếp: “Để tớ về 《Tìm mai trong tuyết》.” Cô nhìn vết màu hồng hiện lên trên da Khương Vị, thì nói.

“Nhạc San.” Khương Vị bắt lấy Nhạc San, lại bị cô trốn đi, cả người lăn một vòng sang bên cạnh, trốn khỏi bàn tay Khương Vị.

“Ai ui, cậu quá nhạy cảm rồi.” Nhạc San ra vẻ cao thâm lắc đầu, sau đó nhanh chóng bò xuống giường, “Tớ đi tắm đây.”

Nói xong liền xông vào phòng tắm, chỉ để lại một mình Khương Vị nằm trên giường điều chỉnh hô hấp.

Lúc Nhạc San bọc khăn tắm đi ra, Khương Vị nằm ở trên giường nhìn cô. Tóc cô mới chỉ lau qua, vẫn còn ướt sũng. Khăn tắm che từ ngực đến đùi, để lộ hai chân, dọc đường đi còn để lại dấu chân ướt sũng.

“Cậu không đi tắm à?” Nhạc San nhìn Khương Vị, cô xấu hổ ôm cánh tay, lấy một bộ quần áo ở trong tủ ra, lại quay lại phòng tắm, thay đồ.

Ở trong mắt Khương Vị, cô mặc chiếc áo đó cũng không khác gì quần khăn tắm, nhưng đối với Nhạc San thì không giống nhau, mặc áo vào thì có thể giờ tay ra lau tóc.

“Ồ?” Cô vừa lau tóc vừa đi tới bên cạnh giường, đá đá chiếc áo rơi trên mặt đất, ừm, áo ngủ của Khương Vị, “Còn mặc được không?” Cô nhặt một cái cúc lên, lại cầm chiếc áo lên, “Tớ làm rách áo cậu rồi.”

“Trong tủ còn một bộ nữa.” Khương Vị giờ tay ra phía Nhạc San, nhìn cô để tay vào tay mình, thì nắm chặt lấy, “Lấy hộ tớ.”

Nhạc San cúi người hôn Khương Vị, nước trên tóc cô rơi xuống người Khương Vị, cảm giác lạnh lẽo làm anh cau mày.

“Ừ, tớ lập tức lấy cho cậu.” Nhạc San hé môi, nói, sau đó lại đột nhiên cúi đầu, hôn lên yết hầu Khương Vị.

Lại châm lửa lần nữa, cô bỏ chạy, ngay cả áo ngủ vừa đồng ý giúp cũng không lấy, trực tiếp chạy ra khỏi phòng ngủ.

Khương Vị hít một hơi, quyết định lần sau tuyệt đối không buông tha Nhạc San. Rồi tự anh xuống giường, lấy quần áo trong tủ, đi vào phòng tắm.

Lần trước Nhạc San về nhà, có mang theo quần áo và nội y, sợ mình đột nhiên trở lại, sẽ không có đồ mặc, quả nhiên có tác dụng.

Cô mặc quần áo xong, đi chân trần đến phòng khách, lấy dép của mình ở trong tủ giày, rồi đi vào phòng ngủ xem Khương Vị đang làm gì.

Lúc đi vào, vừa hay Khương Vị đi ra khỏi phòng tắm: “Bây giờ là mấy giờ?”

“Hơn tám giờ một chút.” Nhạc San xoay người nhìn đồng hồ, “Tớ rất đói, chúng ta ăn gì đi?”

“Cậu muốn ăn cái gì?” Khương Vị sờ tóc mình, lại sờ tóc Nhạc San.

Nhạc San suy nghĩ một chút, đề nghị nói: “Chúng ta đi ăn bún đi. Tớ nhớ là ở gần nhà cậu có một quán bún rất ngon.”

“Sao tớ không biết nhỉ.” Khương Vị không có ấn tượng với việc này, anh không thích ăn ở ngoài lắm.

Nhạc San nhìn anh: “Phải thuộc như lòng bàn tay đồ ăn ngon ở gần nhà chứ. Cho dù chưa ăn cũng phải nghe tiếng chứ. Đây là tố chất cần thiết của thanh niên thời đại mới đây.”

Tố chất này nhất định không được xếp vào ngũ giăng tứ mỹ tam nhiệt ái*. Khương Vị nhếch môi: “Sấy tóc đi, rồi chúng ta đi ăn bún.”

(*Ngũ giăng, tứ mỹ, tam nhiệt ái. Ngũ giăng: ăn nói văn minh, lễ phép, lịch sự, có trật tự, có đạo đức. Tứ mỹ: tâm hồn đẹp, lời ăn tiếng nói dễ nghe, việc làm tốt, điều kiện tốt. Tam nhiệt ái: nhiệt tình yêu Đảng cộng sản, yêu tổ quốc, yêu xã hội chủ nghĩa)

Nhạc San sấy tóc đến mức độ Khương Vị hài lòng, mới được phép ra cửa. Trước khi đi nhìn thấy Đại Mao đang vẫy đuôi, thì hỏi: “Chúng ta mang Đại Mao đi tản bộ luôn đi?”

“Nhưng mang động vật đến quán ăn, không tốt lắm đâu.” Khương Vị nhú nhú mày, sẽ ảnh hưởng đến người khác.

Nhạc San vuốt lông Đại Mao: “Chúng ta có thể hỏi chủ quán thử xem, nếu có thể thì đi đó ăn, còn không thì mua mang về.” Cô nói xong, xoa đầu Đại

Mao, “Hôm qua, Đại Mao ở nhà cả ngày, có phải rất cô đơn, rất tịch mịch, rất nhớ không khí tươi mát bên ngoài không?”

Đại Mao liền kêu “Ừng”.

Vì thế Khương Vị cầm tay Nhạc San, Nhạc San dắt Đại Mao, đi ra ngoài.

Vừa ra đến bên ngoài Đại Mao liền kích động lên, bước chân càng lúc càng nhanh, lôi Nhạc San về phía trước. Nhạc San buông tay Khương Vị ra, hai tay cầm dây thừng, bị Đại Mao kéo đi.

Đây không phải đất chó đi dạo, đây là chó dắt người.

Khương Vị đuổi theo Nhạc San, nhìn cô cố gắng không chế tốc độ của Đại Mao, thì cầm lấy tay Nhạc San, hai người cùng kéo lấy dây thừng.

“Không được chạy nhanh như vậy.” Không biết Khương Vị giật dây thừng thế nào, mà Đại Mao không chạy nữa, ngoan ngoãn đi chậm lại.

“Oa, thật là lợi hại.” Nhạc San tán thưởng.

“Huấn luyện nhiều thì sẽ tốt, Đại Mao rất thông minh.” Khương Vị dịu dàng nhìn Đại Mao, “Chó cỡ trung đối với người không nuôi chó thì hơi đáng sợ, phải huấn luyện tốt mới được mang ra chỗ công cộng.”

Khương Vị không buông tay nữa, gián tiếp cầm dây thừng, vẫn cầm tay Nhạc San.

Dưới sự chỉ đường không đáng tin của Nhạc San, hai người cũng tìm được quán bún nghe nói rất ngon đó. Ngày cuối tuần, người người đều ngủ chán mới dậy ăn sáng, nên quán rất đông.

Nhạc San nhìn vào trong, liền lùi lại: “Người nhiều lắm, chúng ta mua mang về thôi.” Không nói đến việc còn chỗ hay không, đông người như vậy cũng không thể mang Đại Mao vào, “Tớ đi vào mua, cậu ăn bún gì?”

“Giống cậu là được.” Khương Vị ngửi thấy mùi bún bay ra, mới cảm thấy đói.

“Tớ muốn bún sườn.” Nhạc San thông báo cho Khương Vị, hỏi theo thói quen, “Có thêm trứng không? Lạp xưởng? Đậu?” Cô hỏi xong liền khoát tay, “Ồi, tớ biết rồi. Ngoan ngoãn ở đây chờ, tớ sẽ ra ngay.” Cô vỗ vai Khương Vị, lại cúi người xoa đầu Đại Mao, kích động đi vào quán.

Khương Vị dắt Đại Mao tránh khỏi cửa tiệm, đi tới đối diện, như vậy có thể nhìn thấy Nhạc San.

Cô chọn món xong liền đứng chấp tay sau lưng đợi, quay đầu nhìn thực đơn trên tường. Đột nhiên xoay người nhìn ra ngoài, bắt được tầm mắt Khương Vị, thì vẫy tay với anh.

Khương Vị đột nhiên cảm thấy, buổi sáng hôm nay rất có mùi vị gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Tớ không đi, tớ muốn ở lại

Edit: Joan

Nhạc San ăn xong cơm thì chơi với Đại Mao. Khi cô tìm thấy Khương Vị thì anh đang ngồi trên bàn đọc sách.

“Nè!” Cô ôm eo Khương Vị, đầu đặt trong vai anh, nhìn vào quyển sách anh đang đọc, “Cậu đọc sách à.”

“Vậy tớ phải làm gì?” Khương Vị cười, hỏi.

“Ồ, làm mấy việc mà người đọc sách hay làm đó.” Nhạc San nghiêng đầu cọ Khương Vị, “Ví dụ như ban đêm đọc sách thì có hồng tỳ thêm hương, trong lòng ôm ôn hương nhuyển ngọc đó*.”

(*Ôn hương nhuyển ngọc: miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp.

Hồng tỳ thêm hương: hồng nhan thêm hương, thành ngữ cổ chỉ việc thư sinh thức đêm học bài có người con gái thức đêm thêm hương.)

“Cậu có vẻ hiểu lắm người đọc sách rồi.” Khương Vị quay đầu nhìn Nhạc San, “Ừm... Cậu cũng có vẻ hiểu lắm cậu luôn.”

Nhạc San ôm chặt Khương Vị: “Cậu đang cười nhạo tớ à, có phải không, có phải không?” Cô chọc eo Khương Vị một lúc, cũng không thấy Khương

Vị cười, liền cúi đầu vào vai Khương Vị, thờ phỉ phò.

Khương Vị nhún vai, nghiêng đầu vuốt tóc Nhạc San.

Nhạc San thờ xong, mới đỏ mặt ngẩng đầu lên. Tay Khương Vị dán lên má cô, hơi di chuyển, đổi thành xoa bóp cằm cô: “Cậu muốn làm gì? Tớ làm cùng cậu.”

“Hừ.” Nhạc San lắc đầu, tránh ra khỏi tay Khương Vị, “Tớ cũng phải làm việc.” Cô rút tay ra, cầm lấy một chiếc bút trên bàn, đứng thẳng người dậy.

“Làm cái gì?” Khương Vị tò mò xoay người, hỏi.

Nhạc San thông thả đi đến trước bàn, lấy mấy tờ giấy trong ngăn tủ ra: “Sáng tác nghệ thuật đó, tớ còn phải kiếm tiền nuôi gia đình mà.” Cô lấy một chiếc bút chì trong ống đựng bút ra, lại cầm một cục tẩy, “Cậu đừng quấy rầy tớ.”

Cô đi tới trước mặt Khương Vị, cúi người hôn lên má anh một cái.

“Nhạc San.” Khương Vị nhếch môi, giờ tay sờ má, muốn nói lại thôi.

Nhạc San cuộn tròn tờ giấy lại, quay đầu nhìn biểu cảm phức tạp của Khương Vị: “Cậu không thích hả?” Cô nhướn mày, “nhưng mà tớ hỏi cậu rồi mà.”

Nhìn thấy Khương Vị nghi hoặc thì nói: “Tớ hỏi cậu ‘Có thích không?’, cậu bảo ‘Ừ’.” Cô hơi ngừng lại, ghé sát vào Khương Vị, nghiêm túc đánh giá vẻ mặt của anh, “Cậu ‘Ừ’ không phải là thích sao?”

Khương Vị suy nghĩ một lát, mới nhớ ra, lúc đó anh tưởng Nhạc San hỏi anh có thích bánh su kem cô làm không.

“Tớ rất thích.” Anh giờ tay vuốt má Nhạc San, ghé vào hôn cô một cái, “Nhưng mà, càng thích như vậy hơn.” Giọng nói nhàn nhạt bị hai người nuốt mất, Khương Vị dùng hành động của mình để nói cho Nhạc San biết anh thích cái gì.

Nhạc San bị anh hôn, mấy tờ giấy trong tay bị cô vò nhàu, sau khi anh buông ra thì cô mới có thể thở gấp. Người này thật là khủng bố, trước kia còn chỉ biết miệng chạm miệng, bây giờ... Mình muốn cắn lưỡi cậu ấy!

“Cậu không được quấy rầy tớ đó.” Nhạc San lườm anh, để lại một câu rồi chạy mất.

Khương Vị nhìn Nhạc San cẩn thận đóng cửa lại, thì xoa trán cười.

Nhạc San quay đầu nhìn cửa phòng đang đóng, bỏ đồ trong tay lên bàn. Cô lấy một cái đệm tròn tròn, hình dưa hấu mà cô đưa cho Khương Vị ở trong tủ ra, ngồi lên nó rồi bắt đầu làm việc.

Đã lâu không có thiết kế mới, gần đây luôn nghĩ tới Khương Vị. Aiz, yêu đương đúng là dễ làm hỏng việc, ừm, sắc đẹp cũng làm hỏng người. Nhưng một khi chú tâm, thì không thể dừng bút, từng dòng linh cảm ào tới. Cô chuẩn bị làm đồ tình nhân.

Lúc Khương Vị đọc sách thì có cảm giác không yên lòng. Anh thấy hơi hận không giữ Nhạc San lại, như vậy thì anh mới có thể nhìn thấy Nhạc San.

Cuối cùng cũng đến giữa trưa, anh nhìn đồng hồ, mở cửa đi ra ngoài.

Nhìn thấy Nhạc San ngoan ngoãn ngồi trên đệm vẽ tranh thì nhứn mày, nghĩ xem có nên mua thảm về trải không. Nhạc San rất thích ngồi trên đất, giống như trong bụng cô có quả cân, luôn kéo cô xuống đất vậy.

Khương Vị đi mấy bước, Nhạc San đã ngẩng đầu lên: “Ồ, cậu không đọc nữa à?”

“Cậu không đọc à?” Khương Vị cúi đầu nhìn bản vẽ của Nhạc San.

Nhạc San há miệng suy nghĩ một lúc lâu, nghiêm túc kiểm tra dạ dày mình: “Không đói lắm.” Cô nhìn đồng hồ, “Nhưng mà đến giờ ăn trưa rồi, hẳn là sắp đói rồi.”

Cảm ơn cậu đã nghiêm túc trả lời vấn đề này như vậy.

Khương Vị quay người đi vào bếp, mở tủ lạnh lấy đồ để nấu.

Nhạc San vút bản vẽ lại, đi theo Khương Vị vào bếp như một cái đuôi nhỏ, nhìn tủ lạnh cùng anh.

“Trưa ăn món gì?” Cô bám vào cửa tủ lạnh, lăm lăm, “Tối ăn món gì? Thật rắc rối, vừa phải nấu cơm, vừa phải ăn cơm, lại còn phải nghĩ xem nên ăn gì nữa.”

“Vốn dĩ tối nay định ăn cơm cùng ba mẹ tớ.” Khương Vị lấy trứng gà và xả lách trong tủ lạnh ra, đưa cho Nhạc San, “Họ muốn làm sinh nhật bù cho tớ.”

“À, đúng rồi.” Nhạc San cầm lấy thức ăn, “Hình như lần nào sinh nhật cậu cũng phải đi ăn mừng.” Nhà Khương Vị coi sinh nhật của mỗi thành viên như ngày lễ gia đình sum họp, đương nhiên lần nào cũng không thể thiếu mặt Nhạc San, “Sau đó thì sao, không ăn nữa à?”

Khương Vị đóng cửa tủ lạnh: “Mẹ tớ bảo sắp đến sinh nhật Thạch Hoa Quả rồi, nên làm chung luôn.”

“Sinh nhật của Thạch Hoa Quả chỉ muộn hơn cậu mười ngày nhì.” Nhạc San chớp mắt, “Vậy nó cũng sắp đi học rồi, thật là nhanh. Phải tìm cơ hội mang nó đi chơi.”

“Ừ.” Khương Vị đứng trước bếp, Nhạc San liền đứng bên cạnh anh, anh quay đầu nhìn cô một cái, Nhạc San bỏ đồ trên tay xuống, nịnh nọt, “Cậu làm đi, cậu làm đi, tớ không quấy rầy cậu, tớ không làm loạn đâu.”

“Sau đó thì sao?”

“Cho nên quyết định là trưa mai, mẹ tớ đặt phòng.”

Nhạc San phỏng má: “Tớ cũng đi à?”

“Cậu không đi hả?” Khương Vị quay đầu nhìn cô.

“Tớ đương nhiên có đi rồi.” Cô giương cằm nói. Nhưng mà đột nhiên lại thấy ngại.

“Ồ, tớ còn chưa làm xong quà sinh nhật cho Thạch Hoa Quả.” Cô đột nhiên nhớ ra, “Chiều nay chúng ta về nhà tớ nhé? Tớ phải làm xong váy cho nó”

Vì thế ăn xong cơm trưa, Khương Vị và Nhạc San đi đến nhà Nhạc San.

Vừa vào nhà, Nhạc San liền vội vàng lục lọi trong tủ. Khương Vị nhìn Nhạc San lúc thì chọn ren, lúc thì chọn chỉ. Anh yên lặng ngồi trên sofa đọc sách.

Nhạc San đã có ý tưởng cho váy của Thạch Hoa Quả rồi, chỉ là tốc độ không kịp với ý tưởng, nên đến khi cô làm xong, thì trời đã muộn.

Cô bỏ váy sang một bên, tắt đèn bàn, đuổi người, lúc này mới nhớ tới Khương Vị.

“Vị Lai?” Nhạc San đứng dậy, gọi Khương Vị.

Đèn trong phòng khách vẫn sáng, nhưng không thấy Khương Vị đâu, phòng bếp, phòng ngủ, ngay cả toilet cũng trống trơn.

“Về nhà rồi à?” Nhạc San khẩn trương đi tìm điện thoại, định gọi cho anh, thì cửa phòng khách đã mở ra, Khương Vị mang theo đồ ăn đi vào.

Nhạc San lập tức vứt điện thoại xuống, đi ra đón Khương Vị: “Com tối hả? Com tối hả?” Cô giờ tay cầm lấy túi, cho lên mũi ngửi, “Ma lạt năng*?”

“Ừ.” Khương Vị để chìa khóa vào tủ, rồi thay dép lê, “Tớ hỏi cậu ăn món gì thì cậu hừ một tiếng, chắc là không để ý.”

“À, tớ rất nghiêm túc làm việc.” Nhạc San nói xong liền xông vào bếp, để đồ ăn ra bát, rồi gọi Khương Vị vào ăn cùng.

“Làm xong rồi à?” Khương Vị ngồi vào bàn, thuận miệng hỏi.

“Ừ, ừ.” Miệng Nhạc San ngậm một viên thịt, nói không rõ ràng, “Mới làm xong.”

“Nuốt hết đi rồi nói.”

Nhìn thấy Khương Vị nhướn mày, Nhạc San “Ồ” một tiếng, nuốt đồ trong miệng xuống, mới nói lại: “Mới làm xong.”

“Mai tớ nên mặc gì nhì? Để tóc xõa?” Nhạc San vừa ăn vừa hỏi, “Hay là buộc lên đẹp hơn?”

“Cần phải như vậy à?” Khương Vị nhìn cô, cảm thấy buồn cười.

“Đương nhiên rồi.” Nhạc San lại gấp một viên khác, “Đâu có giống trước đâu.”

“Chỗ nào không giống?” Khương Vị nhìn thấy Nhạc San cắn thật gấp viên thịt tròn tròn, định lên tiếng nhắc cô.

“Tâm trạng với cả... A!” Cô cắn một miếng, nước canh nóng ở trong viên thịt bắn ra, làm cô phải há miệng hít không khí, mặt nhăn lại.

Khương Vị vội vàng đứng lên: “Để tớ xem?” Anh giờ tay ra chạm vào cằm Nhạc San, “Nhỏ ra.”

Nhạc San lắc đầu, mắt nhắm nước, những vẩn có ăn hết viên thịt: “Để tớ ăn nốt đã.” Cô nuốt xuống, rồi mới thè lưỡi hít hà.

Nhận lấy chén nước Khương Vị đưa, uống một ngụm, ngậm trong miệng một lát rồi mới nuốt.

“Cho tớ xem” Bóp cằm Nhạc San, bắt cô há miệng.

“A —— “ Nhạc San ngoan ngoãn há miệng, cho anh nhìn, còn thè lưỡi nói, “Tớ quen rồi.”

“Tớ cũng quen rồi.” Khương Vị buông tay, nhớ ăn không nhớ đánh, lần nào ăn loại thịt viên này đều bị bỏng.

Nhạc San nhăn mũi, oán giận: “Loại thịt viên này rất phản nhân loại, sao không cho thịt vào trong mà nhất định phải làm thành vỏ chứ.” Cô cảm thán, không muốn thừa nhận, “Nhưng mà như vậy mới ngon.”

“...” Chính vì có người như cậu, mới có loại đồ ăn này đó.

Ăn cơm tối xong, Khương Vị chuẩn bị về nhà.

“Cậu chưa để đồ ăn cho Đại Mao sao?” Nhạc San truy hỏi.

“Tớ có để lại nước và thức ăn cho nó.”

Nhạc San lúc này mới ôm tay Khương Vị làm nũng: “Vậy sao cậu không ở cùng bạn gái cậu hả.” Cô tròn mắt, giả vờ nói, “Chẳng lẽ, tớ còn không bằng chó của cậu sao? Tớ cũng cần người làm bạn mà.”

“Cần bao nhiêu?” Khương Vị trầm giọng hỏi.

“Cần giống Đại Mao.” Giọng Nhạc San thanh thúy, nói xong liền bật cười.

Khương Vị ôm lấy cô, Nhạc San ngời nhưng cũng không tránh ra: “Cậu mau đi về với Đại Mao đi, nhưng mà ngày mai phải đến đón tớ.”

“Tớ không đi nữa, tớ muốn ở lại.” Khương Vị cúi đầu hôn lên má Nhạc San, hơi thở thổi vào tai Nhạc San, làm cô thấy ngứa.

“Vậy cậu không đủ tư cách làm chủ rồi.” Nhạc San vừa trốn không cho Khương Vị hôn, vừa cười nói.

“Tớ có đủ tư cách với cậu không?” Khương Vị dừng lại, nhìn Nhạc San.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Ánh mắt anh rất chân thành, rất tha thiết, dịu dàng, thành khẩn, thêm cả giọng nói trầm trầm, làm tim Nhạc San mất khống chế: “Đủ tư cách, tiêu chuẩn quốc gia.”

“Nhưng tớ cảm thấy, còn phải làm bạn với cậu nhiều hơn.” Khương Vị ôm lấy Nhạc San, “Cho cậu cần tớ hơn cả Đại Mao.”

Lúc này nhắc tới Đại Mao rất sát phong cảnh đấy. Lúc Nhạc San bị đè lên giường, còn đang nghĩ linh tinh.

Ngay sau đó mọi suy nghĩ của cô đều bị bay đi bởi nụ hôn của anh. Hai người thờ hồn hể, dây dưa trên giường.

Khương Vị đột nhiên dừng lại, lấy cái hộp nhỏ trong đám quần áo rơi dưới đất lên. Có lẽ là vì không cam lòng với việc buổi sáng, có lẽ là để dự phòng vì Nhạc San thích đốt lửa... Dù sao lúc anh đi mua cơm tối đã thuận tiện mua luôn.

Nhạc San nhìn thấy Khương Vị xé vỏ hộp, thì muốn chạy, nhưng lại bị Khương Vị túm lấy chân.

“Không được, hôm nay không được.” Nhạc San phản kháng.

“Vì sao?” Khương Vị truy hỏi, nếu bây giờ dừng lại, thì thật sự muốn chết luôn.

“Ngày mai phải đi gặp cô chú, tớ sẽ ngại.” Nhạc San chỉ nói tới cũng đã thấy ngại, vừa nói vừa cuộn tròn trong chăn.

Khương Vị bật cười: “Dù sao cậu cũng phải làm quen với nó.” Anh cúi người xuống ôm Nhạc San.

“Dù sao ngày mai cũng không quen được.” Nhạc San vùi mặt vào trong chăn, giọng nói rầu rĩ.

“Vậy lúc kết hôn thì sao? Ngày hôm sau sẽ không đi gặp ai à?” Khương Vị vừa nói, vừa hôn lên eo Nhạc San, chỉ một lát cô liền giơ tay đầu hàng.

Nhạc San bị Khương Vị đè xuống giường, cô lên án: “Thật xấu xa, cậu ăn gian.”

“Ừ, tớ ăn gian.” Khương Vị dịu dàng nói, anh nhìn vào mắt Nhạc San, hôn cô, trấn an cô, lấy lòng cô.

Mặt Nhạc San càng đỏ hơn, cô than thở: “Vây cậu...” Cậu cuối cùng bị chặn lại, cô khăn trương mím môi.

“Tớ sẽ mà.” Khương Vị dịu dàng nói.

Sao có thể tin cậu ấy chứ!

Nhạc San rung rung.

Ngày hôm sau, hai người cùng tỉnh dậy.

“Không ngủ thêm một lát à?” Khương Vị hỏi, “Người cậu...”

“Đau!” Nhạc San lên án.

“...”

Khương Vị xoa lưng Nhạc San, an ủi: “Tớ sẽ cố gắng hơn.”

Cậu vẫn nên cố gắng học tập, mỗi ngày đều tiến về phía trước, nỗ lực làm một công dân có ích cho tổ quốc, cho xã hội đi.

Hai người tỉnh dậy thì cứ nằm trên giường như vậy. Khương Vị muốn xuống giường làm bữa sáng, nhưng Nhạc San không cho, cô ôm chặt lấy anh: “Không muốn ăn gì, cứ nằm đây nghỉ đi.”

Nhưng mà càng nằm trên giường, thì càng không muốn nghỉ. Cuối cùng Khương Vị vẫn chiến thắng con người đen tối của mình, đắp chăn bông nói chuyện với Nhạc San.

“Hôm nay tớ mặc gì nhỉ?” Nhạc San hỏi đông hỏi tây, cuối cùng lại nói tới vấn đề trang điểm, “Có nên mặc chín chắn một chút không?”

“Cậu mặc như bình thường là được rồi.” Khương Vị bắt đầu dĩ nói, “Bằng không ba mẹ tớ cũng sẽ cảm thấy không quen.” Bọn họ biết cậu từ lúc cậu mới sinh, còn bộ dạng gì chưa nhìn thấy đâu.

“Cậu nói cho cô chú rồi à?” Nhạc San đột nhiên nghĩ đến, “Chúng tớ ở cùng nhau đó.”

“Chưa.” Khương Vị nói, “Tớ thấy phải thương lượng với cậu trước.”

“Thật ngoan.” Nhạc San hôn tay Khương Vị, “Tớ cũng chưa nói với mẹ tớ, luôn thấy xấu hổ.”

“Sao lại xấu hổ?”

“Giờ thì, thử không ăn cỏ gần hang đó.” Nhạc San cắn môi, tò mò hỏi, “Có phải giống đục khoét nền tảng không, từ này có phải dùng như vậy không nhỉ?”

Khương Vị vỗ nhẹ Nhạc San một cái, đánh gãy dòng suy nghĩ của cô: “Nên dậy thôi.”

Nhạc San chậm rãi đứng dậy, đi tắm, thay đồ, trang điểm, sửa soạn đồ đạc, cũng mất gần hai tiếng.

“Về nhà tớ đã.” Khương Vị nói, “Tớ thay quần áo, và cho Đại Mao ăn nữa.”

“Lần sau cậu mang cả Đại Mao đến nhà tớ đi.” Nhạc San đi theo Khương Vị ra ngoài, khóa cửa lại, “Một người... chó ở nhà thì rất cô đơn.”

“Tớ sẽ suy nghĩ.” Khương Vị trả lời, “Cậu thật sự không đau hả?”

Nhạc San đột nhiên thấy ngại: “Cậu đừng hỏi, cậu vừa hỏi tớ liền thấy ngại. Cậu vừa hỏi tớ liền nhớ tới, cả đầu đều... Tớ làm sao gặp cô chú được.”

Khương Vị xoa đầu Nhạc San.

Vì còn về nhà Khương Vị, nên khi đến nhà hàng thì đã không còn sớm, đi vào phòng, trừ hai người họ ra, những người khác đều có mặt đông đủ.

Bạn nhỏ Khương Vũ Khả vừa thấy Nhạc San liền chạy tới: “Chị nhỏ Nhạc, hôm nay sinh nhật em đấy.”

“Đúng vậy, cho nên chị đến chúc mừng sinh nhật Thạch Hoa Quả đây.” Nhạc San ngồi xổm xuống, đưa quà sinh nhật cho bé, “Sinh nhật vui vẻ nhé, bé cưng.”

Mẹ Thạch Hoa Quả cười: “Thạch Hoa Quả phải gọi là cô Nhạc, gọi là chị thì lại nhỏ hơn bọn Khương Lai rồi.”

“Không sao đâu.” Khương Lai xem con gái ôm lấy chiếc váy ướp thử lên người, thì cười. Dù sao Nhạc San cũng không phải thân thích có quan hệ huyết thống, cần gì phải xếp bối phận.

“Phải gọi là cô.” Khương Vị kéo ghế ra ngồi xuống.

Lúc này, Thạch Hoa Quả kéo mẹ bé vào toilet thay váy mới. Nhạc San nhìn hai người đi vào toilet rồi mới đứng dậy

Khương Lai và Khương Vị một trái một phải ngồi bên cạnh ba mẹ, Nhạc San chào ba mẹ Khương Vị, rồi ngồi xuống bên cạnh Khương Vị.

“Nhạc nhạc, sao dạo này cháu không đến thăm cô?” Mẹ Khương nói chuyện với Nhạc San qua người Khương Vị.

Nhạc San thấy bà nói chuyện, thì lại đỏ mặt, giọng nói cũng nhỏ theo: “Dạo này, cháu hơi bận, nên đều đề lỗi.”

“Ba mẹ cháu sắp về rồi nhỉ?”

Nhạc San vội vàng gật đầu: “Vâng, bố mẹ cháu bảo là muốn về, mấy hôm trước cháu đã mua vé máy bay cho họ rồi.”

“Hôm đó để Vị Lai đi đón cùng cháu.”

“Vâng.” Nhạc San nhìn trộm Khương Vị một cái, mặt càng đỏ hơn, “Cảm ơn cô.”

“Con bé này, khách khí gì chứ.” Mẹ Khương bật cười.

Tuy là quan hệ của bọn họ chưa công khai, nhưng Nhạc San luôn cảm thấy mình đang ra mắt bố mẹ chồng, nên không thể thoải mái như trước.

Lúc ăn cơm thì Nhạc San đã tốt hơn, những vẫn hơi gò bó, không dám gấp thức ăn, trước mặt có món gì thì cô ăn món đó, bộ dạng ngoan ngoãn yên lặng.

Khương Vị vừa nói chuyện với Khương Lai, vừa để ý Nhạc San, hơi bất đắc dĩ vì cô đột nhiên thấy gò bó. Anh liền gấp cho cô một đĩa nấm kích*.

(*Không biết món gì luôn,

)

“Tớ nhớ hôm đó cậu nói rất muốn ăn món này.” Khương Vị cúi đầu nói với Nhạc San.

Nhạc San ngẩng đầu nhìn. Đúng vậy, có một buổi tối, cô nằm ở trên giường đột nhiên cảm thấy mình ngửi thấy một mùi thơm, nhưng nghĩ mãi không ra là cái gì, nghĩ đến cơn cào ruột gan, ngủ không ngon. Hôm sau tỉnh dậy, mới nhớ ra là mùi nấm kích.

Nhạc San gật đầu, được Khương Vị đút cho ăn đã thành thói quen, đang ngẩng đầu định ăn thì nhớ ra xung quanh còn rất nhiều người, liền mím môi lại, gờm bát cho Khương Vị, để anh bỏ vào bát.

Hình ảnh này đã lọt vào mắt mẹ Khương. Bà nhìn Nhạc San và Khương Vị cùng nhau lớn lên, hồi bé chỉ cần hai đứa có chút mâu thuẫn nhỏ bà cũng nhìn ra, nói gì đến bây giờ.

Chờ Nhạc San đi toilet, mẹ Khương thần thần bí bí hỏi con trai mình: “Con và Nhạc San sao rồi?”

“Cái gì sao rồi?” Khương Vị giả ngu.

“Đừng lừa mẹ.” Mẹ Khương vỗ lưng Khương Vị, “Hai đứa đang yêu đương hả?”

Khương Vị không trả lời, chỉ nhìn mẹ anh một cái, ánh mắt này đã bị mẹ anh nhìn thấu: “Mẹ nhìn Nhạc Nhạc lớn lên. Coi nó như nửa con gái, mẹ cũng thấy yên tâm.” Bà nhìn Khương Vị, “Chỉ là không yên tâm về con thôi.”

Khương Vị không nhịn được cười: “Không yên tâm gì về con?”

“Sau này con không có địa vị gì trong nhà, từ bé đã bị Nhạc Nhạc bắt nạt, sau này kết hôn có khi cũng vậy...” Mẹ Khương nói xong, còn ghét bỏ lắc đầu.

Khương Vị múc một bát canh cho bà: “Đều là con cam tâm tình nguyện.” Anh đem đưa cho mẹ mình, “Còn phải cảm ơn mẹ đã nuôi vợ con lớn.”

Mẹ Khương uống một ngụm canh, tò mò hỏi: “Con và Nhạc Nhạc đến với nhau thế nào? Lúc trước hai đứa đâu có giống đang yêu sớm đâu.”

Là Nhạc San không yêu sớm, con thì đã lâu rồi. Khương Vị nói trong lòng, nhưng cũng không trả lời mẹ anh, chỉ bất đắc dĩ nhìn bà một cái.

“Sao con không nói trước với mẹ?” Mẹ Khương lại đột nhiên nghĩ ra, “Mẹ phải chuẩn bị lễ gấp mặt. Có phải Nhạc Nhạc cũng không nói cho cô Kha Dung của con (mẹ Nhạc San) không? Nếu mà nói thì Kha Dung nhất định sẽ nói cho mẹ.”

“Chuẩn bị lễ gấp mặt gì chứ, bọn con mới xác định quan hệ, còn chưa chuẩn bị tốt đâu.” Khương Vị lại đồ ăn cho mẹ anh, “Mẹ cứ bình thường với Nhạc San thôi. Cô ấy xấu hổ. Chờ bọn con thông báo chính thức thì mẹ lại chuẩn bị lễ gấp mặt sau.”

“Có gì mà xấu hổ.” Mẹ Khương nhìn thấy Khương Vị nhìn mình, “Được rồi, vậy mẹ sẽ chờ hai đứa thông báo chính thức.”

Khương Vị lúc này mới không nói chuyện nữa.

“Nhưng mà, khi đó có phải nên chuẩn bị kết hôn không?” Mẹ Khương vừa ngâm miệng lại không nhận được hỏi tiếp, “Nhìn tuổi hai đứa cũng nên kết...”

Lúc này Nhạc San đi ra từ toilet, mẹ Khương lập tức ngâm miệng, nhưng vẫn luôn nhìn Nhạc San.

Làm Nhạc San đầu đầy dấu chấm hỏi, như đứng đông lửa, như ngồi đông than.

Ăn xong, Nhạc San vẫn ngồi xe Khương Vị, vừa định hỏi vì sao Mẹ Khương lại là lạ, thì đã nghe thấy Khương Vị nói: “Tuần sau cậu có sắp xếp gì không?”

“Chắc là không đâu.” Nhạc San quay đầu nhìn Khương Vị, “Có việc gì à?”

“Tớ dẫn cậu đi trại.”

“Đi đâu?” Nhạc San cảm thấy hứng thú hỏi.

“Trên núi.”

“Hả?”

“Tối thứ bảy có mưa sao băng.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Hát tình ca cho cậu

Edit: Joan

Khi Khương Vị đi làm về, vừa mở cửa đã nhìn thấy giày của Nhạc San ở trong tủ giày: “Nhạc San?” Anh vừa thay giày vừa gọi Nhạc San.

“Cậu về rồi à.” Nhạc San đang nằm trên sofa nghịch điện thoại, nghe thấy giọng Khương Vị thì ngồi thẳng dậy.

Tuần này cô bận rất bận, luôn phải chọn vải cho bộ váy mới, ngày nào cũng chạy đi xem mẫu vải. Hôm nay đã quyết định đặt hàng, nên chạy đến nhà Khương Vị luôn.

“Cậu hết bận rồi hả?” Khương Vị đi đến bên sofa, hơi mệt mỏi xoa đầu, ngồi xuống sofa.

“Đúng vậy, chỉ cần chờ điện thoại nữa thôi.” Nhạc San để điện thoại xuống, nhìn Khương Vị, “Nhìn cậu không khỏe lắm. Mệt lắm hả?”

“Ừ, hơi mệt.” Khương Vị lấy tay che mắt, Nhạc San chỉ có thể nhìn thấy đôi môi mím lại của anh.

Cô ngồi vào bên cạnh anh: “Bị Hứa Công mắng?”

“Gần như vậy.” Khương Vị xoa đầu Nhạc San, làm cô đặc ý rung đùi.

Nhạc San cầm lấy tay anh, an ủi: “Đừng nghĩ nhiều quá.” Cô vẫn thích Khương Vị cười hơn, thật muốn kéo khóe môi anh lên.

“Ừ —— “ Khương Vị lười nhác trả lời, cầm lấy tay Nhạc San.

Nhạc San nghĩ một lát, chủ động nói: “Không thì tớ hát cho cậu nghe nhé.”

“Hở?” Khương Vị bỏ bàn tay đang che mắt ra, nhìn Nhạc San.

“Tớ hát tình ca cho cậu nhé.” Nhạc San nói xong thì háng giọng, ngồi tìm cảm xúc một lát, đột nhiên lại gợn tay đẩy mặt Khương Vị, “Cậu đừng nhìn tớ, cậu cứ nhìn tớ làm tớ không hát được.” Cô đẩy mặt Khương Vị sang phía bên kia, rồi mới bắt đầu hát.

“Bản tình ca nhỏ nhé.” Nhạc San lại nhắc lại lần nữa, sau đó bắt đầu hát, “Đây đơn giản là một bản tình ca nhỏ nhỏ ~”

Một câu ngắn ngủi, không có chữ nào theo điệu nhạc, nếu không phải có lời bài hát, Khương Vị hoàn toàn không nhận ra đây là bài hát gì. Anh nhếch môi, kìm nén không cười ra.

“Hát về những tâm tình phức tạp của người đời ——”

Tiếng cười không kìm nén được vang lên cùng lúc với từ ‘phức tạp’, Khương Vị cười mấy cái, rồi theo quán tính từ ghen cười trở thành cười ha ha.

(Bài hát Bản tình ca nhỏ)

https://youtu.be/_aWXDrRmOLg

Nhạc San tròn mắt, xấu hổ nhào về phía Khương Vị: “Cậu dám cười! Không cho cậu cười!” Cô xông lên ôm lấy cổ Khương Vị.

“Tớ không cười, không cười nữa.” Khương Vị cười chảy nước mắt, lại cố gắng nhịn cười nói với Nhạc San.

Đều nói Khương Vị ít cười, nhưng chỉ cần anh vừa nghe thấy Nhạc San hát, không đến một câu, sẽ bật cười ha ha.

Nhạc San nhìn lông mày anh giãn ra, ánh mắt cong cong vẫn đang nhịn cười, thì hừ một cái: “Tớ mặc kệ cậu.”

Cô bỏ bàn tay đang ôm Khương Vị ra, định đi ra ngoài, lại bị Khương Vị ôm lấy, nhận lỗi với cô: “Tớ rất vui vì cậu hát cho tớ.”

Đúng rồi, cười chảy cả nước mắt mà, hừ.

“Còn là tình ca nữa.” Khương Vị nói nhỏ, “Tớ thật sự rất vui.”

Nhạc San không để mình bị lừa, bởi vì cô biết, cái cô muốn và Khương Vị cho không giống nhau, không bao giờ hát cho cậu nghe nữa.

“Thật đó.” Khương Vị nói, “Hón nữa...”

“Hón nữa cái gì?” Nhạc San không thấy Khương Vị nói tiếp, liền tò mò hỏi.

“Hón nữa còn ngoài dự kiến của tớ.”

“Ngoài dự kiến gì?”

Có thể nói là anh tưởng Nhạc San sẽ hát《 Tình yêu của người kéo thuyền 》 hoặc là 《 Cô gái đứng cảm tiến lên 》 sao?

(Tình yêu của người kéo thuyền:

<https://youtu.be/HcuZagUJFvY>

Cô gái đứng cảm tiến lên:

<https://youtu.be/i0RIojAF3Gc>

Đương nhiên không được rồi.

“Hát dễ nghe hơn trước, tiến bộ rất nhiều.” Khương Vị nói.

Nhạc San gật đầu đồng ý: “Thật ra tớ cũng cảm thấy vậy.” Cô còn vụng trộm luyện tập mà, quả nhiên có trả giá sẽ có hồi báo.

Nếu cô ghi âm hai câu mình vừa hát rồi tự mình nghe, có thể sẽ ném bản ghi âm vào mặt Khương Vị mà gào lên: Đồ lừa đảo!

Bị Nhạc San dỗ như vậy, một ít cảm xúc sa sút lúc đi làm đều biến mất. Khương Vị cảm thấy tinh thần thoải mái hơn, tâm trạng cũng vui vẻ hơn hẳn.

“Hôm nay cậu ở nhà tớ hả?”

“Đúng vậy.” Nhạc San cầm lấy điện thoại, “Mai phải đi sớm mà? Không có việc gì nên tớ định ở lại đây luôn. Cậu không nhớ tớ hả?”

“Nhớ chứ.” Khương Vị xoa má Nhạc San, đặc biệt thích lúc cô làm nũng với mình.

“Tớ còn mang theo đồ cần dùng cho ngày mai đấy.” Nhạc San nhìn Khương Vị, bộ dáng cầu khen ngợi.

Khương Vị hiếu kỳ: “Cậu mang theo cái gì?”

“Cậu nói trời sẽ lạnh.” Nhạc San chìa một ngón tay phải ra, chọc vào tay trái, “Cho nên tớ mang theo áo khoác dài tay, quần dài, có cả giày thể thao và mũ nữa.”

Lúc này cô đếm được bốn thứ, vì thế lại gờ thêm một ngón tay: “Còn có bọc đồ ăn nữa.”

“Sau đó thì sao?” Khương Vị nhìn chăm chăm ngón tay Nhạc San, thấy cô đã đếm xong rồi, ngón tay cụp lại, nắm thành nắm đấm, nghiêng đầu hỏi anh: “Còn cần thứ gì nữa à?”

Quả nhiên là những thứ Nhạc San có thể chuẩn bị.

“Không có.” Khương Vị bất đắc dĩ cười, “Vậy là đủ rồi.”

“Vậy đi cắm trại thì ở trong lều hả?” Nhạc San chưa từng tham dự hoạt động như thế này, cả đầu đều là dấu chấm hỏi, “Lều trại phải thuê à?”

“Tớ có, nhưng mà phải mua thêm túi ngủ.” Khương Vị giải thích.

“Chỉ có hai chúng ta thôi à?”

“Còn có người khác nữa.”

“Tối có đốt lửa trại không?” Nhạc San giống như cái đuôi nhỏ, đi theo sau Khương Vị hỏi liên tục.

“Cái này tớ cũng không biết... Nhưng mà chúng ta đi ngắm sao mà.” Khương Vị rất kiên nhẫn đối với Nhạc San, cho dù Nhạc San có hỏi vấn đề khó trả lời đến đâu, anh cũng chỉ nói đến lúc đó sẽ biết.

Buổi sáng thứ bảy, Khương Vị và Nhạc San đi từ sớm. Tới chỗ tập hợp mới phát hiện quả thật không ít người đi, hình như là hoạt động của nhóm yêu thích thiên văn.

Người dẫn đầu tuổi cũng không lớn, khá thân với Khương Vị, trông thấy Nhạc San thì trêu anh: “Lần này còn dẫn cả người nhà cơ à. Không cần cô đơn một mình trong lều nữa.”

Mọi người đến đông đủ, người dẫn đầu kiểm kê số người và đồ vật mang theo, đoàn xe bắt đầu xuất phát.

Xe Khương Vị chỉ chở mỗi Nhạc San, cho nên ghế sau để rất nhiều đồ. Nhạc San ôm một túi đồ ăn ngồi ở ghế phụ, vừa ăn vừa hỏi: “Có xa không?”

“Đi mất nửa ngày.” Tình hình giao thông buổi sáng sớm không tệ, Khương Vị cũng thả lỏng hơn nhiều.

Tiếng Nhạc San ăn, làm người ta nghĩ đến con chuột nhỏ.

“Mới sáng ra đã ăn đồ nhiều dầu mỡ như vậy à?” Khương Vị nhìn không được hỏi cô, thì lại bị Nhạc San đút cho ăn.

Đồ ăn cũng không quá nhiều dầu mỡ, mùi vị lành lạnh, Khương Vị nhai xong thì quay đầu về phía Nhạc San, vừa há miệng, lại bị cô đút cho ăn tiếp.

Cả đường đi, miệng Nhạc San không hề dừng lại. Mông cô tê dại, nên vừa tới nơi, liền xuống xe hoạt động.

Nhìn thấy Khương Vị cũng xuống xe, Nhạc San chạy tới: “Chúng tớ cắm trại ở đâu thế?”

Khương Vị chỉ lên trên, Nhạc San nhìn theo tay anh, há miệng: “Còn phải leo núi hả?”

“Ừ.”

Tha cho tớ đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Tỉ Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Cảm ơn vì đã cho tôi một cuộc hành trình kỳ diệu và đáng yêu

Edit: Joan

Nhạc San hâm mộ nhìn mấy người trong đội được ngồi trên xe ba bánh đi trước. Họ phải mang hành lý của mọi người lên núi trước.

Đội trưởng đội người bản xứ tới dẫn đường, thì kiểm kê số người một lần nữa, rồi xuất phát.

“Nếu không chúng ta đi theo bên kia nhé?” Khương Vị chỉ về hướng chiếc xe ba bánh mới đi.

“Có gì khác nhau à?” Nhạc San vừa chỉnh lại dây túi, vừa hỏi. Dưới sự đề nghị mãnh liệt của Khương Vị, cô chỉ để lại hai chai nước, không mang theo mấy túi đồ ăn vặt làm tăng trọng lượng. Nnhuwng mà nước cũng khá nặng, nên bị Khương Vị cầm lấy.

Khương Vị nhìn đội trưởng đã đi trước, thì vội vàng giải thích: “Đường phía sau đã được làm lại, có thể đi xe lên. Đường bên này chỉ đi bộ được thôi, mà cũng không dễ đi.”

Dù sao cũng phải đi, đường nào chả giống nhau.

“Chúng ta đi cứ cùng mọi người thôi.” Nhạc San nhìn về phía trước, đẩy Khương Vị, “Nhanh lên, đi thôi.”

Lúc đầu con đường nhỏ còn có thể chứa được hai ba người đi song song, đến chỗ hơi dốc thì chỉ có thể đi một mình. Không có cầu thang đá, đường đất bằng phẳng như mấy điểm du lịch, mà phải đi qua rừng cây.

Cây cối rậm rạp, nếu không có người bản xứ quen đường, bọn họ đã bị lạc từ lâu rồi. Con đường nhỏ uốn lượn, lúc xoay người phải có Khương Vị đỡ phía sau, thì Nhạc San mới có thể đi tiếp được. Cảnh lá sum suê, che khuất bầu trời, chỉ còn lại một chút ánh sáng lọt qua kẽ lá.

“Đừng dẫm phải mìn nhé.” Dân bản xứ quay người nói với cả đội.

Nhạc San không hiểu hỏi Khương Vị: “Mìn là cái gì?”

“Phân trâu.” Mỗi Khương Vị hơi mím lại, “Đây là đường trâu đi mà.”

“Đây là cái chỗ nào thế?” Nhạc San thờ hồn hển, không biết là do trời mới mưa, hay do trên núi ẩm ướt, mà đất hơi dính, làm giày cô hơi ướt.

Khương Vị cười, anh cầm tay Nhạc San, đi ở sau lưng cô. Hai người họ đi cuối đội.

“Nhưng mà không khí trên núi thật sự rất tốt, trong lành, mát mẻ.” Nhạc San hít mũi, ngay sau đó, “Ồ —— Mìn à.”

Cô đi qua đồng phân trâu, còn quay lại nhìn nó: “Cậu nói xem, vì sao trâu lại đi loại đường này chứ. Trâu có thể đi loại đường này sao?”

Khương Vị cảm thấy mình đang mang theo một quyền mười vạn câu hỏi vì sao, còn là loại cái gì cũng không biết: “Cậu có hai chân mà còn đi được, sao trâu bốn chân lại không thể đi?”

“Cậu nói rất có lý, nhưng sao nghe xong, tớ lại thấy không thoải mái nhỉ.” Nhạc San nhăn mũi, cô dùng tay bám vào một thân cây ven đường, đi lên một con dốc nho nhỏ, cô cảm thấy chân mình đứt luôn rồi. Mặt đất ẩm ướt, tối xộp, cô vừa đặt hai chân lên, còn chưa kịp cổ vũ tinh thần, chân đã trượt xuống, cả người ngã về sau, rơi vào trong lòng Khương Vị.

“Mẹ ơi.” Nhạc San được Khương Vị đỡ, nửa đẩy, nửa ôm, đi tiếp, “Dọa chết tớ mất.” Nhạc San đứng lên trên, rồi xoay người kéo Khương Vị lên.

“Đây là cái chỗ quái gì thế ——” Cô lại cảm thán lần nữa.

Đi đến đoạn đường sau, Nhạc San không nói chuyện nữa. Bởi vì cô đã mệt đến mức không còn sức để nói chuyện rồi. Càng lên cao, cây cối càng thưa thớt, cuối cùng đi tới chỗ bãi cỏ rậm rạp. Ánh mặt trời mỏng manh chiếu lên thềm cỏ, gió nhẹ thổi qua đỉnh núi, còn tạo ra âm thanh xào xạc.

Nhạc San nhìn đỉnh núi đầy cỏ xanh, thì thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng đến rồi. Cô không thèm chú ý tới phong cảnh xung quanh, ôm lấy tay Khương Vị tìm chỗ dựa.

Mình là một Nhạc San tàn phế. Trán cô dán vào tay Khương Vị, kéo lê bước chân đi theo anh.

So với Nhạc San ngày nào cũng ở trong nhà, Khương Vị đi lên đến đỉnh núi cũng không hề nhản mảy. Ngọn núi này tuy hơi dốc, nhưng cũng không quá cao. Nhưng mà sau gáy anh vẫn có một tảng mồ hôi.

Nhạc San mệt mỏi cúi đầu đi một lúc, đến khi ngẩng đầu lên mới thấy. Trên chỗ tương đối bằng phẳng, có một dãy nhà.

Cả đội nghỉ ngơi một lát, rồi bắt đầu dựng trại trước khi trời tối.

Nhạc San hoàn toàn không giúp gì được. Lúc đầu cô còn giúp đỡ dọn đồ, sau đó liền trở thành chân chạy.

Lều của Khương Vị không to, bên ngoài có một lớp bạt, còn có cả cửa sổ có thể kéo ra, bên trong có thể để hai cái túi ngủ. Nhạc San vui vẻ chạy đến chỗ xe ba bánh, mang hành lý của cô và Khương Vị vào trong lều.

Đây là lần đầu tiên Nhạc San nhìn thấy lều trại, cũng là lần đầu tiên đi cắm trại. Cô vừa tò mò vừa kích động, vừa thấy lều dựng xong liền chui vào. Trong lều đã trải mấy tầng bạt chống ẩm, nhưng giẫm chân lên vẫn thấy cứng. Không gian bên trong lều không lớn, vừa tối vừa yên tĩnh, giống như vừa đi vào, tiếng ồn bên ngoài liền nhỏ đi.

Nhạc San ngồi trên túi ngủ, cảm thấy mình giống con ốc sên chui trong vỏ.

Khương Vị ngồi ngoài cửa hỏi: “Thế nào?”

“Cảm thấy rất kỳ diệu.” Nhạc San vừa nói vừa mở túi ngủ ra, muốn nằm thử, “Cậu kéo cửa vào, tớ muốn thử cảm giác ở trong lều.”

“Ừ.” Nhìn Nhạc San nhét mình vào túi ngủ, Khương Vị cũng cời giày, chui vào trong lều, kéo khóa lên.

Ánh sáng bị ngăn cách, bên trong càng yên tĩnh hơn.

“Nè ——” Nhạc San bọc mình như một con tằm, cô nhìn Khương Vị, hỏi anh, “Sao cậu cũng vào đây?”

“Tớ ở cùng cậu.” Khương Vị ngồi cạnh Nhạc San, “Ngủ trong đó có ấm không? Có thoải mái không?”

“Cũng được.” Nhạc San cảm nhận một lát, “Nhưng mà vẫn rất cứng.”

“Kiên nhẫn một chút đi.” Khương Vị ấn mặt đất, nhìn Nhạc San, rồi giờ tay nhéo mũi cô.

Hai tay Nhạc San đều ở trong túi ngủ, không thể phản kháng anh, bị chộp vài lần, liền lắc đầu tránh khỏi tay Khương Vị.

Cuối cùng cô rút tay ra, ôm tay Khương Vị: “Đừng nghịch nữa.”

“Ừ.” Tay Khương Vị bị Nhạc San cầm lấy, anh xoay tay cầm lấy cổ tay Khương Vị, một tay khác chống trên mặt đất, cúi người hôn Nhạc San, sau đó lùi xuống, cắn cắn cô.

“Chú ý trường hợp đó, đồng chí Khương Vị.” Nhạc San từ chối mấy lần, rồi nói.

Khương Vị dừng lại, chỉ nhìn Nhạc San, làm cô hơi mềm lòng. Anh đứng dậy, kéo cửa lều xuống.

Không khí hơi lạnh tiến vào trong lều, làm Nhạc San hắt xì một cái.

“Mặt trời xuống núi thì sẽ lạnh đấy.” Khương Vị nhìn Nhạc San bò ra ngoài, sau đó nhìn xung quanh, mọi người đều đã dựng xong lều rồi.

Nhạc San lấy áo khoác trong ba lô ra, rồi đi ra ngoài theo Khương Vị.

Mọi người đều ở bên ngoài, trên bãi đất trống đã có một đồng lửa trại không quá lớn. Nhạc San hưng phấn: “Thật sự có lửa trại sao, muốn làm tiệc tối sao?”

Cô luôn nghĩ tới cảnh một đám người nắm tay vây quanh lửa trại khiêu vũ.

“Có thể là dễ sưởi ấm.” Khương Vị cười, “Buổi tối trên núi rất lạnh.”

Nhạc San thất vọng hít mũi.

“Cho dù có tiệc tối thật, thì cậu có tiết mục biểu diễn à?” Khương Vị nhìn đội trưởng vẫy tay với anh, liền đi về chỗ anh ta.

Nhạc San đi theo anh: “Vậy thì bỏ đi, lòng có dư mà lực không đủ.”

Khương Vị và đội trưởng là bạn bè, đã đi cùng nhau rất nhiều lần rồi. anh ta gọi Khương Vị tới, là muốn Khương Vị làm com tối.

Cắm trại đương nhiên là phải kết hợp với đồ nướng rồi.

Giá nướng, đồ nướng, gia vị đều đã chuẩn bị sẵn rồi. Đội trưởng còn phân công hai người đến nhóm lửa, đưa đồ cho Khương Vị.

Nhạc San chưa nhìn thấy Khương Vị làm đồ nướng bao giờ, vì thế đứng ở bên nhìn anh. Lửa rất lớn, làm mặt Khương Vị hơi đỏ, anh nhìn giá nướng, dùng quạt quạt lửa, bộ dáng đầu vào đấy, làm việc nướng đồ ăn tục tĩu cũng trở nên cao nhã hơn nhiều.

Nhạc San càng nhìn càng đói, cô nuốt nước miếng.

“Đói hả?” Khương Vị nhìn Nhạc San rồi cười, đưa cho cô một xiên đậu phụ, “Ăn tạm đi.”

Buổi trưa ăn tạm ở trên xe, lại leo núi cả chiều, tất cả mọi người đều đói. Chó dù vẫn còn bận, nhưng tầm mắt đều dính vào Khương Vị, chờ mùi thơm bay ra, liền xông lên cướp.

Khương Vị đưa cho Nhạc San một xiên đã chín để cô ăn, chờ mọi người lấy hết, thì lại nướng tiếp.

Nhạc San bị mọi người chen lấn, đẩy ra bên ngoài. Chờ mọi người đi hết, mới đi tới bên Khương Vị, xiên nướng trên tay cũng chưa ăn, vẫn còn tỏa ra hơi nóng.

“Nè.” Nhạc San chia một viên cá ra cho Khương Vị, “Cậu ăn trước đi, cậu cũng chưa ăn gì cả.” Cô đau lòng nói.

Nhìn Khương Vị cắn xong viên cá đó, thì cô cũng ăn một viên, sau đó lại chia cho anh, hai người cùng chia nhau xiên nướng đó.

Nhạc San ném que tre vào thùng rác, xoa tay, thật sự rất lạnh.

Khương Vị nhìn Nhạc San: “Cậu còn muốn ăn gì không?”

Nhạc San lắc đầu.

Khương Vị sờ tai cô, rồi cầm lấy tay cô: “Sao lại lạnh thế này. Đi lấy áo mặc vào. Đừng đến đây, đến chỗ lửa trại cho ấm”

Nhạc San không muốn đi, lại bị Khương Vị nghiêm khắc nhìn, mới đi về phía lửa trại đối diện.

Bên lửa trại có một cậu nhóc, đang dùng dao tách hạt dẻ, thấy Nhạc San đến thì đưa cho cô một ít hạt dẻ đã chín: “Chỉ ăn đồ nướng sao no được. Em có một ít khoai lang, lát nữa ăn khoai lang nướng.” Cậu ta đặc ý nhếch môi, “Lát nữa chia cho chị một củ.”

“Cảm ơn nhé.” Nhạc San cười nói, sau đó lại bồi thêm một câu, “Vậy cậu phải nhớ kỹ tôi đó.”

Cô nói xong liền cúi đầu bóc hạt dẻ, bởi vì cô thích ăn hạt dẻ, nên tốc độ bóc rất nhanh. Chỉ một lát đã bóc xong chỗ hạt dẻ đó, chạy đến bên Khương Vị, đút cho anh ăn.

Khương Vị nướng xong, thì để đó cho người khác dọn, đi đến chỗ lửa trại tìm Nhạc San, nhưng không thấy cô ở đó. Trời đã tối mịt, Khương Vị không thể nhìn xem Nhạc San ở chỗ nào, vừa định đi tìm cô, thì nghe thấy Nhạc San gọi anh.

Nhạc San chạy từ trong lều của bọn họ ra, kéo Khương Vị về lều.

“Cậu chưa ăn gì cả.” Nhạc San kéo Khương Vị vào trong lều, bên trong có một bát mì ăn liền, cô bật đèn pin chiếu sáng, “Tớ tìm nước ấm ủ mì cho cậu, ăn đi cho ấm người.”

Cô nói xong lại đi ra ngoài, một lát sau liền mang một củ khoai lang nướng vào trong lều, vừa vào liền thả củ khoai xuống đất: “Nóng quá, nóng quá.”

Khương Vị đứng bên giá nướng cả tối, ngủ không cũng thấy no rồi, nhưng khi bê bát mì ăn liền ấm áp, lại cảm thấy đói. Anh ăn mấy miếng liền nhìn mầy nhìn Nhạc San: “Sao cậu không mặc thêm áo dày.”

Nhạc San ừ ừ khua, kéo áo khoác mỏng nói: “Tớ tưởng như vậy là đủ rồi, nên chỉ mang theo cái này.”

Khương Vị bỏ mì ăn liền xuống, lấy một chiếc áo khoác trong ba lô của mình ra: “Mặc vào đi.”

Anh phải kiểm tra hành lý của Nhạc San.

Nhạc San ăn một miếng mì, rồi bỏ bát xuống, mặc áo khoác của Khương Vị vào: “Vậy cậu mặc cái gì?” Cái áo khoác này Khương Vị mặc cũng thấy rộng, Nhạc San mặc thì càng rộng hơn, cả khuôn mặt đều chìm trong cổ áo, hành động cũng chậm hơn.

“Tớ còn không lạnh.” Cơ thể Khương Vị tốt hơn Nhạc San nhiều, vừa rồi mới đi ra khỏi bếp, lại ăn một bát mì, cả người đều thấy ấm áp dễ chịu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Anh ăn xong mì liền bỏ bát ra ngoài, nhìn Nhạc San cầm khoai lang nướng lên, thì giờ tay cầm lấy. Lốp da màu nâu đỏ bị nướng vừa mỏng vừa phồng lên, hơi động vào liền bong ra, lộ ra lớp vỏ hơi cứng bên, ấn mạnh một cái, thì lớp thịt màu vàng lộ ra, còn tỏa ra hơi nóng hằm hập.

Nhạc San cúi xuống ngửi: “Thật thơm, thật ngọt.” Cô theo cầm lấy một nửa trong tay Khương Vị, cắn một miếng, lốp da dẻo bên ngoài bọc lấy lớp thịt mềm mại bên trong, ngậm trong miệng thì như biến thành nước đường, làm Nhạc San bất chấp việc còn nóng.

Cắn một miếng, hơi ấm đi từ thực quản xuống bụng, lại lan tỏa ra cả người. Vừa ngọt vừa thoải mái. Trời lạnh mà ăn khoai nướng thì đúng là mỹ vị.

Khương Vị nhìn Nhạc San hít mất ăn, biểu cảm trên mặt càng thêm dịu dàng.

“Vì sao phải đi ngắm sao?” Nhạc San cảm thấy người mình đã hơi ấm lại, có cảm giác đã sống sót.

Khương Vị nhìn xem bầu trời bên ngoài, những chấm nhỏ lóe sáng ở trên trời, giống như chỉ cần lấy tay liền hái được: “Không phải cậu nói là cậu cầu nguyện với sao băng nên bị nhỏ đi sao?”

“Đúng vậy, tớ cảm thấy là do nó.” Nhạc San chưa từng nhìn thấy bầu trời ban đêm như thế này, sao vừa nhiều, vừa sáng lại rất gần, nên cứ nhìn chăm chăm bầu trời.

“Đêm nay có mưa sao băng?”

“Oa ——” Cái này cũng không giống với ngắm sao, đầu cô thò ra ngoài, như đang nhìn xem ki nào thì có sao băng, “Bao giờ thế?”

“Khoảng ba giờ sáng.” Khương Vị nói, “Tớ nghĩ cậu cầu nguyện với mưa sao băng thì sẽ có một ngôi sao băng có thể khiến cậu trở lại bình thường.”

“Rất có lý.” Nhạc San vội vàng gật đầu, “Nhưng phải đợi tới rạng sáng à.”

“Đi ngủ trước, rạng sáng thì dậy xem.”

“Thật sự có thể nhìn thấy sao? Hôm nay trời hơi âm u đấy.”

“Không đâu, thời tiết rất tốt.” Khương Vị xoa tóc Nhạc San, nhìn cô ăn nốt miếng khoai cuối cùng, lấy giấy lau tay, rồi cầm lấy tay anh.

Tay cô rất ấm, so sánh ra thì tay Khương Vị còn hơi lạnh: “Cậu cũng không thể chỉ mặc như vậy được.” Cô nói xong, thì cởi áo khoác của Khương Vị ra, khoác cho anh.

Khương Vị nhăn mày lại, kéo áo khoác xuống, “Cậu mặc vào.”

“Không, chúng ta làm một ít vận động có thể làm cho người tớ ấm lên đi!” Cô nói xong, thì vui vẻ ngồi sát bên Khương Vị, cầm lấy tay anh, ép anh mặc áo khoác vào, sau đó ngồi trong lòng anh. Nhạc San ngồi trong lòng Khương Vị, lưng kề sát ngực anh, hơi ấm tỏa ra giữa hai người.

“Đây là vận động mà cậu nói hả?” Khương Vị cúi đầu nhìn Nhạc San, nhưng chỉ có thể nhìn thấy đầu đỉnh của cô.

“Tớ cảm thấy cậu nói kia rất hợp với tình hình mà.” Nhạc San kéo hai bên áo khoác, cao hứng nói, “Nhưng mà, tớ đã sớm muốn làm thế này rồi.” Còn giục Khương Vị, “Cậu kéo khóa lên, kéo lên, kéo lên... Oa, thật sự có thể kéo khóa lên, ha ha ha ha, giống như trong truyện tranh vậy.”

Khương Vị ngồi im, ôm Nhạc San mà anh có cảm giác như trong lòng có một mặt trời nhỏ vậy, trên người ấm áp, trong lòng cũng thoải mái.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng đàn ghi-ta. Có người đang ngồi bên lửa trại đánh đàn ghi-ta, hát một bài hát tiếng Anh. Nhạc San muốn đi xem, nhưng bây giờ cô đang ngồi trong lòng Khương Vị, ấm áp, thoải mái, không muốn động dậy.

Lúc này mà đánh đàn ghi-ta cũng rất hay đó.

Một bài hát kết thúc, vỗ tay vang lên.

Nhạc San thò ra một hơi, càng vào đêm thì càng lạnh: “Bây giờ mà vẫn có thể đánh đàn, tay anh ta không lạnh sao?”

Thật là sát phong cảnh.

Nhưng mà Khương Vị vẫn nghiêm túc suy nghĩ: “Có thể ngồi bên đồng lửa không bị lạnh.”

“Tớ cũng không lạnh, rất ấm áp.” Cô nói xong, thì ngả người về sau, dựa vào người Khương Vị.

Mọi người chơi một lát, liền thấy mệt mỏi, Nhạc San cũng bắt đầu ngáp, vì vậy hai người đều chui vào trong túi ngủ.

“Ngủ ngon.” Khương Vị nghiêng người nhìn Nhạc San.

“Nhớ gọi tớ đó.” Nhạc San nhắc anh, “Gọi tớ dậy.”

Tắt đèn pin, trong lều tối om, tiếng hít thở của hai người cũng thả lỏng theo thời gian.

Nhạc San bị tiếng tranh cãi bên ngoài và tiếng Khương Vị gọi, đánh thức, cô vội vàng chui ra ngoài: “Bắt đầu rồi sao? Rơi xuống rồi à?”

“Sắp rồi.” Khương Vị hắt xì một cái, trong giọng nói có sự mệt mỏi, kéo khóa xuống, hơi lạnh bên ngoài và hơi ấm bên trong đụng vào nhau, làm người ta tỉnh táo lại.

Hai người chui ra ngoài, bên ngoài đã có rất nhiều người. Bởi vì ngắm mưa sao băng không cần kính viễn vọng, nên phần lớn mọi người chỉ đứng chờ. Chỉ có vài người thì trải bạt chống ẩm, rồi nằm trên mặt đất chụp ảnh.

Nhạc San vẫn chui trong áo Khương Vị, ngẩng đầu chờ mong mưa sao băng. Chờ đợi vừa lâu vừa chán, Nhạc San đã cảm thấy sẽ không có mưa sao băng.

Một đường sáng mỏng xẹt qua bầu trời, có người kêu lên: “Sao băng kia!”

Nhạc San bỗng chốc mở to mắt, không dám chớp chờ đợi ngôi sao băng tiếp theo, sau đó cô lập tức nhắm mắt lại cầu nguyện: “Hi vọng mình sẽ trở lại bình thường.”

“Cầu nguyện chưa?” Khương Vị hỏi.

Nhạc San gật đầu: “Tớ nhìn thấy ngôi sao băng nào cũng cầu nguyện.”

Ừm, lần này dùng tiếng Anh để cầu nguyện, để đề phòng có ngôi sao băng không hiểu tiếng Trung Quốc.

Mưa sao băng không giống như trong tưởng tượng của cô, căn bản không phải vừa nhanh vừa dày như trời mưa, mà lúc nhiều nhất cũng không đến mười ngôi sao băng.

Có lúc rất nhiều, Nhạc San lập tức cầu nguyện, sau đó rất lâu cũng không thấy ngôi sao băng nào nữa.

“Hết rồi.” Nhạc San nghe được có người nói, liền hỏi, “Không còn à?”

“Tần suất chậm lại, có thể vẫn còn, nhưng mà lần này cũng không phải mưa sao băng lớn.”

Nhạc San thất vọng thở dài, cô chỉ vội cầu nguyện, còn chưa kịp nhìn mưa sao băng đâu, đây là lần đầu tiên trong đời cô đấy.

“Có cơ hội sẽ mang cậu đến nữa.” Khương Vị như biết được tâm tư của Nhạc San, an ủi, “Cầu nguyện rồi sao?”

“Rồi.” Nhạc San gật đầu.

Tớ còn cảm ơn nữa.

Cảm ơn vì đã cho tôi một cuộc hành trình kỳ diệu và đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Chương cuối

Edit: Joan

Mùi trà sữa nấu trên bếp tỏa ra mùi thơm ngào ngạt, Nhạc San đăng weibo xong, sau đó lập tức xông vào bếp.

Cô tắt bếp, lấy một cái chén trong tủ ra, bên ngoài là màu xanh bạc hà, bên trong là một con hươu nhỏ bằng sứ.

Nhạc San cầm lấy cái cốc, đứng nhìn nó một lát: Cô từng ngồi ở trong này đó, cảm thấy đã là chuyện rất xa xôi. Sau khi ngắm mưa sao băng với Khương Vị xong, hình như thật sự sẽ không nhỏ đi nữa.

Vẫn thấy nhớ lúc mình nhỏ đi.

Cô đổ trà sữa vào trong cốc, bê cốc ra phòng khách, để laptop lên đùi, cúi đầu xem weibo.

Weibo cô mới đăng là bức ảnh về bộ váy búp bê mới nhất của cô, chính là bộ váy công chúa cô tự làm cho mình lúc trước, thiết kế thêm một chút nữa, là thành váy búp bê.

Lần này không chỉ có một kích cỡ như trước, mà chia ra ba loại kích cỡ. Nhưng mà mỗi loại đều có chi tiết khác nhau, đồng thời cũng có đồ trang sức đi kèm khác nhau.

Trong chín bức ảnh trên weibo, bức ở giữa là bức ảnh Khương Vị chụp cho cô lúc cô nhỏ đi. Cô chọn một bức không nhìn thấy chi tiết. Tay áo đèn lồng che khuất cánh tay và các đốt ngón tay, làn váy xoắn tung từ trên sofa xuống đất. Trong bức ảnh, mặt cô hơi nghiêng, mắt nhắm lại, tóc dài che khuất lỗ tai. Lúc Nhạc San sửa ảnh, còn làm cho bức ảnh trông cũ hơn, mang theo khuynh hướng tranh sơn dầu.

Còn lại tám tấm ảnh khác, là chụp búp bê mẫu và chi tiết trên vải. Còn có cả giới thiệu về thiết kế, còn chưa có link bán, chỉ mới tuyên truyền thôi.

Nhạc San uống một ngụm trà sữa, để hương sữa ngào ngạt và vị trà hơi chát đọng lại trên đầu lưỡi, rồi ngồi đọc bình luận.

Hoa nhỏ hoa nhỏ hoa: Đây là bộ mới sao? Thật là đẹp! [sắc]

Trà Trà: Nhạc Sơn mang tó bay lên

Phô mai là sức mạnh: Phong cách công chúa nhỏ tó cũng thích. Nhìn có vẻ rất đắt... Cho dù như vậy cũng vẫn mua mua mua!

Một miệng đầu đồ: Lần này còn có những ba kích cỡ. Trời ơi! Lần đầu tiên, tó không lo không có kích cỡ của em bé nhà tó, ước ước ước ~

Hu hu hu thể giới này thật đáng sợ. Hu hu hu, đại thần lại đến cướp tiền, vừa khóc vừa đưa ví [khóc to]

Meo meo meo meo meo: Búp bê của Nhạc Sơn là hãng nào thế? Tó nhìn rất lâu mà không nhận ra được, là Nhạc Sơn tự sửa sao? Cảm thấy đường cong khuôn mặt rất thanh tú, nhưng hơi thất vọng vì không nhìn thấy ánh mắt. Nhưng mà lông mi quá ngắn [ha ha]

Nhạc Sơn suýt nữa phun hết trà sữa trong miệng ra: Như thế này mà còn có thể nhìn ra à. Nhưng mà lông mi mình đương nhiên là ngắn hơn búp bê rồi. Cô rất thích bộ ảnh này, nên mang mình làm người mẫu, còn đăng lên mạng. Cho dù đã che các đốt ngón tay,... nhưng mặt thì vẫn phải để lộ. Mặt người và mặt búp bê rất khác nhau. Cô còn cảm thấy mình rất thông minh vì đã chọn nghiêng mặt đấy.

Nhưng mà khi thấy đa số mọi người đều quan tâm đến váy búp bê, thì Nhạc Sơn mới yên tâm. Quả nhiên, nóng lòng khoe ra là không tốt. Cô chỉ có thể coi như không nhìn thấy bình luận này.

Cá hoàn hoàn: Tớ cảm thấy, búp bê của Nhạc Sơn như có linh hồn vậy.

Nhìn thấy bình luận này, Nhạc Sơn gật đầu đồng ý, đúng vậy, có một linh hồn bao la, yêu tự do.

Nhạc Sơn bỏ cốc xuống, trả lời mấy bình luận, giải đáp mấy vấn đề mà mọi người chú ý nhiều nhất.

Lúc này, cửa chống trộm đột nhiên mở ra, Nhạc Sơn quay lại nhìn, thì thấy Khương Vị đang đứng ở cửa, lập tức ân cần chạy tới: “Cậu về rồi à?”

“Không phải cậu muốn đi xem phim à?” Khương Vị nhìn Nhạc Sơn vẫn chưa chuẩn bị gì hết, thì vừa thay giày vừa hỏi.

Nhạc Sơn nhìn đồng hồ: “Tám giờ mới bắt đầu mà, vẫn còn thời gian.”

“Không ăn cơm tối hả?” Khương Vị xoa đầu Nhạc Sơn, rồi lại cúi người xoa đầu Đại Mao, đi vào phòng ngủ thay đồ, “Cẩn thận không kịp giờ đấy.”

Lúc này Nhạc Sơn mới “Ừ nhỉ”, rồi bắt đầu sửa soạn đồ muốn mang đi, rồi đi trang điểm.

Sau khi cắm trại về, Khương Vị đưa Nhạc Sơn đến sân bay đón bố mẹ Nhạc Sơn từ Hải Nam về. Dưới con mắt hóa nhân kim tinh của mẹ Nhạc Sơn, “yêu đương lén lút” của Nhạc Sơn lập tức bị bà Kha Dung phát hiện. Sau một hồi luân phiên tra hỏi, Nhạc Sơn cũng phải thừa nhận mình và Khương Vị đang yêu nhau.

Quan hệ của hai nhà vốn đã thân thiết, có thể trở thành thông gia, thì càng vui hơn. Huống hồ, ba mẹ hai bên đều nhìn hai người lớn lên, nên rất yên tâm. Hai bà mẹ đã bắt đầu thương lượng chuyện kết hôn. Khương Vị có cầu hôn hay không, hai bà không thêm quan tâm, dù sao cũng phải cưới.

Lần trước Nhạc Sơn về nhà, nhận bưu kiện giúp mẹ, mở ra thì thấy là một hộp hồng bao. Đây là muốn mình gả đi à.

Việc này làm cho đương sự rất khó xử, bọn họ mới yêu đương không lâu, còn muốn thử nghiệm cảm giác yêu đương, vậy mà chưa gì đã bị ép kết hôn. Không biết ngày nào sẽ bị lừa kết hôn nữa.

Tuy Nhạc Sơn nghĩ có thể kéo dài được này nọ hay ngày đó, nhưng Khương Vị cũng đã gia nhập vào hội thảo luận của các bà mẹ, cầu hôn xong rồi kết hôn luôn cũng không tệ.

Lúc Khương Vị thay xong quần áo đi ra, Nhạc Sơn cũng chuẩn bị xong. Gần nhà Khương Vị mới mở một trung tâm thương mại, Nhạc Sơn rất muốn đi đến đó ăn. Vừa hay Khương Vị bảo đi xem phim, nên quyết định chờ Khương Vị làm xong thì đi.

Cơm tối là mì ý và pizza. Nhạc Sơn kéo Khương Vị đi quanh khu đồ ăn một vòng, mỗi nhà đều muốn ăn thử, nhưng lại không quyết định được nên ăn cái gì. Cuối cùng vẫn là Khương Vị quyết định. Anh quyết định ăn ở một nhà mà Nhạc Sơn dừng lại nhìn lâu nhất.

Bộ phim hai người đi xem là phim tình cảm.

Cho dù Nhạc Sơn đang yêu đương, nhưng cũng không có hứng thú gì với phim tình cảm, nhưng mà có vẻ Khương Vị rất thích. Còn Khương Vị thì cảm thấy hai người yêu nhau đi xem phim, thì nên xem phim tình cảm, ít nhất cũng phải xem một lần. Bởi vì hình như lần nào Bạch Băng Viên cũng đi xem phim tình cảm với bạn gái, kêu là có thể giúp tăng tiến tình cảm.

Nhưng mà Khương Vị không chọn đúng phim, bộ phim này có vẻ có mùi vị thanh xuân đau đớn. Dù sao sau khi Nhạc Sơn xem xong, thì cảm thấy tam quan lẫn lộn. Ngay cả một chút cảnh thân mật trong phim cũng không thể lay động nội tâm cô. Đáng sợ nhất là trong phim cũng có thanh mai trúc mã. Nhưng mà vì những tình tiết từ trên trời rơi xuống, làm nam phụ yên lặng chờ đợi, trả giá tất cả, cuối cùng âm thầm bỏ đi.

Nhạc Sơn: Hẹn tớ đi xem loại phim này không phải là muốn chia tay chứ?

Khương Vị: ... Nhìn thấy tình tiết như vậy tớ cũng rất hoảng.

Sau khi ra khỏi rạp chiếu phim, Nhạc San bắt đầu chăm chọc: “Loại phim này chả có gì hay cả, nói đến tình tiết thì không bằng phim kịch tính, nói về mặt thì không bằng phim của Bạc Dịch, ngay cả cảnh thân mật cũng kém hơn A...”

“Hử?” Khương Vị dừng chân, nhìn Nhạc San.

Nhạc San le lưỡi, nói: “Ngay cả bọn họ yêu đương cũng kém chúng ta.”

Nhìn phản ứng của Nhạc San, Khương Vị cảm thấy Bạch Bằng Viễn không nói thật với anh. Anh ta và bạn gái là xem phim “hành động” để tăng tình cảm thì có.

Bởi vì trung tâm thương mại cách nhà anh không xa, nên Nhạc San và Khương Vị đi bộ đến, lúc về cũng là đi tản bộ về. Đã hết mùa hè, không khí buổi tối cũng hơi lạnh.

Nhạc San ôm tay Khương Vị, ngẩng đầu nhìn bầu trời, không khí ô nhiễm che mất cả bầu trời sao xinh đẹp. Cô hơi thất vọng, bĩu môi: “Chẳng thấy ngôi sao nào cả.”

“Muốn ngắm sao, thì phải ra ngoại thành, trong nội thành ô nhiễm rất nghiêm trọng.” Khương Vị cũng ngẩng đầu nhìn theo.

“Thật đáng tiếc, rõ ràng đẹp như vậy.” Nhạc San thở dài, cô ôm lấy cánh tay Khương Vị, cầm lấy tay anh, mười ngón tay đan vào nhau.

Khương Vị cũng cầm lấy tay cô

Nhạc San đi được mấy bước, đột nhiên nói: “May mà chúng ta không giống bọn họ.”

“Cái gì?” Khương Vị cúi đầu nhìn Nhạc San, lông mày cô nhăn lại, vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Trong phim đó.” Nhạc San lắc lắc tay Khương Vị, “Nam phụ thật sự rất đáng thương.” Cô nói xong câu đó thì giật mình phát hiện, cô vẫn để ý đến bộ phim. Tuy rằng chỉ nhớ mỗi nam phụ đáng thương. Yêu bao nhiêu, thâm tình thế nào cũng phải chủ động, tích cực theo đuổi nữ chính.

Bộ phim này làm Nhạc San cảm thấy sợ: “May mà cậu không giống anh ta...” Cô nói tới đây, đột nhiên nhận ra có một vấn đề mà cô chưa từng nghĩ tới, “Vị Lai, chúng ta quen biết lâu như vậy, cậu thích tớ từ khi nào thế?”

“Trung học.” Khương Vị cười, nói nhỏ. Anh cảm thấy mình thích Nhạc San, từ hồi trung học.

Mắt Nhạc San tròn tròn, vẻ mặt không thể tin nổi: Trung học. Sớm vậy à. Hình như lúc cô nhỏ đi mới phát hiện mình có suy nghĩ khác với Khương Vị. Như vậy không phải mình rất có lỗi với Khương Vị sao?

Nhưng mà lần đầu tiên mình động lòng là cho Khương Vị, lần đầu tiên thích một người là cho Khương Vị, lần đầu tiên yêu đương là cho Khương Vị, ngay cả cả đời cũng đều cho Khương Vị.

Khương Vị mà biết Nhạc San nghĩ vậy, cũng sẽ cười nói: Tớ cũng vậy.

“Nhưng mà thấy hơi tiếc.” Nhạc San nhìn Khương Vị, ánh mắt cong cong đầy ý cười, “Nếu tớ nhận ra sớm hơn, thì có thể yêu sớm với cậu rồi.”

“Bây giờ cũng không muộn.” Khương Vị nhìn Nhạc San cười nghịch ngợm, thì cúi đầu hôn cô.

Hiện tại rất tốt.

Vĩnh viễn cũng không muộn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Ngoại truyện 1: Đoạn ngắn

Edit: Joan

Sau khi Nhạc San và Khương Vị xác định quan hệ, Nhạc San đi tìm Lâm Húc bị bỏ lại trong nhà hàng để xin lỗi.

Lâm Húc tỏ vẻ không sao cả, nhưng lại yên lặng tính lên đầu Khương Vị. Bởi vì sau khi Nhạc San bị Khương Vị lôi đi, một mình anh ta ở lại nhà hàng, bị

mọi người nhìn chằm chằm —— một số người cho rằng đây là bất gian tại giường, một số khác thì cho rằng là hoành đạo đoạt ái.

Việc đó làm cho anh ta bị ám ảnh rất lớn.

Vì thế khi Nhạc San mua được tập mới của《Phi thường đạo》，thì kinh ngạc: “Aiz, Khương Vĩ, trong này có tên của cậu nè.” Cô chỉ vào một trang, gọi Khương Vĩ.

Khương Vĩ nhìn vào mặt người qua đường Giáp gần như bị khung đối thoại che mất, mang tên “Khương Vĩ?”. Lại nhìn Nhạc San vội vàng mở trang tiếp theo —— “Khương Vĩ” trong truyện vừa xuất hiện liền chết rất thê thảm.

Người qua đường Giáp chỉ xuất hiện trong hai ô đã bị hi sinh, còn được mang một cái tên chính thức, việc này hoàn toàn biểu lộ ra tình cảm của Lâm Húc đối với anh sâu nặng ra sao.

Khương Vĩ: ... Thật ngây thơ

Lâm Húc cảm thấy mình đã báo thù xong, tâm trạng rất tốt. Qua một thời gian dài, đột nhiên nhận được lời mời kết bạn trên weixin. Không có: Tôi là Khương Vĩ.

Lâm Húc mang tâm trạng bình đến tưởng chần, nước đến đất chặn đồng ý.

Khương Vĩ không nói câu nào hết, trực tiếp gửi một bức ảnh.

Không có: [hình ảnh]

Lâm Húc tiện tay mở ra —— thiệp mời hôn lễ của Khương Vĩ và Nhạc San.

Bị mất mặt còn phải mất tiền mừng, tên keo kiệt, âm hiểm này! Lần sau phải về anh ta tiếp!

*

Nói đến kết hôn, trình tự cầu hôn của Khương Vĩ rất theo quy tắc —— bữa tối, quỳ gối, nhẫn kim cương, là cách cầu hôn cũ rích mà đến phim thần tượng cũng chả thèm dùng nữa.

Anh không phải người lãng mạn, nếu Nhạc San đưa ra yêu cầu gì, anh sẽ nỗ lực làm cho cô. Cho dù Nhạc San muốn sao trên trời, anh cũng sẽ bỏ sức ra tìm một ngôi sao mới để cho Nhạc San đặt tên. Nhưng mà bảo anh đi làm một số việc mới mẻ, thì anh chịu.

Nhưng mà Nhạc San hoàn toàn không để ý, được cầu hôn thì cũng rất vui vẻ, còn có cả nhẫn nữa. Khi cô vẫn đang đắm chìm trong mặt cắt tình tế của chiếc nhẫn kim cương đầu tiên, hai bà mẹ đã thực hiện theo kế hoạch định sẵn —— gặp mặt, đính hôn, kết hôn.

Cả một loạt hành động đó, Nhạc San vẫn chưa tỉnh táo lại, thì đã gả cho Khương Vĩ, vào phòng tân hôn mất rồi. Khương Vĩ tiễn xong vị khách cuối cùng, trở lại phòng ngủ, thì thấy Nhạc San đang tháo trang sức.

Anh đứng sau lưng Nhạc San, giơ tay xoa tóc cô.

Nhạc San nhìn Khương Vĩ qua gương, vẫn không thể tin nổi: “Vậy là tớ gả cho cậu rồi hả?”

“Ừ.” Khương Vĩ cúi đầu hôn cổ cô, giọng nói hơi khàn khàn, dòng khí nóng thổi vào sau tai Nhạc San.

Nhạc San cười, tránh ra, lại bị Khương Vĩ ôm lấy, môi anh hôn từ cổ đến tai cô.

Khuyên tai trong tay Nhạc San rơi xuống bàn trang điểm, cô nói theo bản năng, “Tớ còn chưa tẩy trang.”

“Tớ không để ý.” Khương Vĩ nói nhỏ, ôm lấy Nhạc San, thả cô lên giường, bắt đầu cởi bộ lễ phục mà anh chọn cho cô ra.

*

Khương Vĩ và Nhạc San có em bé rất theo kế hoạch, năm thứ ba sau khi kết hôn có em bé.

Là một bé gái đáng yêu, tên là Khương Vũ Tích, tên gọi thân mật là Năm. Bạn nhỏ Khương Vũ Tích có một bà mẹ biết may quần áo, nên thường xuyên được mặc váy mới.

Ngày sinh nhật năm tuổi của bé, cả nhà đi khu vui chơi chơi, Năm mặc một bộ váy rất phức tạp, rất nhiều tầng.

Dưới sự lo lắng của Khương Vĩ, đến chiều, quả nhiên bạn nhỏ Năm đã đuối sức, vì váy quá nhiều tầng, không cởi kịp.

Cả nhà dọn đường về phủ, Năm được Khương Vĩ ôm công chúa về nhà. Vừa vào cổng liền gặp được người phụ nữ tuổi còn trẻ. Trông thấy Năm xinh xắn đáng yêu, thì ghé vào xem, lại nhìn thấy Năm đang mở to mắt nhìn.

“Tôi tưởng bé đang ngủ cơ.” Cô ấy giải thích.

“Không ngủ.” Khương Vị cười cười, che giấu thay con gái.

Không nghĩ tới Năm hoàn toàn không cần, nhìn cô ấy, nói to: “Bởi vì cháu đã đâm đấy!”

Nhạc San: Được rồi, được rồi, mẹ biết rồi, chỉ cần ai không điếc thì đều biết cả ... Con còn nhỏ như vậy, sau phải làm sao hả (lắc đầu).

*

Năm sở dĩ gọi là Năm, là vì lúc nhỏ, bé trắng trắng tròn tròn, giống như bánh dày mềm mềm vậy. Vì thế Nhạc San mới gọi con gái là Năm.

Kết quả lúc Năm năm sáu tuổi thì càng ngày càng mập, hoàn toàn phát triển theo hướng của bánh dày. Mẹ Nhạc San thì trách tại Nhạc San lấy tên cho bé như vậy.

“Liên quan gì đến tên chứ.” Nhạc San phản đối, “Chẳng lẽ con phải lấy tên là que kem à, vừa dài vừa mỏng.”

Sợ ảnh hưởng tới sức khỏe của Năm, cũng sợ sau này không gây được xuồng, Nhạc San chỉ có thể nghiêm khắc khống chế lượng đồ ăn của bé. Đồ ngọt gì đó chỉ được ăn một tuần một lần.

Nhưng mà Nhạc San lại thích làm bánh, thường xuyên làm bánh, rồi để trong bếp cho Năm nhìn.

“Mami, cho con ăn một cái đi.” Năm năn nỉ.

Nhạc San lắc đầu: “Đi hỏi ba đi.”

Năm mang theo hi vọng mong manh đợi Khương Vị về, quả nhiên bị từ chối.

Nhạc San bê một đĩa bánh ngọt trà xanh, đứng xem con gái ôm chân Khương Vị làm nũng xin đồ ăn.

“Vi sao mami có thể ăn chứ.” Năm phê bình loại đãi ngộ không công bằng này, đôi mắt tròn tròn nhìn chăm chăm đánh ngọt trong tay Nhạc San.

Khương Vị quay đầu nhìn thấy tư thế của Nhạc San, thì nhủ mày.

“Vi mẹ là công chúa nhỏ của ba con.” Nhạc San đắc ý nói.

“Con, con mới là công chúa nhỏ.” Năm không cam lòng nói, bé ngửa đầu nhìn Khương Vị, “Ba, con là công chúa nhỏ của ba!”

Khương Vị đầu to ra, giờ tay ôm lấy con gái: “Đúng vậy, Năm là công chúa nhỏ.”

Năm ôm lấy Khương Vị hôn một cái, sau đó lại hỏi: “Vậy mami thì sao?”

“Mẹ là công chúa, con là công chúa nhỏ.” Khương Vị ôm Năm ngồi vào sofa.

“Vậy ba chính là quốc vương.” Năm gật đầu nói.

Nhạc San cắn thìa tính tính, ơ, quốc vương là ba của công chúa mà...

chuyện nhỏ thời trung học *

Nhạc San trong hành lang, nhìn vào trong phòng học, trong phòng học trống không chỉ còn một mình Khương Vị đang cúi đầu viết gì đó.

“Thật là.” Nhạc San than một câu, rồi nhẹ tay nhẹ chân đi vào trong lớp. Tới gần Khương Vị, nhìn sách vở trước mặt anh.

Hình như là vật lý? Ôi, vừa nhìn đã thấy đau đầu rồi.

Khương Vị hoàn toàn không nhận ra Nhạc San đứng bên cạnh, vẫn đắm chìm trong bài tập. Nhạc San bĩu môi, ngồi xuống ghế bên kia, thờ dãi.

Giờ tự học buổi tối là chín rưỡi tan học, Nhạc San nhìn đồng hồ trên tường, bây giờ đã gần chín giờ năm mươi rồi.

Khương Vị vội vàng viết nốt mấy chữ trên sách, bỏ bút vào túi, quay đầu lại liền nhìn thấy Nhạc San. Cô ngồi nghiêng, một tay đỡ đầu, tay kia thì gõ bàn, mắt nhìn chăm chăm vào mình.

Khương Vị cả kinh, nhìn lên đồng hồ trên tường, rồi nhanh chóng thu dọn đồ đạc.

“Sắp mười giờ...” Nhạc San nói.

Khương Vị ném túi bút vào cặp, bài tập làm dở cũng chỉ do dự một chút rồi nhét vào cặp, đứng dậy: “Tớ không cẩn thận quên mất thời gian ... Không

phải tớ đã bảo cậu chờ trong lớp, tớ đi tìm cậu sao?”

Nhạc San phùng má: “Tớ không muốn đợi đến lúc cắt điện.” Cô cũng đứng dậy, lời quai cặp, “Trong phòng chỉ có một mình tớ, tớ không chờ nổi nữa.”

“Lần sau sẽ không như vậy nữa.” Khương Vị trấn an cô. Anh để Nhạc San đi trước, “Đi thôi.”

“Xe của cậu bao giờ mới sửa xong hả?” Nhạc San than thở, “Cậu mua xe mới đi, xe của anh Lai Lai cũ lắm rồi, nên thay cái mới thôi.”

Xe đạp của Khương Vị bị hỏng, hai nhà lại ở gần nhau, vì thế anh tạm thời đi nhờ xe Nhạc San. Cho nên chiều nào Nhạc San cũng phải chờ Khương Vị về chung. Thói quen của Khương Vị là ở lại lớp làm bài một lát, đợi mọi người về hết rồi mới đi về. Nhạc San không thể không theo Khương Vị, thay đổi thói quen vừa nghe thấy chuông tan học liền chạy mất của mình.

Bây giờ cô chỉ hi vọng Khương Vị nhanh mua xe mới, trả lại tự do cho cô thôi.

“Ừ, cuối tuần sẽ đi xem.” Khương Vị nói.

“Vậy mua một chiếc xe leo núi đi.” Nhạc San càng kích động hơn, quay đầu nhìn Khương Vị, “Tớ cảm thấy loại xe này rất đẹp.”

“Không thích.” Khương Vị bình tĩnh nói.

“Ồ.” Nhạc San bĩu môi, xoay người đi tiếp.

Khương Vị nhìn bộ dáng ủ rũ của Nhạc San, khoe miệng cong lên, đang định nói chuyện, thì đèn trong phòng học lại đột nhiên tắt.

Đột nhiên bị cắt điện làm Nhạc San sợ tới mức đứng sững lại. Khương Vị đi phía sau không dừng lại kịp, nên va phải cô, anh đỡ lấy Nhạc San.

“Không sao chứ?” Tay anh cầm lấy tay Nhạc San, lòng bàn tay dán lên da cô, hơi lạnh, lại hơi nóng, nhưng vẫn luyến tiếc buông ra.

Nhạc San hoàn toàn không cảm nhận được tâm tư của Khương Vị, ánh mắt đã thích ứng với bóng tối.

“Quá muộn, bị cắt điện rồi.” Nhạc San oán giận nói, “May mà tớ không chờ trong lớp, ở một mình thì bị dọa chết.”

“Ừ, sau này sẽ không như vậy nữa, hôm nay quên không xem giờ.” Khương Vị nói, “Cậu có nhìn thấy đường không?”

“Có.” Nhạc San nhìn đường, Khương Vị ở sau lưng làm cô cảm thấy an toàn, đi ra khỏi lớp. Lúc chờ Khương Vị khóa cửa, Nhạc San quay đầu nhìn hành lang sâu hun hút, thì đi đến gần Khương Vị, gần hơn chút nữa.

Khương Vị khóa cửa xong, quay lại thì thấy Nhạc San, cô đã gần chui luôn vào trong lòng anh rồi.

“Sao thế?” Anh cẩn thận hỏi, hơi ngượng ngùng lại hơi vui sướng.

“Tớ hơi sợ.” Nhạc San quay đầu nhìn phía sau, luôn sợ phía sau có gì đó đi theo, nhìn phía trước, lại sợ có cái gì xuất hiện.

Khương Vị đi từng bước một trong sự do dự, nghĩ sẵn trong đầu, cuối cùng vẫn nói ra: “Nếu vậy để tớ dẫn cậu đi nhé.” Anh nói xong, thì vươn tay.

Cầm tay là việc mà chỉ bọn tiểu học mới làm thôi.

Nhạc San ném sự kỳ quái trong lòng ra sau đầu, không chỉ cầm tay Khương Vị, mà còn ôm luôn tay anh vào lòng.

Cô dán sát vào Khương Vị, cảm thấy an tâm hơn hẳn, nhưng trong đầu vẫn toàn là những tình huống khủng bố trong truyện tranh.

“Sao lại không có đèn chứ.” Nhạc San nói chuyện để tăng thêm can đảm.

“Hình như là định thay đèn, còn muốn đổi thành đèn điều khiển bằng giọng nói.” Khương Vị nói, “Tháo đèn cũ ra rồi, nhưng không hiểu sao không lắp đèn mới.”

“Tuần này cậu đi mua xe đạp hả?”

“... Cuối tuần có khả năng không có thời gian đi mua.”

“Hả, vì sao?”

“Không vì sao cả.” Khương Vị cúi đầu nhìn Nhạc San.

“Vậy lúc cậu nhất định phải xem xét đến xe leo núi đấy.” Nhạc San tiếp tục nói.

“Không.” Khương Vị kiên quyết.

“Vị sao, rất đẹp mà.” Đám con trai bây giờ rất thích mà.

“Không vì sao cả.” Khương Vị chậm rãi nói.

Bọn họ dắt xe đạp ra, Khương Vị nhìn Nhạc San ngồi ổn rồi, mới đạp xe thật nhanh, Nhạc San kêu ầm lên, tay bám vào áo Khương Vị.

Bởi vì không chỗ ngồi phía sau.

—————oOo—————

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Ti Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Ngoại truyện 2: Khương Vị mười cm

Edit: Joan

Lúc Khương Vị tỉnh lại thì còn chưa phát hiện ra mình có vấn đề. Đến khi anh nghiêng đầu, nhìn sang Nhạc San đang ngủ, thì mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Nhạc San biến thành Đại Phật Nhạc Sơn, nằm ngay cạnh anh.

“...”

Cuộc sống phong phú làm đầu óc anh nhanh chóng tỉnh táo lại. Anh nhìn Nhạc San đang ngủ say, lại cúi đầu nhìn người mình. Rồi lại quay đầu nhìn cái gối trở nên to lớn ngay bên cạnh. Anh túm lấy áo ngủ, dùng vải áo che người mình.

Không thể tin được, mình thực sự bị nhỏ đi, giống như Nhạc San hồi trước.

Khương Vị nghĩ lại xem hôm qua mình đã làm gì. Hôm qua là sinh nhật Nhạc San, anh ở cùng cô cả ngày. Bỗng nhiên đầu anh dừng lại tại khoảnh khắc Nhạc San cầu nguyện trước nên sinh nhật... Nghĩ tới đây, anh quay đầu nhìn Nhạc San.

Nhạc San ngủ rất say, môi mím chặt, cô nằm nghiêng để lộ hơn nửa vai, tay trái để ngoài chăn. Trong lúc mơ màng, cô đột nhiên nhăn mày, rồi giờ tay sờ soạng chỗ Khương Vị. Nhưng sờ một hồi lâu cũng không thấy gì cả, cô đột nhiên mở mắt ra.

Đầu tiên, Nhạc San nhìn thấy chỗ Khương Vị trống không, cô cho rằng Khương Vị đã dậy rồi. Vì vậy, lại giờ tay cảm lấy điện thoại trên tủ, xem giờ, còn chưa tới năm giờ.

Dậy sớm vậy sao.

“Vị Lai?” Nhạc San vừa dụi mắt, vừa ngồi dậy. Chiếc chăn đắp trên người cô cũng tuột xuống theo động tác này, để lại một khoảng lưng tròn bóng cho Khương Vị.

Không nghe thấy ai trả lời, Nhạc San nghi ngờ đứng dậy, chuẩn bị đi tìm Khương Vị. Lúc cô quay người xuống giường, lại nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ bên cạnh gối đầu kia.

Cô hơi híp mắt, nằm sấp xuống, tỉ mỉ đánh giá: thật đẹp... “Sonny angel?”

Khương Vị???

Lúc Nhạc San mới lên đại học có suu tầm một loạt thứ này. Chơi được mấy tháng liền bán lại cho người khác, nên Khương Vị không biết Nhạc San đang nói gì. Cũng may mà anh chưa nhìn thấy loại đồ chơi lộ mông này.

Nhạc San đến gần Khương Vị, cô nhìn người đẹp dễ tính xảo trước mắt, thấy anh chớp mắt thì kinh ngạc: “Vị Lai?”

Khương Vị nhếch môi không biết nên trả lời thế nào. Vì vậy anh yên lặng quay đầu sang một bên, để lại cho Khương Vị một gò má góc cạnh rõ ràng.

“Vị Lai.” Nhạc San như đã xác định cái gì, cúi người xuống, giờ ngón tay ra xoa đầu Khương Vị.

Thật nhỏ mà.

Khương Vị lắc đầu hết lần này tới lần khác vẫn không thoát khỏi ngón tay kia, thì quay đầu nhìn Nhạc San.

Cơ thể nhỏ bé, yếu ớt, trắng trẻo, cái đầu chỉ to như ngón tay, mái tóc mềm mại, còn có biểu cảm ủy khuất, thật sự là tình xảo, đáng yêu.

“Anh thật sự nhỏ đi à?” Nhạc San không thể tin vào mắt mình, ngón tay đụng vào tai, ngực Khương Vĩ, rồi lại thu về.

Khương Vĩ nghe thấy những lời này thì trong lòng hơi động, nghiêm túc nói: “Có phải em đã làm gì rồi không?”

Cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn kết hợp với giọng nói của thầy chủ nhiệm, làm dáng vẻ nghiêm túc chỉ còn lại hai phần. Càng không nói tới việc bây giờ Nhạc San rất to so với Khương Vĩ, gan của cô cũng to hơn, thẳng thắn thừa nhận: “Hôm qua em có cầu nguyện là cho anh biến nhỏ một hôm.”

Khương Vĩ cau mày.

“Không nghĩ tới nguyện vọng của em lại thành hiện thực rồi.” Nhạc San chỉ thiếu mỗi vỗ tay hoan hô. Nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Khương Vĩ, thì nói, “Em cũng không nghĩ nó sẽ được thực hiện. Xin lỗi nha.”

“Nguyện vọng của em dễ được thực hiện như vậy, sao em không cầu nguyện trúng một trăm vạn đi.” Khương Vĩ bức bối, sáng sớm vừa tỉnh dậy đã biến thành như thế này, cho dù tính anh có tốt cũng không khỏi cáu kỉnh.

“Sao anh lại có loại tư tưởng không làm mà hưởng thế...” Nhạc San tròn mắt, nhưng rồi lại nói, “Vậy mà em lại không nghĩ đến! Sinh nhật lần sau sẽ cầu nguyện sau.”

“...” Khương Vĩ không còn gì để nói, anh thở dài, “Vậy đành phải chấp nhận một ngày thôi.”

Xem ra không thể không xin nghỉ ở nhà một hôm rồi. Mong rằng nguyện vọng này thực sự chỉ duy trì một ngày.

Nhạc San hăng hái bật dậy nói: “Em đi lấy quần áo cho anh nhé.” Cô giơ tay ra đo chiều cao của Khương Vĩ, “Hình như anh cũng là mười cm đó.”

Cô vừa nói vừa vội vã chạy ra ngoài, một lát sau liền mang một bộ quần áo nhỏ nhỏ và một cuộn thước dây vào.

“Tới đây đo nào.”

“Mặc quần áo trước đi.” Khương Vĩ đẩy đẩy thước dây ở bên cạnh mình ra, nhìn về bộ quần áo trong tay Nhạc San, màu vàng chói mắt.

Có một cảm giác không tốt.

Nhạc San lập tức mở quần áo ra, giơ lên cho Khương Vĩ xem: “Vừa hay em mới làm một bộ áo ngủ liền thân, bây giờ rất lưu hành đó.” Áo ngủ bằng da liền thân, trên mũ có hai cái tai, bên dưới còn có một cái đuôi hình tia chớp rũ xuống.

Từ chối. Từ khi anh nhận được một cái quần đùi bằng da, thì anh đã bị ám ảnh với đồ bằng da rồi. Hơn nữa cái này cũng quá ấu trĩ.

Khương Vĩ lắc đầu: “Anh không mặc cái này.” Anh ngẩng đầu nhìn Nhạc San, vẻ mặt nghiêm túc, “Không còn cái khác sao?”

“Nhưng cái khác đều là váy.” Nhạc San tròn mắt nói bừa, “Váy phòng và váy hầu gái, anh có muốn mặc không?” Cô nói xong thì đứng dậy, “Em không ngại đâu, em có thể trang điểm cho anh.”

Bộ dáng chỉ đợi Khương Vĩ gật đầu liền bắt tay vào làm luôn.

“...” Khương Vĩ không thể làm gì khác hơn là lùi một bước, giơ tay ra phía Nhạc San, “Mang đây.”

Nhạc San đưa bộ áo ngủ liền thân cho Khương Vĩ, còn có ý chỉ vào quần lót trắng có hình bí đỏ: “Quần lót, quần lót.”

Khương Vĩ mặc bộ áo ngủ liền thân vào, vẻ mặt cứng đờ nhìn Nhạc San, đi về phía cô. Vừa đi vừa cảm nhận được cái đuôi lắc lư sau lưng, vì vậy quay đầu lại nhìn, rồi cầm lấy cái đuôi phía sau.

Nhạc San nhìn Khương Vĩ, tim cũng nhũn ra, giơ tay cầm lấy điện thoại, mở máy ảnh ra, chụp ảnh.

Tiếng máy ảnh chụp làm người Khương Vĩ cứng đờ lại, anh hơi thả lỏng bàn tay cầm đuôi, giơ tay với lấy điện thoại Nhạc San.

Nhạc San giơ điện thoại lên cao, nhìn Khương Vĩ nhảy lên mấy cái, không lấy được thì ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Nhạc San: “Không được chụp.”

“Nhưng mà rất đáng yêu.” Nhạc San cầm lấy điện thoại, làm nũng nói, “Vĩ Lai thật là đáng yêu.” Cô nói xong thì quỳ xuống bên giường, tay chống xuống giường, thương lượng với Khương Vĩ, “Cho em chụp mấy tấm đi, em tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài.”

Khương Vĩ nhìn Nhạc San, vẻ mặt không tin tưởng.

Thôi, tuy rằng mình thật sự sẽ truyền ra ngoài, nhưng Khương Vĩ như thế này cũng chỉ có thể một mình mình xem thôi. Vì vậy Nhạc San nói: “Đến khi anh biến trở về, em cũng có thể thỏa mãn một nguyện vọng của anh.” Cô còn cường điệu, “Bất kỳ yêu cầu gì.”

Khương Vĩ nghĩ một chút, rồi đồng ý.

Anh ngồi trên giường, cũng không cho Nhạc San chụp thẳng mặt, nhiều nhất là cho cô một gò má.

Nhạc San cũng rất thỏa mãn.

Cô chụp mấy tấm ảnh, nhìn trong album, lại nhìn Khương Vị, đột nhiên giờ tay ra kéo mũi của Khương Vị, đội lên đầu anh.

Khương Vị kinh hãi quay đầu lại nhìn, thì bị Nhạc San chụp được.

Đến khi cô chụp xong, thì Khương Vị đã kéo hai bên mũi, che mặt mình lại, còn Nhạc San thì đuổi theo chụp lia lịa.

Khương Vị che mặt đứng dậy, nhưng ngồi một lúc lâu, đột nhiên đứng dậy nên đầu óc chóng váng, ngã về phía trước, anh vội vàng giờ tay chống xuống đệm.

Cảnh đó bị Nhạc San chụp được, sau này còn trở thành hình nền điện thoại của cô một thời gian rất dài.

Trong ảnh, Khương Vị đang chống mũi, cái đuôi bằng da rũ xuống, hai cái tai trên mũi cũng cong về phía trước, trông giống như đang dựng đứng. Hơn nữa mặt đều bị che mất, nhưng đôi môi và cánh mũi cao thì vẫn có thể trông thấy. Cánh tay chống xuống đệm, trông có vẻ vững vẻ đáng yêu. Cung quanh đều là màu trắng của chăn đệm, nên màu vàng của bộ quần áo trở nên thoải mái hơn hẳn.

Bị chụp lại cảnh như vậy, Khương Vị hơi ngượng ngùng, nhưng chỉ nói với Nhạc San: “Nhớ kỹ điều kiện trao đổi của em đó.”

Nhạc San liên tục gạt đầu, ném đi động sang một bên.

Cầm đề trên tay, để tầm mắt của mình và Khương Vị ngang nhau, lại chân thành khen một lần nữa: “Vị Lai, anh thật đáng yêu.”

Khương Vị tránh ra khỏi ánh mắt sáng trưng của Nhạc San, bình tĩnh nói: “Làm bữa sáng đi.”

“Anh muốn ăn gì?” Nhạc San dịu dàng nói, vừa nói vừa sờ mặt, sờ đầu, sờ tay Khương Vị.

“Sữa đậu nành.” Khương Vị nói, “Tối hôm qua anh đã ngâm đậu rồi.”

Sau khi kết hôn, Khương Vị thích uống sữa đậu nành, nhất định phải dùng máy làm sữa đậu nành tự làm.

Nhạc San rất thích Khương Vị đáng yêu như thế này, liền hỏi: “Anh có muốn đi cùng không?”

“Ừ.” Khương Vị gạt đầu.

Nhạc San lập tức chụm hai tay lại, nhìn Khương Vị leo lên tay mình, thì đứng dậy, vừa đi vừa nói: “Vị Lai có muốn ngồi lên vai em không? Em cho anh cầm tai em đây. Có muốn cười Đại Mao không? Có muốn đi vệ sinh không? Lát nữa muốn đứng đầu trong nhà bếp?”

Bộ dạng ân cần làm Khương Vị muốn ăn dấm cả với chính mình.

Sau khi vào bếp, Khương Vị muốn đứng ở gần đó để quan sát Nhạc San. Nhạc San còn tìm một miếng khăn lông cho Khương Vị đứng lên. Vì vậy anh cứ như vậy mà nhìn Nhạc San nấu ăn.

Thu nhỏ lại nhưng vẫn còn một trái tim không yên tâm

Nhưng mà Khương Vị lại được hưởng thụ cảm giác Nhạc San cung chiều “ngâm trong miệng sợ tan, để trong tay sợ rơi”. Hơn nữa, Nhạc San làm gì cũng phải để Khương Vị ở bên, không có việc gì thì lại nhìn Khương Vị.

Khương Vị: Đột nhiên có cảm giác không muốn đổi về.

Lúc đi ngủ, Nhạc San cố ý mang cái giường lúc trước làm ra, “Vị Lai, có muốn nằm đây ngủ không? Đò là em may, còn giường là do anh làm đấy.” Cô giờ lên cho Khương Vị xem, “Nằm trên này sẽ cảm thấy thành tựu.”

Từ chối. Có em sao không nằm mà phải nằm cái giường cứng đấy? Hơn nữa, tối mà biến trở lại không phải sẽ lúng túng à.

Vì vậy Nhạc San từng thám hiểm mảnh đất mới là Khương Vị cũng bị trả thù một lần.

Sáng hôm sau, Khương Vị tỉnh lại thì phát hiện mình đã biến trở lại, Nhạc San thì nằm bên cạnh anh, ôm chặt lấy anh.

Anh vuốt ve lưng Nhạc San, động tác nhẹ nhàng làm Nhạc San rụt người lại, mơ hồ nói: “Đừng nghịch, để em ngủ tiếp.”

“Nhạc Nhạc.” Khương Vị tới gần tai Nhạc San, “Lần sau lại cầu nguyện cho anh nhỏ đi nhé.”

Nhạc San vô ý thức hừ mấy tiếng, đầu chôn vào vai anh, khuôn mặt cọ lên làn da anh, thoải mái ngủ tiếp.

-Hết-

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Tí Hon* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.